CENNETE BİR KOŞU • J. G. Ballard

Cennete bir koşu

J. G. BALLARD

İngilizceden çeviren:
Süha Sertabiboğlu

AYRINTI

J. G. BALLARD

1930'da Şanghay'da doğdu. Pearl Harbour baskınının hemen ardından öteki yabancılarla birlikte bir sivil tutsak kampına yerleştirildi. Savaş bitince ailesiyle birlikte İngiltere'ye döndü. İki yıl Cambridge'de tıp okuduktan sonra metin yazarı olarak çalıştı. RAF'a (Kraliyet Hava Kuvvetleri) katılarak Kanada'ya gitti.

Hemen hemen tüm bilimkurgu yazarlarının tersine, çocukluğunda hiç bilimkurgu okumadığını söyleyen Ballard, savaş, tutsaklar kampı ve atom bombası deneyimleriyle kozmik yıkım, felaket ve masumiyetin yitirilişi gibi bu türe özgü temalarla ilk elden karşılaştı. (Bu temaları daha sonra *Güneş İmparatorluğu*'nda işledi.) İlk kısa öyküsü (Prima Belladonna) 1956'da *Science Fantasy* dergisinde yayımlandı ve dikkati çekti. Kısa hikâyeleriyle adını duyurdu. 1962'de yayımlanan ilk romanı *Drowned World* ile bilimkurgu içinde kendine özgü bir yer edindi. O dönemde gelişmeye başlayan anti-nükleer hareketle paralellik içinde toptan yıkım ve yok oluş temalarını işledi. 1964'te *New Worlds* dergisinin editörlüğüne Michael Moorcock'un gelmesiyle bu dergide öykülerini yayımlamaya başlayan Ballard, M. Moorcock ve Brian W. Aldiss ile birlikte, popüler bilimkurgunun sıradanlığına, klişeciliğine ve teknoloji hayranlığına bir tepki olarak gelişen, zengin bir dil, yoğun edebi üslup ve deneysel tarzlara yönelen "Yeni Dalga"nın öncülüğünü yaptı. Klasik bilimkurgunun eksenini oluşturan, dış uzaylara ve geleceğe yolculuk temalarının kendisini çekmediğini söyleyerek "iç uzaylardaki gezintileri" inceledi, "asıl yabancı gezegen dünyamızdır" dedi ve "geleceğin şimdide yaşandığını" vurguladı. Gerçeküstücülükten, sinemadan, psikanalizden etkilendi, bilim ve teknolojiye karşı eleştirel, hatta karşıt bir tutum sergiledi.

"Bilimkurgunun bir yan dal olmaktan çok 20. yüzyılın esas edebi geleneği olduğuna inanıyorum" diyen Ballard'a göre "geleneksel roman, toplumların dinamizmini ve insanın evren içindeki yerini ihmal etmektedir. Bilimkurgu ise, kaba ya da nahif bir şekilde olsa bile, hayatı ve bilinmeyenleri felsefi ve metafizik bir çerçeve içine yerleştirmeye çalışır. Günümüzün en önemli özelliği olan 'sınırsız olabilirlik' ve 'şimdideki gelecek' ile en iyi baş edebilen edebiyattır." Çağımızda "kitle iletişimi, imajlar, reklamlar ve reklamcılığın bir dalı olan politika gibi sayısız kurgular arasında yaşadığımızı" söyleyen Ballard'a göre, bilimkurgunun görevi bu kurgular arasında gerçekliği yakalamaktır ve "gelecek, bugünü anlamak için geçmişten daha iyi bir anahtardır."

"Bütün bu konularda yazarın görevi nedir?" diye sorar Ballard. "Yazar kişisel ilişkiler ve toplumsal davranışlardaki nüansları incelemekle yetinebilir mi? Kendine yeterli ve içine kapalı, kendi egemenliğinde bir dünya yaratabilir mi? Bu ahlâki yetkiye sahip mi? Günümüzde yazarın herhangi bir ahlâki konumda olduğuna inanmıyorum. Sadece okura zihninin içeriklerini sergiler, bir dizi hayali alternatif sunar. Bilinmeyen bir bölgede safariye çıkmış ya da laboratuvarda bilinmeyen bir konuyla karşı karşıya gibidir. Tüm yapabileceği, hipotezler geliştirip olgular karşısında sınamaktır."

BAŞLICA YAPITLARI: Romanlar: *The Crystal World* (Billur Dünya), *Crash* (Çarpışma, Çev.: Nurgül Deveci, Ayrıntı Yayınları, 1997), *Concrete Island* (Beton Ada), *The Unlimited Dream Company* (Sınırsız Rüyalar Diyarı, Çev: İrem Sağlamer, Ayrıntı Yayınları, 1995), *Hello America* (Merhaba Amerika), *Empire of the Sun* (Güneş İmparatorluğu, Çev: Emine Güreli, Ayrıntı Yayınları, 1990), *Rushing to Paradise* (Cennete Bir Koşu, Çev.: Süha Sertabiboğlu, Ayrıntı Yayınları, 2000), *Cocaine Nights* (Kokain Geceleri, Ayrıntı Yayınları'nın programına alınmıştır.)

HİKÂYELER: *Four-Dimensional Nightmare* (Dört Boyutlu Kâbus), *The Venus Hunters* (Venüs Avcıları), *The Atrocity Exhibition* (Vahşet Sergisi), *The Day of Forever* (Sonsuzluk Günü), Myths of the Near Future (Yakın Geleceğin Mitosları, Çev.: Ümit Altuğ, Ayrıntı Yayınları, 1993).

Ayrıntı: 305
Edebiyat dizisi: 105

Cennete Bir Koşu
J.G. Ballard

İngilizceden çeviren
Süha Sertabiboğlu

Yayına hazırlayan
Erdal Alova

Kitabın özgün adı
Rushing to Paradise

Flamingo/1994
basımından çevrilmiştir.

© J.G. Ballard & Akcalı Ajans

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Arslan Kahraman

Düzelti
Sibel Türkmenoğlu

Baskı ve cilt
Mart Matbaacılık Sanatları Ltd. Şti. (0 212) 212 03 39 (pbx)

Birinci basım 2000

ISBN 975-539-293-9

AYRINTI YAYINLARI
Dizdariye Çeşmesi Sk. No: 23/1 34400 Çemberlitaş-İstanbul Tel: (0 212) 518 76 19 Faks: (0 212) 516 45 77

J. G. Ballard

Cennete Bir Koşu

AYRINTI

İçindekiler

Bölüm Bir

I
Albatrosları kurtarmak
9

II
Aşırı protesto
26

III
Dugong
43

IV
Sahile akın
63

V
Adalılar
76

VI
Bir gözetleme kulesindeki görüntü
84

VII
Gökkuşağı korsanları
97

VIII
Hediye dağı
112

Bölüm İki

IX
Cennetin ekolojisi
127

X
Kumsala saldırı
143

XI
Üreme istasyonu
156

XII
Kandaki ateş
171

XIII
Avcılar ve sevgililer
182

Bölüm Üç

XIV
Yeni bir geliş
193

XV
Gönüllüler
203

XVI
Derinliklerin ziyafeti
210

XVII
Aşkın sonu
222

XVIII
Bir ölüm armağanı
234

XIX
Sığınağın zambakları
244

XX
Gizli kapı
251

Bölüm Bir

1
Albatrosları kurtarmak

"Albatrosları kurtaralım...! *Nükleer denemeler hemen durdurulsun...*!"

Dr. Barbara Rafferty şişme botun içinde, havadaki su zerreciklerinden sırılsıklam halde, bot çalkantılı denizde sallandıkça Neil'in omuzlarına dayanarak ayakta duruyordu. Zorlanmış, ama hâlâ öfkeli ciğerlerini yeniden doldurdu ve megafonu dudaklarına bastırıp atolün bomboş kıyılarına doğru bağırdı.

"Biyolojik savaşa hayır...! Albatrosları kurtaralım, dünyamızı kurtaralım...!"

Hızlı bir dalga gelip botun ön tarafını öyle bir savurdu ki, elindeki megafonu düşürecekti neredeyse. Hızla kaynayan köpüklere bakıp küfretti ve sesinin dalgaların arasında yayılıp duran yankıla-

rını dinledi. Amplifikatörden çıkan sloganlar, sanki bıkmışlar gibi, daha kıyıya varmadan çok önce sönüp gitmişlerdi.

"Hassiktir! Neil, uyan! Neyin var?"

"Hayattayım Dr. Barbara."

"Karşımızdaki Saint-Esprit. Albatrosların adası!"

"Saint-Esprit mi?" Neil, Pasifik'in kıyısından kayıp düşüverecekmiş gibi duran bomboş kumsal çizgisini seyretti kuşkulu bakışlarla. Biraz heyecan göstermek için kendini zorladı. "Bizi sahiden getirdiniz sonunda buraya doktor."

"Getireceğimi söylemiştim. İnan bana, burada bazı şeyleri harekete geçireceğiz..."

"Siz daima her şeyi harekete geçirirsiniz zaten..." Neil kadının, belinin ortasına dayanmış güçlü dizinden uzaklaştı ve başını botun yağ bulaşmış kenarına dayadı. "Dr. Barbara, benim uykum var."

"Şimdi olmaz! Tanrı aşkına..."

Papeete'den buraya üç haftalık yolculuk boyunca büyük bir heyecanla anlattığı adayı görünce tahrik olan Dr. Barbara iki parmağını Neil'i bile şaşırtan, bayağı bir hareketle yukarıya kaldırdı. Turuncu rüzgârlığının arasından boynundaki ve göğsündeki tuzlu su yaraları sigara yanıkları gibi görünüyordu. Ama Neil'in tanıdığı kadarıyla, bu kırk yaşındaki doktor için kendi vücudunun hiçbir önemi yoktu. Dr. Barbara için, Bichon'un, yani onları Papeete'den getiren hurda kotranın kirlenmiş su depolarının, yetersiz yiyeceğin ve sırılsıklam ranzaların da hiçbir önemi yoktu. Albatros aşkı her şeyin üzerindeydi. Eğer Saint-Esprit, Tahiti'nin altı yüz mil güneydoğusundaki bu ne idüğü belirsiz atol onun beklediği gibi çıkmazsa, böylesine yılmadan mücadelesini verdiği o tehdit altındaki cennete dönüşmek zorunda kalacaktı.

"Resif var Dr. Barbara! Şimdi sessiz olmak lazım... Mercan kayalarının sesini duymam gerek."

Arkalarından seslenen, çift taraflı küreğe sarılırken şişirme botun iki yanına dizlerini dayamış Hawaiili dümenci Kimo'ydu. Pervaneyi korumak için öne yatırdığı kıçtan takma motorun iki yanına bir rodeo binicisi gibi oturmuştu. Neil onun botu akıntılı denizde ustaca sürüşünü, havaya sıçrayan sulardan çevik hareketlerle sıyrılıverişini seyrediyordu. Adaların çocuğu olduğu halde Kimo'nun denize karşı hayret verici bir şekilde düşmanca davrandığını düşün-

dü Neil. Bu eski Honolulu polisi sanki her dalgadan nefret ediyor; küreğin keskin uçlarını karanlık denizin şişkin karnına, uyuklayan bir balinanın böğründe yaralar açan bir zıpkıncı gibi daldırıyordu.

Ama Kimo olmasaydı Saint-Esprit'ye bu protesto seferini kesinlikle yapamazlardı. Bu terk edilmiş nükleer deneme adası, Dr. Barbara'nın akıllıca uzak durduğu, uğursuz Mururoa'nın daha küçük ve daha kolay ulaşılır kuzeniydi. Papeeteli bir balıkçı olan Kaptan Serrou onları Bichon'da, denizin iki mil açığında bekliyordu. Adam, Dr. Barbara'nın, kimyasal silahlar ve bugün yarın olabilecek nükleer bir patlama hakkında söylediklerini fazla ciddiye almış, kıyıya yapılacak sefere katılmayı reddetmişti. Bu durumda, şişme botu resiften geçirip de, Himalaya gibi dişlerin birkaç metre yukarısında yüzen o aldatıcı sakinliklerde bir koy bulabilecek serinkanlı yeteneğe ve hayvani güce sahip tek kişi Kimo'ydu.

"Sürükleniyoruz...!" Dr. Barbara Neil'in üzerinde yükseldi ve Hawaiili'nin küreğini yakalamaya çalıştı. Bot ilerlediği tüm mesafeyi yeniden kaybetmişti, kabaran denize doğru sürüklendikçe botun kenarları titriyordu. "Kimo –vazgeçme sakın...!"

"Dayanın Dr. Barbara... Adanıza çıkaracağım sizi."

Dr. Barbara megafonu sıçrayan sulardan korumaya çalışırken Neil Dr. Barbara'nın mesleki aletlerini koyduğu, su geçirmeyen torbasını kavradı. Söylemeye gerek yok, Dr. Barbara yanına hiçbir tıbbi cihaz almadan yola çıkmıştı. Enjektörlerin ve dudaklarındaki yaraları iyileştirecek vitamin ampullerinin ve hatta yaralı bir albatrosa bandaj yapmak için kullanılabilecek bir sargı bezinin yerine sadece sprey boyalar, bir protesto bayrağı, bir yerli palası ve seferlerinin ilgi çekici görüntülerini kaydetmek için bir video kamera vardı torbada. Avrupa'dakiler ya da Birleşik Devletler'dekiler olmasa da, Honolulu'daki televizyon kanalları bu filmlerde görecekleri şeylerle ve bunların heyecanlı mesajlarıyla pekâlâ ilgilenebilirlerdi.

"Geliyor, Dr. Barbara." Kimo sırtını kamburlaştırdı ve botu ileriye sürdü; yürümeye isteksiz bineğinin sırtında onu yürütmeye çalışıp duran, derin denizlerin bir fil sürücüsü gibiydi. Mercan kulelerinin üzerinde köpüren havaya kulak vererek, resifin arasından geçip küçük bir açıklık, Fransız istihkâmcıların sualtı patlayıcılarıyla açtığı dar bir geçit buldu. Atolün güney kenarını kesen daha

geniş ve tehlikesiz kanallar, askeri üsse malzeme taşıyan savaş gemilerinin izlediği yollar vardı. Ama lagünün açık tarafı, istenmeyen ziyaretçileri, kendilerini tekrar dalgaların arasına geri püskürtmek için hazır bekleyen askerlere karşı savunmasız bir halde bırakabilirdi, Mururoa'ya çıkan anti-nükleer protestocuların başına geldiği gibi. Oysa bu gölgeli kuzey kıyılarından hiç görünmeden karaya sızabilirlerdi ve bu da Dr. Barbara'ya tehlikedeki albatrosları bulabilecek ve öfkesini doruğa çıkarabilecek zamanı sağlayabilirdi.

Kimo küreği kaldırdı ve küçük bir mavi lüferi kovalayarak yanlarından geçen bir kara burunlu köpekbalığını görmezden geldi. Bir sonraki dalgayı bekledi ve botu, boğulur gibi ses çıkaran duvarların arasında sıkışan havanın çıkarken püskürttüğü köpüklerin ve mercan tortusu girdabının içinden ileriye doğru sürdü. Resif geriye çekildi ve bir uçak gemisinin dalgalar tarafından kemirilen güvertesi gibi yan yatarak sisli derinliklere daldı. Sakin iç sulara girdiler ve Kimo kıyıya doğru son üç yüz metrelik hücuma kalkmak üzere motoru çalıştırdı.

"Kimo... Kimo..." Dr. Barbara botta dizlerinin üzerinde durmuş, Hawaiili'nin adını mırıldanıyordu, onun, üstlendiği görevi yürütemeyebileceği yolunda duyduğu korkudan ötürü kendini paylıyordu sanki. Neil, Kimo'nun kararlılığından asla kuşkulanmamıştı. Bu iriyarı, soğuk adam Papeete'den oraya dek yolculuk sırasında herkesten uzak durmuş, boş bir ambarda yemek yemiş, yatıp uyumuş ve onu bekleyen mücadeleye hazırlanmıştı. Hep Dr. Barbara'nın kararına uyuyor, kadının havada gördüğü tanıdık tanımadık her kuş için çektiği ekolojik nutuklara herhangi bir tepki vermeden katlanıyor ve on altı yaşındaki Neil Dempsey'i de açıkça, Dr. Barbara'nın kamarotu gibi görüyordu. Kimo biriktirdiği bütün parayı Honolulu'dan aldığı uçak biletine ve Bichon'a ödenecek gemi kiralama ücretine harcamıştı ama bazen, teknenin radyosunu kurcaladığı zamanlarda Neil onun, bu olağandışı geziyi gözlemek için albatros savunucusu rolü yapan bir Fransız ajanı olabileceğinden kuşkulanıyordu.

Papeete'den yola çıktıktan sekiz gün sonra bir Japon balina gemisi filosuyla, onlara eşlik eden, ardında bir mil genişliğinde bir kan ve yağ tabakası bırakarak denizi kirleten bir fabrika-geminin yanından geçtiler. Manzara Dr. Barbara'yı öylesine dehşete düşür-

dü ki Neil, çıldıran doktor kanlı dalgalara atlayacak korkusuyla kadını belinden yakaladı. Yüzleri denizden yansıyan kırmızı renkten kızarmış bir halde güreşip dururlarken Neil'in ellerinin, sert kalçalarına yaptığı basınçla Dr. Barbara tahrik olmuştu sanki; bir süre aklı çelinmiş bir halde kaldıktan sonra Neil'i ittirdi ve uzaktaki Japonlara bağırarak ağız dolusu küfürler savurdu.

Ama balina artıklarına üşüşen binlerce kuşu seyrederek sakinleşen Kimo garip bir şekilde sessiz kalmıştı. Yolculuğun son günlerinde kendisine verilen yiyecekleri kotranın peşinden gelen yalnız bir yelkovan kuşunu doyurmak için harcadı, Dr. Barbara onu kansız kaldığı için uyardığı halde.

Kimo kuşları besliyor ve onların düşlerini yaşıyordu. Bunu düşünmek Neil'in hoşuna gitmişti. Kimo'nun kafasında, albatrosların Pasifik'in uçsuz bucaksız göklerinde gezinip durma özgürlüğü, Fransızlardan ve turistik kültürleri, alışveriş merkezleriyle, marinaları ve çevreye saçtıkları kirleriyle Amerikan sömürgecilerinden sonsuza dek kurtulmuş, bağımsız bir Hawaii krallığına dair umutlarıyla iç içe geçmişti.

Fransız nükleer uzmanlarının Saint-Esprit'ye geri dönmekte olduğunu Dr. Barbara'ya söyleyen Kimo'ydu; 1970'lerde Mururoa'ya gidince bu adayı, Tahiti'ye güvenli bir uzaklıktaki Gambier Adaları'nın bu atolünü muhtemel bir deneme yeri olarak bırakmışlardı. Saint-Esprit'de yaşayan iki yüz yerli çoktan Moorea ve Windwards adalarına yerleştirilmişti ve ada, gözetleme kuleleri ve beton tabyalarıyla uzun nükleer moratoryum yılları boyunca hiç dokunulmadan, öylece bırakılmıştı.

Ama yeni bir nükleer deneme dizisinin oluşturacağı tehdit, Honolulu'da özürlü çocuklara hizmet veren bir evin yönetimine yardım eden, protesto hareketlerinin gediklisi Dr. Barbara'yı pek etkilememişti. Bu dur durak bilmez ve yüksek ilkeli İngiliz doktor, ozon tabakasının yok edilmesine, küresel ısınmaya ve mink balinalarının katledilmesine karşı bitmez tükenmez mitinglerden bıkmıştı artık. Ama Kimo, Saint-Esprit'deki Fransız istihkâmcıların askeri uçak pistini büyüterek pasifik deniz kuşlarının en büyüğü olan gezgin albatrosların önemli bir üreme yerini yok ettiklerini de haber vermişti kendisine.

Dr. Barbara çok geçmeden, albatrosları kurtarmanın kamuoyu-

nun çok daha fazla ilgisini çekeceğini fark etti. Bu büyük beyaz kuş Dr. Barbara'nın ana protestocular kitlesini oluşturan Hawaii Üniversitesi master öğrencilerinin imgeleminde yer eden, suç ve kefaretle ilgili bulanık ama güçlü anılarını depreştirmişti. Neil'e sık sık hatırlattığı Coleridge'in bir şiiri tüm hayvan haklarının ve çevre hareketlerinin temel metniydi; ama o, bilinen dizeleri hiç tekrarlamamaya dikkat ediyordu genellikle.

Sonunda Saint-Esprit'ye varmışlardı da, albatroslar neredeydi? Sahile yaklaşırlarken bir sümsük kuşu sürüsü botun çevresinde, beş mil ötede seyreden her Fransız devriye gemisinin görebileceği bir serseriler girdabı gibi dönüp durmaya başladı. Dalgaların arasından süzülerek gelip kauçuk tekneye saldırıyorlar, gagalarıyla Neil'in kolundaki açık yaralara hamleler yapıyorlardı. Dr. Barbara onları megafonla kovalarken boydan boya umutla göz gezdirdiği kıyıda düşmanca düzenlenmiş bir kabul partisini gösteren belirtiler arıyordu. Karşı konuldukça güçlenen bu kadın görmezden gelindiğinde hep düş kırıklığına uğrardı ve yaygaracı kuşlardan oluşan bu dinleyici kitlesiyle idare etmek zorunda kalabileceğinin farkındaydı.

Botun bordasının dalgalara çarpmasıyla çıkan monoton ses Neil'in midesini bulandırmıştı. Botun kenarından dışarıya kustu ve –Dr. Barbara'nın saplantısı– yulaflı kahvaltıdan birkaç yulaf tanesi kaldı yağlı bordanın üzerinde. Musallat olan bir sümsük kuşunu kovalarken bu protesto yolculuğuna niçin katıldığını düşündü. Görmeye gizliden gizliye can attığı bir nükleer deneme filan olmadığı gibi, albatros da yoktu burada.

"Neil! Karaya çıkınca iyileşeceksin." Dr. Barbara ağzındaki balgamı eliyle sildi. "Dayanmaya çalış – ben de senin kadar gerginim."

"Gergin değilim ben. Albatroslar nerde?"

"Burdalar Neil. Fransızların onları katletmediğinden eminim."

"Eğer albatros yoksa gidecek miyiz?"

"Albatroslar daima vardır." Dr. Barbara çatlak dudaklarında gururlu bir gülümsemeyle Neil'in başını omzuna dayadı. Rengi solmuş saçları uzun alnının gerisine doğru yatmıştı; kötücül, vicdansız Fransızlara o ilkeli kaşlarını göstermeye kararlıymış gibi. "İyi

bakarsan onları görebilirsin. Şimdi, toparlan. Bu karaya çıkış sahnesini bir daha filme çekemeyiz."

Neil bezgin bir halde torbayı çekiştirdi. "Gerçekten doktor, kendimi hasta hissediyorum. Radyasyon zehirlenmesi olabilir..."

"Evet, pekâlâ mümkündür. Eniwetok ve Mururoa hakkında söylenen tek şey bu. Nükleer adaları düşleyen bir tek kişiye bile rastlamadım."

"Atom bombasını kurtaralım..."

"Neil Dempsey'i kurtaralım."

Neil kadının ona tokat atmasına ses çıkarmadı. Dr. Barbara Neil'i her seferinde yumuşatıp etkisiz hale getirecek tarzda, otoriter okul müdiresinden müşfik anneye geçiverirdi birdenbire. Kadın Neil'in gözlerinin içine bakarak, sanki onun işleyen organlarının sürekli bir envanterini çıkarıyormuş gibi idrarını muayene ederek onu her zaman etkiliyordu; asıl amacı ne olursa olsun, on altı yaşındaki birinin libidosuna, güçlükle karşı konulabilecek, hesaplı bir hitaptı bu.

Bir keresinde, Barbara dişlerinin arasında bir tatlı patates dilimiyle, teknenin mutfağında ona şakayla sarıldığında kadının karşısında çırılçıplak soyunmak gelmişti içinden.

"Neil, filmi başlatmaya hazırlan. Fransızların kokusunu duyuyorum..."

Neil kamerayı su geçirmeyen kutusundan çıkardı. Kimo motoru durdurmuştu ve dalgaların hareketiyle kıyıya, siyah volkanik küllerden oluşmuş bir kumsalın ötesinde palmiyelerin sık bir çit gibi yükseldiği sahile doğru gidiyorlardı. Dr. Barbara rüzgârlığını bir tarafa attı ve botun içinde ayağa kalkıp bacaklarını açarak durdu; omuzları dikilmişti ve sarı saçları bir savaş bayrağı gibi dalgalanıyordu rüzgârda.

Dr. Barbara'yı yakın çekim filme almak Neil'in her zamanki gibi hoşuna gitti. Vizörden onun yüzündeki güneş yaralarını görüyordu, ve ıslak pamuklu gömleğinin altından kabarıklığı görünen sol meme ucunu; gazetelerin televizyon eklerine ya da *Quick*'in ve *Paris-Match*'in kapaklarına pek uygun, dikkat çekici bir görüntüydü bu. Gelen bir dalga onları sırtından indirirken botun kenarına dayanarak dengesini sağladı ve Dr. Barbara'nın mağrur burnuna, kararlı dudaklarına zum yaparken onun yirmi yıl önce Edinburgh'da bir

tıp öğrencisiyken güzel mi yoksa sıradan mı olduğunu düşündü.

"Adanın bol bol filmini çek," dedi kadın, yıldızı ve senaryo yazarı olduğu filmi bu kez de yöneterek. "Ve mümkün olduğunca çok kuş çek."

"Albatros yok. Yalnızca şu sümsük kuşları."

"Sen sadece kuşları çek –her türlü kuşu. Aman Tanrım..."

Neil uyuşmuş parmaklarını emdi ve el yordamıyla Japon malı kameranın küçücük kumanda düğmelerini aranıp durdu. Dr. Barbara onu kadrosuna kattığında Hawaii Üniversitesi'nin filmcilik okulunda part-time projeksiyoncu olarak çalışıyordu ve Neil ne kadar tersini savunsa da kadın hemen onun yetenekli bir sinema fotoğrafçısı olduğu kanısına varmıştı. Neyse ki, kamera, fokus ayarını kendiliğinden yaptı ve Neil Saint- Esprit'nin bir panoramasını çekmeye başladı. Bu atol, bir kum yığınları ve mercan adacıkları zinciriydi; batmış bir volkanik kraterin beş mil çapındaki bir lagünü çevreleyen sırtlarıydı. Adaların en büyüğü lagünün güneybatısında yer alan ve üstünde, zirvesi kıyıdan yüz yirmi metre yükseklikte kayalık bir kütle bulunan, ormanlardan ve sık bitkilerden oluşan bir hilaldi.

Neil tehdit altındaki deniz kuşlarını, o koca okyanus gezginlerini ararken kamerayı çevirip yamaçlarda gezindi. Mavi lavların oluşturduğu yivli travartenler, binlerce yıl önce ölmüş bir dağın, açık mezarında doğrulup oturan bir kadavrayı andıran, göğe yaslanmış cesedine benziyordu. İnatçı bir bitki örtüsü açık krater bacalarına, bir dizi yüksek mezarı süsleyen canlı çelenkler gibi tutunmuştu. Henüz görünürde hiçbir albatros yoktu; ama zirvede, kabloları aşağıda orman örtüsünün içine dalan çelik bir kule duruyordu.

Kulenin ince kafesi nükleer bir cihazı taşıyamayacak kadar zayıftı; Neil bunun eski bir radyo direği olduğunu düşündü. Kıyıya doğru son dalgayla yükseldiklerinde Neil kamerayı kuleye sabitledi, onun katı ve dimdik duruşunun neredeyse ağzına gelen midesini bastıracağını ummuştu. Atom denemelerinin film görüntülerini gözünün önüne getirerek, direğin tepesinde, güneşten bile daha sıcak bir plazma topu çıkararak patlayacak bir bomba düşledi. Dr. Barbara'nın albatroslara karşı o büyük tutkusuna karşın, nükleer deneme sahası onun imgelemini daha büyük bir güçle çekiyordu. Saint-Esprit'de henüz hiçbir bomba patlamamıştı ama bu atol, Eni-

wetok, Mururoa ve Bikini gibi kıyameti gösteren bir örnek, hiçbir moratoryumun ulaşamayacağı bir savaş ve ölüm düşüydü.

Son dalga onları kıyıya doğru savururken botun kıç tarafı yukarıya kalktı. Neil orta tahtaya dayanarak megafonla kamerayı torbaya koydu ve torbanın su geçirmeyen bantlarını kapattı. Dr. Barbara botun bağlama halatlarını kavramış, komandolar gibi çömelmişti. Kimo, o dev ellerinde iki uçlu kürekle, motorun üzerinde ata binmiş gibi ayakta duruyor, botu dalganın sırtında tutuyordu. Yürüyen duvar parçalanıp beyaz bir saldırıya dönüştü ve botu yana devirip, küreği de fırıldak gibi döndürerek, havaya sıçrayan suların arasına fırlattı.

Bu vahşi dalga yüzünden, derinliği bele kadar gelen denizde yüzerlerken bot sahile fırlayıp kumların üzerinde döndü. Neil torbayı başının üzerinde taşıyarak dip akıntısına karşı direndi ve sığ suda kirli köpükler arasından yürüdü. Kimo şişme botu palmiyelerin altındaki dar yükseltiye sürükledi ve titreyen kauçuk tekneyi o kocaman elleriyle durdurdu. Dr. Barbara küreği bulup getirirken bir dalga gelip bacaklarına çarptı ve ayaklarını yerden kesti. Kadın kaynayan suların içinde dizlerinin üzerine düştü, gömleği beline inmiş halde ayağa kalktı ve Neil'in elini yakaladı. Neil onu kıyıya çekti.

"Sağol ahbap... hepimiz tamam mıyız? Kamera nerde?"

"Emniyette, Dr. Barbara."

"Ona sahip çık –dünya bize o küçücük mercekten bakıyor..."

Nefes nefese, Neil'in yanına oturdu ve tuzdan pürüzlenmiş yanaklarındaki suları sildi. Genzindeki balgamı gürültüyle içine çekerken dönüp denize baktı, saldırısına açıkça hayranlık duyarak. Hâlâ nefes nefese olan Neil kaba kumlara doğru eğildi. Üç haftalık yolculuk boyunca geminin hiç bitmeyen sallanmaları ve yalpalamalarından sonra adanın taş gibi kıpırtısızlığı sersem etmişti onu. Siyah küllerin üzeri hindistancevizi lifleriyle, sararmış palmiye yapraklarıyla, denizin sürüklediği soluk renkli ağaç parçalarıyla ve çürümüş yengeçlerin kabuklarıyla kaplıydı. Hepsinin üzerinde de ölü balıkların leş kokusu vardı. Güneş sık orman örtüsünün ardında görünmez olmuş ve adayı soğuk bir rutubet sarmıştı. Birkaç metre ötede, arkalarındaki ağaçların arasında, yüksek perdeden gürültü çıkaran

bir böcekler diyarı, rutubetten oluşan bir buğu ve azman bitkiler vardı.

"Haydi... harekete geçme zamanı." Dr. Barbara kalktı ve gömleğindeki suyu silkeledi. "Kimo, bizi tekrar geriye götürmek senin işin."

"Yaparız doktor. Sizin için denizi kandırırım." Kimo, köpükler ayaklarına saldırırken kıçtan takma motorla uğraşıyor, hava girişlerindeki kumları temizliyordu. "Denizin gelgitle kabarmasını bekleyeceğiz, iki saat var daha."

"İki saat mi? Umarım yeter. Fransızlar belki yemek yiyorlardır... Şimdi, Neil nerde?"

Neil onun ayak bileğine dokundu. "Hâlâ yaşıyorum Dr. Barbara, bence..."

Dr. Barbara onun yanına çömeldi, Neil'in dikkatli bakışlarının karşısında gömleğinin düğmelerini iliklediği. "Tabii ki yaşıyorsun. Cesaretini yitirme Neil. Şimdi sana ihtiyacım var –kamerayı kullanabilen tek kişi sensin."

Barbara Neil'in gözlerinin önüne düşen ıslak saçları kaldırdı ve elini onun adaleli kollarının üzerinde gezdirdi, onun hâlâ, bir akşam Waikiki'de tanıştığı, nükleer adalardan ve yüzme maratonlarından başka bir şey düşünmeyen hırçın ve tembel delikanlı olduğunu hatırlıyormuşçasına. Pepeete'den oraya yapılan yolculuk sırasında kadın onu zor işlerden sakınmış, ağır yelkenleri çekmeyi ve sintine pompasını çalıştırmayı Kimo'ya bırakmıştı ve Neil gezi kameramanlığından daha zor bir iş için korunduğunu sezmişti.

"Saint-Esprit'de ne kadar kalacağız?" diye sordu Neil.

"Filmi çekmeye yetecek kadar. Henüz albatroslara yardım edemeyiz ama insanlara burada neler olduğunu gösterebiliriz."

"Doktor..." Neil eliyle bomboş sahili ve sivrisinek bulutlarını gösterdi. "Hiçbir şeyin olduğu yok burada."

"Neil!" Dr. Barbara onu doğrulup oturmaya zorladı. "Beynine kan gitsin biraz. İki bin yılına varacağız neredeyse –vardığımızda bu gezegeni de bizi bekliyor halde bulmamız için gerekeni yapalım."

"Ben de bunun için geldim zaten," dedi Neil. "Ben albatrosları kurtarmak istiyorum Dr. Barbara."

"Bunu biliyorum. Keşke senin gibi gençler daha çok olsaydı.

Buradaki her şeyi korumalıyız; sadece albatrosları değil, her palmiyeyi, her sarmaşığı, her otu." Neil'in dudağının üzerinde dönüp duran sivrisinekleri kovdu. "Sivrisinekleri bile korumalıyız!"

Söylemeye gerek yok; Dr. Barbara torbasına bir sinek ilacı koymayı unutmuştu. Kendisi de bir doktorun, üç yıl önce ölmüş bir radyoloğun oğlu olan Neil bir kez daha, Dr. Barbara'nın gerçekten hekim olup olmadığını merak etti. Kadının ıslak gömleğinin altından, çengelli iğnelerle tutturulmuş yırtık pırtık iç çamaşırlarını görüyordu ve pantolonunun fermuvarı sigorta teliyle bağlanmıştı. Kadının peşinden yürüyüp, Kimo'nun yolculuğa hazırladığı, baş tarafı denize dönük şişme bota gittiler. Kadın kauçuk bordaya oturdu, yorgun eliyle motora dokundu ve kederli bir yüzle dalgalara baktı. Yaptığı tüm eylem çağrılarına karşın, atolün büyüklüğünü görünce şaşırmıştı.

Neil kamerayı alıp da onu görüntülemeye başlayınca kadın canlandı. Alçak bulutlardan oluşan bir tavan ufka kadar uzanıyordu ve onun altında da gri renkli ve hareli bir hava, mükemmel bir film ışığı vardı. Yırtık pırtık giysilerine, dudaklarındaki yaralara ve taraz taraz olmuş saçlarına rağmen, kameranın objektifi Dr. Barbara'nın kendine güvenini hemen geri getirmişti. Her zaman olduğu gibi, Neil yine bu sıradışı kadının kendisini cezbettiğini fark etti ve bedeli ne olursa olsun onu gerçeklikten korumaya karar verdi.

Uçuş pistini bulmak üzere, sivrisineklerin eşliğinde yola çıktılar ve palmiye dallarının altında uzanan dar kumsalı takip ettiler. Kimo, elinde palayla önden yürüyor, Dr. Barbara dinlenmek için durakladığında hiç itirazsız hemen duruyordu. Neil kadını beklerken, adanın tepesinde duran ve antenleriyle onları orman örtüsünün aralıklarından izleyen radyo direğinin farkındaydı. Bir demirhindi korusunun içindeki beton bir tabya, nükleer çağın, Paskalya Adası'ndaki tüm heykellerden daha eski görünen, unutulmuş bir totemi gibi duruyordu.

Yağmur suyu, yosunla kaplı ağaçların arasından, tepeden aşağıya sızıyordu. Küçük bir dere eğreltiler arasında gizlendikten sonra ipek yumuşaklığındaki küllerden bir deltaya yayılıyor ve denize karışıyordu.

Neil serin gölgelerde ayaklarını suya soktu; Pepeete'den ayrıldığından beri, derisinde hissettiği ilk tatlı suydu bu. Dr. Barbara onun yanına çömeldi, kollarını ve yüzünü yıkadı. Arka cebinden deri bir makyaj torbası çıkardı ve saçını tarayıp ıslattı, dalgalı bir hale getirdi. Aynaya bakıp kendinden memnun bir halde gülümsedi ve dudaklarındaki yaraları yaladı.

"Çok iyi değil ama boş ver."

"Güzel görünüyorsun." Neil içtenlikle söylemişti bunu, genellikle kılıksız olan orta yaşlı bu kadının çekiciliğin sınırlarında dolaşmasına duyduğu hayranlıkla. "Herkes etkilenecek."

"Sen etkilenmişsin Neil. Ama benim istediğim bu değil. Benim istediğim, herkesin ne kadar ciddi olduğumuzu görmesi."

"Sen ciddisin zaten." Onu kızdırma isteğine dayanamayıp ekledi: "Seni en güzel yanından filme çekeceğim."

"Benim en güzel yanım mı varmış? Ne berbat bir düşünce."

Neil kadını Kimo'nun ardı sıra ormanda, ayakları süngerimsi toprağa bata çıka yürürken çekti. Hawaiili, palasıyla eğreltileri uçuruyor, küçük bir demiryolunun paslanmış çelik rayları ortaya çıkıyordu. Saint-Esprit'ye daha önce gelenlerin kalıntıları vardı her yerde. Kurt yenikleriyle delik deşik olmuş kazıklarının üzerinde yana yatmış, çatıları gökyüzüne açık tahta kulübelerin döşeme tahtalarının arasından amber çiçekleri ve gündüzsefaları fırlamıştı. Lagünün üzerinde bir burunda, Katolik misyonerlerin yaptığı, ot bürümüş bir mezarlıktaki mezarların ortasında, paslanmış demirden bir dua kulübesi vardı. Ormanda bazı gösterişsiz tarım alanlarının açılmasının üzerinden çok zaman geçmişti. Kulkas bitkilerinin, yabani yerelmalarının ve tatlı patateslerin arasında ekmekağaçları, damkorukları ve okaliptüsler birbirine girmişti.

Bu boğulmuş yörenin üzerindeki yük de, Fransız istihkâmcıların bıraktığı süprüntüler ve bırakılmış askeri malzemeler yığınıydı. Kimo demiryolu hattının yanındaki boş bir yakıt deposunun üzerinde oturmuş, depoyu yakalayıp toprağa doğru çeken sarmaşıkları kesiyordu. Ayaklarının altında duran ve kamyon lastikleri ve telefon telleriyle çevrili tahta bir sandığın içinde matlaşmış şarap şişeleri vardı. Uzun eğreltilerin arasında, pencere yarıkları hiçbir yere bakmayan, ikinci bir gözetleme kulesi duruyordu.

Bir drenaj hendeğini aştılar ve palmiyelerden oluşan bir perde-

nin ötesine adım attılar. Uçuş pisti büyük bir azametle önlerinde uzandı; toz haline gelmiş mercanlarla kaplıydı ve uğursuz geometrisiyle ağaçların arasında kocaman beyaz bir sunak biçimindeydi. Yirmi beş metre ötelerindeki çalıların arasında, antenleri bomboş göğe yükselen, kamufle edilmiş bir radyo kabini vardı. Uçuş pisti, güney sınırında, kepçesi kuma gömülü bir askeri buldozerin öylece kaldığı kum tepelerinden bir bariyerle son buluyordu.

Kimo elindeki palayı sallayarak buldozere doğru yürüdü ve buldozerin metal kaportasına vurdu. Sürücü koltuğunda boş bir bira kutusu duruyordu. Kimo başını yukarıya kaldırıp sert rüzgârda dimdik dururken güneş ışığı palanın keskin kenarında parladı. Hawaii krallığının hayalleriyle bir süre dalıp gittikten sonra arkasına döndü ve bir turist kafilesine, ilginç olmayan bir manzarayı bildiren bir gezi rehberi gibi, gelmeyin dercesine bir el işareti yaptı.

"Nedir o Kimo?" diye seslendi Dr. Barbara. "Bir şey görebiliyor musun?"

"Albatroslar Doktor... Sadece albatroslar."

"Albatroslar mı...?" Dr. Barbara Neil'in kolunu yakaladı ve onu pistin ötesine doğru koşturdu. "Neil, kuşlar hâlâ burada! Kamerayı hazırla."

Kum tepelerine vardılar ve siyah küllere dizlerine kadar gömülerek, karmakarışık olmuş kum yığınlarına tırmandılar. Dr. Barbara ellerini rüzgâra karşı siper edip göğe bakarken Kimo kıyıya, dua kulübesinin yanındaki buruna doğru yürüyordu.

"Kimo! Nerde bu albatroslar? Bir tane bile göremedim."

"Çok var doktor." Kimo rastgele bir el işaretiyle tepecikleri ve kum bitkilerini gösterdi. "İstemediğiniz kadar albatros var."

"Kimo...?"

"Orada."

"Dr. Barbara..." Neil, savunmasız bir halde yakaladığı kadını filme çekip çekmemekte kararsız kalarak kamerayı indirdi. "Tüm çevremizdeler. Gökte değiller artık..."

Bir albatros kolonisi, rüzgârın kumulların üzerinde yükselmesinden yararlanarak tepelerin arasına yuva yapmıştı. Yuvaları kumdaki oyuklardan daha büyük sayılmazdı, tüylerin ve otların kabaca serilmesiyle yapılmışlardı ve hepsi birbirinden uzaktaydı. Yağmurla ıslanan küllerde kocaman botların ayak izleri kalmıştı. Kırılmış

yumurta kabukları serin rüzgârla sallanıyor, tırtıklı kenarlarında ince kuş tüyleri titreşiyordu. Ölü kuş yavruları, ezilmiş otların arasında, ana babalarının panikle üstlerine kustuğu sarı mide yağına bulanmış bir halde yatıyorlardı. Deniz kıyısında, kaçarlarken sopayla vurulup öldürülmüş bir sürü büyük kuş, kanatları iki yana açık bir halde yatıyordu. Kabarmış tüyleri, siyah kumun üzerinde, bir çöp çukuruna atılmış kar beyazı çiçekler gibi parlıyordu.

"Yirmi sekiz... yirmi dokuz..."

Kimo yüzünde gergin bir gülümsemeyle ölü kuşların arasında dolaşıyordu. Palası, havayı biçmekten yorgun düşmüş gibi, gevşek bir şekilde sarkıyordu elinden. Monoton sesini duyunca Neil onun ölü kuşları saydığını ve ölümü belirten bir son sayının o yaratıklara yapılan gaddarlığı sanki bir şekilde hafifleteceğini fark etti.

"Kimo... niçin öldürüyorlar bu kuşları?"

"Pisti büyütmeleri gerek." Kimo monoton bir sesle konuşuyordu. "Amerikan Hava Kuvvetleri geçen yıl Midway'de otuz bin albatros öldürdü. Jet motorlarının hava deliklerine girmişler."

"Peki ya Fransız askerleri?" Neil albatrosların tüyleri kadar beyaz, bomboş piste boydan boya baktı. "Buralarda bir yerde olmalılar."

"Belki de bıkmışlardır. Öldürmek sıkıcı bir iş..."

Hawaiili'yi yatıştıramayan Neil Dr. Barbara'ya döndü. Kadın ölü kuşların arasında duruyor, alnındaki saçlar bir volkandan yükselen tehlikeli dumanlar gibi uçuşuyordu. Rüzgâr ölü kuşların tüylerini kımıldatınca kumsal onun bakışıyla tir tir titriyormuş gibi göründü sanki. Ama kadının dudaklarına garip bir gülümseme yerleşmişti, neredeyse tatmin olmuşluğu gösteren bir sırıtmaydı bu.

"Neil, dünyanın bunu görmesini istiyorum. Kuşların hepsini filme almaya çalış. Özellikle de yavruları."

"Çok fazla var doktor." Neil isteksizce kamerayı kaldırdı ve geniş açı düğmesini aradı. "Kasımpatlarına benziyorlar..."

"Hepsini! Onlar hatırlanmayı hak ettiler. Ve Kimo'yu da unutma."

Ama Hawaiili'nin kuşlara pek bir ilgisi kalmamıştı ve lagünün üzerinden, dört mil ötedeki patlama bölgesine bakan bir gözetleme kulesine doğru yürüyordu. Demir grisi çimento ve gözetleme yarıklarının oluşturduğu hiyeroglif Neil'e, babasıyla Normandiya kıyıla-

rındaki Utah Kumsalı'nda gezdikleri kasvetli tabyaları, Nazilerin Batı Duvarı'nın kalıntılarını hatırlattı.

Fransız istihkâmcılar kamplarını pistin kuzey ucuna kurmuşlardı. Tahta bir iskele lagüne doğru çıkıntı yapıyordu ve iskeleye bir kargo mavnası bağlanmıştı. İçinden bir iniş lambaları setiyle alüminyum bir su deposunun çıkartılmış olduğu bir hangarın yanındaki ağaçların altında, işaret cihazlarıyla dolu sandıklar duruyordu. Ama nükleer ya da kimyasal savaş donanımını gösteren herhangi bir belirti yoktu. Neil düş kırıklığıyla, Saint-Esprit'nin Mururoa'yla Tahiti arasındaki hava yakıt ikmal merkezinden başka bir şey olmadığını tahmin etti.

Neil, Dr. Barbara'yı ölü kuşların arasında görüntüledikten sonra, ayakkabılarına bulaşmış yavru kuş bağırsaklarını sıyırdı ve piste doğru kadının peşinden yürüdü. Kadın toz haline gelmiş mercanların üzerinde yürüyor, bastığı yerden beyaz tozlar kalkıyordu; kollarının arasında ölü bir albatros vardı. Kadının çenesi ve alnı kana bulanmıştı; gökyüzüne, nefesini tut diye bir uyarıydı sanki. Neil dev kuşların kötü kaderiyle sarsılmıştı ama, protesto tiyatrosunun iyi prova edilmiş bir sahnesini görüntülediğini fark etmişti. Kimo su kulesine tırmanıp küre biçimindeki depoya bayrağını asarken Dr. Barbara da üç askeri çadırın üzerindeki yeşil branda bezinden çatıya sprey boyayla sloganlarını yazdı; bir çamaşır ipine asılmış hâki renkli asker kumaşını biçen cart kırmızıdan bıçaklar gibiydi bunlar. İkisi, Hawaiili yerliyle İngiliz kızkurusu, tehdit altındaki Pasifik'i birlikte savunmaya kararlı bir halde, ortaklaşa tavır alıyorlardı.

On dakika sonra, Neil Dr. Barbara'nın bir eleştirisini kaydetmek üzere ses kayıt düğmesini açarken, bu yapmacık sahneyi filme alan tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. Pistin elli metre ötesinde, tepenin yanından geçip radyo kulesine giden yolun kıyısında Fransız üniformalı üç asker de bu gösteriyi seyrediyordu. Bir çavuş, adamları yanında sigara içip beklerken, elinde bir fotoğraf makinesiyle, sakin bir şekilde durmadan fotoğraf çekiyordu, sanki garip bir folklorik ayini görüntüleyen bir turistti. Çavuş objektif kapağını kapattıktan sonra adamlarına başıyla ileriyi işaret etti ve hep birlikte piste doğru ağır ağır yürüdüler.

"Buradalar! Kimo, kamerayı al!" Dr. Barbara video-kamerayı Neil'in elinden kaptı ve Kimo'nun göğsüne bastırdı. "Neil, merdivene tırman ve bayrağı vücuduna sar."

"Dr. Barbara... beklememiz gerekmez mi? Askerler silahlı."

"Neil, bana yardımcı olmaya çalış." Dr. Barbara Neil'i merdivene doğru ittirdi ve Neil ellerini demirden basamaklara dayamak zorunda kaldı. Tüm heyecanına karşın kadının gözleri sakindi, Fransız askerleriyle birlikte gizli bir plan kurmuş ve onların geldiğini görünce rahatlamış gibiydi sanki. Kadın, Neil'i merdivenin yukarısına doğru ittirirken hızla şunları söyledi: "Neil, dünyanın dört bir yanında senin gibi milyonlarca genç var. Beni duymazlar, ama senin peşinden gelecekler."

Kimo palasını yere atmıştı. Pistin üzerinde diz çöktü ve yaklaşan askerleri filme çekmeye başladı. Neil'i şaşırtan bir ustalıkla, Dr. Barbara'yı megafonla bağırırken filme çekti ve bayrağı göğsüne sarmış, utangaç bir halde merdivenlerde duran Neil'in bir yakın çekimiyle işini bitirdi.

"Koş Kimo... haydi!"

Dr. Barbara Hawaiili'yi çekip ayağa kaldırdı. Adam gidip gitmemekte kararsızmış gibi, kadını bileklerinden kavradı bir süre, sonra ondan hızla uzaklaştı ve kamera elinde, pisti geçip ormana doğru koşmaya başladı. Dua kulübesine varınca mezarların arasında bir süre duraklayıp Dr. Barbara'nın onu takip etmesini bekledi ve sonra bel yüksekliğindeki eğreltilerin arasına dalıp gitti.

Fransız askerler onu takip etmeye kalkışmadılar. Dr. Barbara onlara megafonuyla bağırınca birden sigaralarını söndürdüler, ayağının dibindeki ölü kuşların üzerinden sekerek yürüyen bu aşırı heyecanlı İngiliz kadından etkilenmişçesine. Neil bayrakla birlikte merdivenden atladı ve Dr. Barbara'nın kollarındaki kanları silmeye çalıştı.

"Dr. Barbara, gidelim. Bizi tutuklayacaklar."

"Ben kalıyorum Neil. Bunu sonuna dek görmek istiyorum. Kimo filmi dünyaya gösterebilir."

"Doktor, dünya ilgilenmez..."

Neil tam Kimo'nun peşinden pistin öteki tarafına koşacakken Fransız çavuş sağ elini kaldırdı. Tabanca kılıfının klipsini açtı ve Neil'e nişan alarak ilerledi.

*"Arreête-toi! Ne bouge pas!"**

---

* Dur, kıpırdama! (ç.n.)

Neil Dr. Barbara'ya lanet okuyarak, pist boyunca dizili duran kanlı tüylerin üzerinden hızla koşmaya başladı. Kimo ağaçların arasında, demiryolu hattını izleyerek, Neil'in hiç ummadığı bir hızla kıyıya doğru koşuyordu.

"Kimo... bekle! Kimo!"

Arkasında patlayan tabancanın sesini duyduğunda Hawaiili'ye bağırıyordu hâlâ.

II
Aşırı protesto

Hawaii Üniversitesi kampusundaki protesto mitingi doruğuna ulaşmış, mitingin helyum balonları gibi şişen söylemi, podyumun dibindeki beşiklerinden doğan ekolojik sloganlarla süslenmişti. Nimitz Memorial Hastanesi'nin altıncı katındaki yatağında yatan Neil bu bildik sahneyi televizyonundan izliyordu. Son konuşmacı, yerel bir basketbol eleştirmeninden bozma bir eko-rahip, öğrenci kitlesine yapacağı konuşmaya başlayınca Neil televizyonun sesini kapattı.

Neil'in artık ezbere bildiği bu saldırgan vaaz, dinsel heyecanların, tumturaklı sportif benzetmelerin; Honolulu'daki Fransız konsolosluğuna ve Waikiki plajlarını kirletmeye yeltenecek her Fransız turiste yönelik açık tehditlerin bir karışımından oluşuyordu. Bir

Citroen ya da bir Hermes eşarbı satın almak, on dönüm yağmur ormanını yok etmeye ya da yüz albatrosu katletmeye eşit bir günahtı.

Hastane miting alanına neredeyse bir mil uzaktaydı ama Neil damlardan yansıyarak açık pencereden gelen, hoparlörlerle yükseltilmiş sesleri duyabiliyordu. Megafonlar onun en derin düşlerini taciz ediyordu. Uzaktan kumanda cihazının ses düğmesine basıp protesto hareketine karşı son savunmasını yaptıktan sonra bile tekrarlanıp duran "Albatrosları Kurtaralım" sloganı televizyonun hoparlörlerinde hâlâ gümbürdemeye devam ediyordu sanki. Ve böbrek ünitesindeki amatör bir ornitoloğun* ona verdiği bilgiye göre, o güne dek bir tanesi bile Hawaii Adaları'na yuva yapmamış olan gezgin albatrosun lafını her duyduğunda, yaralanmış ayağı acıyla kasılıyordu.

"Leylekleri kurtaralım," diye mırıldandı Neil. "Papağanları kurtaralım."

Fransız çavuşun tabancasından çıkan kurşun sağ ayaktarağına girip metatarsal kemiklerin arasından çıkmış ve ayak başparmağının, doktorun deyişiyle, parsiyel amputasyonuna yol açmıştı. Neil altı hafta sonra ancak acıyla ve topallayarak yürüyebiliyordu; Fransız yetkililer, onun serbest bırakılması için kopartılan dünya çapındaki medya yaygarasına direnmeye çalışa dururken, Papeeteli sağlık memurlarının azmasına göz yumduğu kas zarı iltihabının mirasıydı bu.

Neil sonunda Honolulu'ya uçtuğunda yarasında hâlâ sızıntı vardı. Ama haber bültenlerinde gösterilen kanlı bandajlar, etkisi neredeyse bir azizin çarmıha gerilmesiyle yarışacak kadar büyük bir propaganda darbesi haline gelmişti. Nefes nefese gelen Dr. Barbara ona sedyesinde sarıldı ve kameraların bu birkaç kırmızı damlayı, katledilen kuşlardan akan kan okyanusuna bedel hale getirmesini sağladı. Dr. Barbara tabancayı kendisine çevirseydi bile bundan daha değerli bir hedef bulamazdı.

Neil'in annesiyle üvey babası Albay Stamford bile onun ününden etkilenmişlerdi. Nimitz'deki ilk haftasında onun yanında olmak için Atlanta'dan uçakla gelmişler ve geçmiş olsun dileklerini iletenlerin gönderdiği, ardı arkası kesilmeyen devasa çelenklerle

* Kuşbilimci (ç.n.)

çevrili yatağının başucunda oturmuşlardı. Neil'in verdiği gülü alan annesi kan kırmızı yapraklara, sanki oğlunun kalbine batırmış gibi baktı. Neil üvey babasına, uçağa yürüyerek binecek kadar iyileşir iyileşmez Atlanta'ya, onların yanına geleceğine söz verdi, ama Albay onun Honolulu'da en az bir ay daha kalması için ısrar etti; Neil'in kavuştuğu ünü, bu huzursuz çocuğu ölmüş babasının anılarından kurtaracak bir tedavi gibi görmüştü herhalde.

Hastanenin araba parkının üzerinde, stilize bir albatros resmiyle bezenmiş bir helyum balonu geziniyordu. Televizyon ekranında basketbolcu rahip nutkunun son bölümünü söylemeye başladı. Neil parmağını ses düğmesine basılı tutarken odasının kapısı açıldı. Hemşire Crawford, ilk kez Waikiki'de bir plaj partisinde tanıştığı Cape Townlı, rüzgâr sörfü meraklısı kız televizyona doğru yürüdü ve sesi açtı.

"...Ve her şeyini ekolojik terörizme karşı savaşa vermiş birisini –şu anda Nimtiz'de yatan Neil Dempsey'i unutmayalım. Ona saplanan o Fransız kurşunu hepimize, tüm albatroslara, yunuslara ve mink balinalarına sıkıldı. Senin yanındayız Neil, biz de senin acılar çektiğin o yatakta senin hemen yanında yatıyoruz..."

Hemşire Crawford gülerek Neil'in pikesini çekti ve Neil uzaktan kumanda cihazıyla apış arasını örterken kız gözlerini fıldır fıldır döndürdü.

"Senin yanında yatan kimmiş Neil? Her şeyini vermemişsindir inşallah. Hepimiz senin özel bir ikramını bekliyoruz burada."

Neil pikesini kızın elinden çekti ama yan tarafını çimdiklemesine engel olmadı. "Senin için bir şeyler saklarım Carole."

"Yürekler patlıyor Neil." Kadın televizyon ekranına bakıp yüzünü buruşturdu. "Hah, bak kim var. Büyük doktor hanımefendi, dünyayı kurtarmak için yanıp tutuşuyor hâlâ. Onun saç biçimi hakkında ne düşünüyorsun?"

Neil geçmiş olsun telgraflarını topladı. "Harika görünüyor. Dr. Barbara gayet iyidir. Onu severim."

"Seversin tabii –az kalsın öldürtecekti seni. Onunla kim yarışabilir? Ama sen kendine dikkat et Neil..."

"İyileşeceğim. Benim için endişelenme Carole."

"Kimo'yla giderken de böyle diyordun." Haftalardır Neil'e banyo yaptırıp yemek yedirdiği halde onun yaptıklarından hâlâ kafası

karışık olan Hemşire Crawford yatağa oturdu. "O adaya neden gittin Neil? Sen albatroslarla pek ilgilenmezsin."

"Olabilir. Saint-Esprit bir nükleer deneme yeri, Eniwetok ve Kwajolein Atolü gibi. Orayı görmek istedim."

"Neden?"

Neil omuzlarını silkti. "Henüz bilmiyorum. Henüz bunu anlamaya fırsatım olmadı. Belki de orası geleceğin başlayacağı yer."

"Gelecek mi? Neil, o nükleer savaş saçmalıklarının hepsi bitti artık."

"Benim için bitmedi." Neil uzaktan kumanda cihazını kıza doğrulttu ve ses kesme düğmesine bastı."

"Saint-Esprit'nin en önemli yanı orada bir bomba patlatmamış olmaları."

"Yani?"

"Yani bu her an olabilir. Yaşam ve ölüm; Carole, Waikiki'de kimse bunlar hakkında bir şey duymamış."

"Buradaki herkes yaşam hakkında bazı şeyler duymuştur ve ben her zaman ona sarılacağım. Benim pek emin olamadığım, senin hanımefendi arkadaşın Dr. Rafferty."

Neil buna aldırmadı. "Albatrosları kurtarmak istiyor. Bunda yanlış bir şey mi var?"

"Belki de var Neil. Evet, sanırım var..."

***

Hemşire Crawford gidince Neil protesto mitingine döndü yine. Dr. Barbara podyuma çıktı ve –emekli bir astronot, iki tane çok ciddi akademisyen, toplum yararını düşünen bir araba satıcısı ve yerel işadamlarının eşleri olan üç kadından oluşan eylem komitesi tarafından ayakta alkışlanarak karşılandı. Barbara, Neil'in sessiz ekrana bakıp dudak okuyarak öğrenmiş olduğu sözlerle, gösterdikleri destek ve para yardımları için öğrencilere teşekkür etti. Sarı saçları safari giysisinin şık omuzlarının üzerinde özgürce dalgalanıyordu ama, içindeki bir jiroskobun sabitlediği soğukkanlı mavi gözleri dinleyici kitlesinin ve bunun getireceği muhtemel dolar miktarının büyüklüğünü kestirirken o mütevazı gülüşünü kesinlikle koruyordu.

"Anka kuşunu kurtaralım..." diye mırıldandı Neil. Bütün o ba-

lonlara ve tezahüratlara karşın bu miting Dr. Barbara'nın daha önceki cümbüşlerine oranla daha az kişiyi çekmişti. Patenti Dr. Barbara'ya ait olan ajitasyonun ve hatta öfke türlerinin raf ömrü kısaydı. Albatros onun ticari amblemiydi, o uzun kanatlı, okyanuslarda süzülen, suçları alıp götüren kuş. Ama Greenpeace, Amnesty International ve Live Aid konserleri gibi pratikte yarar sağlayan sonuçlar elde etmek Dr. Barbara'nın aklına gelmemişti. Fransız hükümeti Saint-Esprit'de yeni bir nükleeer deneme yapılacağını hâlâ inkâr ediyordu. Kimo'nun televizyon kanallarına verdiği, duvar yazılarıyla karalanmış gözetleme kulelerini gösteren onca filme karşın kitlelerde nükleer karşıtı bir kampanya başlatılamamıştı. Dr. Barbara'nın mitinglerine katılanların haddinden fazlası turistler, yaşlı Japon çiftler ve Sidney'den ya da Vancouver'den gelen ailelerdi ki bunlar için ekolojik bir protesto mitingi, ateş yutan adamlar, yankesiciler ve gece kulubü simsarları gibi, tatil yerlerindeki sokaklarda rastlanabilecek, olağan şeylerdi. Dr. Barbara, kuşlara karşı gaddarlığı gösteren filmiyle sohbet şovlarında ve doğal yaşam programlarında görünen, ikinci sınıf bir medya fenomeniydi. Adanmış bir hayranlar grubunu kendine çekmiş, ama tanınmış hayvan hakları gruplarının desteğini kazanamamıştı.

Ama yine de her zamanki gibi çok azimliydi ve yine tüm o eski heyecanıyla sesleniyordu mitingdekilere. Tuzlu su yaraları da, Fransız doktorların ("hayvanlar ve üçüncü dünyalı gönüllüler üzerinde denenmiş!") antibiyotiklerle tedavi etmelerine izin vermediği göz iltihabı da iyileşmişti. Fonlara para getiren yemeklerin rejimi sayesinde kilo almıştı ve TV stüdyolarının mikro kliması yüzüne çekici bir solukluk vermişti.

Neil, kadının ona Honolulu Havaalanı'nda uçaktan çıkarılırken sarılışını hatırladı –Saint-Esprit'nin uçuş pistinde kanlar içinde yatarken, tabancayı sallayıp duran Fransız çavuşa, avını koruyan dişi bir avcının zafer kazanmış edasıyla bakarken takındığı saldırgan tavırdan çok farklıydı o zamanki. Ama Dr. Barbara'nın tüm çabalarına karşın, dinleyici kitlesi azalıyordu.

"Doktor, beni öteki ayağımdan da vurmanız gerekecek..."

Neil ağrıyan baldırına masaj yaparken ilk kez beş ay önce Waikiki'deki bir otelin önünde gördüğü, İngiliz aksanıyla yüksek perdeden bağırışlarından ve otel müşterilerinin suratına salladığı bay-

raktan ötürü sinirlenmiş kapıcılara küfürler haykıran o pasaklı görünüşlü ve ekzantrik İngiliz kadını hatırladı.

Neil, annesi ve üvey babasıyla yediği bir veda yemeğinden sonra otelden çıkıyordu. Hawaii'deki görev gezisini tamamlayan Albay Stamford yeniden Georgia'daki bir üsse dönmekle görevlendirilmişti. Neil'in dul kalmış annesi bu albayla, kocasının ölümünden hemen sonra, Londra'daki bir ABD subay kulübünün yemek sorumlusu olarak çalışırken tanışmıştı. Neil, onu boyuna Amerikan Deniz Kuvvetleri'ne katılmaya, yaşamında yeni bir yön ve pusula bulmaya teşvik eden sempatik Kaliforniyalı'dan hoşlanmış ve Honolulu'ya, onların yanına gelmeyi kabul etmişti.

Neil, kendi akciğer kanserini teşhis edip de, acı çekmeden nefes alabiliyorken yaşamına son vermeye karar vermiş bir radyolog olan babasının intiharından ötürü hâlâ sarsılmış bir haldeydi. Ama hastanedeki patavatsız bir danışmanın Bayan Dempsey'e söylediğine göre, intihar genellikle, tehlikeli bir gen gibi babadan oğula geçen, altında yatan başka bazı şeyleri gösteren bir davranıştı. Babasının anılarından uzaklaşmaya çalışan Neil tıp okuma hevesinden vazgeçti. Yaşamındaki boşluğu vücut geliştirmeyle, judoyla ve uzun mesafe yüzmeyle, her hafta Londra'daki havuzunu yüzlerce kez kulaçlayarak doldurdu. Thames Nehri'nde, Nehir Polisi'nin tüm engelleme çabalarına karşın Chelsea Köprüsü'nden, Teddington'daki birinci gemi havuzuna kadar yüzdü. Hepsinden öte, boşluğun ve karanlık suların derin düşünde yol aldığı uzun gece yüzmelerinden çok keyif alıyordu.

On altı yaşındaki bu içedönük delikanlının güçlü fiziği ve Manş Denizi'ni gece yüzerek geçme planları Albay Stamford'u etkiledi ve Neil'e Hawaii'deki muazzam denizlerden söz etti. Oraya varır varmaz Waikiki plaj dünyası tümüyle yutuverdi Neil'i. Keman teli gibi gergin, ama sevgi dolu bir müzik öğrencisi olan kız arkadaşı Louise'i özledi ve ona Diamond Burnu civarında sörf yaparken çekilen video kasetlerini gönderdi. Derslerden sıkılıp liseyi bıraktı, yatlarda tayfalık yaptı, bir havuzda çalıştı ve sonra üniversite film okulunda projeksiyoncu olarak yarım gün bir iş buldu. Kalan boş zamanındaysa göz diktiği bir hedef için, Makapuu Burnu'ndan komşu ada Molokai'ye otuz mil yüzerek Kaiwi Boğazı'nı geçmek için hazırlanıyordu.

Annesiyle Albay Stamford çok yakında Georgia'ya taşınacaklarını söyleyince Neil yaz boyunca Honolulu'da kalıp kalamayacağını sordu. Annesinin kabul etmesine şaşırdı, ama Neil kadının dalgın halinden onu reddetmeye başladığını fark ediyordu. Neil'in geniş omuzları ve boksörlere benzeyen çenesi, bu gergin ve açıkça yorgun kadına ölen kocasını hatırlatmış ve onu allak bullak etmişti. Kadınla Albay, Neil'i üniversiteye yakın bir öğrenci pansiyonuna yerleştirdiler ve ayrılışlarının anısına Waikiki'de son bir yemek yediler. Sonra Neil annesinin çok pürüzlenmiş yanaklarından öptü ve üvey babasının samimi ve hayvani kucaklaşmasına katıldı. Sonra otel lobisinin kapılarından geçip Dr. Barbara'nın Donkişotvari, çetin dünyasına girdi dosdoğru.

Yemek için otele geldiği sırada, eski püskü, pamuklu bir elbise giymiş o kılıksız orta yaşlı kadını fark etmişti. Kadın otoparkta iki limuzinin arasına çömelmiş, kâğıttan bir çıkını açıyordu ve Neil onu deniz güvenliği konferansı delegelerinden birkaç dolar dilenmek umuduyla gelmiş bir dilenci ya da düşkün biri sanmıştı. Neil iki saat sonra dışarı çıktığında kadın hâlâ orada, girişin karşısındaki süslü çeşmenin etrafında dolanıp duruyordu. Neil'in otelden çıktığını gören kadın elle yapılmış bir bayrağı sallayarak, İngiliz aksanıyla, yüksek sesle bağırdı:

"Albatrosları kurtaralım! Petrol kirliliği hemen durdurulsun!"

Daha Neil'le karşılaşmadan kapıcılar kadını hemen sepetlediler. Onu kaba hareketlerle otelin dış kapısının önündeki araba yoluna itekliediler ve bir eliyle morarmış çenesini tutarken bayrağını yere fırlattılar. Kadın bayrağın yanına gidip diz çöktü ve bayrağı beyaz kalçalarının çevresine etek gibi doladı.

Kadının İngiliz aksanına yakınlık duyan Neil onun ayağa kalkmasına yardım etti. Kadın onun uzattığı mendili aldı ve üzüntüden değil, öfkeden akan gözyaşlarını sildi.

"Sen de delege misin?" Kadın kaşlarını çatarak Neil'in çocuksu yüzüne baktı. "Askeri öğrencilerini gönderdiklerine göre, gerçekten de gizlemeleri gereken bir şeyleri var herhalde."

"Ben delege değilim." Neil onun titreyen omuzlarını sakinleştirmeye çalıştı, ama kadın onu ittirdi. "Annemle üvey babama gü-

le güle demeye gelmiştim. Üvey babam ABD ordusunda albay."

"Amerikan ordusu ha? Dünyanın çevre için en büyük tehlikelerinden biri." Kadın ellerindeki toprakları silkeledi. "Güle güle demeye gerek yok, onlar bize çoktan güle güle dediler. Dinle, araban var mı?"

"Otobüsle geldim," diye yalan söyledi Neil. Üvey babasını memnun etmek için satın aldığı ordu artığı jipi kıyının elli metre ötesinde park etmişti, ama Neil bu dengesiz İngiliz kadından uzak durmaya karar verdi. Kadın bayrağı katlarken üzerine kırmızı mürekkep kullanılarak elle yazılmış slogan Neil'in dikkatini çekti. "Albatrosları Kurtaralım," diye tekrarladı Neil. "Onların kurtarılması mı gerekiyor?"

"Elbette. Ama yine de albatros adını duymuş olduğuna sevindim."

"Herkes duymuştur bunu." Neil eliyle Elmas Burnu'nun üzerindeki karanlık gökyüzünü ve yukarıda süzülen kuşlardan oluşan tacı gösterdi. "Onlar çok rastlanan bir deniz kuşudur."

"Yakında çok daha az rastlanır olacaklar. Fransızlar Saint-Esprit'de katlediyorlar onları, binlercesini zehirleyip öldürüyorlar."

"Utanç verici..." Neil kadının duygularını paylaşıyor gibi görünmeye çalıştı. "Ama orası bir nükleer deneme adasıdır."

"Onu da mı duydun? Şaşırdım doğrusu."

Bir turist grubu otelden çıktı ve limuzinlerin yanında bekledi; ama gruptakiler, şoförlerle rehberler arasındaki bir tartışma yüzünden huzursuzdular. Yakaladığı şansı gören İngiliz kadın bayrağı yeniden açtı. Görünüşünü düzeltme çabasıyla sarı saçlarını geniş alnından kaldırarak ve yüzünün gergin kaslarını gevşeterek, savaşan uçaklarına sert bir gülümseme yükledi. Çantasından bir deste bildiri çıkardı ve Neil'in eline tutuşturdu. "Bunları dağıtmaya başla. Kapıcılara, otelde bir müşteri olduğunu söylersin."

"Bak... albatroslara yapılanlar çok kötü, ama benim gitmem gerek." Neil annesiyle Albay'ın her an otelden çıkabileceğini ve onun bu garip gösteriye katıldığını görünce şaşıracaklarını biliyordu. Bildirileri yüzünü gizleyecek şekilde kaldırıp okuyunca; Albatrosları Kurtaralım Fonu, saymanı ve sekreteri, Barbara Rafferty'ye, Honolulu'nun yoksul bir semtindeki bir çocuk evinde katkıda bulunmaya çağırıyor, yazısını okudu.

"Haydi, öyle utangaç durma." Neil kadını neşelendirmişe benziyordu. "Bana yardım et, şu bayrağı tut –her şeyi birden düşünmek zorunda değilsin. Ve sen niçin böyle kaslısın? Steroidler testislere zararlıdır. Birkaç yıl sonra kız arkadaşlarının işine yaramaz hale gelirsin."

"Bana steroid gerekli değil..." Neil, kadına doğru savrulup üzerindeki kırmızı harflerle onu bir bandaj gibi saran bayrağı bıraktı. "Kolay gelsin Bayan Rafferty."

"Dr. Rafferty. Bana Dr. Barbara diyebilirsin. Şimdi, orada dur ve benimle birlikte bağır. *Albatrosları...* kurtaralım!"

Neil kadını, limuzinlerine binip Waikiki gece kulüplerine yollanan canı sıkkın turistlere bağırırken bıraktı. Ekolojik eylemler hiçbir zaman onu çekmemişti; gerçi balinaları kurtarmaya ya da ender kaplumbağa türlerinin müthiş bir okyanus yolculuğundan sonra çıkıp yumurta bıraktığı kıyıları korumaya çalışan eylemcilere sempati duyardı. Balinalar ve kaplumbağalar da onun gibi yüzücüydü. Ama çoğu hayvan hakları grubunun o saplantılı amatörlüklerinde, dindarlığa benzeyen, hoşgörüsüz bir zorlama vardı. Severn'de yüzdükten sonra yakalandığı, ender rastlanan zatürree türünü tedavi edecek antibiyotik gibi ilaçların denenmesi gerekliydi. Annesi de, Louise de ruj ve rimel kullanmaya devam edeceklerdi; onları dudak ve göz kanserinden korumak için birkaç tavşanın tencerede değil de laboratuvarda ölmesi pekâlâ daha yararlıydı.

Ama bu İngiliz doktorun tek başına sürdürdüğü kampanyada onu etkileyen bir şeyler vardı. Annesinin gidişi ve Dr. Rafferty'nin gelişi bir şekilde birbirine bağlıydı sanki. Neil, kaldığı pansiyonun sorumlusu ya da film merkezindeki orta yaşlı okutman gibi, kendisinden yaşlı kadınların onu çektiğini biliyordu; bunların ikisi de Neil'e ilgi duymuş ve onunla flört etmeye başlamıştı. Havaalanında annesine ve Albay Stamford'a el sallarken Dr. Rafferty'yi düşündüğünü fark etti.

Bir hafta sonra bir gün o kan kırmızı bayrağı Honolulu'nun merkezinde, Federal Postane binasının parmaklıklarına bağlanmış halde gördü. İki polis ipleri keserken küçük bir kalabalık toplanmış bekliyordu. Dr. Rafferty kenarda duruyor, ilahi söylercesine sloganlar haykırıyordu, hoparlör yerleştirilmiş bir bostan korkuluğu gibi. Kadın tutuklanmak istiyordu ve yoldan geçenleri davasına ka-

zanmaktan çok, canı sıkkın polisleri tahrik etmekle meşguldü. Cenaze salonlarındaki kibar teşrifatçılara benzeyen, siyah takım elbiseli, kıravatlı, yaşlı bir adam onunla konuşmaya çalıştı, ama kadın onu el işaretiyle kovarken, elinde kamerasıyla gelen bir gazeteci var mı diye trafiği gözlüyordu. Polisler bayrağa elkoydular ve polislerden biri kadının omzuna öyle bir tokat indirdi ki neredeyse yere düşürecekti. Kadın hiç yakınmadan döndü ve Neil'in yanından geçerek öğle paydosuna çıkmış yaya kalabalığının arasında kaybolup gitti.

Kadın bu aksiliğe rağmen tek kişilik kampanyasını sürdürdü. Neil onu Waikiki plajında sörfçülere nutuk çekerken, Union Street Çarşısı'nda turistlere bildiri dağıtırken, Iolani Palace'ta bir konferansa gelmiş bir grup rahibin eteğine yapışırken gördü. Kadın genellikle yorgun ve keyifsizdi; bayrağını ve bildirilerini rengi solmuş bir el çantasında taşıyordu; hayvan hakları hareketinin çantalı hanımefendisi.*

Neil bu kadın için endişeleniyordu; aynen, babasının ölümünden sonra annesi için endişelendiği gibi. Annesi de kendini unutmuştu ve Neil'in sağlığına ve mutluluğuna yönelebilecek, isimsiz tehlikelerden ötürü öylesine üzülüyordu ki Neil kendini soyu tükenme tehlikesindeki türlerden biri gibi hissetmişti. Neil o günleri hatırlayınca, tüm bu sloganlar ve ahlâksal şantajlarla kanatları ağırlaşmış albatroslara sempati duydu.

Neil, kendisini de şaşırtarak, o kadının kampanyasında haklı bir yan var olduğunu fark etti. Bir Honolulu gazetesindeki bir paragrafta, Tahiti'deki Fransız yetkililerin, Saint-Esprit'nin ilk sakinlerinin adaya geri dönmelerine izin vermekten vazgeçtikleri bildiriliyordu. İstihkâmcılar uçuş pistini büyütüyorlardı ve Paris'teki hükümetin nükleer deneme moratoryumuna son vereceği söylentileri vardı.

Neil, nükleer bir silah stokunu korumadaki kararlılıklarından dolayı Fransızlara gizliden hayranlık duyuyordu, savaş zamanında Manhattan Projesi'nde çalışan büyük fizikçilere hayranlık duyduğu gibi. Neil'in babası 1960'larda hava kuvvetlerinin genç bir radyoloğu olarak Avustralya'daki Maralinga deneme sahasında yapılan

* Yazar burada, bütün eşyasını bir çantada taşıyan, evsiz barksız kişiler için kullanılan (*"bag people"*) "çantalılar" deyimine gönderme yapıyor. (ç.n.)

İngiliz nükleer denemelerine katılmıştı ve dul kalan karısı şimdi, kocasındaki kanserin iyi denetlenmemiş atom denemelerinden kaynaklanmış olabileceğini iddia ediyordu. Kadın Neil'e bakarken sık sık, bu çocuğun içine kapanıklığı ve dikbaşlılığı babasının radyasyona maruz kalmış genlerinden mi geliyor diye merak ederdi. Bir keresinde Neil ödünç aldığı bir motosikletle Greenham Common'daki Cruise füze üssüne gitmişti, üssün depolarındaki nükleer silahların anısından ve tel örgülerin önünde hâlâ protesto kampanyası yürüten birkaç kadından etkilenerek. Bir nükleer deneme kurbanı sayılabileceğini belirterek kendini kadınlara sevdirmeye çalışmış, ama başaramamıştı.

Nükleer denemelerdeki patlamaların gücü, artık unutulmuş o kıyamet alameti, Pasifik'e ilgi duymasında önemli bir rol oynamıştı. Film okulunun sinemasında, yakın tarih dersleri için hazırlanmış soğuk savaş dönemi haber filmlerini oynatırken, Eniwetok ve Bikini lagünlerindeki, yirminci yüzyıl hayalinin kurbanı olan bu yerlerdeki o muazzam patlamaları huşuyla seyretmişti. Ama bunu asla kimseye söyleyememişti ve hatta, sanki babasının kanserine onun nükleer silahlara ve elektro-manyetik ölüme duyduğu hayranlık retrospektif bir şekilde yol açmış gibi, belli belirsiz bir suçluluk duyuyordu.

Dr. Rafferty bunları duysa ne derdi? Bir ikindi vakti, Waikiki'deki özel bir mağazadan bir sualtı saati satın alırken, Doktor'un, bayrağını ve bildirilerini torbadan çıkardığını gördü. Barların ve restoranların önünden, başını hüzünlü bir şekilde sallayarak yürüyen kadının peşinden gitti. Kadın bir açık hava kafeteryasının önünde durdu ve mönüye bakarak, tırnağı kırılmış parmağını fiyat listesinin üzerinde gezdirdi. Neil utangaçlığını bastırarak ona yaklaştı.

"Dr. Barbara? Size bir sandviç alabilir miyim? Yorgun olmalısınız."

"Evet yorgunum." Neil'i ve onun doğal tavırlarını hatırlamış gibi görünüyordu ve çantasını elinden almasına izin verdi. "Şuraya bak –herkes boyuna alıyor, alıyor, alıyor ve ayaklarının altındaki gerçek dünyanın yok olup gitmesine kimsenin bir yuh çektiği yok. Seni bir yerde görmüştüm. Bildim, steroidler –vücut yapan çocuksun sen. Pekâlâ, benim vücudumu yeniden yapmama yardım edebi-

lirsin. Bakalım içinde hormon bulunmayan bir yiyecekleri var mı?"

Girişin yanındaki bir masaya oturdular. Dr. Barbara gelip geçen müşterilere bildirilerini veriyordu. Kadın, mayonezin kaynağı hakkında garson kızla tartıştıktan sonra domatesli ve marullu bir sandviç ısmarladı.

"Et ürünlerinden uzak dur," dedi Neil'e, bu İngiliz delikanlının yanında ne aradığından hâlâ emin değilmişçesine. "Onların içi hormonla ve antibiyotiklerle dolu. Batılı erkeklerin giderek kadınlaştığını görebilirsin –daha büyük göğüsler, daha yağlı kalçalar, daha küçük scrotumlar*..." Neil onu konuşturmaktan ve sandviçin güçlü dişlerinin arasında kayboluşunu görmekten hoşnuttu. Henüz anlayamadığı bazı nedenlerden ötürü, onu yemek yerken görmek Neil'in hoşuna gitti. Kadının parlak dişetleri, hareketli dili, boğazındaki kaslar, bunların hepsi büyüledi Neil'i. Yakından bakınca, Dr. Barbara, polisle ve turistlerle tartışırken gördüğü kadından çok daha az sıkıcıydı. Güçlü iradesi, pejmürde pamuklu giysisinden ve bakımsız saçlarından baskın çıkıyordu.

Kadın arkasına yaslandı ve güçlü işaretparmağıyla dişlerini parlattı. "Buna ihtiyacım vardı gerçekten –bugün albatroslar için üzerine düşeni yaptın." Neil'in gururla, kauçuğa monte edilmiş sualtı saatine baktığını fark etti. "Nedir o? Şu sadist kompüter oyunlarından biri mi?"

"Bu bir derin su kronometresi. Kaiwi Boğazı'ndan Molokai'ye yüzmeyi planlıyorum."

"Yüzmeyi mi? Bu çok uzun bir yol. Neden bir uçağa binmiyorsun?"

"O zaman bir mücadele olmaz. Uzun mesafe yüzücülüğü... benim yaptığım." Kadının hoşuna gitsin diye ekledi: "Düşün ki, benim albatrosum da bu işte."

"Sahi mi? Neyi kurtarmaya çalışıyorsun?"

"Hiçbir şeyi. Anlatması zor; gece bir nehirde yüzmek gibi bir şey." Gösteriş olsun diye abartarak, "Thames Nehri'nde Tower Bridge'ten Teddington'a kadar yüzdüm," dedi.

"Buna izin verdiler mi?"

"Hayır. Nehir polisi spot ışıklarını yaktı. Işık huzmelerini suyun içinde gördüm..."

* Lat. Testis torbası. (ç. n.)

"Uzun mesafe yüzmek –saatlerce akıp duran endorfinler. Gerçi sen stres altında gibi görünmüyorsun." Dr. Barbara bildirileri bir kenara itti, yardımına gelen bu sevimli fakat inatçı delikanlı kafasını kurcalamıştı biraz. "Belki sen gerçek bir fanatiksin. Fizikman çok güçlü, ama ruhen...? Ne zaman başladı tüm bunlar?"

"İki yıl önce, babam öldükten sonra. O da doktordu. Bir süre hiçbir şey düşünmemem gerekiyordu."

"İyi fikir. Dilerim bunu daha çok kişi benimser. Peki annen ne yapıyor?"

"İyidir, çoğu zaman. Amerikalı bir albayla evlendi. Adam ona iyi davranıyor. Kısa süre önce Atlanta'ya geri döndüler."

"Demek sen Honolulu'da yalnızsın ve Kaiwi Boğazı'nı yüzerek geçmeyi planlıyorsun. Onlar bunu biliyorlar mı?"

"Tabii. Benim ciddi olmadığımı sanıyorlar. O mesafe çok uzak, refakat teknesiyle bile olsa. Ama asıl mesele bu değil."

"Nedir peki?" Dr. Barbara öne doğru eğilip saçlarının arasından Neil'in gözlerini görmeye çalıştı. "Yoksa bilmiyor musun?"

Neil gizli bir deniz zamanını kendine saklıyormuş gibi, kronometresinin üzerini kapattı. "İnsanlar uzun mesafe yüzerken yalnız olduğunuzu sanırlar. Ama beş milden sonra yalnız değilsindir artık. Aklının içine deniz dolar ve kafanda düşler başlatır. Sen anlayamazsın tabii bunu."

"Belki de anlarım." Dr. Barbara'nın hareketleri daha yumuşaktı şimdi. Sanki Neil'i bir evin eşiğinde karşılıyormuş gibi, onun elini ellerinin arasına aldı. "Şimdi sen, albatrosları neden kurtarmak istediğimi biliyorsun."

Neil avuçlarında kadının parmaklarının basıncını hissetti, kırık tırnaklar kalp ve yaşam çizgilerini arıyordu. Kadının nefesini duydu, canlıydı ve tazelik kokuyordu. Bu yaşını almış kadına ısınmıştı; albatroslar gibi onu da korur muydu acaba?

"Molokai'ye yüzerken sen de birlikte gelebilirsin. Refakat teknesinde bir doktorun bulunması gayet iyidir. Uzman mısın?"

"Elbette. Hammersmith'de altı yıl hekimlik yaptım. Ama yine de senin bir jinekoloğa gerek duyacağını sanmıyorum –çok fazla steroid kullanmadığın sürece tabii."

"Babam Guy's radyologdu. Bir keresinde benim kafatasımın röntgenini çekmişti."

"Ne bulduğunu merak ettim." Dr. Barbara Neil'in geniş alnındaki saçları kaldırdı. "Şimdi, şu bildirileri dağıtmama yardım etmek istiyor musun? Ben caddenin karşısındaki havayolu binasına gidiyorum."

"İyi de... bu benim işim..."

"Haydi, utanmak sana iyi gelecek."

Neil kasiyere para verirken kadın, sanki sandviçten daha başka bir şeyleri sindiriyormuş gibi, kendine özgü, kafası kendisiyle meşgul bir halde, hiç kimseye gülümsemeden bekledi. Neil turist kalabalığının arasından geçip onun peşinden yürüdü. Dr. Barbara, Neil'den büyük tüm kadınlar gibi, inisiyatifi hemen onun elinden alıvermişti. Bildiriler konusunda yardım edemeyecek kadar utangaç bir halde Dr. Barbara'nın arkasında dururken bu ekzantrik İngiliz kadınla hiçbir ilgisinin olmadığını düşünüyordu.

Ne kadar ekzantrik olsa da, Dr. Barbara ilk taraftarını kadroya katarak Neil'i şaşırttı. Kadını bir sonraki sefer, Üniversite Kütüphanesi'nin merdivenlerinde gördüğünde yanında uzun boylu, güçlü göğüslü, otuzlu yaşların sonlarında bir Hawaii yerlisi vardı; adam dünyaya, ona daima öfkeli bir görünüş veren, birbirine doğru yaklaşmış, hafifçe şaşı gözlerle bakıyordu. Bu Hawaiili, gelip geçen öğrencilerin ellerine bildirileri, vadesi gelmiş borçlarını hatırlatan bir tahsildar gibi uzatıyordu. İlk başta Neil, çocukça bir tavırla, Dr. Barbara'yı yalnızca kendisinin keşfetmiş olduğuna inanarak adama bozuldu.

Bu çatık kaşlı Hawaiili, Honolulu polis örgütünün eski çavuşu, bağımsız bir Hawaii yerli krallığı için bir kampanyaya katıldığı için istifaya zorlanan, gedikli nükleer karşıtı ve hayvan hakları protestocusu Kimo'ydu. 1985'te Bikini'nin yüz mil doğusundaki Rongelap Atolü'nün adalı sakinlerini oraya geri götürüp yerleştiren Greenpeace'in *Rainbow Warrior* gemisine gönüllü olarak katıldı. Rongelaplıların birçoğu 1954'teki Bravo hidrojen bombası denemesinden sonra üzerlerine yağan radyoaktif küllerden etkilenmişlerdi ve bu insanlarda onlarca yıldır, yüksek oranda lösemi, ölü doğumlar ve düşükler görülüyordu. *Rainbow Warrior*, adalıları Kwajoalein Atolü'ne taşıdı ve sonra gittiği Yeni Zelanda'da Fransız a-

janları tarafından, Güney Pasifik'teki nükleer karşıtı protestolara bir son vermek amacıyla batırıldı.

Dr. Barbara Kimo'yu iki yıldır tanıyordu ve Saint-Esprit'deki gezgin albatroslara yönelik tehlikeyi ona haber veren de bu eski polisti. Bu büyük deniz kuşunun imajından esinlenen Dr. Barbara tek kişilik kampanyasını başlatmış ve şimdi Kimo da albatroslara karşı kamuoyu ilgisinin, zayıflamış nükleer karşıtı davayı yeniden canlandıracağı umuduyla bu kampanyaya katılmaya karar vermişti. Adam, artırdığı paraları yeni bir bildirinin basılması için vermişti; nükleer bomba taşıyan korkunç uçaklarla dolu koskoca bir uçuş pistinin yanında yatan ölü kuşların resmi vardı bildirilerde.

Kimo'nun gelişi Dr. Barbara'nın sönüp giden enerjisini geri getirdi ve Neil de bu gruba aday üye ve ayak işleri elemanı olarak katıldı. Onlar otel lobilerinden, süpermarketlerden yürüyerek geçerken peşlerinden gidiyor, Dr. Barbara İngiliz aksanlı o keskin sesiyle herkesi taciz ederken o bildirileri koruyordu. Sinirli güvenlikçilere karşı hep omuzları kasılı duran Kimo'ya göre Neil, Dr. Barbara'nın şoföründen başka bir şey değildi. Adam Neil'den otuz santim uzun boyuyla, Dr. Barbara'nın en son emirlerini aktarırken Neil'in başının üzerinden dosdoğru karşıya bakardı hep.

Neil Kimo'nun varlığından hâlâ rahatsız bir halde jipi kullanıyor, bildirileri matbaadan alıp getiriyor ve bayrakların boyanmasına yardım ediyordu. Kimo'nun bir bilardo salonunun önündeki kavgada yaralandığı akşama kadar da Dr. Barbara'dan şüphe duyuyor ve onun doktor falan olmadığından kuşkulanıyordu.

Neil Kimo'yu jiple, Dr. Barbara'nın çocuk sığınma evinin arkasındaki tek odalı dairesine götürdü. Kadın Hawaiili'nin yaralanmış ellerini eski deri valizinden çıkardığı aletlerle ve kendine güvenir bir tavırla tedavi ederken Neil kadının pasaklı odasına göz gezdirdi; tuvalet masasının üzerindeki bildirilere ve dar bir yatağın ayak ucuna yığılmış, ütüsüz giysilere baktı. Kırık mobilyalar ve bira kasalarıyla dolu yangın çıkışına bakan bu mütevazı oda, bu kadın doktorun sade yaşamının bir ifadesi gibiydi.

Bu kadın neden, dar olanaklı bir sığınma evinde, yüceltilmiş bir çocuk bakıcısı gibi hizmet etmek yerine tıbbi kariyerini uygulamıyor ve neden bilinen bir hayvan hakları grubuna katılmıyordu? Neil, Greenpeace'in ve çevreci eylemcilerin, sanki Dr. Barbara'nın al-

batrosları tutkuyla savunmasının altında daha karışık birtakım amaçların gizlendiğinden kuşkulanıyorlarmış gibi, ondan uzak durduklarını sezmişti.

Ama yine de, Neil o büyük beyaz kuşa giderek daha çok bağlandığını fark ediyordu. "Albatrosları kurtaralım" diye bağırmak, yaşamında hiç düşünmediği bir odak oluşturmuştu. İlk tanışmalarından iki ay sonra Dr. Barbara Neil'e, Kimo'yla birlikte tekneyle Saint-Esprit'ye gitmeye karar verdiklerini söyleyince, Neil için, teknedeki ekibe katılmamak düşünülemez bir şeydi artık.

Helyum balonlarının sonuncusu da denize doğru uçtuğunda protesto mitinginin gürültüsü hastane odasının pencere camlarına çarpıyordu. Neil başını yastığa gömerek, bacak sinirlerindeki saat başı kıyametini koparan ağrıları unutmaya çalıştı. Sessiz televizyon ekranına ve Dr. Barbara'nın konuşmasının son anlarına baktı. Kadının yanaklarını gerdiren çenesi, rüzgâra bırakılmış sarı saçları; kadın kollarını yukarıya kaldırınca safari ceketinin ıslak koltuk altları göründü. Neil'in onu daha önce hiç görmediği kadar mutlu ve kararlı görünüyordu. Bu kadın gerçek biri miydi, yoksa bir sahtekâr mıydı? O, kendi güvenilirliği hakkındaki soruları bir şekilde aşmıştı ve dinleyici kitlesinin duygularıyla ustaca oynarken, tehlikedeki kuşlara yürekten iman duyuyordu.

Neil'in kanısınca, Dr. Barbara daha başından beri, Kimo video kamera ve içindeki değerli filmle kaçıp giderken Saint-Esprit'deki Fransız askerlerinin onları yakalamasını dilemişti. Hawaiili son birkaç dakika boyunca bel yüksekliğindeki eğreltilerin arasında gizlenmiş ve Neil'in çavuş tarafından vuruluşunu, tüm dünya televizyonlarında sonsuz kez tekrar tekrar gösterilen o sahneyi filme çekmişti. Albay Stamford'un hediyesi olan o kameranın varlığı adaya karşı görevlerini hatırlatmıştı belki de onlara. Fransız hükümeti, Saint-Esprit'de yeni bir nükleer deneme yapmak gibi bir planlarının olmadığında diretiyordu, ama Dr. Barbara ve albatroslar artık fırlatılmıştı ve havada yol almaktaydılar. Neil'le Dr. Barbara Papeete'de tutukluyken bir direniş komitesi kuruldu ve onların serbest bırakılmasını isteyen protestocular Londra'da ve Paris'te yürüyüşler yaptılar. Her taraftan bağışlar yağdı ve çevreciler yüzlerce kür-

süde ve konferans platformunda Dr. Barbara vakasını tartıştılar.

İki hafta sonra, Honolulu'ya dönme zamanı geldiğinde Dr. Barbara çevre hareketinin yeni kahramanıydı artık. Ama ona yön veren asıl dürtüler, kendininkiler gibi, hâlâ bir sırdı Neil için.

III
Dugong

Neil'in hastaneden çıkmadan bir gün önce keşfettiği gibi, albatrosların koruyucusu, adalar şampiyonu ve her amaca uygun medya starı Dr. Barbara Rafferty'nin, kendi karakterinden çok daha garip yanları vardı.

Neil'e gelen son mektupların arasında *Paris-Match*'in, başmakalesini Saint-Esprit efsanesine ayırdığı son sayısına iliştirilmiş, anonim bir geçmiş olsun kartı vardı. Kendi fotoğraflarını görmekten sıkılan Neil –annesinin patavatsızca, Neil'in dört yaşında, bir oyun havuzunda çekilmiş aile fotoğrafını verdiği– dergiyi çöp kutusuna atmak üzereydi ki, hiç ummadığı bir yüz gördü. Ölü kuşların ve nükleer lagünün yanındaki gözetleme kulelerinin görüntüleri arasında, 1982 yılındaki genç Barbara'nın, büyütülmüş, grenli bir fotoğrafı.

Kadın koyu renk giysiler içinde, gözlerini yere indirmiş halde, Genel Tıp Konseyi'nin Londra'daki ana merkezinden çıkıyordu; hekimlik lisansı iptal edilmişti. *Paris-Match*'in keskin gözlü, hafızası belki de Fransız güvenlik servisi sayesinde canlanıvermiş bir gazetecisi fotoğraf arşivine koşmuş ve ünlü bir davayı yeniden gündeme getirmişti.

On yıl önce Dr. Barbara Rafferty İngiliz mahkemelerinde cinayetten yargılanmıştı. Onun kadın hastalarından ikisi, Hammersmith Darülacezesi'ndeki yaşlı iki kanser hastası, büyük miktarda uyku ilacıyla son azaplarından kurtarılmıştı. Potasyum klorid, kloroform ve morfinden oluşan bu öldürücü kokteyl açıkça Dr. Barbara tarafından, onun iddiasınca, hastaların ve yakınlarının onayıyla kullanılmıştı. Ama bütün akrabalara danışılmamıştı. Kadınların kız kardeşlerinden biri vasiyetnameye itiraz ederek polise gitti ve Dr. Barbara'yı şikâyet etti.

Polis darülacezenin klinik kayıtlarına elkoydu ve Dr. Barbara'nın daha önceki yıllarda en az altı ölümcül hastaya daha ötanazi uyguladığını ortaya çıkardı. Dr. Barbara suçu açıkça kabul etti ve hastalarının rızasını ancak, yataklarının başında uzun bir danışma dönemi süresince sınadıktan sonra kesinleştirdiğini savundu. Onların isteği üzerine acılarına son vermiş, onurlarını ve kendilerine saygı gösterme haklarını korumuştu.

Sekiz cinayetten suçlu bulunan Dr. Barbara'ya iki yıl hapis verildi ve cezası ertelendi. Aynı duyguları paylaşan doktorlardan ve hasta yakınlarından oluşan bir eylem grubunun destek mitingleri düzenlemesine karşın temyiz başvurusu Dr. Barbara'nın aleyhine sonuçlandı. Dr. Barbara Yüksek Mahkeme'nin önünde verdiği demecinde ölümcül hastalarına karşı tavrını bundan sonra da kendi vicdanının sesine göre belirleyeceğini söyledi. Genel Tıp Konseyi'ni onun lisansını iptal etmeye yönelten, pek gizlenmemiş bir tehditti bu. Bunun ardından, Dr. Barbara'nın dikkat çekici bir şekilde televizyona çıkarak davasını, bazılarına göre megalomaniye varacak bir ihtiras ve keskinlikle savunduğu bir kamuoyu tartışması başladı. En yakın arkadaşları bile soğuk tavrını yadırgayıp ondan uzaklaştılar. O günden sonra doktor olarak çalışamaz hale geldi ve doğum kontrol diyaframı yapan bir yan kuruluşun yöneticisi oldu, fakat altı ay sonra oradan da ayrıldı ve yurtdışına gitti. Bunun ar-

dından gelen sürgün yıllarında Malawi'de, Güney Afrika'da ve Yeni Zelanda'da gizlice yürüttüğü tıp çalışmaları ister istemez geçmişinin açığa çıkmasıyla sonuçlandı ve sonunda dinlenmek için Honolulu'ya geldi.

Dr. Barbara bu kez hayvan hakları hareketini keşfetmişti ve ölüm yerine yaşama adamıştı kendini. Neil bu ifşaatlardan neredeyse serseme dönmüş bir halde, başını yastığa dayamış, onun fotoğrafına bakakaldı. Bu suçlu doktorun, giysisinin koyu rengiyle gölgelenmiş, ince uzun ve aşırı gergin yüzü, olsa olsa bir savaş suçlusunun ya da bir psikopatın yüzü olabilirdi. Ama yine de, bu yasadışı diye damgalanmış doktora karşı garip bir ilgi duydu. Onun bir zamanlar genç olduğunu fark etti ve genç Dr. Barbara onun hakkında ne düşünürdü acaba diye merak etti; ya da kendi yaşlı, kafası dağınık hali ve Fransız deniz kuvvetlerini sindirme düşleri hakkında.

Kadın o ikindi vakti, hastane odasına son ziyaretine geldiğinde Neil o dergiyi etajerin üzerinde, açık vaziyette bırakmıştı. Kadın, Hemşire Crawford'un yanından hızla geçip ellerini tavana doğru kaldırarak odaya süzüldü ve pencereye yürüdü, heyecanı gökyüzünden başka hiçbir yere sığmıyormuşçasına.

"Neil –haberler harika!"

"Dr. Barbara?"

"İnanamayacaksın. Söylenebilecek tek şey, rüyaların gerçek olduğu. Ama ilk önce, sen nasılsın?" Neil'in yatağının ayakucundaki hasta notlarını aldı ve sert bakışlarla göz gezdirdi. "İyi, pek fazla zarar vermemişler. Aşırı ilaç yazmışlar her zamanki gibi ve tüm bu testler –seni gebe sanmışlar herhalde. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim." Neil kadına gülümserken yakaladı kendini. "Canım sıkılıyor."

"Artık çıkmaya hazırsın demektir bu. Sana söyleyeyim, yapacak çok şey var ve yeterli zaman yok."

Neil onun yanağını okşamasına aldırmadı. Kadın yatağa oturdu ve gizlemediği bir zevkle baktı Neil'e. Neil'le yalnız kaldığında, sanki bu yeniyetme oğlan özel yaşamın mahremiyeti için gerekli olan bir noktaya dokunuyormuş gibi, toplumsal kişiliğinin kontrol düğmesini kısardı genellikle. Ama bugün kendine hâkim olamıyordu.

"Dinle Neil –hep dua ettiğimiz şeydi bu. Bir gemi buldum!"

Neil havaya kalkmış ellerini tutup birbirine bastırarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "Bu harika bir şey doktor. Ama ben hamladım –ekime, hatta daha sonrasına kadar, yüzmeye hazır hale gelemem."

"Yüzmek mi? Ondan söz etmiyorum. Gemiyle Saint-Esprit'ye gideceğiz yine! Gerçek bir gemimiz var artık –*Dugong*. Honolulu limanında duruyor."

"Gemiyle tekrar oraya mı...?" Neil yaralı ayağındaki damarların vuruşunu hissetti. "O adaya mı gideceksiniz yine? Öldürürler sizi doktor."

"Kesinlikle hayır." Dr. Barbara Neil'in pikesini ve yastığını düzeltti beyaz dalgaları yatıştırıyormuşçasına. "Bugüne dek hep bunun için çalıştım. Bu kez tüm dünya arkamızda olacak. Fransızlar bizi dinlemek zorunda kalacak."

Yerinde oturamadığından, fırlayıp pencereye koştu ve pencerenin eşiğini kavradı; teknesinin kaptan köprüsündeydi. Neil kadının, albatros kampanyasına katılan hayırsever milyarder hakkında anlattıklarını dinledi. Bu adam Irwing Boyd adında, otuz beş yaşında, şimdi Hawaii'de yaşayan, inzivaya çekilmiş bir bilgisayar patronuydu. Yakın bir zamanda, Paolo Alto'daki bilgisayar yazılım şirketini bir Japon holdingine satıp emekliye ayrılmış ve artık kendini doğal yaşamla ilgili davalara adamıştı.

Neil o adamı, nadiren çıktığı televizyon röportajlarından birinde görmüştü; gömlek cebinde bir dizi dolmakalem bulunan, gözlüklü, okul çocuğu tipli biriydi; bazı yönlerden büyümeye hiç gerek duymamış, gerçek bir bilimkurgu okuruydu. Denizayısı gibi ender bulunan su memelileri konusunda uzmanlaşmıştı ve bu hayvanların insan eliyle üreyen tek çifti onun Oaku'daki deniz sığınağındaydı. Dr. Barbara'nın yoksulluğundan ve kendini adamışlığından etkilenen adam ona para yardımı yapmaya başlamıştı ve Honolulu'daki kendi televizyon istasyonunda bir büro ve bedava bir telefon vermişti. En önemli bağışıysa, adamın yüzer bir deniz laboratuvarı olarak donatmayı planladığı, 300 tonluk Alaska karides trol gemisi *Dugong*'du.

"Fakat önce bizi Saint-Esprit'ye götürecek." Dr. Barbara gözünün önündeki sarı saçlarını üfleyerek uzaklaştırdı. "Üç hafta sonra gidiyoruz –çok bir zaman değil bu, ama ben her şeyi sıcak tutmak

istiyorum. Sen, Kimo, ve Irwing'in televizyon ekibi dahil on kişi olmalıyız. Fransızlar ne yaparsa yapsın sığınağımızı kuracağız."

"Sizi torpillerler," dedi Neil soğuk bir sesle. "Gemiyi batırırlar. *Rainbow Warrior*'a Auckland limanında yaptıklarını hatırlasana."

"Bu kez buna cesaret edemeyecekler!" Tam bir röportaj vaziyetine geçen Dr. Barbara ciğerlerini öyle bir şişirdi ki safari ceketinin düğmeleri patlayacaktı neredeyse. "Neil, bütün dünya seyredecek. Gemide, film ekibini buradaki televizyon istasyonuna bağlayan bir uydu çanak vericisi olacak. Bir düşünmeye çalış –herkes bizim o ölü nükleer adayı geri istediğimizi ve onu yaşayan dünyaya tekrar kazandırdığımızı görecek. Yirminci yüzyıl kendini kötü harcamak gibi bir suç işledi: 2000 yılı geldiğinde bir sonraki binyıla bu korkunç yüzyıldan kurtarabildiğimiz ve hayata geri döndürebildiğimiz küçük bir parçayı devredeceğiz. Bu harika bir düştü Neil ve Irwing Boyd'un sayesinde yakaladık onu şimdi."

Dr. Barbara, sanki nefesini tutuyormuş gibi hâlâ kabarık göğsüyle, uzaktaki denize baktı. Bakışları çiçeklerin ve tebrik kartlarının üzerinden geçti ve gelip, açık duran *Paris-Match*'de durdu. Pek şaşkınlık göstermeden, gençliğinin fotoğrafına baktı.

"Irwing bunu gördüğünü söylemişti bana. Onun en ufak bir kuşkuya bile kapılmadığını tam anlamıyla gösteriyor bu. Bunun ortaya çıkması gerekliydi –ne kadar erken olursa o kadar iyi..."

Elinde dergiyle oturdu ve sonra onu kaldırıp, sanki zamanı geçmiş bir takvimmiş gibi çöp sepetine attı. Neil, onun konuşmasını beklerken, kadının on yıl önce Yüksek Mahkeme'nin önünde fotoğrafı çekilen o ihraç edilmiş doktordan tümüyle koptuğunu fark etti.

Kadın, pikeyi çenesine kadar çekmiş halde yatan Neil'in ondan hâlâ kuşku duyduğunu görünce, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi sesini sakinleştirdi.

"O zamanlar korkunç saftım, gereğinden fazla idealisttim. Doğru olanı yapabileceğimi düşündüm ama, insanlar buna kızarlar, hepsinden önce de hâkimler ve jüriler. Doğru olanın yapılması onları allak bullak eder. İnan bana Neil, hiçbir şey insanları, çok yüce amaçlar için davranılmasından daha fazla çileden çıkaramaz."

"Ölen hastalar..." Neil bu sorunu aşıp geçmenin nazik bir formülünü bulmaya çalışıyordu. "Onları sahiden öldürdün mü?"

"Tabii ki hayır!" Dr. Barbara Neil'in söylediklerini duyunca gerçekten şaşırmış gibi göründü. "Onların ruhları çoktan ölmüştü; bu dünyadan çoktan vazgeçmişlerdi. Yaralarla ve ülserlerle dolu bedenleri canlıydı sadece. Benim bütün yaptığım, onların bedenlerini huzura kavuşturmaktan ibaretti."

"Yani sen yaptın bu..."

"Neil..." Dr. Barbara hoşgörüyle gülümsedi. "Doktorlar, insanların bilmemeyi tercih edeceği bir sürü şeyi yapmak zorundadır. Bu hastaların bazıları, ölümlerine sadece birkaç dakika kalmış insanlardı ama saat zalimce durmuştu. Benim yaptığım, saati onlar için yeniden çalıştırmaktan ibaretti. O yaşlı kadınlar özel bir bakımı hak etmişlerdi, onlar yaşlı erkekler gibi şefkatli bir bakım görmediler. Onları bir düşün hele –bitkin ve tükenmiş, altını pisleten, kanserden her tarafı delik deşik olmuş, sadece oturur halde nefes alabilen, dokununca bile acıyla bağıran kadınlar. Ne yaptıysam açıkça yaptım, çünkü doğru olduğunu biliyordum. Hâkim bile beni hapse atmaya cesaret edemedi..."

Dr. Barbara, kendini bu ahlâkçı yeniyetmeye karşı haklı çıkarmaya çalışmaktan usanmış gibi, televizyonun yanındaki masanın üzerinde duran çiçeklere döndü. O kasımpatıların ve glayöllerin ötesinde, o hoş kokulu taçyapraklardan süzülüp giden ve Dr. Barbara'nın hiçbir ahlâksal ayıpla lekelenmeden gezinebileceği ve albatrosların sonsuza dek başının üzerinde uçacağı kendi hayali krallığı vardı onun. Umut gibi soluk, incecik bir nem tabakası geniş alnından iri burnunun ucuna yürüdü.

"Seni meşhur ettim Neil." Çocuk yazısıyla yazılmış mesajları gösterdi parmağıyla. "Hepsi seni seviyorlar."

Neil uyuşmuş ayağını oynatırken pikenin altındaki ayak parmaklarını saydı. "Ölseydim beni daha da çok severlerdi –bakın bu, albatrosları gerçekten kurtarır doktor."

"Neil..." Dr. Barbara bu muzırca espriyi duyunca başını salladı. "Düşün, baban olsa ne kadar gurur duyardı. Onu hatırlıyor musun?"

"Her zaman. Onu unutmaya çalışan, annem –zaten bu yüzden..."

"Senden biraz uzaklaştı öyle mi? Bunu anlayışla karşılayabilirsin. Hayatta kalanlar için, hatırlama zamanı da vardır, unutma zamanı da. Bazen bunlar aynı şeydir. Annen seni ne zaman Atlanta'ya bekliyor?"

"Önümüzdeki ay. Ama burada bir süre daha kalabilirim."

"İyi, biz üç hafta sonra gidiyoruz Neil. Senin karar vermen gerekiyor. Kimo da ben de senin bizimle gelmeni istiyoruz. Öteki gençlere de sığınağa katılmaları için cesaret verecek, senin yaşında birine ihtiyacımız var. Zamanla bu işi bizden devralacaklar. Bu bir haçlı seferi değil, yüce bir bayrak yarışıdır. Gelecek misin?"

"İyi de... bir nükleer deneme olabilir. Düşünmem gerekiyor."

"Güzel. Sana daima güvendim Neil. Yaşın daha büyüyünce seninle çok yakın olacağız..."

Yumuşacık bir samimiyetle söylenen bu pek gizlenmemiş tehdit, yüzme havuzunda geçirdiği nekahet dönemi boyunca Neil'in kafasında gezinip durdu. Hastaneden çıktığında, sataşan hemşireler kalabalığının arasından yüzü kızararak geçti ve Dr. Barbara onu jiple pansiyondaki odasına götürdü, ama hemen bırakıp limana gitti. *Dugong*'a bazı stokların yüklenmesi, kamaraların ve gemi mutfağının donatılması, uydu cihazının montajı gerekiyordu.

Neil, ona yardım edeceği konusunda, belirsiz bir vaatte bulundu ama, o geziye katılmamaya kararlıydı gizliden. Televizyon ve basın muhabirleri Honolulu limanındaki trol gemisini şimdiden ziyaret ediyorlar, Fransız sömürge imparatorluğunun askeri bir karakoluna yapılacak bu ekolojik deniz seferinin hazırlıklarını kışkırtıcı ayrıntılarla aktarıyorlardı. Paris'teki Savunma Bakanlığı nükleer denemelere Saint- Esprit'de yeniden başlanacağını ne doğruladı, ne de yalanladı, fakat yasak bölgeye giren her yabancı geminin durdurulacağı ve tutuklanacağı uyarısında bulundu.

Neil kendi Donkişotça uğraşına, Kaiwi Boğazı'nda yapacağı yüzme maratonuna döndü. Hastanede geçirdiği aylar bacak ve omuz kaslarını zayıflatmıştı. Üniversite havuzunda attığı ilk yirmi tur onu, havuzun sığ kenarına bile çıkamayacak kadar bitkin hale getirdi. Yeniden formuna kavuşması için haftalarca yoğun bir vücut geliştirme ve havuz egzersizleri gerekecekti. Çalışıp günde tekrar yüz tura çıkmaya kararlı bir şekilde, her gün saat altıda kalkarak Dr. Barbara'yı, Saint-Esprit'yi ya da albatrosları düşünmemeye çalıştı.

Ama ABD Deniz Kuvvetleri haritalarında Kaiwi Boğazı'nın akıntılarına bakarken, o ihraç edilmiş doktoru, yaralı ayağında yeni-

den uyanan sinirler gibi kesik kesik atan o heyecanlı nefesini hatırladıkça dikkatinin dağıldığını fark etti. Gemi yola çıkmadan önce onu bir kez daha görmek isteğiyle ve onu belki bir daha hiç göremeyebileceğini düşünerek, ona güle güle demek için jiple limana gitmeye karar verdi. Dr. Barbara'nın, yaşlı hastalarını öldürdüğü yolundaki itirafı kafasının gerisinde; ötanaziye daha hoşgörüyle bakan ve hatta, sözle ifade edilmese de, uygulanmasını onaylayan yeni bir ahlâk ikliminde sararıp solan, çatı katına kaldırılmış eski bir gazete gibi duruyordu. Dr. Barbara'nın yeni hayranlarından, bir sürü cinayetini öğrenince ona inancını yitiren ya da bu konuyu düşünmek için bir an geri adım atan pek yoktu. *Paris-Match* bu kez de "Dr. Ölüm"ün "Dr. Yaşam"a dönüşümüne övgüler düzüyordu. Bütün yaşamlar değerliydi, fakat albatroslar ve denizayıları sevgili insandan üstündü şimdi.

Ayrıca, Neil farkındaydı; Dr. Barbara'yı, onun güçlü iradesini ve insanı allak bullak eden kabalığını ve sevecenliğini özlemişti. Saint-Esprit'ye yaptıkları yolculuk sırasında kadının parmaklarını, Neil'in aceleci bedenindeki bazı gizli arzuların Braille alfabesini okurcasına, göğsünde gezdirip ona nasıl eziyet ettiğini hatırladı. Ellerinde lastik coplarıyla o katil Fransız denizciler geldi gözünün önüne ve Dr. Barbara'yı o atole gitmekten nasıl caydırabileceğini düşündü.

Hastaneden çıktıktan sonraki ilk pazar günü jipini limanın yakınına park etti ve ortalıkta gezinen turistlerin arasına karıştı. *Dugong*, adalararası feribot istasyonunun ötesine bağlanmıştı ve yüksek pruvası açık denize dönüktü. Kaptan köprüsünün altındaki çelik bir platformda gökyüzüne dönük bir uydu çanak anteni vardı. Rıhtımda askeri bir araç durdu ve kamuflaj desenli, asker giysili adamlar giriş merdiveninden yukarıya çıkmaya başladılar.

Neil turistleri sağa sola ittirip, topallayarak ilerledi. Amerikan hükümetinin, Fransızların baskısıyla, gemiyi daha demir almadan tutuklamaya karar vermiş olmasını diledi. Fakat personel aracının yanına gelince, direksiyonda tembelce yayılmış, eşkıya gibi bıyıklı, kafası kazınmış bir şoför gördü. Adamın boynuna bir *dugon**, bir denizayısı ve bir büyük beyaz köpekbalığı çıkartması yapıştırılmış-

* Kızıldeniz'de ve Hint Okyanusu'nda yaşayan, ot yiyen bir deniz memelisi (ç.n.).

tı ve kapıya yazılmış bir şiir "Vahşi Sular Krallığı A.O. Yaşa ve Sev - Bir Irwing Boyd Gezegensel Projesi" armasıyla çevrelenmişti.

Neil çadırlar ve kamp malzemeleriyle dolu bir sürü sandığın, kartonlar dolusu makrobiyotik* ve vejetaryen yiyeceklerinin, şişelenmiş maden sularından oluşan seyyar bir okyanusun, kamera ışıklarının ve gümüş şemsiyelerin yanından geçip giriş merdivenine vardı. Tüm bunları kaptan köprüsünden sakin bakışlarla seyreden kişi, Kaptan Wu, Hong Kong'lu bir gemi süvarisiydi; beyaz şortlu, dizlerine kadar uzun çorap giymiş ve başında sivri şapkasıyla ufak tefek, yakışıklı bir tipti. Onun yanında duransa açık renk gözleri, aşırı büyük gözlükleriyle her ayrıntıyı yakalayan o meşhur insansever ve bilgisayar yazılım dehasıydı. Giriş merdiveninin başında kararsız duran Neil'i fark etti ve etrafı takdis eden dalgın bir papa gibi hafifçe el salladı.

"Neil, düşme sakın!" Dr. Barbara kaptan köprüsünün altındaki kamaradan çıktı. Kadın giriş merdiveninin yanında bekledi ve Neil'in uyuşuk ayağı, aşınmış bir kauçuk basamağı ıskalayınca kolunu yakaladı. Onu güverteye çekti; şaşırmış, ama onu gördüğüne sevinmişti; Neil'in kollarının güçlenmiş kaslarını, armağan edilen bir öküzün büyüklüğünü görünce sevinen bir köylü karısı gibi yokladı.

"Neil, hepimiz özledik seni. Bizimle geliyor musun?"

"Dr. Barbara ben..."

"Güzel. Geleceğini biliyordum." Dr. Barbara geriye doğru eğildi ve sonra ona şiddetle sarıldı; kadının güçlü elleri onun kaburgalarını ve kürek kemiklerini arıyordu, kendine güveni yeni gelmiş kasların arasında o eski kemiklerin hâlâ durduğuna kendini inandırmaya çalışırcasına. "Sensiz gidemezdik."

"Dr. Barbara..." Neil alnından kadının cart renkli rujunu sildi. "Fransız denizciler ne olacak peki? Onlar sizi bekliyorlar..."

"Korkma! Yeni bir rüzgâr esiyor." Elindeki isim listesine baktı. "Sana daha sonra bir kamara bulacağız, ama senin önce Monique Didier'le tanışmanı istiyorum, çok özel yeni dostumuz."

Kolunu gururla Neil'e dolarken, beyaz iş tulumu giymiş, siyah saçlı, dinç bir kadın kaptan köprüsünün altından güverteye çıktı ve sabunlu suyla dolu bir kovayı denize boşalttı.

---

* Yiyeceklerin yin (dişi), ya da yang (erkek) olduğunu ve dengeli, evrenle uyumlu bir vejetaryen diyeti savunan, Zen inancında bir beslenme kültüne ait (ç.n.).

"Monique, Air France'ın baş hosteslerinden biridir," dedi Neil'e. "Ama bize katılmak için her şeyi bıraktı. Monique, bu utangaç oğlan Neil Dempsey; şampiyon yüzücü ve benim sağ kolum."

"Ya... tabii, seni TV'de gördüm. Sen bir film yıldızı sayılırsın." Fransız kadın hızla eğilip Neil'in elini tuttu, bir ikona dokunuyormuşçasına. "Senin Saint-Esprit seferin hakkında her şeyi biliyorum. Sen gerçekten benim kahramanımsın."

Kadının ironik ses tonuna karşın Neil yine yüzünün kızardığını hissetti. Hastaneye yaptığı ziyaretlerinde Dr. Barbara bu çok ilkeli hostesten söz etmişti. Şimdi otuzlu yaşların sonlarında bulunan Monique Didier, Fransa'nın ilk hayvan hakları eylemcilerinden biri olan, yazar ve biyolog Rene Didier'in kızıydı. Babasıyla ikisi Pireneler'de, soyları tehlikede olan bir ayı kolonisi için bir doğal yaşam sığınağı kurmuşlardı. Ayıların koyunlarını yemesine sinirlenen köylülerin kötü muamelelerine, düşmanlıklarına ve basının onlara yakıştırdığı, duygusallıkta aşırıya kaçmış kişi imajına katlandılar. Tüm bunlar Monique'i huysuz ve hep savunmada olan biri haline getirmişti ve kendini kampanyasına adadığından, Paris-New York ve Paris-Tokyo seferlerinde first-class yolculara surat asıyordu. Tekrar tekrar yapılan uyarılardan sonra Air France'ın sabrı taştı ve onu işten attılar.

Neil onun sivri dilinden sıkılmaya başlamıştı, Monique ise onun gelişiyle moral kazanmış görünüyordu. Neil kalabalık rıhtımda yürümekten yorulmuştu ve uydu çanağının platformuna oturmak istedi ama Monique, emniyet kemerini bağlayıp kucağına plastik bir tepsi sürmek için sabırsızlanıyormuşçasına, Neil'in çevresinde dolanıp durdu.

"Senin gelmen harika bir şey," dedi Monique, onu süzerek. "Kıyıya çabucak çıkmamız gerek, sen uçuş pistine giden gizli yolları biliyorsun."

"Aslında gizli falan değiller..." Neil Dr. Barbara'nın bir ada mitolojisi yaratmakla meşgul olduğunu anladı. "Kimo ne yapıyor?"

"Bizimle gelecek tabii. Ama onu meydana çıkarmamaya dikkat etmeliyiz." Monique kovayı iğrenir bir hareketle salladı. "O Fransız subaylar çok ırkçıdır. Ellerine bir fırsat geçti mi domuz gibi vururlar onu."

"Beni vurdular."

"Ama bir daha asla!" Monique'in kaşları çatıldı. "Sen bir amblemsin Neil. TV ekranı senin kalkanın, hiçbir kurşun işlemez sana. Öyle değil mi Barbara?"

"Elbette Monique, her ne kadar ben bunu tam bu şekilde ifade etmesem de." Dr. Barbara kadını sakinleştirmeye çalıştı. "Dileyelim ki hiç kimse vurulmasın."

Yatağında yatarken, yapılan bitmek bilmez röportajlar ve televizyon çekimleri görevini yapmış, diye düşündü Neil. O şimdi, hayvan hakları hareketlerinin, öldürülmüş bir bizonun doldurulmuş başı gibi, omuz yüksekliğinde taşınan tılsımıydı. Dr. Barbara onu kaptan köprüsüne götürüp Kaptan Wu'yla ve Irwing Boyd'la tanıştırdı, sanki Neil'in varlığı yeterlilik belgesinin garantisiydi.

Bilgisayar patronu Neil'i yere kadar eğilerek selamladı. O kalın merceklerin arkasından, her şeye karşı tetikte duran bir alarm dedektörü gibi yavaşça kırpıp durduğu gözleriyle bakıyordu.

"Senin için dua ettik Neil," dedi sözcüklerin her birinde gizli bir şifre varmış gibi, sakin bir Teksaslı sesiyle. "Sen vurulunca tüm gezegen nefesini tuttu. Sanırım denizayıları ve dugonlar bile dua etmiştir."

"Ben albatroslar için dua ettim Bay Boyd."

"Herkes albatroslar için dua ediyor. Bu arada, dilerim sen de sığınak ada projesine katılırsın."

"Kimse sormadı bunu bana – bir TV dizisi mi bu?"

"Irwing Saint-Esprit'yi kastediyor," diye açıkladı Dr. Barbara. "Sanırım ileriye bakarsak bunda oldukça yüksek bir reyting görebiliriz."

"Seni orada istiyoruz Neil." Boyd'un gözleri Neil'e kilitlenmişti; bir figüran kalabalığının içinde İsa gibi merhamet duygusu uyandıracak bir yüz keşfeden bir film yapımcısının tüm alçakgönüllülüğüyle. "Senin için bir star rolü var."

"İyi de... Ben rol yapmayı pek bilmem. Ben hâlâ gerçekle meşgulüm."

"Gerçek mi? O, kamu hizmeti veren bir kanaldır Neil. Ben özel çalıştırılan ilk ekolojik uyduyu yerleştirmeyi planlıyorum. Seninle Dr. Barbara'yı gezegendeki her eve ışınlayacağız..."

Boyd projesini anlatırken Neil bu patronun, Saint-Esprit'ye yapılacak yolculuğu bir televizyon programının keşif seferinden pek

farklı bir şey gibi görmediğini fark etti. Ama yanıt vermeye kalmadan Dr. Barbara onu apar topar merdivenden aşağı indirdi.

"Tanrı aşkına Neil! Adam bize gemi verdi."

Kadının ona kızması Neil'in hoşuna gitmişti. Dr. Barbara'nın yanındaki şu birkaç dakika, üniversite havuzunda yüzlerce kez yüzmekten daha çok güçlendirmişti Neil'i.

"*Dugong* bir film seti Dr. Barbara. *Bounty*'nin* bir kopyası gibi. Bu adama göre, her şey televizyonda geçiyor sanki."

"Olabilir. Ama açıp kapatma düğmesi hâlâ onun elinde. Şimdi Profesör Saito'yla ve karısıyla tanış. Ve de sakın atom bombası hakkında espri yapayım deme."

Genç bir Japon çift mutfaktaki işlerini bırakıp eğilerek Neil'i selamladılar. Bu iki profesyonel botanikçi önceki gün Tokyo'dan uçarak gelmişler, Kyoto Üniversitesi'ndeki kariyerlerini bırakıp Dr. Barbara'nın düşünün hizmetine girmişlerdi. Yanlarında iki küçük bavul, plastik bir çadır ve bir portatif iskemle seti getirmişlerdi, tatilde kumsalda oynamaya gelmiş azman çocuklar gibi. Neil'e bir çift senkronize gülümseme sundular; bir saat sonra Neil Dr. Barbara'ya, geri gelip yola çıkma hazırlıklarına yardım edeceğine söz vererek *Dugong*'dan ayrıldığında gülümsemeleri hâlâ sönmemişti.

Neil, bu çocuk gibi saf ve karmakarışık gemi mürettebatına bir anlam vermekle meşgulken dalgınlıkla kafasını jipin direksiyonuna öyle bir sert çarptı ki derisi çizildi. Dr. Barbara'nın ve bu aptallar gemisinin Honolulu'dan ayrılmasına bile engel olmanın bir yolunu bulmak gerektiğini biliyordu. Ondan sonraki günlerde havuzda turlarını atarken havuz kenarındaki radyoyu dinledi hep. Medyanın *Dugong*'a, Kimo'nun, trol gemisinin bordasına boyayla yaptığı muazzam büyüklükteki beyaz kanatların da arttırdığı büyük ilgisi hâlâ yüksekti. Waikiki'deki bir hediyelik eşya yapımcısı, üzerinde dalga ve kanatlardan oluşan çarpıcı bir görüntünün yer aldığı bir dizi güzel rozet ve düğme yapmıştı.

Neil her öğleden sonra Fransız ajanlarının gemiyi batırmış olmaları umuduyla jipe atlayıp limana gidiyordu. Dr. Barbara genellikle yoktu, bir grup sempatizanla birlikte ya Fransız konsolosluğundakilerle görüşmeye ya da gelir getirecek mitinglerde nutuk at-

* "*Denizde İsyan*" filmine konu olan, 1789'da İngiliz donanmasına isyan eden ünlü gemi (ç.n.).

maya gidiyordu. Kaptan Wu ve yedi Filipinli tayfası malları taşımaya, yakıt ve tatlı su yüklemeye devam ediyorlar, geminin beyaz kanatlarının arasında, okyanusların düşüne dalıp gitmiş Poseidon gibi dalgın ve tek başına duran Irwing Boyd onları seyrediyordu.

Hayvanlarda deney yapılmasına karşı çıkan sloganlar yazılı bir bayrak taşıyan bir New Age hippi grubu gelip iskeleye yerleşmişti. Teflerini çalarak, turistlere balon ve çevreci ıvır zıvırlar satan işportacıların arasında dans ediyorlardı. Irwing Boyd bile meditasyonundan uyandı ve neşeli müziğe uyarak eliyle boşlukta ritim tuttu. Dans eden grubu kaptan köprüsüne çağırdı ve orada, şaşkın şaşkın bakan Kaptan Wu'nun etrafında dans ettiler; sonra uydu çanağının yanında, hoşa giden, alaycı bir dinsel ayin yaptılar.

Neil bu antika gemiyi ve onun antika mürettebatını seyrederken bunların limandan asla demir alamayacağından emindi. Ama Dr. Barbara'yla konuşmasından bir hafta sonra, sefere katılan son gönüllülerle tanıştı ve *Dugong*'un Honolulu'dan ayrılmakla kalmayıp, Fransız toplarının dosdoğru üzerine gideceğinden kuşkusu kalmadı.

Üç kişiden oluşan bir film ekibi –Avustralyalı film yöneticisi Janet Bracewell, onun Amerikalı kocası kameraman Mark ve Hintli ses kayıt teknisyeni Vikram Pratap– Irwing Boyd'un Saint-Esprit'deki büyükelçileri olacaktı. Doğal deniz yaşamı sığınağından ayrılan bu ekip seferin gidişatını filme çekecek ve Fransızların her türlü düşmanca hareketinin canlı belgelerini Boyd'un Honolulu'daki TV istasyonuna ve oradan da dünyanın tüm seyir şebekelerine aktaracaktı. O anda, *Dugong*'da dolaşıp Filipinli tayfaların işlerini engelleyen ve onlara nükleer denemelere karşı tavırları ve çevre hakkında samimi sorular soran gazeteci ve hayvan hakları eylemcileri kalabalığını filme çekiyorlardı.

Kameranın varlığıyla daha da heyecanlanan konuklar trol gemisini sürekli parti verilen bir yere çevirdiler. Gelip geçenler gemiye yüklenmemiş stokları yürüttüler ve bağışlanmış şaraplardan self-servis geçindiler. Akşam olup Dr. Barbara ve Monique döndüklerinde New Age tefleriyle iskelede dans eden turistler, limanda, esen serin rüzgârda dalgalanan çevreci bayraklar ve çin fenerlerinden yükselen sevimli bir esrar dumanı hayaletiyle karşılaştılar. Bu festival havasından hoşlanan Dr. Barbara Monique'le dans ederken

Kaptan Wu karanlık kaptan köprüsünde dolaşıp duruyordu ve bunlardan hoşnutsuz Kimo da *Dugong*'un yüksek pruvasına çıkmış, oradaki boya stokunun yanında oturuyordu.

Ama Neil, Dr. Barbara'nın sempatizanlarını kontrol edememe başarısızlığından şaşkına dönen tek kişi değildi. Neil adalararası terminalin iskelesinden görüntüyü seyrederken, rıhtımda kiraladığı arabasının yanında duran, uzun boylu, kırklı yaşlarının başında, beyaz saçlı bir Amerikalı'yı fark etti. Adam, karısının kullandığı arabayla, genellikle tam ikindi vakti geliyor, arabadan dışarı çıkıyor ve bir saat boyunca, tedirgin bir halde gemiyi seyrediyordu. Korunmamış mallar, ve römorkörlerinin üzerinde duran üç şişme bot onu şaşkına çevirmiş gibiydi. Karısı soğuk bir tavırla direksiyonda otururken, adam şişme botun çevresinde dolaşıyor, şarap lekelerini mendiliyle siliyor ve Filipinliler röportajlarını bitirip işlerine dönmeden rahat etmiyordu. Bazen, ortalıkta dolaşıp kalabalık eden turistlere bağırıyor ve sonra birden susup eli dışa dönük biçimde bir tenis vuruşu yapıyordu; uzun kolunu sanki güç bir atışı rakibinin sahasına indirmeye çalışıyormuş gibi zorlu bir hareketle savurarak.

Neil onun Dr. Barbara'ya katılıp katılmamaya karar vermekte zorlandığını tahmin etti. Amerikalı, rıhtıma dördüncü gelişinde Dr. Barbara'nın çocuklar evindeki son mesai gününü bitirip gelişini gördü. Dr. Barbara yanından yürüyerek geçerken adam gözlerini ondan kaçırdı, dirseklerini arabanın pencere eşiklerine dayadı ve sabırla bekleyen karısını seyretti. Kadın daha bir şey söylemeden omuzlarında sinirli bir tikle döndü ve Dr. Barbara'nın *Dugong*'a gidişini izledi. Adımlarını ancak kendisinin duyacağı kadar yüksek bir sesle sayıyordu. Sonra kollarını Japon turistlerin başlarından daha yüksekte tutarak giriş merdiveninden yukarıya çıktı; gözleri parlıyordu ve tüm kuşkularının artık dağıldığı belliydi.

Neil bunun sefere katılan son gönüllü David Carline olduğunu hemen öğrendi. Boston'daki küçük bir ilaç şirketinin başkanı olan bu adam, Dr. Barbara'yı ve onun albatrosları kurtarma misyonunu öğrendiğinde Honolulu'da tatildeydi. Aile şirketi, ilaçlarını onlarca yıldır üçüncü dünya ülkelerine satıyordu, Carline sık sık izin alıp Brezilya ve Kongo'daki Amerikan misyoner gruplarına katılır, misyoner okullarında öğretmenlik yapar ve kırsal bölgelerde yapılan kilise çalışmalarında dindışı vaazlar verirdi. Bu entelektüel, zengin

ve çok çalışmaya hazır adam *Dugong*'daki ilk aklı başında görüntüydü.

Neil daha ilk gördüğünden beri ondan hoşlanmamıştı. Carline'ın, gezilerde yıpranmış pahalı bavulunu sallayarak çıkış merdiveninden gelip güverteye çıktığı anda Neil onun gemide düzeni sağlayacağından, Dr. Barbara'nın dağınık aklını toplamasına yardım edeceğinden ve trol gemisinin planlandığı gibi yola çıkmasını sağlayacağından emindi. Elbette, daha bir gün geçmeden Carline seferin lider yardımcılığını üstlenmişti bile. Monique de, Barbara da, ön ambarda karmakarışık bir halde yığılı duran sandıkları düzene sokmak için gerekli yönetici yeteneklerine sahip birini bulup bu sorumluluğu ona bırakmaktan memnundu. Kaptan Wu, ondaki kendine benzer kafa yapısını fark edip onu kaptan köprüsünde ağırladı ve Irwing Boyd, yerini Carline'a seve seve bırakıp Honolulu'daki televizyon istasyonuna döndü.

Carline hemen gemiyi düzene sokmaya girişti. İlk olarak, Bracewellleri filmlerini ziyan etmemeye ikna etti ve gümüş rengi şişme botları rıhtımdaki römorkörlerinden vinçle kaldırıp gemiye yükleme işinde grubun öteki elemanlarına yardım etmelerini ima etti nazik bir şekilde. Kamera sahneden kaybolunca turistlerin çoğu ve New Age'ciler işportacıları da birlikte götürerek çekip gittiler. Malları yükleme işi yeniden başladı ve Kimo Carline'ın yeni ve enerjik rejimine destek olmaya hevesli bir şekilde tüneğinden indi.

Carline Neil'i, sınayan bir el sıkışıyla, bu İngiliz delikanlının kendisine düşmanlığını bilmezden gelecek kadar akıllıca karşıladı.

"Neil benim buraya gelişimin nedeni sensin, ta Boston'dan buraya. Seninle ve Saint-Esprit'de tüm yaptıklarınla gurur duyuyoruz." Giriş yolunun yan tarafında park etmiş arabada, sıkıntılı bir şekilde oturan Bayan Carline'ı gösterdi. "Karım bile sana saygı duyuyor –bana duyduğundan çok daha fazlasını hem de, kesinlikle söyleyebilirim bunu sana. Onunla tanışmanı isterim, Saint-Esprit'ye gidip Fransızlara göğüs gerişindeki babayiğitliğe hayran. Neden sizlere katıldığımı anlamasına yardımcı olur bu."

"Neden katıldın sahi?"

"Anlatması zor, Neil. Sanırım bunu bulmak için Saint-Esprit'ye gitmem gerek. Albatrosları kurtarmak istiyorum elbette, ama bun-

dan öte bir şeyler de var. Bir anlamda Dr. Barbara'yı korumak istiyorum. Dünyanın onun gibilere ihtiyacı var, geri kalan hepimize imanla ve güvenle bağlı kişilere. Çok uzun bir zamandır hepimiz sanki bu gezegeni terk etmek üzereymişiz gibi; sanki dünya, sonu yaklaşmış bir tatil yeriymiş gibi davrandık. Daha çok Saint-Espritler gerek bize. Senle Dr. Barbara'yı TV haberlerinde gördüm ve biliyor musun otelden çıkıp dosdoğru buraya sürdüm. Bu arada, hep kendimden söz ettim. Sen çalışabilir durumda mısın? Kimo kıçtan motorlu tekneyi yüklemek için sabırsızlanıyor."

Geri kalan günlerde, ağır motorları ambara yerleştirirlerken Neil Amerikalı'yı dikkatle izledi; o karabasan gibi dosdoğru ve iyi huylu adamı. Bu adam Neil'e İngiltere'deki yatılı okulunun rahibini hatırlattı –her zaman şevkli ve anlayışlı, rugby antrenman atışında ilk tutuşu yapmaya daima hazır biri. Rahip, spor müdürünün karısıyla ilişkisinden sonra istifa etmişti ve Neil de Carline'ı, Dr. Barbara'ya yönelik ilgisinden ötürü en büyük rakibi olarak görüyordu.

"Kimo bana, senin Kaiwi Boğazı'nı yüzerek geçmek istediğini söyledi," dedi Carline, ambarda, motorlar ve şişme botlar arasında dinlenirlerken. "Çok uzun bir mesafe bu. Başarabileceğini düşünüyor musun?"

"Belki de başaramam. Ama denemeye değer."

"Aferin. Bak bu hayalci bir felsefe değil. Tekrar Saint-Esprit'ye gitmek nasıl bir duygu uyandırıyor sende?"

"Tehlikeli..." Neil, *Dugong* demir alsa da Honolulu'da kalma kararından söz etmeyecekti. "Fransızların devriye gemileri ve bir de korvetleri var."

"İhtiyatlısın ve bu da senin akıllılığından kaynaklanıyor. Ama unutma, o Fransız kurşununa göğüs germekten korkmadın."

"Kaçıyordum."

Carline buna güldü. "Evet, en azından bunu da yapmaktan korkmadın."

Carline'a motorları iple aşağı indirmede yardım ederken Neil, *Dugong*'a sabotaj yapmanın hiç ummadığı kadar kolay olduğunu fark etti.

Kaptan Wu, trol gemisi top ateşiyle vurulursa uygulanacak acil durum planlarını Boyd'a ve Dr. Barbara'ya söylemişti: Gemiyi ya lagünde karaya oturtacaklar ya da resiflerin üzerindeyken deniz va-

nasını açıp batıracaklardı. Yük ambarındaki ve makine dairesindeki deniz vanaları hiç korunmuyordu ve geceleri gemide yalnızca Saitolarla Filipinli tayfalar yatıyordu. Carline karısıyla birlikte Waikiki'deki oteline dönüyordu, Dr. Barbara ve Monique de Honolulu'daki evlerine gidiyorlardı. İskelede, Tahiti'den uçakla gelmiş, hükümetlerinin nükleer deneme moratoryumuna son verme kararına karşı çıkan ve Deuxieme Bureau'nun bir hainlik yapacağından kuşkulanan bir grup öğrenci nöbet bekliyordu. Giriş merdiveninin yanında, bir gaz lambasının çevresinde oturup, rıhtımda gezinen geceyarısı ziyaretçilerine bildiri dağıtırlarken bir gözcü de küçük bir kayıkla dolaşarak *Dugong*'un çevresindeki denizi gözlüyordu.

Neil'in Carline ve Hintli ses kayıt teknisyeniyle paylaşacağı kamara, içinde üç tane askılı ranza bulunan, daracık bir çelik kutuydu ve kapısından ön ambara mesafe sadece altı adımdı. Filipinliler kıç taraftaki makine dairesinde yatıyorlardı ve Neil gelse duyarlardı, fakat tek bir deniz vanasının açılması bile *Dugong*'u suyla doldurabilir ve limanın dibine batırabilirdi.

Neil, pansiyonunda, Honolulu'daki Fransız casuslarının, *Rainbow Warrior*'u batırdıkları gibi bir sabotaj yapmalarını ve böylece onu Dr. Barbara'ya ihanet etmenin acısından kurtarmalarını bekleyerek haber bültenlerini izledi. Haziran sonunda, *Dugong*'un Saint-Esprit'ye doğru demir almasına bir hafta kala, içinde yeterince giysi ve kişisel eşya bulunan ve herkesi, gemide kalmaya niyetlendiğine inandıracak bir bavul hazırladı.

Rıhtıma vardığında alacakaranlıktı, Fransız gönüllüler giriş merdiveninin yanında şezlonglarına oturmuşlardı ve nükleer karşıtı bayrakları geminin seyir ışıklarının arasında sallanıyordu. Neil çantasını kamaraya yerleştirdi ve ön ambarın kapısını yoklayarak kilitli olmadığını gördü. Mutfağa gidip Profesör Saito ve karısıyla oturdu ve onların mütevazı makrobiyotik yiyeceklerini paylaştı. Daha sonra onu kamaralarına davet ettiler ve orada samimi bir şekilde, savaş sonrası dönemde güdülen, her ne pahasına olursa olsun sanayileşme politikasının Japonya'nın doğal yaşamına verdiği zararı tartıştılar.

Kendini mesleğine adamış bir botanikçi olan profesör Saito, Neil'den azıcık daha yaşlıymış gibi görünen, zayıf, yüzü gülmeyen bir adamdı. Kamara kitaplarla ve botanikçinin tek başına sınıflan-

dırdığı belli olan, dünyadaki, varlığı tehlikede sayısız tür hakkındaki araştırma raporlarıyla doluydu. *Dugong*'daki böceklerin kataloğunu yapmaya başlamış ve hatta sintinedeki farelerin tahmin edilen sayısında bir düşüş bile bulmuştu.

Bayan Saito ufak tefek, enerjik bir kadındı ve elleri öylesine güçlüydü ki Neil'le el sıkıştığında çocuğun bileğini çekip çıkaracaktı neredeyse. Kendini kocasına adamıştı ve onu, yeni bir boksörü yetiştiren deneyimli bir menajer gibi, sürekli gözlüyordu. Kadın durmadan, hızla hareket eden yemek çubuklarının arasından Neil'in cildine bakıyordu; bir keresinde de uzanıp koluna dokundu, onun radyasyon yanıklarını görmek istermişçesine. Kadın Neil'e, Saint-Esprit'ye II. Dünya Savaşı'ndaki tüm nükleer kurbanlarının temsilcisi olarak gittiklerini söyledi.

"Albatrosları kurtaracağız Neil," diye moral verdi kadın.

"Tabii kurtaracağız Bayan Saito," diye yanıt verdi Neil, kadının söylediği sözlerin bir soru olup olmadığını merak ederek.

"Albatrosları kurtarırsak Hiroşima'daki bir sürü insanın ruhunu da kurtaracağız."

"Ölülerin mi?"

"Ve günümüzde yaşayan öbür insanların. Onlar albatroslarda yaşamaya devam ediyorlar."

Kocası pirinç rakısından bir yudum çekti. "Bu, İngiltere'nin kutsal kuşu mudur?" diye sordu adam. "Totem gibi bir varlık mı?"

"Evet, öyle, bir ölçüde..."

"Güzel bir kuş. Saint-Esprit de güzel mi?"

"Elbette," diye doğruladı onu Neil. "Çok garip bir atmosferi var, biliyorsunuz. Her tarafta şu harika kulelerden var."

"Kuleler mi?" Profesör Saito doğruldu. "Şey... dikilitaşlar gibi mi? Üzerinde dinsel yazı bulunan taştan sütunlar mı?"

"Hayır. Gözetleme kuleleri, betondan yapılmış. Nükleer bir patlamayı bekliyorlar..."

Neil sakinleşmeye çalıştı, ama yaptığı bu birkaç kelimelik patlamanın ardından gelen sessizlik, kamaradan çıkıp da kapıyı Saitoların üzerine kapatıncaya dek bozulmadı. Ondan sonraki iki saatini iskelede, Fransız öğrencilere kahve yapan, üniversitede bilgisayar mühendisliği okuyan samimi bir Amerikalı kadınla konuşarak geçirdi.

Geceyarısı, giriş merdiveninden çıkıp kamarasına gitti. Kapısı-

nı açık bırakarak oturup, Saitoların kamarasından gelen garip kazıma seslerini dinledi ve tuz lekeleriyle kaplı lombar camından Waikiki'nin uzak ışıklarını seyretti.

İlk kez, deniz vanasını açıp Dr. Barbara'nın düşlerini limanın dibine batırabilecek cesareti gösterip gösteremeyeceğini merak etti. Baş ambara dolacak bir metre su bile demir alışlarını, Irwing Boyd'un bu yolculukla ilgili yeni birtakım düşüncelere kapılmasına yetecek kadar geciktirebilirdi.

Öğrenciler şezlonglarında uyukluyorlardı ve sessiz geminin üzerini bir esrar kokusu sarmıştı. Neil kamaradan çıktı ve ambarın kapısını kolayca açtı. Deniz vanasının çemberini çevirirken Dr. Barbara için çok çalışacağına ve nasıl olursa olsun, onu yeniden hekimlik mesleğine geri döndüreceğine yemin ediyordu.

Araba farları başının yukarısındaki ambar kapağından hızla geçerken gece karanlığına doğru kırık bir darağacı gibi yükselen pruva direğini aydınlatıyorlardı. Saitolar kamaralarında hareketlenirken Neil yağlı merdivenden güverteye çıktı ve uydu çanağının arkasına çömeldi. Öğrenciler bağırışıyorlardı ve giriş merdiveninde koşuşan ayakların paniği vardı. Rıhtımdan hızla bir taksi geldi, *Dugong*'u arayan şoförün iskeleye bağlı geminin yanına gelince fren yapmasıyla taksinin ışıkları önce aşağıya eğilip sonra birden parladı. Dr. Barbara adamın arkasından uzandı ve parmağıyla karanlık denizde yan yatmış beyaz kanatları gösterdi.

Neil, Dr. Barbara'yı görünce bir rahatlık hissetti. Biliyordu, gemiyi batırabilirdi ama Dr. Barbara gemideyken yapamazdı zaten bunu. *Onu* giriş merdiveninde karşıladı; kadının ayağı güverteye takılıp sendeleyince elini tuttu. Kadının saçları taranmamıştı ve ruju sağa sola bulaşmış dudaklarının arasından hızlı hızlı soluk alıyordu; sanki az önce ateşli bir âşık tarafından sarılıp öpülmüş gibiydi.

"Neil, Tanrı'ya şükür hayattasın. Sana güvenebileceğimi biliyordum."

"Dr. Barbara? Ne oldu –biri mi saldırdı sana?"

"Hepimize saldırdılar!" Dr. Barbara öfkeyle gemiye baktı bir süre, sanki gözlerini odaklayamıyormuş gibi. "Fransızlar Birleşmiş Milletler'e bildirmiş; nükleer denemeler 15 Haziran'da Saint-Esprit'de yeniden başlayacakmış Neil!"

"15 Haziran mı...?" Neil kadının, çıldırmış kuşlar gibi karanlık-

ta sağa sola fırlayıp duran ellerini tutmaya çalıştı. "Dr. Barbara, yola çıkmanın bir anlamı yok demektir bu. Oraya asla gidemeyeceğiz."

"Gideceğiz Neil. Eğer yarın hemen yola çıkarsak." Güçlü kollarıyla Neil'e sarıldı ve Neil'in yanağını sıcak göğsüne bastırdı. "Düşün Neil –nükleer bir bombayı ateşleyecekler. Benimle gelmen gerek artık..."

IV
Sahile akın

Özenle hazırlanmış bir hava ve su balesi; kabul edilmiş senaryosundan pek şaşmayan, prova edilmekten bıkılmış bir gösteriydi yapılan. Arkada Saint-Esprit'nin kasvetli sahne dekoru yükseliyor, zirvesinde bir fırtına bulutu canı sıkkın bir cin gibi duruyor, etekleriyse kırılan dalgaların kara külden kumsala hiç bitmeyen öfkesiyle aydınlanıyordu. Deniz dönmüş, yüzeyi dümen sularından oluşmuş karmakarışık bir ağla çizik çizik olmuştu; o günkü karşılaşmaların hamlelerini ve karşı hamlelerini gösteren, çılgın bir koreografiydi bu.

Neil sallanıp duran gemiye bacaklarıyla tutunmuş, *Dugong*'un, havaya sıçrayan soğuk sulardan o anda, o ikindinin ilk gösterisini dünyadaki tüm izleyicilere aktaran uydu antenin beyaz çanağı sa-

yesinde korunan boş güvertesinde duruyordu. Tek eksik, resiflerin üzerindeki bir tören mavnasında yer alan, yüzer bir orkestra ve koro, diye düşünmüştü Neil. Kimo ve Carline tarafından kullanılan iki şişme bot resifin girişinin önündeki akıntılı denizde manevra yapan Fransız askeri ikmal gemisi *Champlain*'in önünden dümen kırarak geçiyordu. Şişme botlar kıçtan takma, kuvvetli motorların gücüyle, sıçrayan suların arasından neredeyse dikey bir halde fırlıyordu. Makine dairesine bir kez daha tornistan komutunu veren, bıkmış usanmış kaptana eziyet eden albatroslar gibi.

Champlain bir saattir lagüne girmeye çalışıyordu ve Neil, kaptanın, onu tahrik etmek için ellerinden geleni yapan şişme botları çiğnememe emri almış olduğunu tahmin etti. Geminin çıkardığı duman yukarıdaki iki kişilik helikopterin kanatları tarafından aşağıya üflenince, zırhsız tekneyi tuzağa düşürüp resiflere çarptıracak bulanık bir sise dönüşmüştü. Kimo ve Carline büyük bir gösterişle, sahne dumanından oluşan bir perdeden fırlayan atlı savaş arabalarının sürücüleri gibi sürüyorlardı motorlarını. *Dugong*'un yanından hızla geçip, Dr. Barbara'nın kaptan köprüsünden yaptığı müthiş tezahüratın hızıyla ikmal gemisine saldırdılar.

Ama Fransız kaptan resife girme şansını çoktan yitirmişti. Motorlarını tornistan edip, şişme botları görmezden gelerek, kabaran dalgaların ötesine doğru hareket ederken helikopter *Dugong*'un üzerinde alçak uçuşa geçti. Neil uydu çanağını taşıyan demir çubuklara tutundu, sağ elindeki palayı, Bracewelllerin kamerasının göreceği bir şekilde, pilotun aşağı sarkıtarak çelikten çanağı yakalamaya çalıştığı ipi kesmeye hazır bir halde yukarı kaldırdı.

Aşağı doğru basınçlı hava Neil'in yüzüne vurdu, derisini dövdü; üzeri albatros desenli rüzgârlığını omuzlarından aşağı sıyıracaktı neredeyse. Kaptan köprüsünde, Kaptan Wu'nun arkasında duran Mark Bracewell, objektifini dönüp duran hava aracına sabitler ve karısı da onun kollarına destek olurken ses teknisyeni Pratap bir sırığın ucuna bağlı mikrofonunu havaya uzatarak motordan çıkan çok çirkin hırıltıları yakalamaya çalışıyordu. Onların yanında duran Monique sarı saçlı pilota sövüp sayıyor, ama kadının gence yönelttiği korkunç tehditler gürültüden duyulmuyordu. Monique renkli bir maytabı ateşledi ve maytap, denizi bezdirici bir şekilde süpürerek Saint-Esprit'deki uçuş pistine hareket eden helikopterin yarattığı hava boşluğuna doğru süzüldü.

Bunun ardından hemen, tüm dünyadaki televizyon izleyicilerine, öfkelerini tazelemeleri için bir saatlik ara verildi. Janet Bracewell seslenip de Neil yüzünü kameraya dönerken, en önemli rolünün bu yayına çok etkili bir son katmak olduğunun farkındaydı. İngiltere'de, müzik okulunda geçen bir günün sonunda akşam haberlerini izleyen Louise'nin onu görmesini ve bu ikindi gösterisinin hiç olmazsa daha güzel bazı yönlerini görüp takdir etmesini, Atlanta'da koltuğunun ucuna doğru kaymış halde oturan annesinin, elindeki şu korkunç bıçaktan ötürü çok fazla telaşa kapılmamasını diledi.

Kaptan Wu denizciliğe yakışmayan bu işlere karşı hoşnutsuz bir halde Filipinli serdümenin yanında beklerken, Dr. Barbara nefesini tutmuş, altı üstüne gelmiş denize bakıyordu. Dağınık bir film çekiminin yapıldığı mekânı seyreden bir emprezaryo gibiydi. Aslında bu doğruydu tabii; ama Dr. Barbara, Neil ve *Dugong*'daki herkes biliyordu ki bu nazik düello her an vahşi bir sona varabilirdi. Herkes planlanan nükleer denemelerin çok yakında gerçekleşeceğini tahmin ediyordu. Saint-Esprit'ye dört gün önce vardıklarından beri Neil, lagünün ortasından yükselecek o akıl durdurucu patlamayı görebilmenin yarı umuduyla, atolün eski gözetleme kulelerini ve tabyalarını seyredip durmuştu.

Bu arada, Champlain'den açılacak bir tek yaylım ateş bile şişme botları batırabilir ve temelli saf dışı bırakabilirdi. Ama Fransızlar şimdiye kadar, hangi siyasi ve diplomatik nedenlerden ötürüyse, senaryoya sıkı sıkıya bağlı kalmışlardı. *Dugong*'un adaya yaklaşmasına izin verdiler ve şişme botlar su üzerindeki balelerini yaparken sabırla beklediler. İkindinin sonlarına doğru *Sagittaire* korveti gelecek ve trol gemisine otuz millik yasak bölgenin dışına kadar eşlik edecekti; sinyal lambalarıyla, Monique'i öfkeyle kamarasına kaçıracak kadar iyi seçilmiş müstehcen bir mesaj vererek.

Bu düzenleme herkese uyuyordu ve minimum riskle maksimal bir ulusal onur ve TV programı sağlıyordu. Ama şimdi senaryoda radikal bir değişiklik yapılacaktı ve bu konuda Fransızlara danışılmamıştı. Neil yaralı ayağının altındaki güverte hâlâ duyarlı sinirlerini sınayarak sallanırken, ayağına kurşun girmesinin üstünden üç ay geçmiş olduğunu hatırladı. Dr. Barbara ciddi bir şekilde tahrik ederse Fransızlar yeniden vururlardı.

"Neil, geliyor musun?" Monique kaptan köprüsünden ona bağırıyor, bir yandan da can yeleğini bağlıyordu. "Hemen gidiyoruz."

"Ben kalıyorum Monique."

"Senin de adaya gelmeni istiyoruz Neil. Film için gerekli bu."

"Benim yerime siz vurulun."

"Sen bilirsin..." Monique iri dişlerini gösterdi ve Neil'in, yatılı okul pasosuyla birlikte cesaretini de yitirmiş olmasından endişelendi. "Senin daha dinlenmen gerek Neil. Bu nükleer düşler..."

Geminin, *Champlain*'in dürbünlerinden gizlenmiş sancak tarafındaki çıkış merdiveninin yanında Irwing Boyd'un en güçlü sürat teknelerinden biri duruyordu. Teknenin motoru denizde, sabırsız bir doberman tazısı gibi hırlıyordu. Oturma yerlerine işaret fişekleri, fünyeler ve Carline ile Profesör Saito'nun, bir eter karışımı, palmiye yağı ve benzin kullanarak yaptıkları üç tane molotof kokteyli yüklenmişti. Bayan Saito cam silindirlerin arasına çömelmiş, üstüpüden fitillere dokunuyor, parmaklarının ucundaki yok edici güçten heyecan duyuyordu. Monique de tekneye bindi ve onları bekleyen kıyılara bakarak çevreci ilmihallerinden birini söyledi sessizce. Bu nükleer ada kadınların korktuğu ve nefret ettiği her şeyin somutlaşmış biçimiydi, Neil'in onların uzun nutuklarından anladığı kadarıyla. Onu sık sık mutfakta kıstırır, Eniwetok Atolü'ndeki, yani Neil'in düşlerinin en kutsal yerindeki zavallı kaplumbağaların uğradığı tüm deformasyonlara uğratmakla korkuturlardı.

Filipinli bir tayfa, tüküren egzozuyla *Dugong*'un beyaz bordasını tarayan sürat motorunu yavaşlattı. Ufacık yüzü su geçirmez ceketinin kapişonuyla gizlenmiş Profesör Saito, Bracewelllerle Pratap'ın arasında çömelmişti. Japon botanikçi, kamarasındaki dergilerden ve yıllıklardan bir metreden daha uzak kalınca asla rahat olamazmış gibi, sıkıntılı ve sinirli görünüyordu. İki eliyle, içinde insan küllerinin, Hiroşima'da ölü küllerinin saklandığı bir mezarlığın bekçileri tarafından kendisine emanet edilmiş ve Saint-Esprit lagününün ıssız kumlarında yatan ölü albatrosların yanına gömmek istediği küçük bir örneğin bulunduğu, pişmiş topraktan bir kabı sıkıca tutuyordu.

Neil bu sahil hücumunda Dr. Barbara'yla birlikte gitmeyi reddettiğinden ötürü rahatlamış bir halde, onun kaptan köprüsünden çıkmasını bekledi. Dr. Barbara güverteye çıktı; bir hafta sonu ko-

mandosu gibi, canyeleğiyle ve su geçirmez ceketiyle sıkıca sarınıp sarmalanmıştı ve Neil'e gösterişli bir şekilde el salladı. Neil onun giriş merdiveninden baş kıç vuran sürat motoruna inmesine, onun titreyen bacaklarına destek olarak yardım etmeye çalıştı, ama kadın makine yağı bulaşmış basamaklarda kayarak tökezledi, alnındaki albatros bandını düşürecekti neredeyse.

"Dr. Barbara biz neden...?"

"Ne var Neil?" Kadın dengesini sağlayınca dönüp en sıcak gülümsemesiyle Neil'e bakarken *Dugong*'un gidip gelen bordasının Neil'in alnına çarpmasını engellemek üzere bir elini yukarı kaldırdı. "Olanlardan korkuya kapılma sakın."

"Başka bir günü, hatta başka bir haftayı bekleyebiliriz. Fransızlar bırakabilir."

"Daha fazla bekleyemeyiz Neil. Adaya ayak basmamız gerekiyor. Eğer bunu yapmazsak dünyanın bize karşı ilgisini yitiririz. Şimdi senin gemide kalmanı istiyorum. Albatrosları kurtarmak için yaptıkların yeterli. Sahile yüzmeyeceğine söz ver bana."

"Dr. Barbara..." Neil Bayan Saito'nun bacaklarının arasına kıstırarak tuttuğu molotof kokteylini gösterdi. "Tek bir kurşun bu botu havaya uçurmaya yeter. Saitolar Fransızları görmedi henüz."

Dr. Barbara yumruğuyla Neil'in çenesine vurdu hafifçe. "Sahile çıkmamız gerek. On gün sonra Honolulu'ya geri dönmemiz gerekiyor ve ciddi olduğumuzu Irwing'e gösterecek bir şey lazım bize."

"Ama Irwing ciddi değil!" Neil, *Champlain*'in sirenlerini bastırmak için bağırdığını fark etti. "Ona göre, bunların hepsi bir televizyon programı..."

"Biliyorum Neil. Ama bu son şansımız. İnan bana..."

Sürat motoru, geçtiği suları fokur fokur kaynatarak *Dugong*'dan ayrıldı; grup tekneyi kullanan kişinin arkasında çömelmişti. O anda ikmal gemisinin çevresindeki iki şişme bot, motorlarını homurdatarak, av köpekleri gibi gidip geliyorlardı. *Champlain*, altı üstüne gelmiş denizin akıntısıyla sürüklenmiş ve resif girişinin iki yüz elli metre uzağına düşmüştü. Kaptan, teknesinin ön tarafını savunuyor, mürettebat ise Carline ve Kimo dümen kırıp dönerlerken su

hortumlarını doğrultup onları ıslatıyorlardı. Kimo'nun mercan duvarında ikinci bir gedik bulduğu, resifin dıştaki kenarına doğru giden sürat motorunu kimse fark etmedi.

Kıyıya yüzecek miydi? Neil küpeşteye tutundu ve sanki onu beklerlerken, neşeyle birbirlerinin sırtına yuvarlanıp duran, sabırsız dalgaları seyretti. Onun da adaya çıkmasını çok isteyen, ama sorumlu olmaya niyeti olmayan Dr. Barbara'nın, bu fikri onun aklına küçük bir çakıl taşı gibi attığını düşündü. Kadın biliyordu, bu kez Fransızlar Neil'in ayağından daha yukarısına nişan alacaklardı. Asapları bozulunca daha belalı taktiklere başvurmuşlardı daha önce. Onları yasak bölge sınırının dışına çıkaran *Sagittaire*, trol gemisini neredeyse mahmuzlayacaktı. Gemiye çıkan grubun komutanı subay, Kaptan Wu'yu fiziksel olarak tehdit etmiş, deniz komandoları Kimo'yu tartaklamış, Bracewelllerin kamerasına hitaben ateşli bir konuşma yapmaya çalışan Dr. Barbara'yla Monique'i güçlü hoparlörleriyle susturmuşlardı.

Bunların hepsine tam anlamıyla hazırdılar ve Honolulu'dan yola çıktıklarından beri, hayret verici bir zafer sarhoşluğu içindeydiler; Dr. Barbara'nın, nükleer adaya karşı görevlerini başaracaklarına dair hiç sarsılmaz inancı, ruhlarını suyun üzerinde tutmuştu hep. Geminin makinelerindeki bir arızanın onları sakinleştirdiği üç gün, ancak sıcak yağmur fırtınalarıyla kesilen, havasız kalmışçasına sıkıcı, geçici bir azap dönemiydi. Dr. Barbara vaktini *Dugong*'un güvertesinde deniz kuşlarını sayarak geçirirken Monique, Carline ve Bracewelllerle briç oynuyordu. Dev gövdesini ilerideki karşılaşmalar için güçlendiren Kimo güvertede bitmek bilmez turlar atarak koşuyor ve kendi portatif ses sisteminden gelen hızlı bir rock ritmiyle egzersiz yapıyordu.

Bu arada Saitolar kamaralarında kalıp ahlâksal inançlarını biliyordu. Kızdıklarını bile bile, ara sıra çene çalmak için kamaralarına damlayan Neil onların seferin öbür üyelerinden hiçbirinin yirminci yüzyılın manevi bir patlama noktasına doğru yol aldığını pek doğru dürüst anlayamamış olduğu yolundaki inançlarını hemen öğrendi. Albatrosu, Dr. Barbara'yı ve genelde savaş zamanında yaşamış Amerikalıları rahatsız eden nükleer suçun bir amblemi gibi gören Profesör Saito bu kuşun taşıdığı özel simgeler hakkında Neil'i sorguya çekmeye çalıştı. Neil de Hiroşima'ya atılan atom bombasına

karşı biraz aşırı bir merak göstermişti ve Bayan Saito onu paylamak zorunda hissetti kendini.

"Neil! Sende bir disko mentalitesi var. Hiroşima bir ışık gösterisi değildir."

"Tabii ki değil, Bayan Saito. Benim babam İngiliz denemeleri sırasında Maralinga'daydı."

"Yaa. Kaç kişi öldü orada?"

"Ee... onun öldüğünü sanıyorum."

"Sanıyor musun? Yukio, sanıyormuş. Bu çocuk... sanıyor."

Bunun dışında Neil gemide dalgın dalgın dolaşır ya da Carline'la satranç oynardı, bu açık renk gözlü Amerikalı'yı kolayca yendiğini görünce keyiflenerek. Zafer kazanmışlığın büyüklüğüyle, gerçek satranç mentalitesi hakkındaki nutukları duymazdan gelirdi.

"Sen hiçbir stratejiyi düşünmeden oynuyorsun Neil. Sadece, benim bir hata yapmamı bekleyerek kazanıyorsun."

"Ama David, sen asla hata yapmazsın."

"Sırası geldiğinde de hayatta hatadan başka bir şey yapmam, ya da karım ve kızlarım bana böyle söylemeyi severler. Burada bulunmamın nedenlerinden biri de bu."

"Bu seferin bir hata olduğunu düşünmüyorsun öyle mi?"

"Sen düşünüyor musun Neil? Herhalde öyle düşünüyorsun. Sen Dr. Barbara'nın seçmesi gereken yabancı kahramansın. Sanırım senin için özel bir şeyler düşünüyor." Carline yeni bir oyun için dizdiği satranç taşlarına dalgın dalgın baktı. "Sana belki çocukça gelebilir ama davamızda haklıyız ve kazanacağız."

Carline'ın umutlu ama kederli gülümsemesi, *Dugong* Honolulu limanından ayrılırken onun yüzündeki, bir türlü yok edemediği endişeli gülüşü hatırlattı Neil'e. Karısının üzgün halini görünce canı sıkılan Carline, yine kendi kendine eli dışa dönük vuruşlarını yapmaya başlamıştı. Onun zorlama sevinci, kendi kendine verdiği, Dr. Barbara'dan sonra ikinci komutan rolü gibi canını sıkmıştı Neil'in. Carline hiç durmaksızın geminin her tarafını geziyor, Kaptan Wu'ya gemiyi yönetmede yardım ediyor, bir an önce Saint-Esprit'ye çıkmaya sabırsızlanıyormuşçasına malları kontrol ediyor ve onu Afrika'ya, Güney Amerika'ya misyoner gezilerine gönderen kalbindeki yaranın acısını dindirme olanağı buluyordu. Teftiş turlarından birinde dikkatsizlikle Dr. Barbara'ya bavulundaki krom kap-

lı tabancayı gösterdi. Kadını dehşete düşürdüğünü görünce de onu denize atacağına söz verdi, ama bir gün sonra Neil tabancanın yine siyah Alman kılıfında durduğunu gördü.

Carline tüm o yüce gönüllü duygularına karşın bazı ufak hilelere tenezzül ediyordu. Demir almadan az önce onun Waikiki'deki oteli, *Dugong*'a bir sandık dolusu pahalı konserve yiyecek gönderdi. Bu piknik kutusu onun ranzasının altına, koskocaman, bronz bir asma kilitle korunarak yerleştirildi. Carline mutfaktan, vaktiyle Subik Körfezi'ndeki Amerikan deniz üssünde çalışmış Filipinli aşçının hazırladığı, önce bir güveç yahni, sonra da patatesli konserve biftekten oluşan tüm yemek payını aldığı halde, Dr. Barbara onu talaş böreği ve bıldırcın göğsünden oluşan özel bir mönüyü atıştırırken yakalayınca pişkince gülümsedi. Kadın bu pervasız ve küstah zengin adam gösterisini kafasında tartarken kaşları neredeyse saçlarına değecekti ama, uzak taşradaki Hıristiyan misyonerler gibi, onun enerjisini ve kararlılığını takdir etti ve bu kişilik garabetini hoş karşılamaya karar verdi.

Carline'ı satrançta yenmesine karşın, ondan kuşku duyan Neil Monique'e yararlı olmaya çalıştı ve Toulon'daki bir radyo istasyonu için kaydettiği, gezinin günlük yorumlarını hazırlamasında ona yardım etti. Ama kadının, dilindeki ufacık bir sürçmeden bile tedirgin olması ve ülkesinin çevre politikasına amansızca saldırıları Neil'i çabucak sıktı. Güvertede hevesle tempo tutturan Kimo'ya katılmaya da pek istek duymayan Neil, sonunda harita odasında Bracewelller ve Pratap'la birlikte, bitmek bilmez video filmlerini seyretmekten başka yapacak bir şeyinin kalmadığını anladı. Neil kameranın onun çatık kaşlarla gökyüzüne baktığı andaki çocuksu ve toy görünümünü saptadığını fark etti hemen; karşısındaki, hayatında ilk kez bir deniz kuşu görüp şaşırmış bir ahmaktı sanki. Dr. Barbara'yla Monique de iki çakırkeyif kızkurusu gibi kaptan köprüsünden inip çıkarlarken aynı şekilde beceriksiz ve acemi görünüyorlardı.

"Mark, bu filmi gösterecek misin?" diye sordu Neil, Louise'nin ve annesinin bunları görünce nasıl bir tepki vereceğini düşünerek. "Çok tuhaf bir şey olmuş gerçekten –hepimiz sarhoş ya da beyinsiz gibi görünüyoruz."

"Amma yaptın Neil..." Bracewell bir kahkaha attı ve karısına baktı bir şeyler söylercesine. Mark'la Janet hoş ama suskun bir çift-

ti; gemide dolaşırken daima neşeliydiler ve albatrosların dramından çok, geziye katılan ekipteki kişilerle ilgiliydiler. "Sana parlak zırhlar giydiremeyiz."

"Neden? Dr. Barbara çok ciddi."

"Biliyoruz. Bak, ona hayranım, ama niçin ona Albert Schweitzer'miş gibi davranalım ki? Neil, bu gezinin tüm anlamı, senin ve öbür herkesin günlük yaşamın bir kesiti olmanızdan geliyor –bir köşe başında bir araya gelmiş, ortak hiçbir yanları olmayan ve köpeğini öldüresiye döven bir zalime engel olmaya karar veren yedi kişi."

"Çok doğru, Neil," diye onayladı Janet, ona yatıştırıcı olarak bir papaya meyvesi sunarak. "Asıl öykü burada, bu gemide. Bu, sensin, Monique'dir ve Saitolar'dır... Irwing bunu biliyor."

"Yani siz aslında bizimle ilgili bir belgesel yapıyorsunuz –albatroslarla ilgili değil– öyle mi?"

"Bu yedi kişiyle *ve* albatroslarla ilgili," dedi Bracewell. "Açık konuşalım, senin burada bulunmanın çok garip nedenleri var."

"Ne fark eder? Önemli olan, kuşları kurtarmaktır." Neil, kuşları savunduğunu fark edince şaşırdı. "Ama siz bunu sanki bir komediye çevirdiniz –'*Dugong* ve Albatroslar'. Janet, bu bir şaka değil. Fransızlar..."

"Elbette şaka değil." Janet kremli parmak ucuyla Neil'in burnuna dokundu. "Sen bunu herkesten daha iyi bilirsin Neil."

Neil'i seviyorlar ve gün boyu onunla tartışmaktan hoşlanıyorlardı. Ama Neil Irwing Boyd'un ve Bracewelllerin, Saint-Esprit yolculuğunu, varlığı tehlikede bir türü, belki de hepsinden daha fazla tehlikede bir türü –yani Dr. Barbara ve onun yüce gönüllü, fakat dünyadan habersiz heveslileri grubunu– korumak için yapılan bir safari gibi gördüklerini fark etti.

***

Adadan, palmiye perdesinin arkasındaki uçuş pistinden kalkan bir duman yükseliyordu. Duman, palmiyelerin ve demirhindilerin kocaman yapraklarını oynatarak gözetleme kulelerinin yanından geçip, sislere batmış yamaçlara yaslanıyordu. Sessizlik birden, art arda dizili kestane fişekleri gibi bir dizi şiddetli patlamayla bozuldu

ve palmiyelerin arasından gelen parlak kırmızı bir ışık yüzlerce ağaç gövdesini tek tek görünür hale getirdi. Atolde kızgın bir rüzgâr esti ve tozlu bitkileri kamçıyla döverek kaldırdığı tozlardan bir fırtına yarattı. Bir yakıt deposu havaya uçup havaya yağlı bir duman bulutu fırlattı ve şok titreşimleri denizdeki dalgaların üzerinden aşıp *Dugong*'a çarpınca Neil'in tuttuğu küpeşteyi sarstı. Carline'la Kimo *Champlain*'i taciz etmeyi bırakıp trol gemisine doğru dümen kırdılar.

"Kaptan Wu! *Sagittaire* yine geliyor!"

Neil uydu çanağının platformuna tırmandı ve kuzeybatı yönündeki ufku gösterdi. Fransız korveti en fazla bir mil uzaktaydı, zarif ve korkunç profili *Dugong*'a doğru dönüyordu. Köprüde Kaptan Wu makine dairesiyle konuşuyordu; avuç içleri yukarıya dönük elleri parmaklığa dayalıydı, sanki yakıt tankına yapılan sabotajın kampanyada anlamsız bir kızışmanın işareti olduğunu ve hemen *Dugong*'a el konulmasına, kendisinin de tutuklanmasına yol açacağını kabul ediyormuşçasına. Kimo kıyıya birçok kez gizlice sokulmuş ve sonra, askeri üssün, otuz civarında Fransız askerinin kıyıdaki leş kokusundan uzakta, palmiyelerin altına kurulmuş çadırlarda yaşadığı küçük bir havaalanı hangarından ibaret olduğunu bildirmişti. Balıkların ve albatrosların öldürülmesi sürüyordu, fakat amacı belli değildi.

Champlain resifin aralığından süzülüverdi ve lagünde demir atacağı yere doğru yönelerek *Dugong*'la uğraşmayı korvete bıraktı. Neil güvertede koşup kıç taraftaki filika vincinin yanına gitti ve Filipinli tayfayla birlikte, sürat motorunun tekrar görünmesini bekledi. Petrol yangını sönmüş ve Saint-Esprit parça parça dumanlardan bir perde çekmişti çevresine. Neil trol gemisinin çabalarcasına dönüp duran yaşlı dizel motorlarının sesini dinledi ve *Dugong*'un bordasının *Sagittaire*'in sivri pruvasına dayanabilecek kadar sağlam olmasını diledi.

Sürat motoru, yanında iki şişme botla birlikte, keskin bir dönüşle resiften çıkıverdi. Dr. Barbara'nın tebeşir gibi yüzü, kararan kıyıların önünde fener gibi parladı; deniz tutmuş Monique'in bir kenardan kusmasına yardım eden kadının gözleri ışıl ışıldı. Üç tekne birkaç saniye sonra yan tarafta toplandılar, herkes bir ağızdan bağırıyordu ve yanakları heyecandan kızarmıştı; kaba şakalı ve şamata-

lı bir partiden dönen öğrenciler gibiydiler.

"Neil! Keşke sen de olsaydın!" Dr. Barbara giriş merdiveninden çıktı ve Neil'i omuzlarından yakaladı. "Monique bir yakıt deposunu uçurdu, tüm ada yanıyor. Bizimle gurur duyuyor musun?"

"Sizinle gurur duyuyorum Dr. Barbara."

"Güzel –gurur duymanı istiyorum. Unutma, senle ikimiz buraya ilk gelenleriz."

Neil'i belinden tutmaya devam ederek, Saint-Esprit'nin üzerindeki, palmiyelerin altını arayan belalı bir hortlağa benzeyen dumanı seyretti mutlu bir şaşkınlıkla. Filipinli tayfalar sürat motorunu güverteye çekerlerken Carline'la Kimo şişme botlarında, yumrukları başlarına dayalı halde, sıralarını bekliyorlardı.

Ama gözler artık, sadece sekiz yüz metre mesafede, dalgaları sert bir şekilde yararak gelen korvete dönüyordu. Kendine kızan Monique hâlâ can yeleğinin üzerine kusuyordu ve can yeleğinin sarı yüzeyi, cesaret kazanmak için içtiği kırmızı şarapla boyanmıştı. Profesör Saito'yla soluk yüzlü karısı sürat motorunun yanında duruyor, hayatlarında ilk kez duygularının kontrolünü yitirdiklerinin farkındaymışlar gibi, motorun iki yanına sıkı sıkı tutunuyorlardı.

Sagittaire onlara doğru geliş yönünü değiştirdi, korvetin kaptanı açıkça, *Dugong*'u mahmuzlamaya hazırlanıyordu. Kaptan Wu'nun, makine dairesine, "ileri" ve "tam yol ileri" komutlarını çevirmesiyle trol gemisinin bacasından dışarıya dizel egzoz dumanı pompalandı. Ardından gelen suların ittirdiği tekne korvetin yolundan çekildi, ama Fransız komutan kerterizi yeniden düzeltti; pruvasının yönü *Dugong*'a kitlenmişti.

Korvetin kaptan köprüsünden siren sesleri geldi ve bir sinyal lambası yüzlerinde parlarken savaş gemisi teknenin yanından geçip güçlü bordasıyla bindirerek teknenin yönünü saptırdı. Bir demir cayırtısıyla yan tarafı biçerek geçti ve sancak küpeştesinin bir bölümünü parçalayarak tahta çıkış merdivenini ezip un ufak etti. Korvetin dalgası Kimo'nun şişme botunu devirmişti; Hawaiili kaynayan sularda yüzüyor, Carline'ın uzanan elini tutmaya çalışıyordu.

Trol gemisinin bacasının üzerindeki boya tabakasının, çarpışmanın etkisiyle yerinden oynayan bir parçası kabuk gibi düşüp güvertede parçalandı. Neil, Monique ve Dr. Barbara kırılan parçalardan oluşan öbeklerin arasında, şaşkına dönmüş bir halde otururlar-

ken dizel motorlarının gümbürtüsüyle ve *Dugong*'a ikinci kez saldırmak üzere dönen korvetin sirenlerinin keskin çığlığıyla kulakları sağır olmuştu.

İlk kendine gelenler Bracewelller oldu, kameralarıyla gemideki hasarı ve güverteye yatıp kalmış protestocuları filme çektiler. Neil uydu çanağına tutunmuş, oradan kıyıya ne kadar zamanda yüzebileceklerini düşünüyordu. Bu azgın denizde resifi aşsalar bile, içlerinden kaç tanesi elli metreden daha fazla yüzebilirdi?

Dr. Barbara baş taraftaki bir cankurtaran salına çıktı ve karşıdan gelen korvete çığlık çığlığa küfürler yağdırdı.

"*Assassins! Salauds*!"*

Havaya sıçrayan sularla sırılsıklam olmuş saçlarını ağzından çekince üst dudağında çirkin bir ezik ortaya çıktı ve Monique'e sala, yanına çıkması için yardım etti. Öfkesinden ses telleri uyuşmuş olan eski hostes, nasıl bağlanacağını uçağının koridorlarında yüzlerce kez gösterdiği, kusmuk lekeleriyle kirlenmiş can yeleğine baktı bir süre. Naylon bağlarını kopartıp can yeleğini güverteye fırlattı. Pamuklu gömleğini yukarıya sıyırdı ve korvetin köprüsünden aşağıya bakan, canı sıkkın denizcilere sağ memesini gösterdi. *Sagittaire* hemen diplerinden hızla geçerken komutanı, Kaptan Wu'ya motorları durdurmasını emreden bir sinyal gönderdi ve Monique geminin peşinden gürültü çıkararak giden helikoptere dönüp genç pilota çılgın bir ana gibi çığlıklar atarak bağırdı.

Kaptan Wu korvete aldırmayıp açık denize doğru dümen kırdı ve şişme botları peşi sıra, irileşen dalgaların arasından sürükledi. Kimo yanından geçen boş şişme botun ortası çökmüş kenarını yakaladı; dev gibi kollarıyla botu çevirdi ve büyük bir güç harcayarak üzerine bindi. Kimo ve Carline, havaya sıçrayan sulardan oluşan bulutun içinden geçip ileriye doğru fırlarlarken kıçtan takma motorların üzerine ata biner gibi oturdular. Neil bitkin haldeki Amerikalı'nın dengesini kaybedeceğini sandı, ama Kennebunkport'ta yıllarca yaptığı sürat motoru yarışları adamın bacaklarını ve reflekslerini güçlendirmişti.

Trol gemisine üçüncü kez saldırmaya karar veren *Sagittaire*'in kaptanı hızla üzerlerine doğru geldi ve korvet hızlı bir akıntıyla *Dugong*'a doğru kaydı. Mark Bracewell kamerayı omuzlarının üzerin-

* Pis katiller! (ç.n.)

de tutarak kıç taraftaki liman köprüsünün bel yüksekliğindeki küpeştesine sıkıca tutunurken, endişeli Pratap havadaki siren gürültülerini yakalıyordu.

"Neil! Geri çekil! Kameradan çekil!"

Dr. Barbara bağırırken, iki gemi sirenlerin yaygarası ve parlayan sinyallerin arasında birbirlerine yandan sürtünerek geçti. Korvetin kıç tarafı trol gemisinin baş tarafından yukarıya kalktı, helikopter platformunun dış kenarı *Dugong*'un güvertesinin sancak tarafını boylu boyunca biçti ve hızla çarptığı liman köprüsünü çelik bağlantılarından koparttı. Fışkıran sulardan bir duvar Bracewell'i çarpışan bordaların arasına fırlattı ve sonra hızla, trol gemisinin çiğnenmiş dümen suyuna sürükledi. Neil siren sesleri ve karmakarışık sinyal parlamalarının arasında, parçalanan kameranın korvetin kıç tarafına çarptığını ve denize düştüğünü gördü.

Kaptan Wu motorları durdurdu ve *Dugong*'u resife doğru sürüklenmeye bıraktı. Herkes sallanıp duran güvertede, yamulmuş küpeştelerin arasında ayağa kalkıp trol gemisinin yüz metre gerisindeki yarılmış sulara, Bracewell'in boş canyeleğinin karanlık sularda ağır ağır yüzdüğü yere baktı. Profesör Saito'yla Pratap, çılgına dönmüş Janet'i kıç küpeştesinin üstüne çıkmaya çalışırken tuttular. Helikopter sanki bu çatışmaya daha fazla karışmak istemiyormuş gibi geri çekildi, ama korvetten gelen bir sinyalle geri geldi ve yüzen canyeleğinin üzerinde dolaştı.

Monique, Janet'i, ağlayan kadının başını çıplak göğsüne bastırarak yatıştırmaya çalışırken Kimo'yla Carline kıçtan takma motorlarını çalıştırdılar ve denizin, helikopterin güçlü hava basıncıyla çukurlaşmış bölgesine gittiler. Neil dönüp duran, duman basmış ve motor egzozuyla kirlenmiş havada Saint-Esprit kıyılarındaki ölü albatrosların leş kokusunu duydu ve nükleer lagünün gözetleme kulelerini, daha da ölümcül bir oyunda rollerini oynamaya hazır o dev figürleri gördü.

Dr. Barbara'nın denize düşüp kaybolduğundan endişelenip bakışlarıyla onu aradı. Ama kadın, uydu çanağının yanında, kaptan köprüsünün altında, helikoptere ve yola çıkan şişme botlara sırtı dönük, tek başına duruyordu. Soluk alnındaki saç bandı yukarıya sıyrılmıştı ve *Sagittaire*'in kaptanına, Neil ayağından yaralanmış yatarken Fransız çavuşa baktığı yüz ifadesiyle bakıyordu.

V
Adalılar

İki pervaneli Piper uçağı inişe hazırlanıp lagünün üzerinde dolanırken pilot mercan kaplı iniş pistine ve ağaçların arasında hâlâ siyah bir duman çıkaran, patlamış yakıt tankına bakıyordu dikkatle. İniş pistinin kenarında bekleyen bir müfreze Fransız askeri, *Sagittaire*'den gelen bir grup askerin kumlara gömmeye çalıştığı ölü balıklara ve albatroslara bakıyordu. Piper süzülüp inerken geri çekildiler; palmiyelerden oluşan şemsiyeyi sanki bu cenaze dolayısıyla sprey boyayla boyuyor gibi kutup beyazına bulayan toz bulutları kalktı.

Neil omuzlarında bir albatros bayrağı, dua kulübesinin dışında, Kimo'yla Dr. Barbara'nın arasında duruyor, hüngür hüngür ağlayıp küfreden, kendisini yatıştırmaya çalışan Saitoları ve Carline'ı itti-

ren Monique'e bakıyordu. Piper'ın inip de uçuş pistinin öteki tarafında duruşunu seyrederken, onun Saint-Esprit'ye gelişinin kendilerinin adadan gidişi demek olduğunu biliyordu o da herkes gibi.

Amerikalı kameraman, Neil'in birkaç adım ötesindeki açık mezarında yatıyordu ve tabutu yıldızlı-çubuklu Amerikan bayrağıyla örtülmüş ve albatros kanat tüyleriyle garip bir şekilde süslenmişti. Neil, pli yapmada Bayan Saito'ya yardım etmişti ve Bracewell'in ebediyen dinlenmek üzere, albatrosların bir zamanlar yavrularını büyüttükleri kum tepelerine bakan bu sakin burunda, yabani yerelmaları ve tatlı patateslerin arasına gömülmesinden mutluydu. Babasının cenazesini, Londra'nın kuzeyindeki bir krematoryumda gerçekleştirilen o ürküntü verici işlemi, kayan tabutu, uzaktan kumandalı perdeleri, tik ağacından kapılar çabucak açılıp sonra son kez kapanırken boğuluyormuş gibi nefessiz kalan annesini hatırladı.

Bracewell burada, Dr. Barbara'nın korumaya çalıştığı kuşların yanında, daha geniş bir dünyayı seyrederek yatacaktı hiç olmazsa. Fransız ve Amerikalı gazetecilerin kiraladığı dört küçük uçak, Piper'ın yanında, ağaçların altında park edilmişti. Gazeteciler ellerinde kameralarıyla, *Sagittaire*'den gelen iki garsonun seyyar bir barda sunduğu biralarını içerek bekliyorlardı.

Bracewell'in ölümünden serseme döndüklerinden, *Dugong*'dakilerden hiçbiri dünyaya haykırmaya hazırlanmamıştı. Trol gemisiyle korvet arasındaki çarpışma anı, rastlantı sonucu Honolulu'ya canlı aktarılmıştı ve son bir su ve çelik patlamasıyla biten korkunç film *Sagittaire*'in kaptanının cinayet işlemeye niyetli oluşunu baştan sona gayet açık bir şekilde gösteriyordu. Kameranın Bracewell'in elinden birdenbire fırlamasıyla filmin ansızın bitivermesi milyonlarca seyircinin yüreğini dağlamıştı. Bracewell'in gözü yaşlı dul eşi, olağanüstü bir uyanıklık göstererek, Pratap'a harita odasından yedek bir kamera getirmesini emretmiş ve sakin bir şekilde, cesedin aranmasının filme çekilmesinde diretmişti. Kadın kocasının parçalanmış cesedi güvertede yatarken onun yanında durup, *Dugong*'un resiflerde karaya oturuşunu filme çekmişti. Kaptan Wu Honolulu'daki milyarder patronundan radyoyla gelen emirleri sadakatle yerine getirmişti ve naklen yayının kapanışı, dul Bracewell'in elindeki kameranın titrediğini gösteriyordu.

Albatros seferine karşı soğuk olmalarına karşın, Birleşik Devletler'deki ve Batı Avrupa'daki hayvan hakları grupları trajik televizyon filimlerine, Washington, Paris ve Londra sokaklarını dolduran kızgın gösterilerle tepki gösterdiler. Korvetin aşırı hararetli kaptanının yaptıklarından utanan ve turizm gelirlerine yönelik tehdidi düşünen Fransız Savunma Bakanlığı kaptana, Amerikalı'nın dul eşinin ısrarla istediği, adaya gömülme işlemi bitinceye dek sefer ekibinin Saint-Esprit'de kalmasına izin vermesini emretti. Son bir resmi izinle de Bracewell'in annesi ve babası –Honolululu bir dişhekimiyle karısı– resmi bir uçakla Tahiti'den getirilip törene katıldılar.

Acılı karı koca, *Sagittaire*'in genç bir subayının yardımıyla uçak pistine indirildiler. Ölü kuşların leş kokusunu duyarak, lagünün yanındaki perişan palmiyelere baktılar. Dr. Barbara boğazını yıpratıcı mercan tozlarından ve petrol dumanlarından temizleyerek ileriye doğru yürüdü; Neil olayı izleyen gazetecilerin önünde bu durumdan yararlanmaya kalkışmasından endişelenerek onu kolundan tutmaya çalıştı.

Ama ölüm kadını yatıştırmıştı. O ölümcül çarpışmanın ardından gelen ve Bracewell'in boğulduğunun henüz kesinleşmediği dakikalarda kadın, *Dugong*'daki herkese moral vermek için elinden geleni yapmıştı. Daha sonra, gemiye giren bir grup Fransız askeri Kaptan Wu'yu karaya oturmuş trol gemisinin köprüsünde tutuklarken kadın korvete tek başına saldırıda bulunmaya kalkan öfkeli Kimo'yu frenlemişti. Carline hemen Kimo'ya katılmaya heveslenmiş, Hawaiili'ye krom kaplı tabancasını vermişti ama Dr. Barbara silahı onun elinden zorla çekip almıştı.

"Bu böyle olmaz David. Neler hissettiğini biliyorum, ama böyle yaparsan kazandığımız her şeyi yitiririz."

"Barbara...!" Bu kez Carline onun zayıflık gösterisiyle düş kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bir şeyler yapmalıyız –Fransızlar o zavallı adamı öldürdü. Ah Tanrım, buraya gelmek için her şeyden vazgeçmiştim ben."

"Ama böyle yaparsan daha da fazla şeyden vazgeçmen gerekecek! Aklının alamayacağı kadar çok şeyden hem de. Dünya kamuoyu bizden yana, bunu niçin yitirelim?"

"Dünya kamuoyu mu?" Carline Dr. Barbara'nın çapraşık ön

dişlerinden çok farklı olan pahalı dişlerini gösterdi. "Ve işe yarayacak bir şehit daha. Bazen düşünüyorum da..."

"David?" Kadın ona tabancayı verirken üst dudağındaki ezik göze batıyordu, ama Carline sakinleşmişti. İçine su dolmuş kamarasındaki piknik kutusunu, yatağını ve bavulunu taşıdığı harita odasına çekildi, paralarına geri dönüyormuş gibi.

Omurgası yarılan *Dugong* resiflerin üzerinde karaya oturunca makine dairesine hızla sular doldu ve Filipinli tayfalar Kaptan Wu'yla birlikte *Sagittaire*'e bindirildiler. Monique'le Dr. Barbara mallarını kaptan kabinine yerleştirdiler. Saitolar değerli *taksonomi** külliyatlarını alıp mutfakta kamp kurdular; dergiler tencerelerin, tavaların arasına tıkış tıkış dizildi. Kimo sürat motorunun sürücü kabininde uyukluyordu elinin altında Kaptan Wu'nun golf sopalarıyla; gece vakti tekneye çıkacak bir Fransız'ın hakkından gelmeye hazırdı.

Dr. Barbara'nın yatıştırdığı, neredeyse bir uyurgezere dönmüş Janet Bracewell korvet kaptanının onu dinlenmek üzere gemisine davet etmesini kabul etti. Pratap'ı da yanına alıp teçhizatını harita odasında bıraktı. Neil pille çalışan küçük bir monitörde, kocasının adaya yapılan seferi çektiği filmin bir kaydını seyretti.

Bu filmde, başını Monique'le Dr. Barbara'nın çektiği, uçuş pistinin ötesine macera tatili komandoları gibi saldıran, gerçek sabotajcılar görünüyordu. Depoların dışına yangın bombaları yerleştirdiler, yakıt deposunun tahta taşıyıcılarını molotof kokteylleriyle tutuşturdular ve –Monique'in "deney hayvanları" dediği, askeri birliğin maskotları olan– kımıldamaya isteksiz iki porsuk tazısını sakin kulübelerinden çıkarıp serbest bıraktılar. Gürültüden, patlamalardan ve kıyıdaki ölü albatrosları yiyen yamyam martılardan korkan hayvanlar ilk fırsatta kendi gölgeli barınaklarına geri döndüler.

Şaşılacak bir şekilde, üssü koruyan hiçkimse yoktu. Fransız istihkâmcılar atolün doğu tarafında çalışıyor, oraya bir ışık sistemi yerleştiriyorlardı; geri kalan birkaç asker de korvetle *Dugong* arasındaki düelloyu seyretmek için zirveye tırmanmıştı.

Neil monitörün düğmesini kapatırken arkasında Carline'ın durduğunu, yakıt tankından çıkan ve sabotajcıların ürkmüş yüzlerinde parlayan ateş topunu seyrettiğini fark etti.

* Sınıflandırma bilimi. (ç.n.)

"Düş kırıklığına mı uğradın Neil? Senin beklediğin bu değildi."

"David?"

"Çok kötü... sanırım Saint-Esprit'de nükleer bir deneme yapılmayacak. Ama Dr. Barbara başka türlü bir patlama ayarlayabilir belki... sırf senin için."

Cenaze topluluğu açık mezarın yanında duruyordu. *Sagittaire*'in, yüzleri dua kulübesinin gölgesiyle gizlenmiş kaptanıyla iki subayı beklerken, Amerikan haber ajanslarının kameramanları bu kederli sahneyi çekiyorlardı. Kameralar uçuş pistinin öteki tarafına dönerken, sabırsızlanan Fransızlar, çenesi kuvvetli Dr. Barbara'yı ve onun protestocular grubunu çektiler, sonra da, nükleer deneme sahasındaki eski tabyaların ve kulelerin altındaki kıyıda çürüyüp kokuşmuş albatrosların üzerinde gezindiler. Bracewell'in tabutu küçük bir dağsıçanının ilgisini çekmişti ve Fransız ordu rahibi görevini çabucak bitirdi. Mezara toprak atılırken korvetin kaptanı ölenin dul eşi ve ana babasıyla kısa bir konuşma yaptı. Ölünün üç yakını kapatılan mezara son jestlerini de yapıp döndüler ve uçuş pistinde onları bekleyen Piper'a doğru yürüdüler. Cenaze töreni dağıldı. Profesör Saito bembeyaz olmuş ağaçlara bakarak deniz kıyısına doğru yürürken karısı da kaşlarını çatmış, onun peşinden gidiyordu. Adam elindeki bambu sopasıyla, albatros leşlerini didikleyen obur martılara vurdu. Monique *Sagittaire*'in kaptanının peşinden koşarken, söylediği sert sözler inişe geçen helikopterin gürültüsünde kaybolup gitti. Kaptan hemen korvete döndü ve Piper'ın gidişine daha genç bir subay nezaret etti.

Uçak on dakika sonra kalktığında Dr. Barbara hâlâ mezarın yanında duruyordu, sanki artık bu seferin, sonsuzluğa açılan bu geçitten başka sığınağı kalmamış gibi. Korvetin filikası iskeleye bağlıydı, motorları çalışıyordu ve Fransız askerler onları Papeete'ye ve Paris'teki Savunma Bakanlığı'nın vereceği talimat doğrultusunda dönüş yolculuğu için *Sagittaire*'e götürmeyi bekliyorlardı.

"Dr. Barbara..." Neil kadının yüzündeki tüm kanın çekilmiş olduğunu fark ederek onu kendine gelmesi için uyandırmaya çalıştı. "Ne oldu şimdi? Fransızlar kazandı."

Dr. Barbara Neil'in başını omzuna dayadı ve gömleğinin ıslak

kolunu onun yanağına sürdü; gözyaşları Monique'den ödünç aldığı rimelin parfümünden kokuyordu.

"Kazanamazlar Neil. Asla kazanamazlar. Unutma bunu."

"Gitmemiz gerekiyor –Profesör Saito'yla Fransız kaptan anlaştılar. Sen ne yapacaksın Dr. Barbara?"

"Bilmiyorum. Düşünebilecek gücü bulamadım hâlâ..."

Neil kadının göğsünden gelen iç çekişleri duyabiliyordu. Bir zamanlar kadının güçlü boynunu taşıyan kaslar, Bracewell'in ölümüyle uyuşup kalmıştı sanki. Neil gibi o da, albatrosları kurtarma yolundaki tüm umutlarının, kameramanla birlikte bu ada mezarına gömüldüğünün farkındaydı.

"Irwing için Doğal Deniz sığınağında çalışabiliriz," dedi Neil. "Yüzme maratonumu gelecek yıla bırakabilirim."

"Eminim annen seni Atlanta'da bekliyordur Neil. Beni özleyecek misin? Sen yokken kime amirlik taslayacağım ben?"

"Sen birisini bulursun Dr. Barbara."

Neil, ondan sorumluluk duymaktan alıkoyamıyordu kendini. Fransız askerler onları filikaya götürmek için sabırsızlanıyordu, hizmet grubundaki erler ölü albatrosları gömüyor gibi yapmaktan vazgeçmişlerdi ve kırık yumurtaları birbirlerine atıyorlardı. Gazetecileri taşıyan son uçak da ağaçların arasında mercan tozlarından bir bulut bırakarak kalktı. Yatay duruma gelince, karaya oturmuş *Dugong*'un çevresinde döndü ve sonra Tahiti'ye giden rotayı tutturup, korvetin bacasından çıkan dumanın içinde gözden kayboldu hemen.

"Dr. Rafferty..." diye seslendi Carline. Mezarın haçını, dua kulübesinin yanındaki çalılıktan kopardığı hintyaseminleriyle süslüyordu.

"Söyle, herkes geri gelsin."

"Ne oldu David? Gidiyoruz artık."

"Birkaç söz söylemek istiyorum. Mark'ı çok iyi tanımıyorum ama ekibin benim düşündüklerimi duymasını istiyorum –onlara yararı olacak."

"Pekâlâ –Profesör Saito, Monique... David'in size söyleyecekleri var."

Gelip mezarın çevresinde durdular, Carline hintyaseminlerine bakıyor, kan kırmızısı çiçekleri okşayan Monique'i bekliyordu. Uzun

kollarını kamının üzerinde birleştirmiş, ellerini testislerine siper etmişti ve Afrika ya da Güney Amerika'daki yerli cemaatlerinin arasına geri dönmüş gibiydi sanki; sesi rüzgârda güçlükle duyuluyordu.

"Gitmeden önce Mark hakkında düşünelim, ilk olarak; ve sonra da kendimiz hakkında düşünelim. Genel kanının tersine, kimsenin ölümü bizi eksiltmez. Doğa kendi hikmetiyle, ölümü her birimize yaşamlarımızın benzersiz anlamlarını vermek için yarattı. Bizler deryanın birer parçası değiliz. Her birimiz, her parçası Saint-Esprit kadar gerçek birer adayız ve ölüm, koskoca denizde boğulmaktan kurtulmak için ödediğimiz bedeldir. Buradaki Kimo gibi, bizler hepimiz adalıyız. Barbara ve Monique, Profesör Saito, Miko ve özellikle de, başka türlü bir ada düşleyen delikanlı Neil. Mark Bracewell yirmi yedi yıl yaşadı ve onun adası zaman ve uzay denizinde yüzüyor hâlâ..."

Neil sıkılmıştı ve Carline'ın sıkıcı vaazının bitmesini bekliyordu. Amerikalı'nın sesi heyecandan titriyordu ve Neil, Carline misyoner pederlerin gezilerine garip bir cenaze töreni hobisi yüzünden mi katıldı diye düşünmekten kendini alamadı. Uyku hastalığından, kwashiorkor*'dan, sarı hummadan ve sıtmadan ölenler bu tedirgin Bostonlu aristokrata geçici bir kendine güven duygusu vermiş, onun ilk kez kendisini tam anlamıyla fark etmesine yol açmıştı belki de. Böylece Carline, üçüncü dünyanın sadece yaşayan insanlarını değil, mezarlarındaki ölülerini de sömürgeleştiriyordu.

Neil, bir Fransız astsubay kendilerine doğru gelirken Dr. Barbara'nın onu dirseğiyle dürttüğünü hissetti.

"Haydi Neil, artık gidelim. Sanırım David artık bitirmiştir. Geri dönüyoruz."

Bekleyen filikaya doğru yürürlerken kadın, başını ölü albatroslara ve gözetleme kulelerine doğru sallayarak, cesurca konuştu. Neil onları Honolulu'da bekleyen suskun karşılamayı gözünün önüne getirebiliyordu ve kadının, hemen başka davalara kayıp gidecek bazı destekçiler tarafından terk edilen, başarısızlığa uğramış haçlı seferini toparlayıp canlandırma çabasına girdiğini fark etti. Kimo kendisini Hawaii yerli krallığı mücadelesine adayacak ve Monique de zavallı ayılarının kampanyasına dönecekti. Dr. Barbara'yı eski püskü giysiler içinde, bildirilerle dolu, solmuş çantasıyla Waikiki

* Protein eksikliğinden kaynaklanan bir çocuk hastalığı. (ç.n.)

otellerine dadanırken düşledi.

Kadının elini tutunca yıpranmış parmaklarındaki nasırlara dokundu. Cildinin yorgun kokusunu içine çekti ve aklı kadının onun kafasında yaratmakta olduğu fikre takıldı. Sırf Dr. Barbara'yı tehlikeden uzak tutmak için onunla evlenebilirdi.

"Dr. Barbara..."

"Evet, Neil?"

"Söylemek istediğim bir şey var... bizim hakkımızda."

"Söyle. Beni şaşırtacağını biliyorum."

Neil bir esin kaynağı bulmak için ufku taradı, gözlerini *Sagittaire*'in tehditkâr, gri bordasından ve *Dugong*'la çarpışmasından ötürü çizilen boyasından kaçırarak. Trol gemisinin ötesinde, resife doğru yuvarlanan dalgalara yaslanmış, beyaz bir üçgen fark etti. Onun arkasından üç direk daha; Saint-Esprit'ye doğru gelen yelkenliler vardı.

"Haydi Neil. Adadan ayrılma vakti."

"Belki de değil Dr. Barbara..." Neil yaklaşan tekneyi gösterdi parmağıyla. Korvetin kaptan köprüsünde bir sinyal lambası parlamaya başlamıştı. Helikopter, iniş platformundan havalandı ve denize doğru döndü.

Herkes durumu kavramaya çalışıyordu. Kimo filikada ayakta duruyordu, kendisini oturtmaya çalışan Fransız denizcilerini uzaklaştırdı ve beyzbol şapkasını lagüne fırlattı. Monique iskeledeki askerlere çektiği acıklı nutukları bıraktı ve Profesör Saito karısının kolunu tutup onu resife doğru döndürdü. Küçük teknelerden bir filo gün ışığıyla parlayan sisin içinden çıkıp görünür hale gelmişti ve Saint-Esprit'ye doğru yaklaşıyordu.

"Neil, uyan!" Carline koşup yanlarından geçti, deniz kıyısına gelmiş çılgın bir büyücü gibi hareketler yaparak. "Barbara aç gözlerini Tanrı aşkına!"

"Ne var David?"

"Yalnız değilsin artık. Bak, dünya albatrosları kurtarmaya geldi."

VI
Bir gözetleme kulesindeki görüntü

"Neil, kenara çekil! Geliyor!"

Neil, Fransız istihkâmcıların yamaçta açtığı yoldan koşarak inerken çok aşağılarda David Carline bir buldozerin gürültüsünün arasından bağırıyordu. Neil belinde çekme halatıyla radyo direğine tırmanmaktan ötürü nefes nefeseydi. Pas lekeleriyle dolu ellerini dizlerine bastırdı ve güçlükle soluyarak ciğerlerinin ona yetişmesini bekledi. Carline, buldozeri uçuş pistinin ötesine doğru geri geri sürdü ve çekme halatı orman örtüsünün üzerinde gerilirken, halatın yıpranmış telleri çatırtıyla kopup hızla döndü. Kimo sabahtan beri uğraşıp, kuleye destek olan çelik payandalardan üçünü bir demir testeresiyle kesmiş, ama direği –yani Saint-Esprit'deki Fransız egemenliğinin en belirgin simgesini– devirme yolunda ilk girişim, o

kocaman gövdesinin ağırlığı yüzünden zayıf yapının bel vermesinden korktuğu için, çekme halatını sağlam bir şekilde tutturamamasından ötürü fiyaskoyla sonuçlanmıştı.

Buldozere el koyan ve ona kendi "kum düldülü" diyen Carline'ı etkilemeye heveslenen Neil, Kimo'nun yerini almaya hemen gönüllü oldu. Kanayan baldırlarına aldırmadan, uçak uyarı ışığına bir metre kalana dek tırmandı ve çekme halatını metal çarmıha bağladı.

"Kimo, çocuk nerde? Neil, devriliyor...!"

Direk havada esnemeye başlamıştı ve çevresindeki kafes sızlanmaları andıran karmakarışık sesler çıkarıyordu. Neil yolun dibine vardı ve eğreltilerin arasından, uçuş pistinin ötesine doğru hızla koşmaya başladı; ellerindeki pas lekeleri kamp çevresinde açmış zambaklara ve gündüzsefalarına bulaştı. Kıyıda Dr. Barbara'nın başını çektiği bir kalabalık toplanmıştı. Direk, kaidesinde yana yattıkça tezahürat yapıp alkışlıyorlar ve paletler mercan tozlarının içinde boşa döndükçe buldozeri ittiriyorlardı. Carline buldozerin operatör mahallinde ayakta duruyor, çılgın gibi devinen elleriyle fren kollarını, korkunç bir buharlı orgla boğuşan bir panayır orgçusu gibi çalıştırıyordu. Giydiği kaba pamuklu giysi yağa ve tere bulanmıştı ama gözlerinde hâlâ, Neil'in onun ilk kez buldozerin kontrolünü sağlayıp da Fransız depo barakalarını yıktığı zaman gördüğü büyük bir parıltı vardı.

Direk hızla düşmeye başladığında Neil uçuş pistinin yanındaki gözetleme kulesine varmıştı. Direk, ağaçları hızla iki yana savurup, tozdan ve böceklerden bir fırtına koparark ormanlı yamaca düştü, bir lav kayasına çarptı ve iki parçaya bölündü. Carline üst parçayı, yenik düşmüş bir devin cesedi gibi çekip uçuş pistinden geçirirken beyzbol ve panama şapkaları havaya uçtu.

Herkes direğe koşup sırayla uçak uyarı lambasına ayaklarıyla vurarak kuvartz merceğini kırdı. Saint-Esprit'de bulundukları üç hafta onları yukarıdan seyredip duran bu *kiklops*'u* yok etmeye kararlıydılar. Neil iyi biliyordu, radyo direğinin devrilmesi ahlâki bir zaferden öte bir şeydi. Şimdi uçuş pistini kapatmışlar, sabit kanatlı bir hava aracının oraya inerek, beklenmedik bir komando kuvveti getirmesini engellemişlerdi.

* Yunan mitolojisinde tek gözlü dev. (ç.n.)

Direğin yıkılmasından ürküp havalanan bir sürü gezgin albatros, ıslık çalan kalabalıkla aralarında güvenli bir mesafe bırakarak zirvenin üzerinde dönüp duruyordu. Neil bu büyük kuşların Saint-Esprit'ye dönmeye başladıklarını görmekten mutluydu. Sıcak hava dalgalarıyla hiç kanat çırpmadan süzülen albatroslara gülümseyerek, gözetleme kulesinin ılık beton çatısında sırtüstü yattı. Kuşlar *Dugong*'un kızağa oturtulmuş gibi durduğu resife çullanınca Neil bomboş gökyüzünü tarayarak, yüksekten uçan bir uçak var mı diye baktı, sonra kıyıdaki heyecanlı faaliyeti seyretmeye koyuldu yine. Dr. Barbara'nın işaretini alan gönüllüler kadının onlara vermiş olduğu görevlerine dönüyorlardı. Yardımcıdan yana hiç sıkıntı yoktu –yirmiden fazla yat ve okyanus teknesi lagünde demirlemişti ve içindekiler, adayı deniz kuvvetlerinin her an beklenen bir çıkarmasına karşı savunmaya hazırdı.

Fransız askerlerinin ne zaman döneceğini kimse bilmiyordu ama, bundan sonra çevrecileri Saint-Esprit'ye gelmekten caydırmaya yönelik bir güç gösterisini sahneye koyacakları hemen hemen kesindi. Tahiti ve Marquesas'tan tekneyle gelen sempatizanların çoğu Fransızdı; bu da onları askerlerin copları ve göz yaşartıcı bombaları için daha da çekici bir hedef haline getiriyordu.

Bazı kafalar kırılacaktı ve Dr. Barbara'nın eski destekçilerinden bazıları ciddi şekilde yaralanabilirdi. Neil'in yedi metre ötesinde bulunan ve birbirinin benzeri hasır şapka giymiş tipler Binbaşı Anderson'la karısıydı; altmışlı yaşların sonundaki bu kibar Avustralyalı çift, sakince, deredeki suyu uçuş pistinin yanındaki depoya getirecek minyatür bir su kemerinin briketlerini döşüyorlardı. Kızgın sıcakta ve sivrisineklerin arasında sessizce çalışıyorlardı; Neil'le konuşmaktan daima hoşnuttular ve hiçbir şeyden şikâyet etmiyorlardı. Albatros seferi için yiyecek ve tıbbi malzeme yüklü, tek direkli küçük yelkenlileriyle Papeete'den gelmişlerdi. Neil onlar için endişeleniyor, *Croix du Sud* yelkenlisiyle gelen Fransız eylemcilerin kışkırtmak için her yola başvuracakları şiddete nasıl dayanacaklarını düşünüyordu.

Altı güçlü kuvvetli adam ve üç çenebaz genç kadın iskelenin yanında çalışıyor, çelik bir kargo mavnasını, iğreti bir arabayla kıyıdan taşıdıkları taşlarla ve çimento parçalarıyla dolduruyorlardı. Amaçları mavnayı en geniş resif girişinde batırmak, böylece,

Champlain Saint-Esprit'ye dönmeye kalkışırsa onu dışarıda bırakmaktı. Neil Fransız denizcilerin tümüyle çekip gitmelerine şaşıyordu hâlâ. Bracewell'in cenazesinden sonraki ilk tedirgin haftaya zoraki bir ateşkes egemen olmuş, *Dugong*'un karinasından yayılan muazzam bir petrol tabakası iki tarafın da huysuzluğunu yatıştırmıştı. Denizin çok azdığı iki gün sonunda geminin yakıt tankları çatlamış, fakat eski trol gemisi o zamana dek işe yaramıştı. Dr. Barbara tutuklanmak üzere *Sagittaire*'e götürüleceği sırada gelen üç yatın ardından, öğleden sonra altı protestocu tekne daha geldi. Kıyıda bir oturma grevi gerçekleşti, her protestocu teknedeki grup Dr. Barbara'nın ekibinin bir üyesini, ne yapacağını şaşırmış askerlerden korudu; havaya kalkan sopaların karşısında kollar birbirine kenetlenirken öteki yatçılar tüm dünyanın dalga boylarına bu olayın dokunaklı raporlarını naklen aktardılar. Kuşatılmış Dien Bien Phu'dan yapılan son naklen yayını hatırlatan, cızırtılı kısa dalga mesajı Dr. Barbara'yı ve grubunu, etrafları çevrilmiş; korvetin sabırsız toplarının tehdidi altında, petrole batmış kıyıda, zehirlenmiş albatros cesetlerinin arasında sıkışıp kalmış halde anlatıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, *Sagittaire*'in bitkin düşmüş kaptanı protestocuları yakalamak için hiçbir girişimde bulunmadı ve askerler uçuş pistinin yanındaki çadır kamplarına geri döndüler. Daha sonra, Fransız başbakanıyla kabinesindeki birçok bakanın Paris'teki bir seçim mitinginde hakarete uğrayıp tartaklandıklarını; Amerikan Dışişleri Bakanlığı'nın, Bracewell'in ölümünü görüşmek üzere büyükelçisini geri çağırdığını öğrendiler.

Bu arada Dr. Barbara ve yoldaşları deniz kıyısındaki, Kimo'yla Carline'ın *Dugong*'dan taşıdığı harita odasındaki eşyalardan, mutfak dolaplarından, sökülmüş ranzalardan ve TV teçhizatından oluşan bir gecekondu bölgesinde, dizel yakıtının ve balık leşlerinin pis kokusundan mideleri bulanarak oturuyorlardı. Monique hiç bıkmadan uçuş pistine sokuluyor, çıplak kadın resimli dergilerine dalmış ve tahriklere kapılmaya hiç niyetli olmayan askerlere bağırıp çağırıyordu. Profesör Saito petrol tabakası yüzünden yok olma tehlikesiyle karşı karşıya bulunan bir sürü bitki ve hayvan türünü katalog-

* 1954'te Vietnamlıların Fransız kuvvetlerini kuşattığı ve Fransızların Hindiçini'ndeki yenilgisinin kesinleştiği kent. (ç.n.)

larken karısıyla Dr. Barbara yaralı deniz kuşlarını deterjanlı suyla dolu bir kovada yıkıyorlardı.

Neil can çekişen kuşları, o yağlı zamk ve tüy yığınlarını yakalayıp getirirken Dr. Barbara'nın dudaklarındaki güneş yaralarının yeniden çıktığını gördü. Deniz kıyısında geçirdiği üç soğuk geceden sonra Neil uçuş pistini geçip lagüne gitti ve en yakındaki yata, Yeni Zelandalı bir mühendisle karısının kotrasına doğru yüzdü. Sefer için gerekli malzemenin çoğunun kazaya uğrayan trol gemisiyle yitirilmesinden üzüntü duyan kotra sahibi çift, Neil'i kayıkla, koca bir kutu dolusu taze meyve, vitamin ve sivrisinek ilaçlarıyla birlikte kıyıya çıkardılar.

Ama Dr. Barbara'nın kafası onlara teşekkür edemeyecek kadar meşguldü. Siyah kumların üzerine yatmış, sessizce ellerindeki nasırları kurcalıyordu, sanki düşünün artık bittiğinin farkındaymış, Fransızların çok yakında onların Saint-Esprit'deki varlığından usanacağı ve yalnızca medyadaki gürültünün bitmesini bekledikleri gerçeğini kabullenmiş gibiydi.

David Carline bile morali bozulmuş bir halde, ayaklarının dibinde kuş ölüleri, küllü kumsalda, piknik kutusunun dibinde oturuyordu. Gözlerini Monique'in bakışlarından kaçırarak kutusunun kilidini açıp konservelerinin sonuncusunu Neil'e verdi ve Neil de onu tüm ekibe dağıttı. Talaş böreklerini, mantarları, foie grasları, ender bulunan peynirleri, salamura yumurtaları yiyip bitirdiler sessizce. Daha sonra Carline kalkıp, görünüşte, bir kısa dalga radyoyla karısına mesaj göndermek, ama gerçekte Papeete'ye gidişini ayarlayıp ayarlayamayacağını anlamak için iskeleye gitti.

Ertesi sabah, dallarından sular damlayan orman örtüsüne yapışmış, soğuk bir sisin içinde uyandılar ve Fransızların gittiğini gördüler.

Gece üç yat gelmiş, resifin içine demirlemişti; yolcuları güvertede ayakta duruyor, korvetin varlığını gösteren bir işaret arıyorlardı. *Champlain* ve *Sagittaire* makinelerini çalıştırmış, karanlık perdesinin ardında sessizce sıvışmışlardı. İstihkâmcılar ve uçuş pistini koruyan askerler de porsuk tazılarını, silahlarını ve mutfak eşyalarını alıp kaybolmuşlardı. Sabah olunca Saint-Esprit, piyesin ortasında oyuncuların diyalog metinlerinin bütün nüshalarını da götürerek kaybolduğu bir sahne dekoruna dönmüştü.

Terk edilmiş kampı görünce şaşkına dönen Dr. Barbara herkesi uçuş pistine götürdü. Kıyıya çıkan yat yolcularıyla birlikte, terk edilmiş helaların yanından; bir zamanlar çadırların kurulduğu, şimdiyse eski gazetelerin ve boş sigara paketlerinin atıldığı, ezilmiş alanların üzerinden yürüyerek geçtiler. Boş depo barakalarının kapısını yoklayıp açık olduğunu gördüler, Kimo bir kangal telefon kablosu buldu ve sahiplenen bir tavırla boynuna astı; karmakarışık spirallerde gizli telefon konuşmalarını koruma altına alıyordu sanki. Boş bir okuldaki çocuklar gibi, tedirgin bir şekilde tepelerindeki radyo direğinin gözüne baktılar.

Neil bir depo barakasının camına taş atarak büyüyü bozdu. Monique'le Bayan Saito da ona katıldılar; heyecanlı birkaç saniye sonra kırılmadık pencere camı kalmamıştı. Kadınlar birbirlerine bağırıyorlardı; bir saat boyunca tüm kampta, geri dönen askerlerin kullanabileceği her şeyin yok edildiği, delirmiş bir öfke fırtınası esti. Ancak Carline buldozerin motorunu çalıştırıp depo barakalarını yerle bir etmeye başlayınca Dr. Barbara bağırıp onları durdurdu.

Heyecanla ve sevinçle radyo direğini gösterdi. Kanat uçları siyah, kocaman, beyaz bir kuş denizden adaya gelmişti ve direğin uç noktasının çevresinde daireler çizerek süzülüyordu.

Gezgin albatrosların ilki Saint-Esprit'ye dönmüştü.

***

Neil o dikkate değer anı, Dr. Barbara'nın tüm düşlerinin meyvesini hatırlayarak beton çatıda yarı uyuklar halde yatarken, ormanın üzerinde süzülen, vakur bakışlarıyla yok olmuş radyo direğini arayan büyük kuşları seyretti. Onların Güney Pasifik'in bomboş göğünde yeniden görünmeleri Dr. Barbara'ya da, Saint-Esprit'ye doluşan gönüllülere de yeni bir moral vermişti. Bordası gümüş rengi bir kotra lagüne giriyor, pruva çanaklığından bir flama sarkıyordu.

"Bravo Albatros! Bravo Dr. Rafferty! Bravo Neil Dempsey!"

Neil demir zincirinin şakırtısını duydu. Adada, sığınağı korumak için çalışmayan tek kişinin kendisi olduğunu fark etti ve gözetleme kulesinden indi. Herkes gibi, ikide bir gökyüzüne bakarak, alçaktan uçan bir keşif uçağının belirtisi olabilecek, sır veren bir duman izi arıyordu. Fransız hükümeti Saint-Esprit'den çekilme ne-

denini belirtmemişti ama, büyük kuvvetlerle geri dönseler bile, albatros sığınağı çabuk ve öyle mükemmel bir şekilde kurulmalıydı ki, onları kovmak için yapılacak her girişim muazzam bir uluslararası karşı çıkışla desteklenmeliydi.

"Neil, düş kurmayı bırak..." David Carline ince dudaklarında şık bir gülümsemeyle buldozerin operatör koltuğunda oturuyordu ve çevresinden, bir Buda'nın çevresindeki tütsüler gibi tozlar yükseliyordu. "Artık uyanık olmak daha güvenli."

"Albatrosları düşlüyorum David."

"Buna gerek yok, Saint-Esprit'ye geri döndüler."

"Benim düşüm bu işte... Hepimiz varız içinde."

"Monique ve Dr. Barbara da mı? Sen bir şamansın Neil –Profesör Saito'yla ormanda yaşayıp geçen mevsimleri sayacaksın bu gidişle."

"Monique ve Barbara da var evet. Ama belki de sen yoksun David."

Hâlâ Neil'in dostluğunu kazanmaya çalışan Carline bunu duymazdan geldi. Ona bu kez de buldozerin nasıl kullanılacağını öğretmeyi önerdi ama, Neil Amerikalı'dan uzak durdu. Honolulu'dan yola çıktıklarından beri Carline'ın yüzünde hiçbir tombulluk belirtisi kalmamış, çehresi gözetleme kuleleri gibi sert ve köşeli bir hale gelmişti. Adam şimdiye dek albatroslara pek ilgi göstermemiş, sanki askeri bir üs kurma işini Fransızlardan o devralmış gibi, zamanını eski tabyaların birinden ötekine koşturup dikenli tel arayarak geçirmişti. *Croix du Sud* yolcularının bağışladığı dört tane branda çadır, uçuş pistinin kuzey ucuna, Carline'ın kılı kırk yaran bakışları altında, dümdüz bir çizgi üzerine dizilerek kuruldu. Yemekhane, klinik ve bitki laboratuvarı için planlar çizmiş ve Dr. Barbara ise bunları mekanik bir oyuncakmış gibi, başını sallayarak onaylamıştı.

Monique ve Saitolar iskelede duruyor, en son gelen yiyecek ve tıbbi malzeme yardımlarını kontrol ediyorlardı. Neil onlara yardım etme önerisinde bulunacaktı ama ona ayak işleri yapacak bir çocuk gibi davranıyorlar, durmadan bir yerlere gönderiyorlardı. Neil uçuş pistini geçip, yaşlı Avustralyalı çiftin yapmakta olduğu, çimento ve plastik borulardan oluşan su kemerine gitti.

Binbaşı Anderson'la karısı, su kemerinde çalışmalarına karşın,

küçük yelkenlilerinde bulunan şişelenmiş maden suyundan başka bir şey içmiyorlardı; sanki tepeden aşağıya akan dere Dr. Barbara ve ekibine aitti. Neil onların yanında oturmayı seviyor, Fransız istihkâmcıların iskelenin sualtı temellerini yapmakta kullandıkları, çabuk sertleşen çimento harcının karıştırılmasına yardım ediyordu. Onların kendilerini sığınağa adamalarından etkilenmişti ama, öteki yat yolcularıyla pek kaynaşmıyorlardı. Bracewelllerin hemen fark ettiği gibi, sözde albatros kurtarıcılarının, bu mitleşmiş kuşa duydukları muğlak bir sempati dışında hiçbir ortak yanları yoktu.

"Aç mısın Neil?" Bayan Anderson malayı bıraktı ve elini hasır çantasına daldırdı. "Sana balık konservesi getirdik."

"Teşekkürler Bayan Anderson. Daha sonra yerim."

"Şimdi ye –kimse görmez seni, herkes çok meşgul. Direğe tırmandıktan sonra acıkmış olmalısın."

"Ben her zaman açım." Neil konserve kutusunun üzerindeki yazıyı okudu. "Dr. Barbara lagündeki balıkları avlamamamız gerektiğini söylüyor. Burası onların da sığınağı diyor."

"Bu onun yüce gönüllülüğündendir ve onun haklı olduğunu söyleyebilirim." Binbaşı Anderson konserve açacağını Neil'in eline tutuşturdu. "Ama senin bu balığı yiyebileceğini düşünüyorum –o bir yerlerde kendi başını belaya sokacak bir şeyler yapmıştır mutlaka."

Neil yağlı uskumruya plastik bir çatal daldırdı. Carline'ın, piknik kutusundan çıkarıp mideye indirdiği lezzetli hamsileri hatırlayınca morali düzeldi. Lagünün suları levrek, mercan alabalığı, lüfer kaynıyordu ve Dr. Barbara'nın henüz kendi düşüncelerini aşılamadığı birçok yat yolcusu akşamları açık havada yaktıkları ateşlerde bunları pişiriyorlardı.

"Bay Carline'ın o direği devirişi..." Bayan Anderson eliyle sinekleri kovdu. "Müthiş bir şeydi doğrusu. Bütün ada suya gömülüyor sandım. Ya da Fransızlar adaya yeniden inmiş gibi geldi bana."

Neil boş konserve kutusunu çalılara fırlattı. "Sizce tekrar gelecekler mi?"

"Böyle düşünmek zorundayız Neil." Binbaşı Anderson hasır şapkasını arkaya itti ve hiç durmadan dönüp duran albatroslara baktı. "Oldukça ciddi yurttaşlar değil mi? Ama ciddi olmalarını gerektiren bir sürü şey var. Ben, Fransızların savaşmadan bir şeyi bırak-

tıklarını hiç duymadım. Verdun, Hindiçini, Cezayir –tarih onların kanıyla yazıldı."

"Benim Dr. Barbara'ya söylediğim de bu," diye doğruladı Neil. "Onların bizden usandıklarını sanıyor. Sanırım bir aya kalmaz gelirler buraya."

"Kim bilir?" Binbaşı Anderson Neil'in geniş omuzlarına askeri bir bakış attı. "Geldiklerinde tepemize vuracaklar; ona göre, dikkatli ol."

"Evet, dikkatli ol Neil," diye doğruladı karısı. "Biz sana göz kulak olmak için geldik, Kimo'nun ve Bay Carline'ın seni Fransız askerleriyle dövüştürmesine sakın izin verme."

"Sevgilim..." Binbaşı onu sakinleştirdi. "Neil bunu bilir –onlar tarafından vuruldu zaten."

"Onun tekrar vurulmasını istemiyoruz. Atlanta'ya geri dönmeyi düşünmüyor musun Neil? Annen endişelidir herhalde. Ve Louise –kızın konuşmasından sana ihtiyacı var gibi görünüyor."

"Onlarla *Croix du Sud*'un radyosundan konuştum. Ancak Dr. Barbara'ya yardım etme işini bitirince döneceğimi söyledim."

"Evet, Dr. Barbara'nın da sana ihtiyacı var. Dr. Barbara hep birilerine ihtiyaç duyan biri. Onu arasan iyi edersin Neil."

"Bayan Saito'yla birlikte kıyıda kuşları temizliyorlar."

"Bu güzel, Neil." Bayan Anderson, Neil'in hiç durmayan elindeki plastik çatalı aldı. "Git de ona yardım et."

"Hayır –kuşların hepsi ölmüş. Zaman kaybından başka bir şey değil bu."

"Neil..." Bayan Anderson onun yerinde duramayan ellerini tutup sakinleştirdi. "Dr. Barbara'nın onlar için yas tutma yolu da bu."

***

Neil, Andersonlar'a el sallayıp uçuş pistini geçti ve deniz kıyısına gitti. Bu yaşlı çifti seviyordu; her seferinde hasret giderdiği, ama sevgilerinin onu bunalttığı iki yedek ana babaydılar. Saint-Esprit'de onun yaşında genç yoktu. *Croix du Sud*'daki Fransızlar mavnaya taş ve kum doldurduktan sonra dinlenirken onu kumsaldan çağırdılar ama Neil'den on yaş daha büyüktüler ve hiç bitmeyen voleybol maçlarından başka bir şey düşünmüyorlardı.

Neil, Bracewell'in, yabani yerelmalarının arasında yattığı küçük mezarlıktaki dua kulübesinin yanından geçti. Ziyaret eden yatçıların bıraktığı çelenklere bir zambak ekledi ve *Dugong*'un resiflerdeki enkazına baktı. Fırtına bacanın ve kaptan köprüsünün bir bölümünü parçalamıştı ve petrol tabakası sahil boyunca, uçurumun altındaki kayalık şelaleye kadar yayılıyordu.

Neil sığ suda yürüyerek, yenebilecek yengeç ve midye aradı. Neyse ki, bu sevimli yaratıklar hayvan hakları savunucularının ulaşamayacağı bir yerde, zoolojik bir nişin içindeydiler. *Croix du Sud* yolcularının neşeli bağırışları voleybol topunun vuruş sesini bastırıyordu. Yaptıkları ağır işe rağmen eğlenmeyi beceriyorlar, Monique'i ve okyanus ötesi tekneler filosundaki bütün serbest kadınları kumsaldaki kamp ateşi partilerine davet ediyorlardı. Saint-Esprit ve albatroslar, bir tatil yerindeki su sporları gibi, oynanacak bir oyundu sanki.

İhlal edilmeyen gökler ve geri dönen kuşlar sayesinde, herkesin morali yerindeydi. Kırk civarında gönüllü, başlarında hiç kimse olmaksızın ormanda çalışıyor, uçuş pistinin yanındaki ormanı temizliyor, helalar için çukur kazıyor, kamp oluşturuyordu. Tatlı su stokları, mutfak çadırı ve bağışlanmış yiyecekler albatros seferinin ilk yolcularına en az bir ay yeterdi. *Dugong*'dan sızan petrol, Fransızların burada kaldığı süre boyunca öldürdüklerinden daha fazla deniz kuşunu öldürmüştü ama albatroslar zirvenin çevresinde süzülüyordu hiç olmazsa.

Bu başarıya karşın Neil, seferin öbür üyelerinden uzaklaşmış hissediyordu kendini. Louise'yi özlemişti ve kızın radyoda yaptığı sohbetteki dalgın ses tonu Neil'i sarsmıştı. Onları ayıran şey sadece bir gezegen değildi. Hawaii'ye gitmek, oradan Londra'ya uçmak istiyordu ve Saint-Esprit'de albatrosları kurtarmak için değil, Fransızların nükleer denemelerine yeniden başlamaları beklentisiyle kaldığının farkındaydı. Bazen Dr. Barbara ya da Bayan Saito onu tabyalara dalgın dalgın bakarken yakaladıklarında, bu sefere katılmasına yol açan asıl nedeni bildiklerini düşünüyordu.

Küçük bir deniz girintisi bir motor yağı tabakasıyla; daha doğrusu, kapkara olmuş kuş tüylerinden, ölü balıklardan ve dalgaların resiften getirdiği tortulardan oluşan, yağlı bir yorganla kaplıydı. Neil kum tepesine çıktı ve ağaçların arasında gizli olan başka bir

gözetleme kulesine doğru yürüdü; kulenin çatlak betonu, zırhının demir çubuklarından gelen pas lekeleriyle doluydu. Lagünün çevresinde, uzaktan kumandalı kameraları yerleştirmek için 1960'larda yapılmış on iki kule vardı. Saint-Esprit'deki ilk haftasında Neil, atolün çevresini oluşturan sığlıkların arasında yüzerek hepsini gezmişti ama hiçbirinde, yeni bir deneme için hazırlanmış olduklarını gösteren bir belirti yoktu. Adanın yüksek yerlerindeki kuleler büyüyen orman tarafından yutulmuştu; kafayı geometri ve ölüme takmış bir savaşçı bilimadamı kuşağından geriye kalan antik taş anıtlardı sanki bunlar.

Kapıyı kurumuş bir vanilya çalısı doldurmuştu; Neil merdivenlere doğru yürürken üzerine basınca yaprakları ufalanıp toz haline geldi. Neil dirseklerini gözetleme odasındaki pencerenin eşiğine dayayıp lagünün engin açıklığına bakarken belki bir gün yüzeyini aydınlatacak muazzam patlamayı düşledi. Ölmüş babasının anıları ve Maralinga'daki atom deneme sahası bu lagünün sakin sularını rahat bırakmayacak gibiydi; albatroslardan daha güçlü bir mitti o.

Kulenin dışından sesler geliyordu; flört ederek şakalaşan bir erkekle bir kadının gülüşmeleriydi bunlar. Neil kamera yarığından uzandı ve denizliğin altındaki palmiye yapraklarını yana çekti. Çift, deniz kıyısından uçuş pistine giden ormanlık yoldan ayrılmış, gezintiye çıkmış sevgililer gibi, gölgedeki ağaçların arasında yürüyordu. Neil, *Croix du Sud*'un kaptanını, Papeete'deki bir lisede matematik öğretmeni olan Pierre Bouquet'i tanıdı. Bouquet petrole bulanmış kuşların temizlenmesine yardım etmişti ve kollarında hâlâ siyah lekeler duruyordu. Adamın kadına gülümsemesinden ona duyduğu ilgi belliydi, kadın adamın söylediği bir şeye gülünce adam kadının güçlü sesini dinledi; hayranlıkla kadına bakıyordu durmadan.

Kadın Dr. Barbara'ydı. Gömleğini çıkarmış, belden yukarısı çıplak halde yürüyordu; sol omzunda petrol lekeleri vardı. Boğulmuş kuşlarla ilgili bütün düşünceleri gitmişti kafasından. Kadının, Neil'in hiç bilmediği yönü açığa çıkmıştı; Honolulu hastanesinde mesai sonrasında bir an gözüne ilişiveren, anestezi şefinin odasında bir bardak viskiyle rahatlamış o korkutucu başhemşire gibi tıpkı.

Her zamanki gibi, hep Dr. Barbara konuşuyordu, Bouquet'se

dinlemeye razıydı. Adamın onun, çengelli iğnelerin sürtünmesiyle tahriş olmuş çıplak göğüslerine hayran olduğu belliydi, eliyle hafifçe belinden kavramıştı kadını. Ormanın derinliklerine doğru yürüdüklerinde sırtları gölgelerden karardı ve sesleri böceklerin hışırtısından duyulmaz oldu.

Neil kamera yarığına yaslandı, alnını soğuk betona dayadı ve Dr. Barbara'nın albatrosların dışında da bir hayatının olduğu fikrine alıştırmaya çalıştı kendini. Onu seve seve yedek bir anne gibi benimsemişti ama Dr. Barbara, onsuz hiçbir şey yapamayacak kadar Albay Stamford'a bağımlı, gergin ve kendine güvensiz o kadının pek ötesine gidememişti. Dr. Barbara'ya kızgındı; genç Fransızlardan birini sevgili diye seçmesinden değil, onun albatroslara tutkusunun sandığından daha az katıksız ve aynı zamanda öteki gereksinimleri ve zevkleriyle birlikte var olmasından ötürüydü bu. Saint-Esprit'ye, kuşların ölümünden ve onun nükleer geleceğini bekleyen hayaletlerden de öte bir şeyler bulaşmıştı şimdi.

Birdenbire, içindeki düşünceleri hissetti: Adayı Dr. Barbara'dan korumalıyım.

Yatlardan biri demir alıyor, flok yelkeni rüzgârda çırpınıyordu. Daha önce o sabah, Saint-Esprit'deki herkes o yatın yolcularıyla, yani Rice adında, Honolululu emekli deniz binbaşısıyla, yaşlı karısıyla ve Kanadalı bir havayolu pilotunun dul karısı olan orta yaşlı kızlarıyla vedalaşmıştı. Malzemelerinin çoğunu ekip üyelerine vermişler, Hawaii'ye dönüyorlardı. Onların yerini zaman geçirmeden, lagüne her gün demir atan yeni teknelerden biri dolduracaktı ama onların gittiğini görmek Neil'i üzüyordu. Onlar Dr. Barbara'nın Waikiki'deki mitinglerine katılmışlar, Neil'i hastanede ziyarete gelip, çevreci metinlerden oluşan küçük bir de kütüphane getirmişlerdi. Saint-Esprit'de geçirdiği ikinci hafta boyunca Neil onların kotrasında yatmıştı, sivrisinek cibinliğinden ve yumuşak ranzadan hoşnut kalarak. Üçü de gayet mantıklı bir şekilde, Fransız askeri gemilerinin geri döneceğini kabul ediyor ve tıpkı Andersonlar gibi, Neil'in başına geleceklerden endişeleniyorlardı.

Kotranın motoru sessizce çalıştı, pervane suda hafif bir iz bırakırken Rice demiri sudan kaldırdı. Bayan Rice Neil'i kıyıda görün-

ce, kızının dümeni tuttuğu kaptan kabininden ona neşeli bir şekilde el salladı.

Neil de ona el salladı ve sığ dalgalara doğru bir adım attı. Neil onu daha derin sulara doğru çeken düşünü, o şimdilik ertelediği, Kaiwi Boğazı'nı yüzerek geçme hayalini hatırlatan soğuk dip akıntılarının ayaklarını ileriye ittirişini hissetti. Ricelar'ın yatı yüz elli metre uzakta, fakat onun yüzebileceği bir mesafedeydi. Biliyordu, onu da birlikte Hawaii'ye götürseler sevinirlerdi –Bracewell'in ölümünden sonra Neil'in annesini televizyonda, Albay Stamford tarafından teselli edilirken görmüşlerdi.

Neil daha derine doğru yürüdü, soğuk deniz suyu bacaklarını kavradı. Siyah kumlar topuklarının yanından hızla kayıyor, onu yokuş aşağı çekiyordu. Giysilerinin, dalgıç saatinin ve öbür kişisel eşyalarının bulunduğu spor çantası Kimo'yla paylaştığı küçük çadırındaydı ama, onları alacak zamanı yoktu şimdi, ve Dr. Barbara'ya, Monique'e ya da profesör Saito'ya neden gitmeye karar verdiğini asla açıklayamazdı.

Göğsüne çarpan bir dalga yuvarlanarak geçip kıyıdaki ölü balık ve kuşların arasında kırıldı. Yatın motoru hâlâ rölantideydi ve Rice flok yelkenini düzeltiyordu. Neil yata doğru yüzmeye başlamıştı artık; bir sonraki dalga gelip yüzüne çarpınca biraz durakladı, sonra güçlü kulaçlarıyla yüzmeye koyuldu.

Bayan Rice onun teknenin peşi sıra geldiğini fark ettiğinde yata elli metre uzaktaydı.

"Charles... bu Neil. Sanırım istediği..."

Kızını bir kenara itip kıç tarafa gitti, ama kocası elinde dürbünle açık denize bakıyordu. Neil başını suda sağa sola çevirirken kulaklarına çarpan düşük tempolu motor sesinin ardından, yaklaşan bir helikopterin gürültüsü yükseldi. Demirlemiş yatların yolcuları kamaralarından çıkıp, parmaklarıyla resiflere doğru gelen beyaz bordalı bir gemiyi gösterdiler. Neil Bayan Rice'ın uzanan elini yakalarken kadının gözlerinde onun için duyduğu endişeyi okudu ve kocasının bağırdığını duydu:

"Geri geldiler...! Fransızlar geri geldi...!"

VII
Gökkuşağı korsanları

Bir çift Fransız asker postalı gelip Neil'in başının yan tarafındaki kumlara bastı, demirli tabanlarıyla küllü kum tümseğini yardı. Neil kıyıya kadar uzun bir yüzüşten sonra dinlenirken gözlerini postallardan yukarıya kaldırınca kamuflaj desenli askeri giysiyi, son moda güneş gözlüklerini ve kısa kesilmiş beyaz saçları gördü.

"David? Fransız komandolarına benzemişsin..."

"İltifat ediyorsun Neil. O senin teveccühün. Bir savunma timi kurmaya çalışıyorum." Carline güneş gözlüklerini çıkardı ve atolün üzerinde dolaşan helikoptere baktı. "Üzülerek söylüyorum, burada hiç kimsede savaşacak yürek kalmamış."

"Tabancan nerde? Ya Alman kılıfı?"

"Güvenli bir şekilde saklandı. Başka nerde olacak? Gerçek bir savaşla karşı karşıyayız." Carline neşeyle ıslık çaldı, terk edilmiş depo barakalardaki dolaplardan topladığı askeri giysiden kuşkuya düşmüşçesine. "Seni gördüğüme sevindim Neil –bir an, bizi terk ediyorsun sandık."

"Ricelar'a güle güle demek istedim." Neil doğrulup oturdu ve gömleğinde kalan son sular da aşağı aktı. "Anneme bir mesaj götürüyorlar."

"İyi. Kadıncağız senin için endişeleniyor olsa gerek. Ama Fransızlar sana zarar vermeyecekler Neil –sen albatros çocuğusun."

Neil bunu duyunca kaşlarını çattı ve ufukta *Sagittaire*'i aradı. Korvetin, Saint-Esprit'nin havadan keşfi tamamlanıncaya dek görüş alanı dışında bekleyeceğini tahmin etti. Bu arada –yüz metreden fazla uzunluğuyla, kıç tarafında yüksek bir kaptan köprüsüyle ve helikopter pistiyle– bir tank çıkarma gemisi resifin dışında demir atmış, denizin üzerinde dev bir beyaz cephane kutusu gibi duruyordu. Dimdik rampasının arkasında amfibik zırhlı bir araç ya da belki hatta hafif bir tank, yuva yapmış albatrosların üzerine atılmaya hazır bekliyordu. Nükleer silahlar ve destek teçhizatları bu zırhlı kutularda mı taşınıyordu yoksa?

Her halükârda, bir askeri çıkarma gerçekleşmek üzereydi. Kıç taraftan indirilen bir filika kıyıya doğru yola koyuldu ama kimse teknenin yolunu kesmeye kalkışmadı. Geçmiş günlerin heyecanına karşın, neredeyse telepatik bir hızla, ansızın bir teslimiyet havası sarıvermişti tüm adayı. Saint-Esprit'deki bu tutunma yerini kazanmak için her şeylerini vermiş, çok şeye katlanmışlardı ama, onun petrole batmış kıyılarını savunacak morali bulamıyorlardı şimdi.

Ayrıca, çıkarma gemisinin göz korkutucu varlığı, "D-Day"* çıkarmalarıyla ilgili çok fazla anıyı depreştiriyordu. Dr. Barbara dua kulübesinin yanındaki ağaçların altında duruyor, sakin bir şekilde dudaklarındaki yaraları kurcalıyordu. Kimo devrilmiş bir palmiyenin üzerinde çömelmiş, denize midye kabukları atıyordu. Monique'le Saitolar mutfak çadırından çıkıp kıyıya doğru yürüdüler ve yalnızca Binbaşı Anderson'la karısı su kemerindeki işlerine devam ettiler. Yat yolcuları tentelerinin altında beklediler ve Bouquet'le onun *Croix du Sud*'daki genelde kavgacı yoldaşları bile filikanın

* İkinci Dünya Savaşı'nda müttefiklerin Fransa'ya asker çıkardığı gün. (ç.n.)

yaklaşmasını hiçbir şey konuşmadan seyrettiler. Protestoların ve sloganların zamanı geçmişti artık. Çocuklar gibi, diye düşündü Neil, eğer nefeslerini tutarlarsa Fransızların gideceğini umuyorlardı.

İlk önce helikopter indi. Saint-Esprit'nin savunulmadığından emin olan dümenci lagünü geçti ve teknesini iskelenin yanındaki sakin suda kuma oturttu.

Boynu dürbünlü, buruşuk safari giysili, ufak tefek, terli bir adam can yeleğini çözdü ve sığ sulara dikkatle ayak bastı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bekleyen Monique'in onu karşılamaya hazırlandığı kıyıya doğru, başı öne eğik bir halde suların içinde yürüdü. Neil kadının o efsanevi hiddet hallerinden birini takınacağını ve ziyaretçiye çığlık çığlığa küfürler yağdıracağını sandı. Ama o, adamı helikopter pervanesinin tokada benzeyen alçak seslerinin içinde dinledikten ve duyduğuna inanmamış gibi, elinin birini kulağına götürdükten sonra dönüp Barbara'ya el salladı.

"Barbara! Buraya gel lütfen!"

"Ne var?" Dr. Barbara Kimo'nun arkasında, onun omuzlarına dayanarak duruyordu. "Dikkatli ol Monique..."

"Bu çok hoşuna gidecek Barbara." Monique, Neil onunla *Dugong*'da tanıştığından beri ilk kez gülüyordu. "Sana Mösyö Kouchner'i tanıştırayım –kendisi Saint-Esprit'yle çok ilgileniyor."

"Benim onunla işim yok." Dr. Barbara, kıyıda pantolonundaki suyu sıkmaya çalışan şişman adamı süzerken elini sert bir hareketle savurdu. "Kimi temsil ediyormuş o? Savunma Bakanlığı'nı mı?"

"Ondan da kötüsünü. Çok daha uğursuzunu..." Monique başını salladı ciddiyetle. "Ama Elysée Sarayı'ndan iyi haberler var, bu sabah hükümet Saint-Esprit'yi doğal yaşam için özel bölge ilan etmiş. Nükleer denemeler konusundaki moratoryum devam edecekmiş –Mösyö Kouchner gayet kesin konuşuyor."

"Peki kim bu adam?" Dr. Barbara, ağzı açık kalmış bir halde kumda kıyıya doğru yürüdü peşinden gelen Saitolar'la birlikte. "Dışişleri'nden mi? Sömürgeler İdaresi'nden mi?"

"Hayır Barbara –Club Méditerranée'den." Monique ifadesiz bir yüzle konuştu. "Mösyö Kouchner bir izci. Club Med, Saint-Esprit'de bir plaj tesisi açabilirmiş..."

Hiç kımıldamadan durup, şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Dr. Barbara diz çöktü, bir avuç siyah kum aldı ve gülerek Monique'e fırlattı. İki kadın birbirlerine sarıldılar, rahatladıkça güldüler. İlk yat yolcuları kayıklarıyla kıyıya geliyor, filikanın resiften çıkıp gitmesini bekliyorlardı.

"Burada emniyettesiniz inanın bana," dedi Kouchner kendisine soru soran Carline'a ve Saitolar'a neşeyle. "Saint-Esprit tüm dünyanındır. Bu konunun herkese duyurulması, yapılan gösteriler falan, bunlar çok fazla geldi. Cumhurbaşkanı âlicenap bir jest yapmaya karar verdi; özellikle de, Peugeot ve Renault Birleşik Devletler'de boykot edilince. Çevreyle ilgili konular parlamento seçimlerinde büyük bir faktördür..."

"Burayı bıraktılar mı gerçekten?" Hâlâ kuşkulu Carline çıkarma gemisini gösterdi parmağıyla. "Peki bu tank çıkarma gemisi ne? O rampanın ardında ne gizli –bir deniz tugayı mı?"

"Çok daha tehlikelisi –TV ekipleri, gazeteciler, yayın ajansı temsilcileri. On parmağında on tane yok edici sınırsız güç var bunların." Neşeli turizmci kısa kollarını, tüm adayı kucaklayacakmış gibi kaldırdı. "Herkes Saint-Esprit'ye geliyor."

"Peki, ya şu tank çıkarma gemisi?"

"O, *Palangrin* –Amerikan yayın şirketlerinin Papeete'den kiraladığı eski bir feribot." Fransız, petrolle kirlenmiş, ölü kuşlarla ve balıklarla dolu kıyılara ümitle baktı, bar-restoranların, aerobik salonlarının ve holistik* masaj odalarının çevresine dizili duran yerli kulübelerini hayal ederek. "Deniz kuvvetleri geri gelebilir, sırf denetlemek için; ama eskisi gibi değil –Amerikalı'nın ölümü önemli bir dönüm noktası oldu. Saint-Esprit aylarca sizindir. Rahatlayın, hepiniz tatile devam edebilirsiniz!"

Palangrin'den gelen ziyaretçileri taşıyan filika lagüne girdi ve iskelenin yan tarafına yanaştı. Gazeteciler ve haber fotoğrafçıları, onların peşinden de, bu mütevazı adanın en çekici görüntülerini belirlemeye çoktan başlamış TV ekipleri karaya çıktılar. Bir Fransız

* Özellikle Bergson tarafından geliştirilen, yaşamın, parçalarının toplamından daha büyük organik bütünlerden oluştuğunu savunan görüşe ve kişinin tümünün tedavi edilmesini hedefleyen tedavi prensibine dayalı. (ç.n.)

moda magazin dergisinin iddialı kadın röportajcısı hemen Monique'le Dr. Barbara'yı hedefledi ve teyp alıcısını suratlarına uzatarak sorular sormaya başladı. Dr. Barbara'nın geniş alnında ilk flaşlar patladı, düşünceli bir makyajcı kızın, pudra ponponuyla gizlediği güneş yaralarını parlatarak.

Günün geri kalan bölümünde Saint-Esprit, havadan ansızın gelip, sefer üyelerinin çevresinde toz hortumları gibi dolanan hareketli basın toplantıları dizisine dönüştü. *Bouquet* ve *Croix du Sud* ekibi, uçuş pistinde, buldozerin yanında bir bariyer oluşturdular ve burası adanın hem komuta, hem de sığınma merkezi olarak kullanıldı. Dr. Barbara'yla Monique gazetecileri kumulların arasındaki albatros yuvalarını gezdirmeye götürdüler ve yalnızca iki çifti yumurtalarını terk ettirip kaçırttılar.

Profesör Saito'yla karısı bir Japon TV kanalının, gözetleme kuleleri ve nükleer lagünden oluşan sakin bir görüntünün önünde küçük bir stüdyo kuran ekibiyle röportaj yaptılar. Sırasını bekleyen Neil, atom silahlarının niteliklerini överek Hiroşimalı ve Nagazakili seyircileri irkiltse mi diye düşünürken, omzunda Carline'ın uyarıcı elini hissetti.

"Nükleer silahları karıştırma Neil. İyi niyetinden ötürü Fransız Cumhurbaşkanı'nı tebrik et sadece." Carline, *Croix du Sud*'dan getirilen şarapla tatlı bir sarhoşluk halindeydi. "Unutma, onların vurmaya kalkıştığı tek kişi sensin. Bu saygınlığı Saitolar'a kaptırma."

"David, bunların hepsi bir hile olabilir... Fransızlara ne kadar güvenebilirsin?"

"Aşağı yukarı, İngilizlere güvendiğim kadar. Belki biraz daha fazla. Birkaç kuşu daha kurtarmamıza yetecek kadar bir süre buradan uzak duracaklar. Söyle bana –şu gözetleme kulelerinden bakınca ne görüyorsun?"

"Hiçbir şey David."

"Gerçekten mi? Yazık, ilginç bir deneme hemen başlamak üzere, bir Geiger sayacıyla* saptayamayacağın türden bir deneme bu Neil."

Neil, Japon yönetmenin isteğiyle röportajını çıplak ayakla yapmaya razı oldu ve annesine, Albay Stamford'a, Honolulu hastanesin-

* Radyoaktivite ölçme aracı (ç.n.).

de görevli hemşirelere, sonunda ve en utangaç haliyle, artık onun ilkgençlik çağının bir anısı gibi görünen Louise'ye selam gönderdi. Utancından kıpkırmızı olmuş bir halde, sağ ayağını kaldırıp kurşun yarasını gösterdi ve kamera yaranın üzerinde ısrarla gezindiği sürece tek ayak üstünde durdu.

Röportajı bitirip ayrıldığında Dr. Barbara'nın ona, çok gururlu bir sahne amiri gibi gülümseyerek baktığını fark etti. Neil onun, Fransız hükümetinin kararıyla böylesine moral kazandığını görmekten mutluydu; Saint-Esprit'nin ev sahibi hanımı kiraladığı mülkü garantileyip rahatlamıştı. Kadın, Monique'in rujuyla allığını ödünç almıştı ve yüzünde Neil'in o güne dek hiç görmediği bir canlılık vardı. Uçuş pistinde bir aşağı bir yukarı peşinden gelen ısrarcı kameralar gururunu okşamıştı ve adasını bir adrenalin dalgasının sırtında dolaşırken tezahürat yapan yat yolcularının kutlamalarından duygulanmıştı.

Sonunda, Bracewell'in mezarı başında toplanan kameralara hitaben, dünyadaki tüm televizyon izleyicilerine heyecanlı bir çağrıda bulundu.

"İlk olarak, Fransa Cumhurbaşkanı'na ve Fransız halkına teşekkür etmek istiyorum. Albatroslardan çok daha büyük şeyleri kurtardılar. Saint-Esprit'yi ve onun doğal yaşamını kurtardılar; ve hepsinden öte, umudu –tüm gezegenin, bütün türlerin bir arada, korkusuzca yaşayacağı daha iyi bir dünya umudunu– kurtardılar. Yirminci yüzyıl bitmek üzere, ama nükleer ve kimyasal ölüm gibi korkunç bir olasılığı taşıyor hâlâ. Ben istiyorum ki Saint-Esprit, gelecek yüzyıla adım atacağımız çıkarma yeri, gireceğimiz kapı olsun. Albatrosları kurtaralım, Saint-Esprit'yi kurtaralım ve yirmi birinci yüzyılı kurtaralım..."

"Dr. Rafferty, buradan ayrılınca da çalışmalarınıza devam edecek misiniz?" diye sordu yakasına kürtaj yanlısı rozetlerden oluşan bir koleksiyon takmış İsveçli bir kadın gazeteci. "Mesajınızı tüm dünyaya yayacak mısınız?"

"Ayrılmak mı...?" Dr. Barbara bu lafı duyunca şaşırmış gibiydi. Kameraların objektiflerine bakıp kaşlarını çattı ve yırtık gömleğini tutan çengelli iğneye yapıştı. "Saint-Esprit'den asla ayrılmayacağım ben. Benim işim de, yaşamım da burada, bu adada. Saint-Esprit yalnızca albatrosların değil, tüm canlı yaratıkların sığınağı-

dır. Soyu tehlikede her bitki ve hayvan, burada sığınacak bir yer bulabileceğini bilsin istiyorum. Ülkelerinize geri dönün ve oralarda anlatın bunu –Saint-Esprit tüm bu gezegenin ve onun üzerinde yaşayan her şeyin sığınağıdır. Tüm dünyayı bağrına basacak kadar büyüktür benim kollarım!"

Dr. Barbara yeni amentüsünü doğaçlama söylerken, TV kameralarının çevresine elliden fazla kişi toplanmıştı. Yat yolcuları portatif radyolarını kapattılar ve dikkatle dinlediler. Bir an süren saygılı bir sessizliğin ardından patlayan yüksek sesli bir tezahürat dua kulübesinin damını titretti. Carline kamuflaj desenli kepini çıkarıp Dr. Barbara'yı selamlarken kadın gülümseyerek, yüzü kıpkırmızı bir halde, Monique'le ve Bayan Saito'yla kucaklaşıyordu.

"Görüyor musun Neil?" diye sordu Carline neredeyse rüyadaymış gibi ve Dr. Barbara'nın sözleriyle baştan çıkarılmaktan hoşnut bir halde. "Evanjelizmin en saf özü bu –kişisel çıkarlarımızın en iyi şekilde gözetilmesiyle el ele giden tam bir içtenlik."

"Yeni dinlerin başlama biçimi bu mudur? David, böyle bir şey gerçekleşiyor olabilir."

"Neil, Neil... burada yeni hiçbir şey yok. Bugüne dek var olan en eski din bu –tam bir manyetik egoizm. Ama Dr. Barbara tümüyle haklı; ondan beklediğim tam da buydu zaten. Şimdi, işimize dönelim –ayağı yaralı her sinek, ayak altında çiğnenen her ot Saint-Esprit'ye doğru yola çıktı şimdi."

***

Olaylar Neil'in hiç düşünemeyeceği kadar hızlı gelişti. Bir düşler, tasarılar ve umutlar seli, Fransız askeri tehdidinin kafalarında yarattığı engeli yıkıp geçti. Kendi cesaretiyle heyecana kapılan Dr. Barbara hemen sakinleşti. Hep bu adada, kokmuş balıkların ve petrole batmış kıyıların bu perişan diyarında kalma kararı, sanki kadın kendi ününün öteki olanaklarını denemeye koyulmuş gibi, yaşamına yön verecek yeni bir imaj kazandırmıştı ona.

Dr. Barbara Profesör Saito'yla birlikte adayı dolaşıp, eğrelti kaplı yamaçları inceliyor ve sığınağının planlarını yapıyordu. Ga-

zetecilerin ve kameramanların kadının peşinde yürürken tökezlemelerine karşın Kimo, palasıyla ve işaret kalemiyle onun arkasından yetişiyordu. Dr. Barbara'nın yeni cennetinin çitli hayvan bahçelerini ve bitki teraslarını belirleyen kazıklar hemen çakıldı. Ender bulunan mantar türleri için gölgeli adacıklar; ve kirlenme ve ormanların yok edilmesi yüzünden yaşam alanları yok olma tehlikesiyle karşı karşıya bulunan, pek tanınmamış su bitkileri için sulu tarhlar olacaktı. Büyük memeliler ister istemez bu işin dışında bırakılacaktı ama ormanların ve çöllerin yerlisi küçük hayvanlar çitle çevrili bölgelerde üretilip beslenecek, sonunda da adada serbestçe dolaşmaya bırakılacaklardı. Ne kadar saldırgan olsa da ya da kendi kendini yok etse de hiçbir yaratık geri çevrilmeyecekti, çünkü gerçek bir sığınak kötüyü de, deliyi de bağrına basmalıydı. Günü geldiğinde, en öldürücü bakterinin bile yardımına koşulabilmeliydi.

Tüm bunların arasında, Profesör Saito bir taksonomist cennetinde yaşıyor, Dr. Barbara'nın heveslerinin peşinde gidiyor ve bunlara, Bayan Saito'nun gazetecilerden ödünç alıp eline tutuşturduğu bir teyp kayıt cihazına söylediği, kendi heyecanlı açıklamalarını katıyordu. Ender bir paraziti ya da soyu tehlikede bir yırtıcıyı kurtarmak için düşünsel çabalar harcadığı, sınıflardan ve türlerden oluşan biyolojik krallığın en uç dallarına kadar yayılmış diyagramatik ormanlar büyüyordu kafasında.

"Peki ne kadar zaman alacak bu Profesör Saito?" diye sordu kuşkucu bir İngiliz magazin muhabiri. "Üç ay mı? Bir yıl mı?"

"Yıllarca, belki de onlarca yıl." Profesör Saito küçük ellerini sık yapraklara doğru alçakgönüllü bir biçimde uzatıp gülümserken, karısı, soğuk bir yüzle yosun kaplı ağaçlara ve sarmaşıklardan, eğreltilerden oluşan karmakarışık ağa bakıyordu "Ama doğada her şey birbirine uyum sağlar, hiçbir şey bunun dışına çıkamaz. Kafamızda bu sığınağın planını yaptık. Kafalarımızda, çok eski çağlardan kalan, bizi bekleyen bir bahçe var zaten."

"Bunu duyduğuma sevindim Profesör." Muhabir, sinek ve sivrisineklerden eziyet çeken, ter içindeki gazetecileri gösterdi eliyle. "Ama tehlikedeki bir türü sığınağınızın dışında bıraktınız. Burası bu adamcağıza yasaklandı mı ve ne zamana kadar?"

Profesör Saito, karısı bu lafa kıkır kıkır gülerken güler yüzle

bekledi. "Eminim *Homo Sapiens* için de bir yer bulacağız. İlk başta, görevliler safında yer alacak ve tabiat ananın gönlünü yeniden kazanmak için çalışacak. Ama sizi seve seve koruruz, sırf kendinizden korumak gerekse bile..."

Bayan Saito bu espriye, uçuş pistine dönene dek, yol boyunca kıkır kıkır güldü.

Bu tumturaklı duyurulara ve pratikte hiçbir ilerlemenin olmamasına karşın, kurulacak sığınağın Saint-Esprit kıyılarından çok uzaklarda büyük bir ilgi uyandırdığını Kimo'yla birlikte filikaya binerek *Palangrin*'e gidip, haberleşme odasında uydudan naklen yapılan TV yayınını seyrettiğinde gördü Neil. Gemi mutfağında süper aşçıların hazırladığı kahvaltıları yerken, yapılan röportajlarda utangaçlıktan kekeleyişini seyretti. Ama Louise, annesi ve üvey babası onun iyi olduğunu görmüşlerdi hiç olmazsa. Neil'in bildik imajı –geniş omuzları, çıkıntılı çenesi ve hepsinden etkileyicisi hafif ama vurgulanmış sakatlığı– dünyadaki tüm uydu çanaklarının arasında sıçrayıp durdu, Saint-Esprit'nin elektronik büyükelçisi gibi. Avrupa'nın, Amerika'nın ve Japonya'nın yeşilci ve hayvan hakları grupları Dr. Barbara'nın kollarını açarak yaptığı davete yanıt vermişlerdi ve soyu tehlikede olan bitki ve kuşlar Pasifik ötesi uzun yolculuklarına hazırlanıyordu.

Med Club bile, bu yeni adalıların dinlenmeye ya da eğlenmeye zamanları olmayacağını anlayarak kaçınılmaz durumu kabullendi. Tüm bu çevreci heveslerden usanan M. Kouchner, feribotun bacasının arkasındaki helikopter platformuna geri döndü. Orada, şirket helikopterinin sarkık kanatlarının altında oturmuş, Marquesas ve Friendly Adaları'nı gösteren haritalarına dalgın dalgın bakarken, bir zamanlar Gaugin ve Robert Louis Stevenson'un gördüğü romantik Pasifik hayallerinin yerini, çok daha püriten hayallerin aldığını fark ediyordu.

Neil Kimo'yu *Palangrin*'in kaptan köprüsünde, kuzeybatı yönündeki gökyüzünü bakışlarıyla tararken buldu. Sanki ilk sığınak arayıcısını, Papeete havaalanında bir kargo sandığından salınmış, teh-

like altındaki bir kakadu papağanını ya da bir kondoru bekliyordu.

"Henüz biraz erken Kimo. Ender kuşlardan birini mi bekliyorsun?"

"Tam üstüne bastın –Irwing'in ikmal Dakota'sını bekliyorum. Bizi unutmaz umarım."

"Dr. Barbara onunla radyoda konuştu –adam, uçağı yüklüyoruz dedi."

"Mutlaka. TV istasyonuyla öylesine meşgul ki, bunun bir eğlence şovu olmadığını unutabilir."

"Kayığa biner, yatları dolaşırız –insanlar bize istediğimiz her şeyi verirler."

"Biliyorum..." Kimo Neil'e sırtını döndü onun açık sözlülüğünden sarsılmışçasına.

"Ama bunu yapmak hoşuma gitmiyor. Onların stokları da bitiyor zaten. Birkaç gün sonra uyandığında bir bakacaksın ki herkes gitmiş. O kıyıda tek başına oturup kalacaksın yine."

"Daha iyi olmaz mı Kimo? Senin hep istediğin de buydu zaten."

"Aynen –daha fazla bekleyemem ben. Saint-Esprit'ye çok fazla kişi geliyor. Kimse albatrosları düşünmüyor artık. Şu Dakota gelse de gitsek buradan."

Adaya dönünce Neil, artık tüm engellerden temizlenmiş, inişe hazır uçuş pisti boyunca yürüdü. *Dugong*'dan kurtardıkları yiyecek, yakıt ve ilaç stokları tükenmişti ve pirinç, meyve ve balık konservesinden oluşan mütevazı yiyecekleri tümüyle, ziyaret eden yat yolcularının boşalttığı kilerlerinden gelecek bağışlara bağlıydı. Monique'le Bayan Saito kendilerine ayrılan yiyecek paylarından fazlasını yemiyorlardı, ama Dr. Barbara Neil'in daha fazla protein almasını sağlıyordu. Sırf kameralar için de olsa, Neil'in zayıf, ama bitkin olmaması şarttı; yoksa ana babası ve bir sürü çocuk koruma görevlisi sinirlenip onu sığınaktan kurtarmaya gelebilirdi.

Ama yine de Neil, bitirmediği tabağını Dr. Barbara'nın çadırına bırakarak yiyecek payını onunla paylaşmaya çalışıyordu. Kadın, büyük mutluluğu ve bitmek bilmez röportajları yüzünden, kendini ihmal etmeye başlamıştı çünkü. Güneş yaraları ve ellerindeki çirkin lekeler artıyordu.

"Yeterli vitamin yok Neil. Umarım, Dakota çabuk gelir."

"Ben balık tutarım Dr. Barbara. Lagünde lüfer ve levrek kaynıyor."

"Hayır Neil..." Dr. Barbara dalgın bir gülümsemeyle sakinleştirdi onu. "Saint-Esprit, yaşayan her şeye kucak açar. Lagün onların sığınağı."

"Ama onlar tehlikede değiller. Fransızlar onları zehirlemeyi bıraktı. Profesör Saito yenebilir olduklarını söyledi."

"Sen, onlar için tehlike yaratıyorsun Neil." Dr. Barbara çadırının kapı brandasını kaldırdı ve Kimo'yla Carline'ın, Monique'le Saitolar'ın buldozerin yanındaki palmiyelerin altında oturup bulutları seyrettiği uçuş pistini gösterdi. Yerdeki mercan tozları Kimo tarafından, gelmesi beklenen bir kraliçenin şanına yakışır bir şekilde süpürülmüştü. "Gökyüzünü beklemek –bir kargo kültüne dönüşüyoruz."

Honolulu'dan yüklenen kurtarıcı uçak, balıkların şansına, Neil Dr. Barbara'nın vicdanıyla yaptığı güreşi henüz kazanamadan yetişti. *Palangrin*'in, heyecanlı siren seslerinin ve atılan video bantlarının vaveylasıyla gidişinden iki gün sonra gelen eskimiş Dakota Saint-Esprit'nin üzerinde dolandı, kıç tarafı kırılmış karides trol gemisinin üzerinden geçti ve uçuş pistine kondu.

Irwing Boyd vaat ettiği her şeyi yerine getirmişti. Kapak açılınca Neil, son kez Honolulu rıhtımında gördüğü, boynuna deniz ayısı çıkartmaları yapıştırmış dazlak kafalı şoförü tanıdı. Adam, dövmeli kafa derisini kaşıyarak, iniş pistinin öte yanından kendisine doğru gelen, mercan tozuna bulanmış tiplere korkuyla karışık bir şaşkınlıkla baktı. Bir hortlak grubuyla karşılaşan, çok yorgun bir BM insani yardım görevlisini andırıyordu.

Gelen mallar onları hemen canlandırdı. Gelen ikmalde, tüm Hawaii Adaları'ndaki destek gruplarının bağışladığı sandıklar dolusu et ve balık konservesi, kutular dolusu portakal, greyfurt ve ananas, organik olarak yetiştirilmiş yumurta, un ve makarna stokları vardı. Ayrıca elli gönüllüyü barındırmaya yetecek su geçirmez çadırlar, kamp yatakları ve tahta traversler, parafin sobaları, su arıtıcıları, cibinlikler ve seyyar helalar yer alıyordu. Plastik kaplar içindeki yüz

domates fidesi güneşin altında hemen solmaya başlarken, Kimo'nun Dakota'dan alıp çıkardığı iki kuşkulu keçi bunlardan ufak ufak otlanıyordu. Rhode Island Kırmızısı türünden on iki tavuk, Papeete'den buraya uçuş boyunca, arkalarına istiflenmiş bitki gübresi torbalarını gagalayıp durdukları bambu kafeslerinde ışığa karşı gözlerini kırpıyorlardı boyuna. İç çekerek ve dişlerinin arasından ıslık çalarak hayıflanan Bayan Saito Dakota'ya çıktı ve ortalığa saçılmış fosfatı dikkatle bir kovaya doldurdu.

Neil bağışlanan giysiler yığınını karıştırdı ve canlı bir gece kulübü mavisi gömlekle, Sydney'deki bir kadınlar grubundan bir üyenin çevre konulu bir rozeti tepesine tutturduğu bir beyzbol şapkasını seçti. Kauçuk giysiler ve sualtı oksijen tüpünün yanı sıra, bir de bir Honolulu anaokulundaki çocukların boyadığı, Saint-Esprit'yi cana yakın kaplanlar ve uslu timsahlarla dolu, peri masallarındaki bir ada gibi idealize eden sevimli bir bayrak vardı.

Neil, dünyanın her tarafından gelen iyi niyet mektuplarının bulunduğu torbayı dışarıya sürüklerken, ayda bir yapılacak bu kurtarıcı uçak seferlerinin onların gereksinimlerini sonsuza dek karşılamaya devam edeceğini tahmin ediyordu. Malzeme deposu olarak kullanılacak en büyük çadırın kurulmasında Carline'la Kimo'ya yardım etti ve paketlerin bir bölümünün bir dizi kocaman asma kilitten oluştuğunu görerek şaşırdı.

Lagünde, Saint-Esprit'yi savunan ilk filodan sadece beş yat kalmıştı ve yolcuları da, Kimo'nun ona söylediği gibi, stoklarını hemen hemen tüketmişlerdi. *Bouquet* ve *Croix du Sud*'daki gemi arkadaşları kumsalda ateş çevresinde yapılan danstan ve Dr. Barbara'yla, ay ışığıyla parlayan dalgalar arasında son bir yürüyüşten sonra gönülsüzce Papeete'deki işlerine dönmüşlerdi. Binbaşı Anderson'la karısı, su kemerindeki işleri sayesinde, sığınağın görevli üyeleriydiler artık. Kendilerine bir çadır, kamp yatakları ve şilteleri verildi, ve Monique'le Bayan Saito'nun yaptığı yemeklerden pay aldılar.

Ama Neil, geri kalan yat yolcularına Tahiti'ye dönmelerine yetecek kadar yiyecek verilmesi gerektiğini savununca Carline'ın karşı çıkışıyla karşılaştı.

"Ben öyle düşünmüyorum Neil. Her şey sığınak için gerekli bize." Carline depo-çadırın asma kilidini okşadı. "Bir sonraki uçak kim bilir ne zaman gelecek?"

"Bize çok yardım ettiler –her şeyimizi onlar verdi bize. David, Tahiti'ye kadar çok uzun yol var."

"Hemen yola çıkarlarsa başarırlar. Onları oyalanmaya teşvik etmemeliyiz." Carline onların halinden anlıyormuşçasına gülümseyerek et konservelerini Neil'in elinden aldı ve tıkış tıkış dolu raflara geri koydu. "Sence de öyle değil mi Barbara?"

Hâlâ o soluk gömleğini giyen Dr. Barbara rengârenk giysilerden oluşan balyalara ve konserve kutularına bakıyordu. Neil'i kolundan tuttu ve güneşe çıkardı.

"David'in söylediklerinde doğruluk payı var Neil. Sığınak, gelen geçen her yatın bakkal dükkânı değil. Kendimizi ve yapmamız gereken tüm işleri düşünmemiz gerek."

Neil kolunu kurtarıp yüzünü Dr. Barbara'ya döndüğünde Kimo ve Carline çadırın içindeki gölgeden onları gözetliyordu. "Yani buraya gelecek tekne yolcularına hiçbir şey vermeyecek miyiz? Dr. Barbara –çaresiz durumda olsalar bile mi?"

"Değil elbette. Gerçekten muhtaç durumdaki herkese yardım edeceğiz tabii ki. Bana bak Neil, ben hiçbir şey almadım." Dr. Barbara göğüslerinin arasındaki paslı çengelli iğneyi tılsımlı bir broşmuş gibi tutturdu. "Ama çizgiyi çizmemiz gerek. Aslında, gelecek birkaç hafta içinde bir sürü çizgi çizilecek. Ve bunların çizilmesine yardım edeceksin Neil..."

Dr. Barbara'nın kararını sınıyormuş gibi, son yatın Tahiti'ye doğru yelken açmasından üç gün sonra, beklenmedik bir ziyaretçi gelip resife demir attı. Fırtınadan hasar görmüş bu tekne *Parsifal*'di, bordası ve yamalı bohçayı andıran yelkenleri yanardöner renklere, dalgaların üzerinde çılgın bir ejderhanın yüzgeçleri gibi yansıyan leylak rengi ve asit yeşili şeritlere boyanmıştı. Tekne bin dokuz yüz altmışlı yıllardan çıkıp gelmişti sanki; atkuyruğu şeklinde uzun saçları olan, metal çivili deri bileklikler takmış bir denizci-hippi grup tarafından kullanılıyordu; esrar çekince gördükleri hayallerle Saint-Esprit'ye düşmüş gökkuşağı korsanlarıydı bunlar.

İki genç erkek bir Stuttgart mimarlık bürosunun kaçkınlarıydı, yolcularıysa iki Alman kadınla Vancouver'den getirdikleri küçük bir çocuktu. Kampa yaklaşmamaları ve adadaki gruba merhaba de-

meye yanaşmamaları Neil'in tuhafına gitti. Kendi kendilerine takılıyorlar, kumsalda denizle sürüklenmiş ağaçlardan ateş yakıyorlar, çocukla oynuyorlar ve resifte çıplak yüzerek, kesip kolye yaptıkları mercanları çıkarıyorlardı.

Bunların varlığı, hiçbir işe yaramayan genç erkekleri kamp kurmak gibi ciddi bir işi engelleyecek şeyler olarak gören Monique'i rahatsız etti. Kimo onlara bakıp gülüyor, Saitolar'sa onları pek görmüyordu. Ama Carline için sürekli bir asap bozukluğu yaratıyorlardı. Kimo uçuş pistini süpürürken Carline Dr. Barbara'yı, hippilerin yiyecek stokunun çok yakında biteceğini bildirerek uyardı.

"Onları bir tavuk çalarken görür gibiyim Dr. Barbara ve şişe geçirip kıyıda pişirirlerken. Bir güvenlik sorunuyla karşılaşabiliriz."

"Eninde sonunda gidecekler." Dr. Barbara çadırında dinleniyor, Neil'in verdiği bir fincan çayı içiyor ve Almanlar konusundaki endişelere katılmıyordu. "Adayı dikenli telle çeviremeyiz ve onları kovamam."

"Bir nöbet listesi hazırlayabilirim," diye önerdi Carline. "Ve belki de kıyıya bir gözetleme kulübesi yapabilirim."

"Fransızlar gibi konuşuyorsun."

"Sığınağın savunulması gerek Dr. Barbara. Ender bulunan bir sürü canlı gelecek çok yakında buraya."

"Bir tane var zaten. Dediklerini duy Neil..." Carline çıkıp, asma kilitlerini kontrol etmeye gidince Barbara çayını yudumladı ve gökyüzüne baktı. "Carline bir gün gidecek, sonra Kimo, sonra da Saitolar. Eninde sonunda yalnız kalacağım burada. Merak ediyorum sen de beni terk edecek misin Neil...?"

Neil ona bu defalık güven vermeye karar verdi. Birkaç fincan şekerli çaydan fazlasına gerek kalmadan havalanan Dr. Barbara büyük albatroslarla birlikte bulutların arasında yaşıyordu. Albatrosların yüzden fazlası, Dr. Barbara'nın düşleri kadar büyük bir okyanusu aşıp Saint-Esprit'ye dönmüştü. Dr. Barbara'nın ruhu onların kanatlarında süzülüyordu. Kadın, sanki Dakota'nın merhametine bağlı olduklarını bilerek unutmuş gibi, yiyecek stoklarının bölüşülmesi konusundaki ciddi tartışmaya katılmak istemedi. Neil onun, yatağının yanında duran mektup torbasındaki mektuplardan bir tanesini bile okumadığını fark etti.

"Neil, ben çalışmaya gidiyorum," dedi ona. "David'in o tabancayla bir aptallık yapmamasına dikkat et."

Barbara bütün zamanını, yamaçta bitkiler ve hayvanlar için teraslar yapmaya çalışan Profesör Saito'ya yardım etmeye harcıyordu. Eline kocaman bir bel küreği alıp palmiyelerle eğreltilerin arasından yukarı tırmandı ve küreği tozlu çalılara saplayarak ilk terası açmak için zorlu bir çabaya girişti.

İki saat sonra, Neil bel küreğini onun bitkin ellerinden alınca kadın onun yanına, radyo direğinin alt bölümünün üzerine oturdu ve gökte dönüp duran beyaz kuşları seyretti. Dalgın bir anne gibi gülümsedi onlara bir gün gelip adayı terk edeceklerini kabullenmişçesine. Neil omuzlarına masaj yaparken, ilk kez, onun ancak Saint-Esprit'de tek başına kalınca; Kimo, Monique ve Saitolar gidince ve hatta albatroslar da onu terk edince mutlu olacağını hissetti.

VIII
Hediye dağı

Ama dünyanın Dr. Barbara'yı rahat bırakmaya niyeti yoktu. *Parsifal*'in rengârenk yelkenleri, o ürkütücü tayflarını Saint-Esprit'ye getirmesinden üç gün sonra adanın semalarında beyaz bir deniz uçağı belirdi. Neil insanın belini büken orman açma işine ara vermekten hoşnut bir halde palasını bıraktı ve uçuş pistine doğru yürürken Monique'in sinirli bağırışlarını duymazdan geldi.

"Neil, ne kadar tembelsin," diye bağırdı kadın arkasından. "Sana hiç kimse çalışmayı öğretmemiş."

"Ben boyuna azarlanacak biriyim Monique..."

Carline soluk renkli saçlarının üzerinde kulaklıklarla ve yeni hava trafik kontrolörü görevinden keyif alarak radyo kabininde oturuyordu. Papeete'deki bir charter firmasına ait iki motorlu deniz

uçağına iniş izni verdi ve uçağın lagünün üzerinde dönüşünü seyretti. Uçak indi ve sakin suları, fışkıran köpüklerin hareketli gösterisiyle yardı.

"Ben hep küçük bir havaalanını yönetmek isterdim," dedi Carline kulaklıklarını çıkarırken. "Bir tür liman müdürü olmayı gerektirir bu. Gökyüzünde gelgitler vardır Neil."

"Nerede gelip gider onlar David?"

"Kafamızın derinliklerinde; ama sen onları asla görmeyeceksin. Sen kendi küçük denizinde yüzüyorsun. Şimdi, konuğumuzu gözden geçirelim –Kaptan Garfield, Adalararası Hava Charter Uçağı. Taze bir greyfurt bu günün başlama vuruşunu yapacak..."

Deniz uçağı iskeleye doğru ilerleyip iskele platformunun yan tarafına bağlandı. Uçağı gibi beyaz sakallı, altmış yaşında bir Queenslandlı olan Avustralyalı pilot, kabin camının arkasından Neil'i selamladı.

"Sığınak ada mı? Barbara Rafferty şovu mu? Delikanlı sen albatrosları kurtaracak birine benziyorsun."

Neil sancak pervanesinin altına doğru bir adım attı, başının üzerinde titreyen, buz gibi bir mızrak vardı sanki. "Bize katılmak istiyorsan Dr. Barbara'yla görüşmen gerek. Sen kimsin şimdi?"

"Noel Baba'yım –havasına girdim yani. Kızak çıngırağı ve ökse otu dışında her şeyi getirdim." Garfield, açık kargo kapağının başında bekleyen iki yerli mürettebata bağırdı. "Tamam, hediye dükkânını boşaltmaya başlayın..."

Kargo ambarının karanlık boşluğu, indirimli eşya satılan bir Alaattin mağarası gibi, tahta sandıklar ve karton kutularla doluydu. Neil pilotun alaycı konuşmasından kuşkulanmıştı, iyi hazırlanmış kötü bir şakanın açığa çıkmak üzere olduğunu hissediyordu.

"Hediyeler mi, sahi nereden?"

"Delikanlı, bunu sorma. Ben kendim albatros kurtarmak işine başlamaya yarıdan fazla niyetliydim. Tesadüfen, bu bağışlar da Papeete'nin, Sydney'in ve Honolulu'nun iyi insanlarından."

İki saat sonra Garfield Dr. Barbara'ya ve Bayan Saito'ya saygılı bir şekilde el sallayıp giderken iskelenin üzerinde her türlü teçhizattan oluşan bir bereket sarmalı vardı; dünyanın her yerinden gelip bir

Papeete lisesinin spor salonunda birleşen hediye dağının birinci bölümüydü bu. Yerli işadamlarından oluşan bir konsorsiyum bu deniz uçağını kiralamıştı ve hediyeler geldikçe bu seferler iki haftada bir tekrarlanacaktı.

Günün kalan kısmında hepsi sığınak için çalıştı. Mallar okul çocukları tarafından sevgiyle paketlenmiş, renkli kurdelelerle ve iyi niyet mesajlarıyla süslenmişti. Portatif radyolar ve kasetçalarlar; kutular dolusu şarap, hafif içki ve maden suyu; pilli video oyunları, bir yıl yetecek kömür briketleri, mangallar, terlikler ve mayolar, şezlonglar ve güneş şemsiyeleri vardı.

"Bizi tatilde sandılar her halde..." Dr. Barbara Monique'e, hâlâ satış ambalajında duran, pullarla süslü bir mayo verdi. "Pasifik kıyısındaki bütün süpermarketleri boşaltmışlar. Bunların desteğini ilk günlerde kazanabilseydik keşke."

Monique bir sürü ıvır zıvırın arasından geçecek bir yol buldu. Bir sokak pazarından geçen bir Fransız ev kadınının küçümseyici tavrı vardı üstünde. "Bu bence haksızlık Barbara, ben bunlardan hoşlanmadım... Bizim gerçek ihtiyacımız konusunda ne garip bir düşünce bu."

Kimo dev gövdesini bir güneş yatağına sermiş, parlak kromu başparmağıyla parlatıyordu. "Rahatsız olmamızı gerektirecek bir şey yok doktor."

"Bu video oyunları beni rahatsız ediyor." Dr. Barbara bir düğmeye bastı ve garip elektronik görüntülere, Sydney'in varoşlarında yaşayan endişeli bir yeniyetmenin dünyasına kaşlarını çatarak baktı. "Monique, ben Profesör Saito'yla teraslarda çalışacağım. Neil, Kimo'yla ikinizin su kemerinin yukarısındaki eğreltileri temizlemenizi bekliyoruz hâlâ. Yapacak bir sürü iş var..."

Ama Dr. Barbara'nın sığınakla ilgili planları hemen kesintiye uğradı. Deniz uçağı, söz verildiği gibi, üç gün sonra yine geldi. Mürettebat, Floridalı bir teknik cihaz imalatçısının bağışladığı prefabrike bir bitki laboratuvarının parçalarını indirirken iskele tarafındaki arızalı motora bakan Kaptan Garfield onu sürekli çalışır halde tutuyordu. Karmakarışık pompalar, kondansörler ve soğutma devreleri, tehlike altındaki yaşam alanlarından Saint-Esprit'ye yollanacak ender bitkiler için gerekli sıcaklığı ve nem düzeyini sağlayacaktı.

Saitolar bu camdan ve alüminyumdan sarayı görünce büyülenmişlerdi; Dr. Barbara bile yumuşamış, kuşkucu Garfield'e ender gülümsemelerinden birini çok görmemişti. Ağır parçalar uçuş pistinden ve onun uçan tozlarından uzaklaştırıldıktan sonra Neil ve Kimo günün kalan kısmını, laboratuvarı yemekhane çadırının ötesindeki düz zeminde monte etmekle geçirdiler. Artık katalog yaratmaya hazır hale gelen Profesör Saito bu yeni mülkün kullanımını devraldı ve çadırlarındaki kamp yatağını taşıyıp lavaboların ve bitki tablalarının arasına yerleştiren Bayan Saito'yu gururla seyretti.

İkmalci Dakota bulutların arasında göründüğünde pek dinlenememişlerdi. Uçak, pistin üzerinden hiç eksilmeyen, mercan tozundan sisin içine indi. Yükünün en büyük bölümü, Ohio'daki bir Amerikan kimya şirketinin bağışladığı, suyu tuzdan arındırma tertibatıydı. Reaksiyon kazanlarından ve iyon değişim reçineleriyle dolu separasyon bölmelerinden oluşan bu pırıl pırıl ve karmakarışık cihaz ağaçların altında bir makine-tanrı gibi duruyor, garip gürültüler ve birkaç damla paslı su çıkarıyordu.

Artık Saint-Esprit'nin geliş-gidiş trafiği öylesine yoğunlaşmıştı ki Carline uyku tulumunu radyo kabinine taşıdı, yemeğini ise Neil götürüyordu. Keyfi kaçmış albatroslar kumulların arasında dolaşıp duruyorlar, gagalarını kaldırıp, pek tanımadıkları adaların kokularını getiren rüzgârı kokluyorlardı. Onların haline üzülen Carline ilginç yerler gezmeye meraklı bir Amerikalı turist grubu taşıyan uçağı geri çevirdi, ama bir Japon turizm şirketinin iki bölge sorumlusunu taşıyan jete iniş izni verdi. Saitolar onlarla konuşmak istemeyince tozlu yamaçlardan ormana tırmanıp kulkas ve ekmek ağaçlarının arasından geçtiler ve kafası çok meşgul olan Dr. Barbara'yla, çevreci Japon gönüllüler için düzenlemek istedikleri tatil çalışma kampları konusunu görüşmeye çalıştılar. Muhasebecilerden, dişçilerden ve bilgisayar operatörlerinden oluşan sarı bir rençber ordusu sığınağa hizmet etmek için hazırdı.

Bunu düşünemeyecek kadar meşgul olan Dr. Barbara çalıları kese kese çekip gitti ve sonunda Monique onların haline acıdı ve adanın kâhini diye nitelediği tuzlu su arıtma makinesine danışmalarını söyledi. Adamlar on dakika boyunca makinenin yanında sabırla durup onun gırtlaktan çıkıyormuş gibi gelen hırıltılarını dinlediler ve sonra, hiç ağzını açmayan bayan Saito tarafından jetlerine götürüldüler.

Ama Dr. Barbara'nın sinirlerini sınadığı ilk ciddi sınav, Lear'ın tekerlekleri pistten kalktıktan birkaç saat sonra büyük bir kayaklı gemi resife demir attığında gerçekleşti. Bir İtalyan medya holdingi tarafından kiralanan gemide, sığınak adayla ilgili bir belgesel çekmeye hazır bir film ünitesi vardı. Dr. Barbara'yla Monique işbirliğini reddettiler ve ışıkölçerini uzatarak onlara yanaşan İtalyan yönetmene bağıra çağıra küfür ettiler. Carline Dr. Barbara'yı yatıştırmak için elinden geleni yaptı, kadının alnındaki tozları sildi ve sinirle kavradığı palayı elinden almaya çalıştı.

"Barbara, ufak bir röportaj... ya da seni toprağı kazarken gösteren bir fotoğraf, mesela? Buldozer için dizel yakıtımız kalmadı. Yedek depolarından beş bin litre vermeyi kabul ederlerse..."

Dr. Barbara, İtalyan'ın ayağının dibindeki çalıları uçurdu. "Yakıtımız mı kalmadı? Dakota'dan on iki tane askeri bidon indirdin."

"Benzin o Barbara –Club Med'in bağışladığı iki deniz motosikleti için. Şimdi, bir röportaj yapacak mısın?"

Ama Dr. Barbara çok sertti. Kameralara son konuşmasını çoktan yapmıştı. Sarı saçları ormanın tozuyla kirlenmişti, gömleği terden sırılsıklam ve alnında çamurdan çizgilerle palasını kaldırdı ve Carline'la İtalyan yamaçtan aşağı inip radyo kabinine sığınıncaya kadar öylece durdu.

Sonunda Profesör Saito, hava yoluyla Saint-Esprit'ye gönderilen, bitki laboratuvarında geçici bir yerde barınan, tehlikedeki ilk türler –Endonezya'dan iki tembel loris ve Madagaskar'dan, bir ormanın kesilmesi projesiyle yerinden edilmiş bir cüce lemur– hakkında röportaj yapmayı kabul etti. Ama bu, yönetmeni pek tatmin etmedi. Neil iskeledeki güneş yatağında, kayaklı geminin köşeli hatlarına hayranlıkla bakarak yatarken İtalyan'ın Kimo'yla ciddi bir sesle konuştuğunu ve onun edebiyat temsilcisi olmayı teklif ettiğini duydu.

"Harika bir öykü bu," diye diretti adam, "belki de zamanımızın en büyük öyküsü. Bunun hakkında, içinizden birinin yazacağı bir kitap olmalı. Verilen mücadeleler, çekilen acılar, romantizm..."

"Bu bana göre bir iş değiL" Kimo su toplamış parmaklarını yaladı. "Eğer kitap yazacak biri varsa o da Dr. Barbara'dır."

"O asla bir şey yazmaz. Onun tek istediği, ormanını kazmak –Rahibe Teresa bile daha eğlencelidir ondan. Sen bir Amerikalısın,

Saint-Esprit'nin öyküsü Manhattanlı büyük bir yayıncıyla bir ortak yapıma yol açabilir, diğer projelerin için para kazanırsın. Kendine bir ada bile satın alabilirsin..."

Neil tüm bunları ve Kaiwi Boğazı'nı yüzerek geçme projesi için yaratılacak maddi kaynakları düşünerek Dr. Barbara'nın çadırına gitti. Kadın sinirli bir halde kamp yatağında, yüzü avuçlarının arasında oturuyor, bacaklarından akan ter uyku tulumunu ıslatıyordu.

"Profesör Saito'nun röportajını dinledin mi Neil? Dilerim akıllı davranmıştır."

"İyiydi, Dr. Barbara. Bayan Saito ortalıkta olmayınca İngilizcesi daha iyi oluyor. Söyledikleri, insanların bazı şeyleri anlamasını sağlayacak."

"İyi. Ama onların hiç anlayacağını sanmıyorum. Neler umut ettiğimi anımsıyorum da... tam gerçekleşecek derken, Saint-Esprit şimdi bir medya oyuncağı haline geliyor." Neil'in elini tutup avucunda tarttı onun kararlılığını sınıyormuş gibi. "Bazen, hep birlikte Saint-Esprit'den gitmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Adadan gitmek mi? Dr. Barbara?"

"Evet, dünyanın kafasıyla uğraşmamız –Downing Street'in ve Beyaz Saray'ın önünde gösteri yapmamız– gerek. Bizim bakmamız gereken, ender bitkiler ve hayvanlar değil sadece. Kendimiz hakkında da kafa yormalıyız."

"Haklısın doktor," diye doğruladı Neil, söze girme sırasının geldiğini görerek. "Söyle, sence bana bir temsilci gerekir mi?"

"Temsilci mi?" Dr. Barbara doğrulup Neil'e baktı. Ne temsilcisi Tanrı aşkına? Basın temsilcisi mi?"

"Edebiyat temsilcisi. Ciddiyim Dr. Barbara..."

"Ciddi ha? Eğer sen bir edebiyat temsilcisi bulmayı düşünüyorsan, durum benim sandığımdan çok daha ciddi demektir."

Dr. Barbara'nın giderek artan üzüntüsüne karşın, dünya Saint-Esprit'ye yoğun ilgi duymaya devam etti. Kaptan Garfield'in kullandığı deniz uçağı lagüne iki haftada bir iniş yapıp, mallardan, hediyelerden ve teçhizattan oluşan bir yığın boşalttı. Tokyolu bir güneş paneli üreticisi, bir yerli köyünü aydınlatmaya yetecek kadar elek-

trik sağlayacak üniteyi vermeyi vaat etti ama, düzenli bakım raporu istemekte diretmek gibi bir hata yaptı. Seattle'dan bir havaalanı yapım şirketi, seferin resmi sponsoru olmak koşuluyla ikinci bir uçuş pistini bedava yapmayı önerdi.

Güney Kaliforniya Üniversitesi'nden iki antropolog, sığınak toplumunun sosyal ve kişisel davranış biçimlerini gözlemek amacıyla kendi kamp gereçleriyle geldiler. Uçuş pistinin yanındaki gözetleme kulesine bir avcı pususu kurdular ve orada, kamuflaj ağından bir perdenin ardında, dürbünleriyle ve kronometreleriyle gizlenip oturdular. Dört gün sonra Kimo kulenin merdivenlerinde palmiye yapraklarından bir ateş yaktı ve bir saat sonra da, dumandan simsiyah olmuş ikiliyi Garfield'in deniz uçağına kadar geçirdi.

Bu tür gecikmelere karşın, sığınakta çalışmalar devam etti ve bir hafta sonra Garfield'le birlikte gelen bir Greenpeace gözlemci grubu, bitki teraslarıyla lagün arasındaki alanda güvenli bir yerleşim yeri görünce çok etkilendi. Aralarında tahta traverslerle geçiş sağlanmış altı çadır, hayvan ağılı ve bitki laboratuvarı, bir mutfak ve yemekhane çadırı, Dr. Barbara'nın klinik ve tıbbi malzeme deposu olarak kullandığı, iki odalı prefabrik bir kabin vardı.

Monique'in babası yaşlı Rene Didier de, Fransa'dan uzun bir yolculuk yaparak geldiği Papeete'den, Dr. Barbara hiç istemediği halde, kızını ziyaret etmeye karar verip bu uçağa binmişti. İleri yaşına rağmen keskin gözlü ve yürekli biri olan bu eski hayvan hakları savaşçısı, Monique'i omuzlarından kavradı ve bastonunu hayranlıkla havaya kaldırdı.

"Tanrım, Monique, burası Bora Bora'ya benziyor –Hilton hariç her şeyiniz var burada."

"Çok çalıştık baba, hepimiz. Şu Neil bile," diye ekledi kadın, Neil ihtiyarın bavulunu taşırken. "Tembelin tekidir ve onu gaza getirmezsem çalışmıyor; ama elinden geleni yaptı."

"Saint-Esprit'nin genç meleği." Didier durup Neil'i süzdü, oğlanın sivrisinek ısırıklarını ve derisi sıyrılmış parmak boğumlarını takdir ettiğini belli ederek. "Onun sayesinde buradasınız hepiniz. Ve de o iyi doktorun. Biliyor musun, burada gömülmek isterdim –ama sırf küllerimle; hayvan cennetinizi kirletmek istemem."

"Baba –Saint-Esprit'ye gelen hiçbir şey ölmez..."

Didier, kızının çadırında dinlenmeden önce albatrosları gör-

mekte diretti. Uçuş pistinden öteye uzun bir yürüyüşten sonra kumulların arasında durup gülümseyerek, vakur bakışlarındaki o pasifik sonsuzluğuyla denizden adaya uçarak gelen büyük, beyaz kuşları saydı.

Ama Neil'e göre, Saint-Esprit'deki ziyaretçiler arasında en çok sorun yaratanlar kendi yaş grubundan olanlardı. Rengârenk *Parsifal*'e ikinci bir korsanvari yat, yelkenleri korkuluk giysisi gibi görünen ve cıvadrasının altına çürümüş bir köpekbalığı kafası bağlanmış, perişan bir tekne daha katılmıştı. İngiliz, Alman ve Avustralyalılardan oluşan on iki hippinin kampı, işgalci gecekondular gibi Dr. Barbara, Kimo ve Neil'in ilk kez ayak bastığı kumsalı doldurmuştu. Sahilden içerilere sokularak uçuş pistinin yanında, açık havada oturup yiyecek ve malzemelerden aldılar ve bir bonsai ağacı kolonisini barındırması düşünülen, kubbe biçiminde bir serayı taşıyıp götürdüler.

Bu camdan yapı, esrarlarını tüttürmek için akşamları çevresine toplandıkları kabile çadırları haline geldi. Yiyecek stokları bitince uçuş pistine tekrar gelip konserve yiyecekleri ve şarapları karıştırdılar. Yemek hazırlama işini üstlenen Bayan Saito'yla Monique, onların liderleri olan, dazlak kafasının arkasından yağlı bir atkuyruğu fırlamış, çiçek bozuğu suratlı İskoçyalıya protestolarını bildirdiler. Adam onlara eliyle kovma işareti yaptı ve kendisiyle arkadaşlarının yiyecekler üzerinde eşit hakka sahip olduğunu iddia etti. Gece, ağaçların arasından gelen vahşi bir müzik çınlayıp durdu ve deniz motosikletlerinin depolarından alınan benzinle ıslatılmış palmiye kütüklerinden keskin bir duman yükseldi. Sığ kazılmış hela çukurları orman zeminini kirletti ve kıyılar boş konserve kutularıyla ve kırık şarap şişeleriyle doldu.

Lise ve üniversite kaçkınlarından oluşan bu vahşi kabilenin soluk yüzlü kadınları kamp çevresinde dolaşıp, uyuşturucu isteyerek Dr. Barbara'yı ve Profesör Saito'yu rahatsız ettiler. Bunlardan biri, San Diegolu bir psikiyatristin, pembe saçları dik ve kolları iğne yarası dolu kızı Dr. Barbara'dan kürtaj yapmasını istedi ve ücreti babasından çaldığı kredi kartıyla ödemeyi önerdi.

Neil genç kızların etkisiyle, akşamları kıyıya, hippilerin yanına gitmeye başladı. Ayaklarına gelen karanlık dalgalar benzin alevleriyle aydınlanırken palmiye kütüklerinden ateşin yanına yatıp,

kumların üzerinde duran pilli televizyondaki tuhaf video filmi izliyordu. *Parsifal*'den iki Alman kadın, Down's sendromundan ötürü kabarık alnının altında gözleri fırıl fırıl dönen sevimli bir çocuğu sırayla emziriyorlardı. Neil kadınlardan hangisinin bu çocuğun annesi olduğunu merak ederek ve ötekinin de bebeğini Vancouver'de bıraktığını düşünerek, *Parsifal*'in sakallı süvarisinin verdiği esrarı ve baharatlı şarabı içti.

Hippilerin düzensiz halleri onu Dr. Barbara'dan ve onun püriten rejiminden uzaklaştıran hoş bir değişikliğe yol açmıştı. Kamp helalarını derin de kazsa, sığ da kazsa albatroslar Saint-Esprit'ye dönüyorlardı; tembel lorisin ve Nepal yaylalarından getirilen cüce bambular gibi tehlikedeki türlerin kaderi Neil'i artık eskisi kadar ilgilendirmiyordu. Tatlı dumanı içine çekiyor ve zaman zaman, artık ona, sığınak adaya hiç gelmeyecek nükleer denemeler kadar uzak olan Louise'yi düşünüyordu.

Çadırında, güneş doğmadan bir saat önce uyandığında, Dr. Barbara'nın yatağının üzerine eğildiğini fark etti. Dalgalardan yansıyan ışık kadının yüzüne vuruyordu ve Barbara'nın kendini heyecana kaptırdığı zaman gövdesinden yayılan güçlü kokusu duyuluyordu. Resiflerde kırılan denizin sesi ve *Dugong*'un bordasından geçen dalgaların flüte benzeyen, kederli müziği geldi kulağına. Dr. Barbara cibinliği yoklarken burnuna gelen koku daha da arttı. Kadının, sevgili albatroslarına yakın olmak için karanlıkta zirveye tırmandığını düşündü; alacağı önemli bir kararı düşünürken hep yapardı bu tırmanışı. Kuşların arasında dolaşırken Neil'i kıyıda hippilerle birlikte görmüştü herhalde.

Kadın cibinliği kaldırdı, Neil'in yanına oturdu ve elini karnına bastırdı.

"Neil, kalkma vakti geldi."

"Dr. Barbara?"

"Ses çıkarma. Beni dinle, buldozeri kullanabilir misin?"

"Elbette."

"Kontrol düğmelerinden anlıyor musun?"

Neil doğruldu ve dudaklarındaki esrar reçinesini sildi. "Yeni bir uçuş pisti daha mı yapmak istiyorsun doktor?"

"Yeni bir uçuş pisti mi? Bir tanesi bile çok fazla geliyor zaten. Kalk ve bir şeyler giy üstüne."

Neil giyinirken kadın, gözlerini onun çıplak bedeninden hiç ayırmadan bekledi. Neil'in cibinliğini düzeltip, çadırın girişini kapatan brandayı kaldırdı ve onu dışarıya, karanlığa çağırdı. Sessiz kampta yürüdüler; Monique'in yaşlı babasıyla yattığı çadırın yanından geçtiler. Andersonlar'ın yatının seyir ışıkları lagünün karanlığında boğuluyormuş gibiydi. Su kemerinin çinko şelalesinden akan suyun sesi kırılan dalgalardan duyulmuyordu.

Doktor Barbara gece serinliğinde yürüyor, alnındaki ter soğuyordu. Esrarın sersemliğinden hâlâ kurtulamamış olan Neil, Dakota'nın tekerleklerinden kalan bir çukura takılıp tökezledi. Dr. Barbara onu tuttu ve ambalaj sandıklarıyla, bağışlanmış malzemelerden oluşan uzun sıranın yanına park edilmiş buldozeri gösterdi.

"Neil buldozeri çalıştırmanı istiyorum."

Neil resiflerde iç çekerek inleyen *Dugong*'un sesini duydu. Hippilerin odun ateşinden hâlâ alevler çıkıyordu, kendileriyse kulübelerinde ve duvara dayalı tahtalardan oluşan barınaklarında uyuyorlardı.

"Motoru mu çalıştırayım? Nereye gitmek istiyorsun Doktor?"

"Hiçbir yere. Senin yanında kalacağım. Şimdi beni dinle –her şeyi denize ittirmeni istiyorum. Ne varsa her şeyi, mümkün olduğunca derine."

"Kulübeleri mi doktor? Orada bir bebek var. Kızlardan biri sıtmalı."

"Kulübeleri değil! Onlarla daha sonra uğraşacağım." Kargo ağının içinde duran tahta sandıkları gösterdi eliyle: "Şunları defet! At şunları denize!"

Neil sinirle tepinen ayaklarıyla mercan tozlarını kaldıran kadını sakinleştirmeye çalıştı. "Bu malzemelere ihtiyacımız var Doktor –yardım olsun diye geldi bunlar buraya."

"Hayır!" Neil'in kolunu kavradı ve onu buldozere doğru itti. "Onlara ihtiyacımız yok ve bize hiçbir yararları yok. Saint-Esprit'yi bir oyun yerine çevirdi bunlar. Her şeye yeniden başlamamız ve bunu kendi gücümüzle yapmamız gerek. Şimdi, sürücü koltuğuna otur ve motoru çalıştır!"

"Peki yiyecekler...?" Neil ellerini çelik kaportaya bastırdı. "Kamptaki yiyecek bize ancak üç hafta yeter."

"At şu yiyecekleri!" Dr. Barbara sinirlenip yumruklarını birbirine vurdu. "Kendimiz ne yetiştirirsek onunla idare edeceğiz. Anlamaya çalış Neil –dünyanın Saint-Esprit'yi rahat bırakmasını ve bizi unutmasını istiyorum. Ancak o zaman gerçekte neysek o olacağız!"

Yarım saat sonra Neil motoru durdurdu. Metal koltuğun arkalığına dayandı, ciğerleri egzoz gazının kötü kokusuyla doluydu ve tüm cildi, gevşemiş bir contadan püskürüp havaya karışan makine yağına bulanmıştı. Kumsalın yukarısındaki açık arazide hippilerden ikisinin ambalaj sandıklarını parçalayıp yaktıkları küçük bir ateş parlıyor, alevler yağlı kontrol kollarında yansıyordu.

Herkes ağaçların arasında durmuş, resiften içeri giren dalgaların sandıkları ve branda bezinden balyaları hırsla yutuşunu seyrediyordu. Kırılan dalgalar buldozer paletlerinin kumda açtığı yarıklardan geçip hızla içeriye saldırıyordu. Deniz tahta sandıkları kırmaya başlamıştı ve dip akıntıları mangal takımlarını ve güneş yataklarını derin sulara doğru sürüklüyordu. Tahta travers parçaları dalgaların üzerinde yüzüyor ve kırılan dalgalar, ıskartaya çıkarılmış brandalar gibi denize sürüklenmiş cibinliklerin arasında çalkalanıyordu. İnleyen çakılların üzerinde yüzlerce konserve bir ileri, bir geri yuvarlanıp duruyor, art arda gelen çılgın akıntılara katılıyordu.

Dr. Barbara, gömleği dalgalardan sırılsıklam olmuş, kıyı boyunca dolaşıyordu. Bir zamanki hediye dağının siyah kumlarda darmadağın oluşuna bakıp, muzır bir çocuk gibi gülümsüyordu. Hippilerden biri dalgaların içinde güçlükle yürüyüp bir konserve yakaladı ve konservenin etiketini bileğinin çevresine yapıştırdı. Bir başkası daha derin sulardan bir gezi bisikleti çıkardı, iki tekerlek üzerinde dalgaların arasından ittirdi ve Dr. Barbara'nın ayaklarının dibindeki kuma fırlattı.

Buldozerden inecek kadar bile takati kalmayan Neil kontrol kollarına yaslandı. Malların sonuncusu da dalgaların altına kayıp gidene dek, kamptakilerden hiç kimse uyanmamıştı. İlk ortaya çıkanlar hippilerdi; kulübelerinden çıkıp, onlara cömertçe yiyecek ve

içecek sağlayan süpermarketin denizde kayboluşunu seyrettiler. Binbaşı Anderson'la karısı yatlarının kaptan kabininde bir battaniyeyi paylaşarak oturmuş, olayı dürbünleriyle gözlüyorlardı. Saitolar aceleyle sarı rüzgârlıklarını giyinip palmiyelerin altında, ciddi bir yüzle dururlarken, göğsü bağrı açık ve tabancasını pijamasının kuşağına sokmuş David Carline bu yıkıma başını sallayarak bakıyordu, sanki bu yoldan çıkmış havayı tutmaya çalışıyormuş gibi ellerini yukarıya kaldırmıştı. Yalnızca Kimo, açık bir hayranlıkla ve Dr. Barbara'dan ve onun huysuz mizacından etkilenmeye hâlâ hazır halde gülümsüyordu.

"Barbara! Senin yanındayım...!"

Monique koşarak deniz kıyısına geldi. Sabahlığını ilikleyerek Dr. Barbara'ya sarıldı ve yanaklarından öptü. Son ambalaj sandığı da dalgaların arasında kaybolup giderken iki kadın kaynayan köpüklerin arasında sarmaş dolaş duruyordu.

Bölüm İki

IX
Cennetin ekolojisi

Malzeme stokunun yok edilmesinin üzerinden ancak bir hafta geçmişti ve Neil, yaptığı şeyden ötürü hâlâ şok halindeydi. Sığınak kendi içine kapanmıştı ve üyelerin kafası şimdi kendi yaşamlarını sürdürmekle meşguldü. İkmal uçaklarının seferleri ve medyanın ilgisi kesilir kesilmez, onların adaya ilk geliş nedenleri olan, albatrosları korkunç nükleer denemelerden kurtarma hedefi tozlu ormanda kaybolup gitmişti. Akşamları yetersiz bir yemekten sonra kıyıda oturuyorlar ve tepelerindeki gökyüzünün birdenbire bomboş kaldığını fark eden ve konserve aramak için dalgaları tarayan hippileri seyrediyorlardı.

Ertesi sabah, o korkunç gecenin şokundan henüz kimse kurtulamamışken Dr. Barbara herkesi yemekhane çadırında toplantıya ça-

ğırdı ve yakın gelecek için hazırladığı, yaşamı sürdürme planını açıkladı. Branda tentenin altında herkesin toplanmasını beklerken kendinden her zamankinden daha çok emindi. Adasının evsahibesi gibiydi ve eylemlerinin asıl hedefini bulacağından kuşkusuz görünüyordu. Ciğerlerine dolan taze havayla, alnında bir savaş bayrağı gibi uçuşan sarı saçlarıyla, kendi takipçilerine başarılı bir darbe indirmiş savaşçı bir kraliçeye benziyordu.

Ondan gözünün korktuğu açıkça belli olan Profesör Saito ön sırada, kucağında bir defter ve bir kurşun kalemle, gergin bir okul çocuğu gibi oturuyordu. Bayan Saito'ysa kocasından daha sakindi. Gözleri tasasız bir halde Dr. Barbara'ya sabitlenmişti, onun denetimi ele geçirişine hayranlık duyuyormuşçasına. Monique hasta babasının dengesiz yürüyüşünden ve titreyen ellerinden üzüntü duyarak onun oturmasına yardım etti. Ama yaşlı Fransız'ın azmi ve mücadeleci tabiatı geceki yıkımla yeniden tazelenmişti. Kahramanca eyleminden dolayı Neil'e iltifat ettikten sonra, dünyanın ilgisini sürdüren spot ışığı adadan gidince Fransızların adaya geri dönme olasılığının sandığından daha az olduğunu söyleyerek Kimo'ya moral verdi. Hawaiili buna, kuşkulu bir yüzle, omuzlarını kaldırarak karşılık verdi; bir süre ormanlı tepelerin üzerindeki zirveye baktı. Bağımsız krallığının, radyo direğinin kaidesinde dalgalanan bayrağını görüyordu sanki.

Çadıra en son gelen Carline'dı. Elinde sahilde bulduğu bir konserveyle radyo kabininin yanında, özel bir jet kiralayıp kiralamamakta hâlâ kararsız halde, bir süre oyalanıp durdu. Ancak Dr. Barbara konuşmaya başlayınca uçuş pistini hızla yürüyerek geçti ve ötekilerin arkasında yerini aldı.

"Hepinizi burada gördüğüme sevindim." Kadın büyük bir karatahtanın yanında duruyordu; bir Papeete lisesinden gelen bir armağandı bu, ama Neil okulun kendi malına şimdi tekrar kavuşacağını düşünüyordu. "Neil, doğru otur ve gözetleme kulelerine bakmaktan vazgeç. Yapacak çok şey var. Her şeyden önce, iniş pistini kapatmanı istiyorum."

"Doktor...?" Tedirgin karısıyla birlikte Saitoların yanında oturan Binbaşı Anderson karşı çıkmaya çalıştı. "Orası bizim dış dünyayla en önemli bağlantımız. O iniş pistine ihtiyacımız var."

"Hayır, ona ihtiyacımız yok." Dr. Barbara sert bir şekilde tahta-

dan geriye döndü ve elindeki tebeşiri kırdı. "Aslında, buradaki sorunlarımızın büyük kısmını o yarattı. İnsanlar Saint-Esprit'yi ziyaret edebilirler yine, ama denizden gelmek zorunda kalırlar ve bu da onların hevesini kırar. Rahat bırakılmamız gerek bizim, ancak o zaman sığınakla uğraşmaya devam edebiliriz. David, senin bir şeyler söylemeye çalıştığını görüyorum, öyle mi?"

Carline elinde konserveyle, sanki Dr. Barbara'ya bir el bombası atmak üzereymiş gibi ayağa kalktı. Ama yine de bu asi doktora daima gösterdiği bir saygıyla bakıyor, onu onaylamıyor, ama despot düşgücünün onları nereye götüreceğini merak ediyordu.

"Uçuş pistiyle ilgili amacını anlıyorum Barbara. Dün gece bir tribün gösterisi vardı. Ama bu sabahki kahvaltımı etmeden önce yarın yenisinin geleceğini bilmek daha çok hoşuma gider."

"Elbette olacaktır," diye yanıtladı Dr. Barbara sert bir şekilde. "Eğer bunun için çalışırsan."

"Çalışmak mı? Elbette, bu herkesin anladığı bir sözcük." Carline tepedeki brandayı gösterdi. "Başımızın üzerine şunu koymak için bir sürü insan çalıştı. Neil'in buldozerle denize attığı tüm o mallar onların bize yaptığı yatırımdı, bir düşe gösterdikleri bağlılıktı. Dünyanın her yanından insanlar bize yardım etmeye çalışıyor."

"Peki yardım ediyorlar mı gerçekten?" Dr. Barbara çentilmiş dişlerini gösterdi ve uçuş pistinin yanındaki ağaçların altında duran bira kutularını ve şarap şişelerini işaret etti parmağıyla. "Gönderdikleri hediyeler için insanlara minnettarım, ama yaptıklarına bak. Saint-Esprit bir sığınak değil, TV ekiplerinin derleyip topladığı sadakalardan oluşan bir çerçöp yığını. Sen kafandaki kulaklıkları çıkarmadığından, belki farkında değilsin David; ama bir kargo kültüne doğru gidiyorsun."

"Peki o düş ne olacak Barbara? O bir zamanlar paylaştığımız?"

"Hâlâ paylaşıyoruz. Ben Saint-Esprit'nin bir sığınak olmasını istiyorum, ekolojik turistlerin tatil kampı değil. Albatrosların ya da başka herhangi bir şeyin kurtarılması kumsaldaki hippileri hiç ilgilendirmiyor. Biraz daha beklersek Saint-Esprit esrarkeşlerin ve kaçkınların cenneti haline gelecek. Herkes çalışmalı; bütün günümüzü akşamdan kalma bir halde uyuklayarak geçirirsek çalışamayız. Buraya dünyadan kurtulmak için geldik ama dünya bizi yaka-

ladı yine. Ormanların yok edilmesini ve çevre kirliliğini görmek için Brezilya'ya ya da Burma'ya gitmeye gerek yok; Neil'in uçuk arkadaşlarına bir uğra yeter."

"Çok yakında gidecekler." Kimo kadını sakinleştirmeye çalıştı. "Dünya bizi yine de yalnız bırakıyor doktor. Sığınakta çalışmaya devam edeceksek tüm temel şeylere ihtiyacımız var –aletlere, malzemelere, yiyeceğe. Özellikle de yiyeceğe."

"Bizi idare edecek kadar şeyimiz var," diye yanıtladı Dr. Barbara. "Eğer paylaşım kurallarını koyar ve uygularsak rahat rahat iki ay yeter. Keçilerimiz ve tavuklarımız var, yabani yerelmaları ve ekmekağaçları, kulkaslar ve tatlı patatesler var. Profesör Saito bana, lagünde yenecek bir sürü bitki olduğunu söyledi. Çok kısa bir zamanda, adanın kaçımızı besleyebileceğini öğreneceğiz ve o zaman dünyanın suratına kapıyı kapatacağız. Dilerim bana katılırsınız, özellikle de sen, David, şirketinden bize göndermelerini istediğin tıbbi malzeme için hepimiz minnettarız sana. Ben tek başıma da olsam burada kalmaya devam edeceğim. İçinizden, gitmeye karar veren biri varsa yarın son uçağa binebilir. Ondan sonra Kaptan Garfield'e, artık hiçbir şey istemediğimizi söyleyeceğiz. İstediğimiz tek şey rahat bırakılmak..."

Tedirgin bir mırıltı yükseldi ve Bayan Saito'yla Monique'in babasının arasında bir hiç yüzünden sert bir tartışma çıktı, ama içlerinden biri itiraz etmeye kalmadan Dr. Barbara görev ve nöbet çizelgesini tebeşirle tahtaya çiziverdi. Neil çiftlik ağılındaki hayvanlara bakarken Dr. Barbara, Carline ve Kimo bitki terası açacaklardı. Monique'le Bayan Saito mutfaktan sorumlu olacaklardı. Andersonlar'a ise bağışlanmış fidelerin ve yumruların ekileceği sebze bahçesini büyütme gibi daha hafif bir görev verdi. Herkes günde iki saatini ekmekağacı meyvesi, kulkas, manyok, hindistancevizi, yerelması ve tatlı patates toplamaya ayıracaktı. Profesör Saito adanın biyolojik envanterini çıkarıp, yenebilir bitkileri ve mantarları saptıyordu. Buradan da, sığınak kurulduktan sonra Saint-Esprit'ye kabul edecekleri ve soyu tehlikede hayvan türleri için var olan temel kaynakları hesaplayacaklardı.

"Çok işimiz olacak, korkunç derecede çok işimiz olacak," dedi Dr. Barbara tebeşiri yere fırlatarak. "Ben, yere yıkılıncaya kadar sizinle birlikte olacağım. Her şey biraz daha zorlaşacak, ama bu zah-

meti çekmeye değer. Saint-Esprit'yi en son çevre projesi olarak düşünün, cennetin ekolojisini kuruyoruz!"

Ona inanmışlar mıydı? Neil, çadırlarını toplayarak, ellerinde bavulları, iskelenin yolunu tutacak ilk kaçakları bekledi ama, gitmek isteyen hiçkimse çıkmadı. Kendilerinden pek emin olmadan, ama yine de Dr. Barbara'nın davasına ateşli inancından cesaret alarak işe koyuldular. Kadının sık sık düşündürdüğü gibi, tehlikede olan türler onlardı şimdi; lemurdan ve tembel loristen de daha savunmasızdılar hem de. Bundan sonraki günlerde hayatta kalma savaşı her şeye egemen oldu; depo çadırını, içindeki malzemelerle birlikte mutfağın yanına, daha güvenli bir yere taşıdılar; kampın çevresine yağmur olukları açtılar ve hepsinden öte, yenebilir ufacık bir kök ya da meyve bulabilmek için yamaçlarda gezinip durdular. Dünya onlara yaklaşmıştı, ellerinin uzanabileceği mesafeden daha uzak değildi artık; bir çapanın, bel küreğinin ya da palanın ucundaydı.

Dr. Barbara onlara eziyet ediyordu. Ağıllarındaki hayvanlar bile onu görünce tedirgin oluyor, o gelince inlerine kaçıyorlardı. Barbara, hemen, sefer ekibindeki herkese yapılacak rutin şakalardan oluşan bir repertuvar hazırladı; Kimo çalışmaya ara verip de palasına bakarak hayale daldığında Hawaiili'yle dalga geçmek, Profesör Saito'yu karısını daha çok çalıştırsın diye sıkıştırmak, Carline'a da son zamanlarda adaleli hale gelen kollarından ötürü iltifat etmek gibi.

Carline tüm bunlara neşeyle katlanıyordu ama, Neil onun Saint-Esprit'de kalmaya karar vermiş olmasına hâlâ şaşıyordu. Zaman zaman Amerikalı'nın, Kimo'nun tütsüleyerek gözetleme kulesindeki avcı pusularından kaçırttığı o iki talihsiz antropoloğun yerini aldığını düşünüyordu. Neil'in henüz anlayamadığı nedenlerden ötürü, Amerikalı, Dr. Barbara'nın daha otoriter olmasından memnun gibiydi.

"Omuzlarını dikleştir Neil," dedi Carline, klinik için hela çukuru kazmaya ara verdiklerinde. "Dr. Barbara için verebileceğin her şeyi vermelisin."

Neil ellerine bakıp, su toplamış ve patlamış yerleri yaladı. "Verebileceğim daha fazla bir şey yok."

"Bu kadar emin olma..." Carline kliniğin merdivenlerinden hız-

la çıkan Dr. Barbara'yı gözledi. "Komutan hanımefendimizin, kendi Gulag'ı* için büyük planları var."

"En çok o çalışıyor."

"Elbette. Hem de en uzun süre. Ama içimizde kaybedecek en fazla şeyi olan o. "

"Deli misin David? Dr. Barbara'nın bu dünyada bir kuruşu bile yok."

"İnan bana Neil, o buraya çok yatırım yaptı. Eğer sığınak başarısız olursa yıkılır."

Neil Amerikalı'nın içten içe ama art niyetsiz gülümsemesini görünce düşündü. "Başarısız olmasını mı istiyorsun?"

"İstemem şart mı? Belki de başarısız oldu bile –hiçbirimizin Dr. Barbara'nın beklentilerine cevap verebileceğimizi sanmıyorum. Hatta senin bile Neil."

"Ama sen yine de burada kalıyorsun öyle mi?"

"Elbette. İnsanı böylesine etkileyen şey, onun kesinlikle haklı olması. Honolulu'dan ayrıldığımızdan beri verdiği kararların hepsi yaşadığımız olaylardan kaynaklanıyor. Yapmak için göt isterdi ama, Fransız silahlarına karşı durmakta haklıydı. Bütün malları denize atmakta ve uçuş pistini kapatmakta haklıydı."

"Bizi sınıyor, bunu kabul edip edemeyeceğimizi görmek istiyor."

"Hayır Neil." Carline bel küreğini elinden aldı ve kumlu toprağa sapladı. "O, kendisini sınıyor..."

Sığınak onları yıkıp tüketmeden kurtarılmayı mı bekliyorlardı? Saint-Esprit'nin üzerinden ne zaman bir uçak geçse aletlerine dayanıp onun orman örtüsü boyunca havada bıraktığı dumanı seyrediyorlar ve deniz uçağının kargo ambarındaki yiyecek paketlerini ve taze meyveleri düşlüyorlardı. Neil'in zayıfladığını gören Bayan Anderson ona tekneden bir et konservesi getirdi. Neil Kimo'nun kulkas köklerini kazıp ezmesini ve sonra nişastasını çıkarmak için pişirmesini seyrederken Bayan Anderson konserveyi yavaşça ve çaktırmadan ona verdi.

"Bayan Anderson..." Neil mutfak bahçesine kadar kadının pe-

* Stalin döneminde siyasi suçluların sürgüne, çalışmaya gönderildiği Sibirya takımadaları. (ç.n.)

şinden gitti. "Bunu alamam, tekneyle Papeete'ye dönerken buna ihtiyacınız olacak."

"Haydi ye Neil." Kadın onun konserveyi açışını ve yağlı ete çatalını batırıp ağzına atışını seyretti. Oğlu, 1987 yılında Lübnan'da BM Barış Gücü'nde askerken pusu kuran teröristler tarafından öldürülmüştü ve Neil ölen delikanlıya benzediğini düşünürdü sık sık. Neil eti yiyip bitirince kadın kutuyu ondan aldı ve sakladı. "İyi. Ben Robinson Crusoe'yu hiç sevmemiştim, ama Dr. Barbara onu da tersinden oynayacak gibi görünüyor. Sahip olduğumuz şeyler her geçen gün azalıyor ve kendimizi her geçen gün daha rahatsız hissediyoruz."

"Dr. Barbara her şeyin daha iyiye gitmesini istemiyor mu?"

"Doğrusu, bilmiyorum, belki de kötüye gitmesini istiyordur."

"Neden Bayan Anderson?" diye sordu Neil. "Bundan amaç ne olabilir?"

"Bizim ne olduğumuzu anlamak için sanırım ve sığınakta kalabilecek kadar güçlü olup olmadığımızı görmek için."

"Ama eğer güçlüysek bizim bir sığınağa ihtiyacımız yoktur, öyle değil mi?"

"Her şey senin kendi başına neyi amaçladığına ve burada neyi korumak istediğine bağlı."

"Albatrosları korumuyor muyuz?"

"Bundan da öte bir şey gibi geliyor bana... Dr. Barbara'ya ait, özel bir şey sanki."

Neil bu sır dolu mırıldanmayı Dakota'nın geldiği gün anımsadı. Bütün sabah Monique'e, hasta babasının bakımında yardım etmişti. Adamın kronik böbrek iltihabı azmıştı ve hastalık Dr. Barbara'nın yaptığı antibiyotik iğnelerine direnç gösteriyordu. Kimo ihtiyarı kliniğe taşıyıp, serin hasta odasındaki yatağa yatırdı. Monique'le Bayan Anderson adama banyo yaptırdılar, ama Didier'in bilinci pek yerinde değildi, kızının ellerine yapışıyor, alev alev yanan yanaklarına bastırıyordu.

Teraslarda çalışırken Dakota'nın motorlarının sesini duyup duraklayan Dr. Barbara tepeden aşağıya, artık buldozer ve radyo direğiyle kapatılmış uçuş pistine doğru hızla indi.

"Dr. Rafferty!" Bayan Anderson klinikten sesleniyordu. "Gelir misiniz Doktor?"

Dr. Barbara bir an durakladı; dikkati hâlâ, kaçışan albatroslarda ve lagünün üzerinde dönüp duran Dakota'nın gümüş rengi kanatlarındaydı.

"Pek vaktim yok. Ne var?"

"Monique'nin babası –sanırım Tahiti'ye dönmesi gerek. Monique de benimle aynı fikirde, adamın ateşi endişe verici..."

"Bir bakayım." Dr. Barbara klinikten içeri girdi ve mütevazı hasta odasında durdu; yaşlı Fransız cibinliğin içinde yatıyordu ve rengi öyle soluktu ki beyaz tülün ardında güçlükle seçiliyordu.

Monique cibinliği kaldırdı, babasına bakmak bile üzüyordu onu. "Barbara, onu Papeete'ye götürmeliyim. Uçuş pistini açıp pilota inmesini söylememiz gerekiyor."

"Uçuşun yarardan çok zararı dokunabilir." Dr. Barbara sevimli bir şekilde gülümsedi ihtiyara. "İyileşiyorsunuz Mösyö Didier. Bugün kendimizi daha iyi hissediyoruz, değil mi?"

"Dr. Rafferty..." Bayan Anderson Dakota'nın motorundaki değişen sesleri dinledi; pilotun dönüp gidebileceğinin farkına varmıştı. "Bu belki de son şans. Gerçekten, tavsiyem..."

"Barbara, geri geleceğim," diye temin etti onu Monique. "Bir ay sonra, en kısa sürede."

"Monique, sen burada bana lazımsın." Dr. Barbara cibinliği kapattı. "İnan bana, baban hastalığın en kötü dönemini atlattı. Ama uçağa binmek onu öldürebilir."

Neil öne doğru bir adım attı ve ihtiyarın bez çantasını kaptı. "Uçuş pistini açacağım Doktor."

"Neil!" Dr. Barbara onun suratına bir tokat atmak için elini kaldırdı, ama Bayan Anderson aralarına girince kendini tuttu. "İşine dön çabuk! Birisi kalkıp da pilotla konuşursa..."

***

Dakota atolün üzerinde dönüp duruyor, pervaneleri zaten hep tetikte duran albatrosları çil yavrusu gibi dağıtıyor, kuşların telaşlı kanatları bir kurtarma uçağından atılan bildirilere benziyordu. Kimo'yla Binbaşı Anderson kafalarını pek kaldırmadan sebatla, me-

zarlıktaki yabani yerelmalarını kazıyorlardı; sanki daha iyi bir yiyecek konusunda herhangi bir mesajın yerine hiç ulaşamayacağının farkındaydılar. Profesör Saito bitki laboratuvarının kapısına geldi, Dakota kıç tarafı kırılmış *Dugong*'un enkazının üzerinden geçerken elini zayıf gözlerine siper etti ve karısının onun dirseğini eliyle pışpışlayıp teselli etmesine gerek kalmadan her zamanki görevbilirliğiyle tehlikedeki mantarlarına döndü.

Monique'le Bayan Anderson kliniğin merdivenlerinde durmuş, Neil'in buldozeri sürüp uçuş pistini açmasını bekliyorlardı. Ama Dr. Barbara'dan hiçbir işaret gelmemişti henüz. Kadın radyo kabininin kapısından dışarıya uzanmış, elinde mikrofon, uçağa el sallayarak, uçaktaki mürettebata ve içindeki gazetecilere herkesin iyi olduğunu bildiriyordu.

Dakota'nın inmesine, emanet yükünü boşaltmasına ve Monique'in hasta babasını Papeete'ye götürmesine izin verecek miydi? Neil onun, deniz uçağının son seferinde Kaptan Garfield'e söylediklerini; kuşkucu Avustralyalı'ya, çok fazla miktarda yiyecek ve malzeme stoklarının olduğu ve kendi başlarına rahatlıkla yaşayabilecekleri konusunda diretişini hatırladı. Kadın, kaptanı motorlarını yeniden çalıştırmaya zorlarken ekiptekiler iskeleye doğru yürümüşler ve bir tarım hapishanesindeki mahkûmlar gibi, taze meyve, maden suyu ve şampuan dolu tahta sandıklara bakakalmışlardı.

Şimdiyse Monique, Dr. Barbara'nın pilota inmesini söyleyeceğini umut ediyordu. Ama Neil onun, uçuş pistini açma emrini asla vermeyeceğinden emindi. Kadın suratına tokat atmaktan kendini kurtarmıştı ama Neil, kadının ona gösterdiği büyük öfkeyi hatırlayınca neredeyse tokadın keskin acısını yüzünde hissetti. Bir an için, cehennemden bir delik açılmış ve içinden başka bir Dr. Barbara bakmıştı Neil'e. Dizel motorunun gürleyen mırıltısını dinledi ve buldozerin uçuş pistinden radyo kabinine doğru giden dumanına baktı. Bayan Anderson üzüntüyle başını sallayıp geriye, hasta odasındaki nöbetine dönmüştü.

Neil motoru durdurdu ve beyaz mercanların üzerine indi. Dr. Barbara'dan kaçınarak mezarlığın yanındaki buruna gitti ve Dakota'nın Tahiti'ye dönüşünü seyretti.

Dr. Barbara kendi bildiğince davranmakta diretmişti ama yaşlı Fransız'ın hastalığıyla ve insanların ufuğun ötesindeki dünyadan kopmuş olduklarını hissetmeleriyle ağırlaşan, tedirgin bir sessizlik çökmüştü Saint-Esprit'ye. Herkesi kapı dışarı edip kapıyı kapatmakla kendilerini de içeri kapatmışlardı. Atolün siyah kumsalları fiilen bir duvardı artık ve tüm Pasifik de Dr. Barbara'nın kale hendeğiydi sanki.

Şimdi adaya çok az tekne geliyordu ve ilk ayların şöhret barajı aşılmıştı. Dakota'nın gidişinden bir hafta sonra, Peru donanmasındaki izinlerini kullanan üç subayın kullandığı bir katamaran gelip lagüne demir attı. Dr. Barbara subayları sığınağı görmeleri için davet etti ve tekneden getirdikleri şarapları içerek onlarla yemekhane çadırında bir saat oturdu. Sefer ekibindekilerden hiçbiri onların yanına gitmedi, ama Neil'le Carline kayıkla katamarana çıktılar ve Perululuların daha sonra Neil'in annesine ve Bayan Carline'a iletecekleri mesajları kaydettiler.

Neil kendisinin, annesine herkesin iyi olduğunu bildiren ve sonra Carline'ın, sığınağı kurmadaki başarılarını anlatan sözlerini banttan dinlerken bunların Saint-Esprit'deki gerçeği yansıtmadığının farkındaydı. Annesine, hiç saklamadan bazı gerçekleri, sivrisineklerin ve tatarcıkların onu rahatsız ettiğini, çok çalıştığını, iyi beslendiğini ve hasta olmadığını, ayağındaki kurşun yarasının tamamen iyileştiğini söylemişti. Ama kendisinin de Carline'ın da eski bir senaryodan bir bölüm okuduklarını hissetmişti. Dr. Barbara'nın kafasındaki, üzerine garip kargolar konan hayalet bir uçuş pistiyle, farklı bir Saint-Esprit çıkmıştı şimdi ortaya.

Perululular akşam karanlığından bir saat önce demir alırken onlara yalnızca Dr. Barbara el sallıyordu. Barbara sonra soyundu ve denizde yüzdü; giyindi ve yukarıya, karanlıkta albatrosların arasında duracağı zirveye çıkan yoldan yürüdü.

Ertesi sabah Neil, radyo kabininin gece boyunca yanıp kül olduğunu görünce şaşırdı ve herkes bundan hippilerin sorumlu olduğunu düşündü.

***

"Barbara, kimi zaman hiçbir şey yapmamak gerekebilir ama kimi

zaman da eyleme geçmek gerekir!" Carline, elinde tabanca, kabinin hâlâ duman tüten enkazının, yanmış radyonun üzerine yıkılmış, kömürleşmiş tahtalardan oluşan yığının etrafında dolaşıp duruyordu. "Futbolda, savunma yapılan oyun da vardır, hücum oyunu da. Biz çok pasif kaldık."

"Öyle mi?" Dr. Barbara böyle bir şiddet eylemine karşı ilgisiz görünüyordu. Dumanları eliyle yüzüne doğru yelleyip, yanmış keresteden çıkan reçinenin keskin kokusunu içine çekti. "Önerin nedir, bir cezalandırma seferi mi?"

"Bir çizgi çekmeyi öneriyorum ben!" Carline uzaktaki kulübeleri gösterdi parmağıyla. "Onlar kumsalda seks yapıyorlar, deredeki suyumuzu içiyorlar, esrarlarını çekiyorlar ve yiyecek dileniyorlar."

"Bu sanki sırf cennet. Ben de onlara katılayım bari." Dr. Barbara elini Neil'in omuzuna koydu. "Yardımsever olmalıyız David. Gün boyu çalışan insanları görmekten daha sıkıcı bir şey olamaz. Ayrıca, ne olmuş ki? Buraya uçak inmeyeceğine göre bir radyo bağlantısına pek ihtiyacımız yok zaten."

"Barbara..." Umutsuzluktan deliye dönen Carline tabancayı şakağına dayadı. "Bundan ötesi ne, yemekhane çadırı mı, klinik mi, bitki laboratuvarı mı? Havaalanımı yok ettiler! Harekete geçmemiz gerek!"

"Pekâlâ. Oraya Neil'i gönderelim. Onları iyi tanıyor, neler olup bittiğini öğrenebilir belki."

"Beşinci kol ha? İyi bir fikir Barbara." Carline tabancayı kılıfına sokup Neil'e gülümsedi. "Evet Neil, şimdi senin yapman gereken tek şey tahtadan bir at..."

Carline tarafından adamakıllı tembihlenen Neil kumsalın yolunu tuttu. İkinci hippi yatı İngiliz ve Avustralyalı yolcularıyla gitmiş, *Parsifal*'deki iki Alman erkek, iki kadın ve geri zekâlı çocuk kalmıştı geriye. Bunlar bazen kampın dibine kadar gelip, bebek için süttozu bulabilmek umuduyla mutfak çevresinde dolanıp duruyorlardı. Trudi adlı, yirmili yaşlarında, siyah saçlı, soluk ama güzel yüzlü, kolları harita gibi ölü damarlarla dolu, ufak tefek kadın genellikle çocuğu kucağında taşıyıp hayvan ağılına getiriyor, Neil'den bir tas keçi sütü ve birkaç yumurta dileniyordu.

Neil çocuğu sevdiği için genellikle ona yardım ediyor ve karşılık olarak verilen LSD tabletlerini reddediyordu.

"Al haydi, iyidir bunlar," diyordu kadın hep. "Yeni bir ada göreceksin, kuşlarla dolu."

"Kuşlar geri döndüler zaten Trudi."

"Ama senin düşlerinde değil."

Carline'ın düşmanlığına karşın, Almanlar Neil'i nazikçe karşıladılar; denizden kurtardıkları, etiketleri dalgaların vuruşuyla sıyrılmış konserveleri onunla paylaşmaya hazırdılar.

"Her yemek bir sürpriz," dedi ateşin etrafına oturduklarında *Parsifal*'in süvarisi Werner. "Tanrı dünyayı yaratırken amaçladığı da buydu. Belki fıstık yedik, meyve ya da denizde balık. Şimdi kesinlikle biliyoruz hepsini –lazanya, Viyana şnitzeli, benedik yumurta– bu çok sıkıcı."

Elmacık kemiğinde bir dövme bulunan bu tıknaz Rheinlandlı, çocuğu dizlerinin üzerinde hoplatırken, kıyıdaki tahtalardan ve deniz kabuklarından yaptığı minyatür bir evin kapısını açıyordu.

"Bu senin evin Gubby, hepimiz burada oturacağız."

Gubby çatıya daha çok deniz kabuğu koymaya uğraşırken, yatın kaptanı Wolfgang'ın, Dr. Barbara'nın tüberkülozlu olduğundan kuşkulandığı, o bir deri bir kemik kalmış sessiz adamın şakayla uzattığı parmaklarını engelleyip gürültüyle kıkırdadı. İki erkek, çocukla oynamaktan ve kadınların çalışmasını seyretmekten mutluydular. Trudi kumsalda dolaşıp hindistancevizi kabukları ve palmiye yaprakları toplamış, bunları da boynuna astığı bir askıya doldurmuştu. Inger, o bir zamanlar güçlü kuvvetli, saçları sarıya boyanmış, yüzü çiçekbozuğu ve bacakları iğne yaralarıyla dolu kadın ateşi canlandırdı ve mütevazı zulasından bir konserve çıkardı.

"Tılsımlı bir söz söyle Inger," dedi Wolfgang, kadın konserveyi açarken. "Kuşkonmaz çorbası, sosis ya da ringa salamurası mesela...?"

"Ayakkabı boyası --Gubby'nin kıçını boyayacağım." Kadın eğildi ve çocuğun kabarık alnına iki boynuz çizdi. "Oğlan şimdi küçük bir şeytan oldu..."

Trudi başka bir kutu aldı. "O zaten bir şeytan. Gubby, Dr. Rafferty'nin sevgili kuşlarını korkutacaksın." Kadın geniş omuzlarını başından beri beğendiği Neil'e dönüp "Yani sen albatrosları kurtar-

mak için mi geldin buraya?" diye sordu.

"Evet... bir şekilde öyle."

"Hangi şekilde? Yani onları kurtarmak istemediğini mi söylüyorsun? Bunu Dr. Rafferty'ye söyleyeceğim."

"O bir nükleer savaş görmek istiyor," diye açıkladı Werner. "Neil'e bir güneş yetmiyor."

"Belki de çıldırmıştır," dedi Inger. "Adahumması, tedavisi yok. Gubby, o senin bütün yemeklerini denize attı."

Neil annesinin hangi kadın olduğuna hâlâ karar veremediği çocukla oynuyordu. Kekeleyerek, "Yapmak zorundaydım, Dr. Barbara her şeyi def etmemi emretti bana," dedi.

"Peki sen onun emrettiği her şeyi yapar mısın?"

"Hayır. Bana yapmamı söylediklerinin çoğunu yapmam. Yalnızca önemli olanları."

"Asıl yapmaman gereken onlar." Inger açılmış burun deliğini kurcaladı. Göğüslerinden akan süt, rengi solmuş blucin yeleğini lekeliyordu ama kadın bir çocuğu besleyemeyecek kadar tükenmiş görünüyordu. "İnsanlar bir şeyin önemli olduğunu söylüyorsa onu asla yapma."

"Haklısın Inger." Neil ateşin yanına yattı ve dalgalara bakıp gülen çocuğu seyretti. Resifteki hazineler neredeyse bitmişti ama hippilerin aldırdığı yoktu. Beslenmeleri yetersizdi ve çabucak yoruluyorlardı; ama Neil Dr. Barbara'nın katı yönetiminden sonra onlarda insanı canlandıran, zevkli bir grup bulmuştu. Sığınağın onları hiç ilgilendirmediğini ve radyo kabinini yakmaya asla zahmet etmeyeceklerini biliyordu. Okyanusun yıprattığı yatları demirli duruyordu ve bir gün hiç olmadık bir nedenden ötürü toplanıp gideceklerdi.

Ama onların yorgunlukları bulaşıcıydı ve sığınak için Wolfgang'ın tüberkülozundan bile daha tehlikeliydi. Sefer ekibindekilerin yiyecek paylarının birden azalması onları enerji fazlasından yoksun bırakmıştı. Günlük işleri yaptıktan sonra ya çadırlarında yatıyorlar ya da dalgaların denizden getirdiği birkaç konserve bulmak umuduyla kumsalda dolaşıyorlardı. Radyo kabinini hippilerin yaktığına ciddi olarak artık yalnız Carline inanıyordu ama morallerdeki düşüşten endişelenen Dr. Barbara bu düşünceyi kavrayarak tem-

bel ve aylak Almanlara karşı uyuyan düşmanlığı kışkırtmak için elinden geleni yaptı.

Bir akşam yemeğinden sonra Trudi kumsaldan içeriye geldi, fakat Dr. Barbara yemekhane çadırını ona yasaklamayı kafasına koymuştu. Gubby Trudi'nin kucağında garip bir şekilde, cansız gibi yatıyordu, gülüşü yok olmuştu.

Ama Dr. Barbara uzlaşacak bir durumda değildi ve çocuk için bir fincan süt getiren Monique'i mutfağa geri gönderdi. "Bende fazla ilaç yok," dedi Trudi'ye. "Ayrıca bu bebeğe gerekli tek ilaç besin. Eğer yeterince yemek yemezsen sütün kurur."

"Hiç yiyecek yok doktor, denizde hiçbir şey kalmadı artık. Neil bize birkaç tane yumurta verse. Elimde asit* var."

"Trudi, biz senin uyuşturucunu istemiyoruz ve yumurtalar da Mösyö Didier için." Dr. Barbara en inandırıcı haliyle açıkladı: "Eğer yiyeceğiniz yoksa tekneye binip gitmeniz gerekecek."

"Ama erzak olmadan gidemeyiz, Tahiti'ye buradan altı gün var."

"O zaman sizin de bizler gibi çalışmanız gerekiyor. Siz dördünüz yeterli yiyeceği ormandan pekâlâ toplayabilirsiniz. Resifin dış tarafında balık bile tutabilirsiniz."

"Ama bu çok yorucu ve ormandaki yiyeceklerden hoşlanmıyoruz."

Trudi hareketsiz çocuğu boynundaki askıda taşıyarak kumsala geri dönerken Dr. Barbara ellerini beline koymuş ayakta duruyordu. Neil'le Kimo, sığınakta karşılaştığı sevgisizlikten mutsuz olan genç kadının kederli bakışlarından gözlerini kaçırdılar.

Monique'in babasının bir yumurtanın tadına bile bakamayacak kadar ağırlaştığını bilen Neil sordu: "Mösyö Didier nasıl doktor? Monique onun yemek yemeyi kestiğini söyledi."

"Umut edebileceğimiz kadar iyi. Ama o çok yaşlı Neil. Çok yakında bir gün herhalde bizi bırakacak. Sığınak, her şeye elveda demek için harika bir yer." Kadın, başlarını örgüden uzatmış, ağılın yan tarafındaki çalılarda yiyecek ot arayan keçileri seyretti. "Ama yine de yaşamayı düşünmeliyiz. Çok şeyler yaptık, ama herkes çok üzgün görünüyor."

* Lisergic asit dietilamid (LSD) (ç.n.)

"Yoruldular Dr. Barbara. Canlanmaları için televizyon kameraları gerekiyor belki de."

"Dilerim öyle değildir. Onları heyecanlandıracak bir şeyler bulmalıyım, özellikle de David'le Kimo'yu. Her şeyi kadınlar yapmaya başladı. Harekete geçmezsek sığınak tohuma kaçacak. Unutma, Saint-Esprit'de yalnız değiliz."

"Werner'le Wolfgang'ın bize zararı yok doktor. Çoğunlukla kafayı bulmuş halde yatıyorlar."

"Olabilir. Ama umutsuzluktan çıldırabilirler Neil. Gerçekten, savunmamızı sıkı tutmalıyız."

***

Ertesi gün Neil kümesi temizlerken tavuklardan birinin kayıp olduğunu fark etti. Almanların tavuk çalmaya tenezzül etmeyeceğinden emindi ve çevredeki ormanı aramadan hiç kimseye bir şey söylememeye karar verdi. Bitki teraslarının altındaki sık eğreltilerin arasında zorlukla yürürken Dr. Barbara'nın çalışmakta olduğunu, soyu tehlikede bambular ve orkideler için yer hazırladığını gördü. Tavuğu onun götürdüğünden şüpheleniyordu zaten, tıpkı radyo kabinini onun yaktığından şüphelendiği gibi.

Kadının kollarının kalkıp inişini ve çapanın kaskatı toprağa çarpışını seyretti. Saat daha sekizdi, ama kadın tere ve toza batmıştı; ekibin öbür üyeleri henüz yataklarında yatıp önlerindeki günü düşünüyorlardı. Dr. Barbara onların hiçbirine tahammül edemiyor, vidaları sıkmak için sabırsızlanıyordu. Neil onun, Monique'in ihtiyar babasının Saint-Esprit'den gitmesini uçuş pistini kapattığı için değil, katılığıyla herkesi kışkırtmak için reddettiğini biliyordu. Dr. Barbara statükodan nefret ederdi, işini gerginlikle ve çatışmayla yürütüyordu. Ama Neil yine de ona, tanıdığı tüm kadınlardan daha hayrandı ve onun güçlü kollarının sert toprağa vuruşunu ve yıpranmış sarı saçlarını alnından saygısız bir rüzgârı kovarmış gibi çekişini seyretmek hoşuna gidiyordu.

Kadın Neil'in çıkardığı sesleri duydu ve dönüp ağaçların arasına baktı. Neil bir okaliptüsün gölgesine saklandı ve tavuğun çalınmasında Almanların suçsuz olduğu konusunda kendini tatmin edebilmek için kumsala gitmeye karar verdi. Bel yüksekliğindeki eğ-

reltileri iki yana iterek, ormanın derinliklerine doğru, ayakları süngerimsi toprağın ve çürümüş ağaç kabuklarının üzerinde kayarak yürüdü. Dere de yamaçtan aşağıya doğru kayıyordu. Neil'in bir an sırtını gördüğü gümüş bir yılan gibiydi. Sonunda Neil, Dr. Barbara'yla *Croix de Sud*'un süvarisinin kol kola yürüdüğü o gölgeli dünyaya giden yola vardı ve sarmaşıklarla palmiyelerden oluşan perdenin ardında gizlenmiş gözetleme kulesine yaklaştı.

Palmiye yaprakları dar vadiyi serinleten deniz rüzgârıyla sallanırken bir an Neil'in gözüne garip bir görüntü çarptı. Kaçık bir ressamın, bir tek basit renkle sınırlı olan paletiyle burada çalışmasının üzerinden pek fazla zaman geçmemişti. Gri betonun üzerini, kanla yapılmış, bir çocuğun müstehcen günlüğünden çıkmışa benzeyen bir şekil kaplıyordu.

Neil dalları kenara çekti ve hayvandan kalma doku parçalarıyla birkaç tavuk tüyünün de yapıştığı betonun üzerine parmakla çizilmiş çirkin resme baktı. Garip bir keçi arka ayaklarının üzerine kalkmıştı ve bacaklarının arasında kocaman bir penis sallanıyordu. Keçi, sarkaç gibi memeleri olan, iri, sivri burunlu bir kadınla çiftleşmek üzereydi.

Kan henüz kurumamıştı; duvara birkaç saniyede, hızla sürülmüştü. Kulenin girişinde, üzerinde yağdan ve kıkırdaktan benekler bulunan, karanlık bir birikinti vardı, bir tavuk boğazlanmıştı burada; başı, ayakları ve bağırsakları taşın üzerinde duruyordu. Neil bu yağlı çamurun üzerinden atladı ve kanlı ayak izlerini izleyerek merdiveni çıktı. Kamera odası boştu ve pencere açıklığının dışındaki yapraklardan tozlu bir ışık sızıyordu, ama Neil köşede duran beyaz paçavrayı gördü. Eğilip eline aldı, açtı; Dr. Barbara'nın pamuklu gömleklerinden biri kirli bir paçavra haline gelmişti ve kadın tamponu gibi tavuk kanıyla sırılsıklamdı.

Islak kumaşı elinde sıktı, sanki Dr. Barbara'nın apış arasındaki cinselliği sıkıyordu; kanın ellerine aktığını hissetti. Onunla çiftleşmeye hazırlanan o korkunç keçiyi kimin çizmiş olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Resmi yapan, gömleği onun bulması için kasten bırakmıştı; sanki Neil'i ve Saint-Esprit'deki diğer herkesi, bir zamanlar albatrosları bekleyenden daha da korkunç bir geleceğe doğru kışkırtmak istiyordu.

X
Kumsala saldırı

Saldırı başlamak üzereydi. Neil eğreltileri dikkatle iki yana çekerek, kumsala bakan ağaçların arasına doğru sürünürken, saldırı grubunun öbür üyeleri yerlerini aldılar. Carline'ın önderliğinde, çalıların arasından, yamaçtan aşağıya doğru, güneş banyosu yapan hippilere hiç belli etmeden sürünmüşlerdi ve şimdi ceza saldırılarına başlamaya hazırdılar.

Altı yedi metre ötede Profesör Saito'yla karısı sığ bir koyakta bekliyorlardı; alınlarına orman toprağı renginde kamuflaj bandı bağlamışlar, henüz kahvaltıdan sonra sivrilttikleri bambu kargıları sımsıkı kavramışlardı. Neil onların yeni edindikleri bu eylem merakına hâlâ şaşıyordu. Gönüllü botanikçiliği birkaç saatliğine bırakmışlar ve İkinci Dünya Savaşı'nda Pasifik atollerini azimle savuna-

rak, kumsalın yukarısında, denizden karaya doğru yürüyen Amerikan askerlerini bekleyen Japon piyadelerinin ruh haline girmişlerdi. Saitolar Saint-Esprit'yi hippi, otelci ve belgeselci akınlarına karşı savunmaya kararlıydılar ve yüzlerindeki vahşi ifadeye bakılırsa zayiat oranları aynı şekilde yüksek olabilirdi.

Neil beklemekten sıkıldı ve başının üzerine palmiye yapraklarından bir güneşlik yerleştirerek, bulunduğu sığ çukuru bir avcı pususuna çevirdi. Sırtüstü yatıp elindeki tahta sopayı kaldırdı ve *Dugong*'un enkazının üzerinde süzülen albatrosların en irisine nişan aldı. Tetiğe tam basmak üzereyken avcı pususu bir toz-toprak ve yaprak yağmuru halinde çöküverdi ve terli bir kadın fırlayıp hızla Neil'in yan tarafındaki zemine yanaştı.

"Neil, ne yapıyorsun? Bu bir oyun değil!"

Monique güneş siperliğinin altına süründü, yüzüne çamur bulaşmıştı. Bu tür saldırı olaylarında hep olduğu gibi, kadın çalıların arasında beklemekten dengesini kaybetmiş ve oradan saldırgan bir huysuzlukla çıkmıştı.

"Saitolar nerede? Neil! Oyun mu oynuyorsun sen burada? Dr. Barbara sana dikkat etmemi söylemişti."

Kadın çevredeki eğreltilere miyop bakışlarla baktı; yolcularını kaybetmiş, bitkin bir hostes gibiydi. Saint-Esprit'de bile bu kadının dünyası hâlâ, uçuş kemerlerini bağlamayı reddeden baş belası turistlerle, Neil gibi düzene karşı çıkan gençlerle ya da potansiyel uçak kaçırıcısı uygunsuzlarla dolu gibiydi. Bunlar onun beyninin koridorlarında dolaşıp duruyor, onun oksijen maskesi ve can yeleği demonstrasyonunu görmezden geliyorlardı.

"Saitolar –geldiler mi nihayet?"

"Monique, yarım saattir buradalar." Neil koyağın içindeki Japon çifti gösterdi. "Şimdi hepimiz biraz dinlenebiliriz."

"Dinlenecek zaman yok." Monique sürünerek ilerledi, kadının sert omuzları ve kalçaları Neil'e dayandı. Neil onun boynundaki koyu renk çillere ve sol kulak memesindeki yara izine baktı; konaklanan kentlerden birindeki bir otelde, yakışıklı bir yardımcı pilotun bıraktığı bir aşk ısırığının izi miydi bu yoksa? Ama Neil sonunda karar verdi; büyük bir olasılıkla, aşırı arzulu ayılarından biri burnunun ucuyla dokunuvermişti kadına herhalde. Monique'in alınmamış ateşli kaşları, şaşılacak kadar güzel kirpiklerini koruyordu. Vü-

cudunun baş döndürücü kokusu, hiç sakınmadığı göğüslerinin karanlıkta görünen yuvarlaklığı avcı pususunu delikanlılık zevkleriyle dolu bir çardağa dönüştürmüştü.

Kadın dirseğiyle Neil'in kafasını dürttü. "Neil! Artık hazırız, David işaret veriyor..."

Hippi yerleşim yeri aşağılarında, en fazla otuz metre uzaktaydı. Denizden gelmiş odunlarla ve palmiye yapraklarıyla yakılmış yemek ateşinden umutlu bir duman yükseliyordu, Trudi'yle Inger bebekle birlikte ateşin yanı başında oturuyorlardı; ama pişirecek pek bir şeyleri yoktu. Parlak gün ışığına karşın kadınlar soluk yüzlü, kederliydiler; yüzlerine konup rahatsız eden sinekleri bile pek kovamayacak kadar bitkindiler. Dört Alman'la Gubby kronik beslenme yetersizliği çekiyorlardı ve demirli olduğu denizde yavaş yavaş batan *Parsifal*'in suyunu bile boşaltamayacak kadar halsizdiler. Adayı ziyaret eden yatların yolcularından dilenmeye çalışıyorlardı, ama dalgacı görünümleri ve uyuşturucularını paylaşma önerileri onlara bir şeyler verebilecek kişileri caydırıyordu.

Gelgit olayından ötürü çekilen deniz bile morali bozulmuş gibiydi; siyah kumun üzerinde zayıf dalgalar halinde kırılıyordu. Werner kumsalda tek başına oturmuş, yatın pul pul dökülen asit boyasına bakıyordu. Adam, zamanını ya denizden gelen tahtalardan yaptığı kulübesinde düşünceye dalarak ya da yakınındaki palmiyelerin arasında bir yerde marihuana bitkisi yetiştirerek geçiriyordu. Bu arada Wolfgang, Neil'in buldozerle denize attığı mallardan kalanları aramak için sığ deniz boyunca yürüyor, dövmeli adaleleri soğuk dalgalardan irkiliyordu.

"Neil, gidiyoruz! *Vite, vite*!*"

Profesör Saito'yla karısı koyaktan dışarı fırlamışlardı ve kumun üzerinde hızla koşmaya başladılar. Carline suyun kenarı boyunca elinde gümüş tabancasıyla, kulübelere doğru koşuyordu ve uzun bacakları fışkıran sulardan bir bulut kaldırıyordu. Werner'in kulübesinin damını oluşturan branda tenteyi çekip denize attı, sonra yerden bir avuç siyah kum alıp, kıpırdamadan duran Alman'ın yüzüne fırlattı.

Monique Neil'i gömleğinden çekerek eğreltilerin arasından fırladı ve Inger'le Trudi'ye, bozuk bir pilot kabini anonsuna benze-

* Haydi, çabuk! (ç.n.)

yen, boğuk bir sesle bağırarak küfür etti. Neil, elindeki sopayı sallayarak onu kumsala kadar takip etti. Alman kadınlar ateşin yanında oturmuş, yüzlerindeki ifade hiç değişmeden, öylece bakıyorlardı. Gubby haykıran Carline'ı fark edip gözlerini fırıl fırıl döndürdü ve kıkırdayarak gülmeye başladı. Saitolar ateşin yanına gelince durdular, öfkeden titriyorlardı. Profesör Saito hareketsiz duran kadınları sanki en miskin öğrencilerine bakarmış gibi süzerken karısı haşin bir tekmeyle közleri darmadağın etti.

Neil Trudi'ye "korkma" dercesine el sallayıp bebeğin başını pışpışladı ve koşmaya devam edip, sopasını kumda yarı yarıya gömülü duran televizyonun tuzla beneklenmiş ekranına doğru savurdu. Şiddetli patlama sesinden herkes irkildi. Gubby ağlamaya başladı ve Trudi çocuğu göğsüne bastırıp salladı. Wolfgang deniz dibini taramayı bırakıp kıyıya doğru yürürken Werner Neil'in yaptığı sakarlığa bakıp üzüntüyle başını salladı.

Komando saldırısı bitmişti. Hippilerin ellerindeki son konservelere elkoyan Carline'ın öncülüğünde, kumsal boyunca, uçuş pistine doğru koştular. Neil elindeki sopayı denize fırlattı ve marihuana bitkilerinin arasından topallayarak ve bitkilere zarar vermemeye çalışarak geçti.

"Yukio, bravo! Aferin Monique!"

Carline onları buldozerin arkasında bekliyordu, soluk renkli gözleri heyecandan ışıl ışıldı. Kimo, eğitimli bir polis olmasına karşın saldırının önderliğini yapmak istememişti ama Carline, hippileri taciz etmekten çocukça bir zevk alıyordu. Okullararası bir maça nezaret eden bir izci lideri gibi, onları güçlerini sonuna dek harcamaya teşvik etmiş, ama gerçekte hiç kimsenin canının yanmamasına büyük özen göstermişti. Krom kaplı tabanca onun hakem düdüğü gibiydi ve Neil Carline'ın gerçek tatili Saint-Esprit'de bulduğunu hissetti. Doğuştan gelen tüm zenginliğine, babasından kalan ilaç şirketine ve Afrika'ya yaptığı misyoner gezilerine karşın, kumsaldaki hippi yerleşimine yapılan bu saldırılar ilk kez yararlı biri olduğunu hissettirmişti ona. Doğuştan zengin olanlar için, hayatın en ciddi işi oyunlardı daima.

"Neil, iyi misin? Ayağını kesmişsin." Carline beyaz mercanların üzerindeki kan izini gösterdi. "Kadınlardan biri seni ısırdı mı yoksa? Bu Almanlara dikkat et –hiçbir şey durduramaz bunları."

"Televizyondan oldu. Ekrana kazara vurdum."

"Boktan bir program vardı herhalde. Dr. Barbara'ya git de şuna bir baksın. Bu arada, harikaydın evlat. Bir daha bizim bir şeyimizi çalmaya kalkmazlar artık."

Carline Monique'le Saitolar'ın önünde, uçuş pisti boyunca yürüdü, her birinin elinde yağmalanmış konserveler vardı. Yabani yerelması ve tatlı patates toplama gibi sıradan, günlük işlerine dönmeden önce Dr. Barbara tarafından kutlanmak için sabırsızlanıyorlardı. Neil ayağındaki, televizyon ekranının cam kıymıklarını çıkararak savaş çığlıklarının dinmesini bekledi. Her şey sakinleşince yürüyüp hippi kampına gitti ve Inger'le Trudi'ye kulübelerini yeniden yapmada yardım etti, onlara yeni bir ateş yaktı ve bebekle oynadı.

Saldırı partileri bir pantomimden farksızdı ama grubu birbirine bağlamak ve sığınağın düşmanlar tarafından kuşatılmış olduğu yanılsamasını desteklemek amacına hizmet ediyordu. Bunlar kısmen kabile gösterileriydi, ama bu saldırılar sığınaktaki sıkıcı ve monoton yaşamda hoşa giden birkaç gerilim anı da sağlıyordu.

Saint-Esprit'deki günlerine, çalışmak ve hepsinden öte, hiç durmadan yiyecek aramak egemendi artık. Asma kilitle korunmuş rezerv stoklarının ve ziyaretçi yatlardan hediye edilip adaya kaçak olarak sokulan birkaç taze meyvenin sayesinde hayatta kalmayı başarmışlar ve Dr. Barbara'nın dünyayı reddetmeleri gerektiği doğrultusundaki görüşünü doğrulamışlardı. Grup şimdi daha önce hiç olmadığı kadar birbirine bağlanmış, disipline girmişti; kafaları işleriyle meşguldü ve kendilerini tümüyle çalışmaya adamışlardı.

Neil tüm bunların Dr. Barbara'yı rahatsız etmeye başladığını görünce şaşırdı. Neil bu dur durak bilmez etkinliğin onun hoşuna gideceğini bekliyordu ama kadın, Carline'la Profesör Saito'nun hazırladığı görev bölümlerinden ve iş hedeflerinden çabucak sıkıldı. Bayan Saito'nun kliniğin ve yemekhane çadırının çevresine diktiği çiçek tarhları, Monique'in döşediği dekoratif taş yollar, Kimo'nun açtığı, durmadan derinleşen yağmur kanalları, bunların hepsi bir araya gelince Dr. Barbara sinir krizlerine girdi. Bir özdisiplin fetişi ve çalışma etiği yaratarak sığınağı kurumlaştırıyorlar ve onları Sa-

int-Esprit'ye getiren anarşik ruhu baskı altına alıyorlardı. Monique'in haşinliği yine su yüzüne çıkmıştı; tıpkı Kimo'nun bağımsız Hawaii krallığının –Neil'e göreyse çadırının taban yüzölçümüne kadar küçülen ülkesinin– düşleriyle yatağında inzivaya çekilme eğilimi gibi. Saitolar bitki laboratuvarından pek çıkmazlarken Carline bunun tersine, kendi adasında dolaşma huyu edinmişti. Uzun ve iri kemikli bedeniyle yeni düşmanlar arıyormuşçasına yerlilerin antik yollarında gezinip duruyordu.

Radyo kabininin yakılmasından sonraki altı haftada sığınak, dinsel bir mezhebin karargâhına benzer bir hale gelmişti. Çadırları ve hayvan ağıllarını telefon telinden bir çit çevreliyordu. Keçilerle tavuklar artık canlarının istediği gibi serbestçe dolaşıp mutfağa pisleyemiyorlardı; asılmış çamaşırlar da egzotik kuşların pisliğiyle kirlenmiyordu artık. Bu yaratıklar, Idaholu bir çiftlik malzemeleri imalatçısının bağışladığı, çelikten ve camdan bir kuşhaneye kapatılmıştı.

Bazen, Neil'e her biri üzerinde adlarının yazılı olduğu kulübelerinde duran loris ve lemura, Bolivya domuzlarına, kanguru sıçanlarına ve Java misk kedilerine yiyeceklerini vermeye giderken sanki bir hayvanat bahçesine, yani sefer ekibinin kurmaya yemin ettiği sınırsız sığınağın tam tersi bir yere gidiyormuş gibi geliyordu. Bakalım ne zaman, diye düşündü Neil, albatrosları da kafese kapatmaya başlayacağız?

Kafesler yaratıkların yararınaydı tabii ki. Profesör Saito'nun dediği gibi, sınırlanmamış özgürlük kaosa yol açardı. Saint-Esprit'yi daha askeri bir yer haline getirerek sığınağı daha yararlı kılmışlardı. Korunan memelilerin nüfusu çoğalmaya başlamıştı ve ender bulunan bitki türleri teraslarda ve laboratuvarların tohumluk tarhlarında gelişip büyüyordu.

Ama yeni rejimden herkes hoşnut değildi. Lagünün buz gibi suyunda saatlerce zıpkınla balık avlayan Neil – Dr. Barbara bunun, alacakları protein miktarını artırmak için, geçici bir çözüm olduğu güvencesini vermişti– uyku tulumunda titreye titreye yatıyordu. Dr. Barbara onun durumundan endişelenip bir dizi kan ve idrar tahlili yaptı ve birkaç gün klinikte kalmasını önerdi.

Ama Neil, yıl sonunda ısınan havaların lagünün suyunu ısıtacağına güvenerek bunu reddetti. Dr. Barbara'nın, ellerini onun diyaframının ve karaciğerinin üzerinde gezdirmesinden, meydana çık-

mış kaburgalarını ve kürek kemiklerini yoklamasından hoşlansa da, klinikte hep huzursuz oluyordu. Cibinliği açılmış o dar yatak, bir sonraki hastasını kapmak için bekleyen bir kapan gibiydi.

Klinikte henüz hiç kimse tedavi olmamış, Monique'nin babasıysa orada, Andersonlar'dan başkalarına da acıklı gelen bir şekilde ölmüştü. Didier'in adada geçirdiği ilk bir ay boyunca çektiği büyük azap ve ateşler içinde yattığı geceler yaşlı çevreciyi bitirmişti. Neil lagünde balık avlamaya başlayınca Monique'in hazırladığı şaraplı balık çorbası adamcağızı hemen diriltti. Adam doğrulup oturdu, bilinci yerine geldi ve Neil'e, hayvan kafeslerinden gelen kokular hakkında mükemmel bir yorum sundu.

Trajik bir şekilde, ilk kez yürüyüp açık hava helasına gittiği gece Didier ağır bir inme geçirdi. Monique ertesi sabah, kahvaltısını götürdüğünde buldu onu. Bütün kanı çekilmiş ufacık yüzü, pörsümüş bir greyfurta dönmüş, bembeyaz olmuş dudakları tütün lekeli dişlerinin üzerinden sıyrılmıştı. Profesör Saito Dr. Barbara'ya adamın çenesindeki ve alnındaki eziklerden söz etti ama ihtiyarın, dua kulübesinin yanındaki mezarlığa gömülmesine yardım etti. Carline kısa bir vaaz verdi, Dr. Barbara Monique'i teselli etmek için elinden geleni yaptı ve babası için gereken her şeyin yapılmış olduğunu söyledi.

Ama Neil, eziklerden daha başka şeyler de görmüştü. Dr. Barbara kirlenmiş çarşaf takımlarını kliniğin arkasındaki bir mangalın içinde yakmış, Neil ise kadın kendisini ateşi karıştırıp canlandırmaya gönderdiğinde yastık yüzünün yanmayacak kadar ıslak olduğunu fark etmişti. Yırtılmış pamuklu kumaşa bulaşan kan lekeleri, elmacık kemikleri, çene ve kaş kemerlerinin izini belirgin bir biçimde gösteriyordu. Alevler kumaşı yutarken Neil karanlığın içinden birinin çıkageldiğini, cibinliği aralayıp yastığı ihtiyarın yüzüne bastırdığını ve adam nefes almak için çırpınırken uzun dişlerinin dudakları yardığını düşündü.

Neil gözetleme kulesinin duvarına çizilmiş müstehcen resmi ve Dr. Barbara'ya yönelik cinsel tehdidi düşündü. Birisi tavuğu kesmiş ve iri burunlu kadınla çiftleşen keçiyi çizmişti. Kimo, Carline, belki de daldığı asit hayallerinden biri sırasında Werner'di bu, kimbilir? Yoksa Alman mıydı cibinliğin içinde yatanı Dr. Barbara sanarak güneş doğmadan saatler önce kliniğe süzülen?

Neil Dr. Barbara'yı uyarmaya çalıştı ama konuşurken kadın ona gülümsedi ve masanın üzerine satranç taşları gibi sıralanmış kan ve idrar örneklerine baktı.

"Kimse bana zarar vermek istemez Neil. Werner bile. Ben her şeyimi sığınak için feda ettim."

"Biliyorum doktor. Ama ölmüş tavuk ve gözetleme kulesindeki o resim..." Neil resmi anlatamayacak kadar utandı. "Bunlar bir tür uyarıydı."

"Neil..." Dr. Barbara bir kan şişesini hareket ettirdi, şaha mat çekmişti.

"Herhalde senin ya hafiften ateşin vardı ya da nükleer bir savaşı düşlüyordun. Saint-Esprit, kendisiyle barışık bir yerdir. Hatta gereğinden fazla, diye düşünüyorum bazen..."

Ve dış dünya bunu böyle görüyordu. Binbaşı Anderson'la karısı Didier'in ölümüne çok üzülmüşler, cenazede herkesten uzak durmuşlar, ama Neil onlara soru sormaya çalışınca hiçbir şey söylememişlerdi. Saint-Esprit'ye gelen birkaç ziyaretçi, uçuş pistinin kapatılması üzerine harekete geçen meraklı gazeteciler; geçerken uğrayan, armağan olarak da yanlarında soyu tehlikede hayvanları getiren Avustralyalı ve Amerikalı yatçılar; tehlikede bulunan çok miktarda bitkiyle gelen bir Fransız çevreci grubu, iradesi güçlü, çok katı, kabile reisini andıran bir kadının liderliğindeki suskun bir grup tarafından korunan bu adaya binlerce albatrosun geri dönmekte olduğunu gördüler. Gruptakiler resifin ötesindeki dünyayı köktendinci bir mezhep gibi reddediyor, verdikleri hediyeleri kibarca geri çeviriyorlardı. Ziyaretçilerden istedikleri tek şey, arkadaşlarına ve yakınlarına hepsinin iyi olduğunu bildirmeleriydi. Haber filmi kameraları manzarayı çekerken onlar çoktan, çapalama, bitki dikme ve su taşıma gibi basit işlerinin başına dönmüş oluyordu. Soyu tehlikede bitkiler ve hayvanlar bu suratsız kabilenin çevresinde yaşamayı sürdürüyor ve çoğalıyorlardı. Sanki başka bir gezegenden gelmiş konuklardı hepsi.

Neil'in bu amansız rejimde verdiği aralar, mutfaktaki artıklardan ayıkladığı birkaç yiyecek kırıntısını Trudi'yle Inger'e verip hippilerle geçirdiği zamanlardı. Saint-Esprit'de hayata ne kadar özen gösterilse de Neil, kan şişeleriyle satranç oynayan Dr. Barbara ve gözetleme kulesindeki o uğursuz resmi yapan ressam tarafından

yaratılmaya kararlı, daha karanlık bir adanın ortaya çıkmaya hazır olarak beklediğini hissediyordu. Neil Saint-Esprit'ye nükleer patlamayı düşleyerek gelmişti ama, yan odada farklı türde bir ölüm, sahneye çıkmak üzere bekliyordu.

Cezalandırma saldırısından sonra Neil kadınlar için yeniden ateş yakıp kulenin yanındaki açık alana giderken Werner'i gördü. Alman, dağın yamaçlarında saatlerce dolaşıp, sanrı yaratan bir ilacı damıtmada kullandığı az bulunur mantarları ve ağaç kabuklarını aramıştı. Neil palmiyelerin arasına gizlenerek yaklaşırken Werner'in ölü bir albatrosun yanına çömeldiğini gördü. Alman hayvanın kanat tüylerini yoluyordu; Dr. Barbara'yla keçinin müstehcen resimlerini süslemek için tüyden bir kalem bulmuş gibi sanki.

Neil Werner'in arkasından, ona meydan okumaya hazır bir halde yürümeye başlayınca adamın kuş için bir mezar kazdığını fark etti. Werner hayvanın üzerine eğilip tılsımlı bir Hintçe cümle mırıldandı, kanadından bir tüy koparıp koyun postu ceketinin yakasına sapladı. Yakasını otlarla, kurumuş bir çiçekle ve bir tavuk ayağıyla süslemişti; Saint-Esprit'de ölmüş her şeyin ayaklı bir türbesi olmaya kararlıydı sanki.

"Neil? Savaş mızrağın nerde?"

"Denize attım." Neil özür dilercesine ellerini havaya kaldırdı. "Inger'le Trudi'ye yeniden bir ateş yaktım. Saldırıdan ötürü üzgünüm Werner."

"Alıştık artık. Televizyonun pili yoktu zaten. Ama onu seyretmek Gubby'nin hoşuna gidiyordu."

"Ona başka bir televizyon bulacağım. Bunu yapan sırf David. Kendinden geçiyor. Aslında, bu işte ciddi değil."

"Hayır, bence ciddi." Werner dönüp Neil'i süzdü, sanki onun mezar ölçüsünü alıyordu. "Burada senin dışında herkes ciddi. Dikkatli ol Neil. O küçük bir adam ama elindeki küçük ada sayesinde büyüyor."

Neil kuşu mezara koymak için Werner'e yardım etti ve kumu avuçlayıp kuşun kirli tüylerinin üzerine attı. Alman'ı teselli etmeye çalıştı. "Hiçbir şey sonsuza dek sürmez Werner; Saint-Esprit'de bile. Ölen her yaprak için bir mezar bulamazsın."

"Sen Dr. Barbara'yla çok fazla konuşmuşsun. Her şey için bir tören gerekir. Aldığın her nefes bir kutlamadır ve son nefes için bir

tören içerir. Sadece kendimizin değil, her kuşun ve her çiçeğin son nefesi için." Ateşten çıkan odun dumanının kokusu geldi Werner'in burnuna. "Bizimle birlikte yemek yer misin Neil?"

"Hayır, o size ve Gubby'ye yeter ancak. Yarın biraz pirinç getirmeye çalışacağım." Ayrılmadan önce sordu: "Werner, dalgalar karaya ölü bir köpekbalığı atsaydı ne yapardın ya da bir balina?"

"Onun gözlerini gözüme takar öyle bakardım Neil. Seninkileri takıp da baktığım gibi. O zaman, Dr. Barbara'dan uzakta, yeni bir hayat görürdü o gözler."

Trudi'yle Inger akşam karanlığından hemen önce, ayaklarını sürüyerek uçuş pistine gelip kampın girişinde belirdiler. Tozların içine oturdular, Gubby Trudi'nin boynundaki bir askıda sallanıyordu. Çocuğun aydede gibi şişkin kafası güçsüz boynunun üzerinde yana devrilmişti ve gözleri ağaçlardaydı; gülecek bir şey arayıp da bulamıyordu sanki. Onlara acıyan Kimo çadırdan bir sırt çantası getirdi ve birer gofret verdi. Onlar parmaklarındaki çikolatayı yalarken Carline çitin dibinde, tedirgin bir şekilde, kendi kendine gülümseyerek, sinsice dolaşıp duruyordu ve Bayan Saito dışarı çıkıp onları ağzından sağanak gibi boşalan bir Japoncayla azarlamaya başladı.

Sonunda, tüm bunlarla hareketlenen Dr. Barbara kliniğin merdivenlerinden indi. Mutfağın dışında hâlâ tavaları ovan Monique'e kızgın bir şekilde baktı ve Andersonlar'ın girişe döşediği dekoratif karolardan birini bir tekmeyle yana fırlattı.

Ellerini beline koyup, çitin ötesindeki kadınların çöp gibi kollarına ve soluk yüzlerine, sanki bir sempati kazanma gösterisi yapıyorlarmış gibi baktı.

"Inger, geceyi burada geçirecekseniz bir battaniye getirmeniz gerek."

"Yiyeceğimiz kalmadı doktor." Inger sakin bir sesle devam etti. "Gemilerden hırsızlık yapamıyoruz ve kimse bize bir şey vermiyor. Bugün öğleden sonra son konservelerimizi de aldınız elimizden."

"Daha önce siz onları bizden çalmıştınız. Bizim de sizin kadar ihtiyacımız var onlara."

"Denizden bulduk onları. Hepsini. Onların bir tanesi için Neil yüzdü."

"Öyleyse denize geri dönün." Dr. Barbara hippilerin yakarmalarından bıkmış, *Dugong*'un enkazına bakıyordu. "Yatınızı alın ve resifin dışında balık avlayın."

"Balık mı?" Trudi bebeğin başını bomboş göğsüne bastırdı. "Çok yorgunuz –gün boyu avlansan bile ancak bir kişiye yetecek balık tutabilirsin."

"O halde Tahiti'ye geri dönün, niçin burada kalıp da açlıktan ölesiniz?"

"Adayı seviyoruz doktor. Bizim de adamız burası."

Dr. Barbara tel kapıya sinirli bir yumruk vurdu. "Sizin adanız değil burası! Saint-Esprit albatroslara ve sığınağa ihtiyaç duyan tüm yaratıklara aittir..."

"Bebeğimin sığınağa ihtiyacı var." Trudi huzursuzlanan çocuğu yatıştırdı. "Gubby için biraz süt verin bize. Sırf bebek için."

"Süttozu yalnızca acil durumlar içindir. Ayrıca, çocuklara da yaramaz."

"Dr. Barbara..." Kimo titreyen kapıyı durdurdu, dev gibi ellerini sanki havayı da sakinleştirmek istiyormuş gibi yukarıya kaldırdı. "Bebeğe bir şeyler verebiliriz. Sadece şimdilik."

"Peki yarın?"

"Ben şimdiyi düşünüyorum doktor."

"Ama ben geleceği düşünüyorum." Dr. Barbara herkese, sığınağı kendisiyle paylaştıklarını hatırlamış gibi, meydan okurcasına baktı . "David, eminim sen benimle aynı fikirdesin, değil mi?"

"Elbette Barbara..." Yüzüne dik dik bakılan Carline tedirginleşti. "Bu zor bir iş, ama senin yanındayım."

"İyi. Peki ya sen Yukio?"

"Yiyecek dağıtım planlarını yeniden düzenleyebiliriz..." Karısından çekinen botanikçi durumu toparladı. "Ama planlar belki de doğrudur."

"Kesinlikle doğru. Onlara az zaman harcamadık."

Bu sahneyi kliniğin merdivenlerinden izleyen Neil, kurnazca ama zalim bir sınava tanık olduğunu hissetti. Hippilerin yiyecek isteklerinin haklılığı ikinci planda kalan bir sorundu. Dr. Barbara Saint-Esprit'deki her şeyi sınadığı gibi sığınak ekibindekilerin kararlılığını da sınıyordu. Albatroslar, soyu tehlikede bitkiler, hayvanlar ve adadaki her şey, Dr. Barbara'nın müthiş beklentilerine uygun o-

lup olmadıklarını gösterecekleri, bitmek bilmez bir sınava giriyorlardı durmadan.

Şaşırtıcı bir şekilde, iki hippiye ve hasta çocuklarına yardımı reddetme konusunda en kararlı davrananlar kadınlardı. Bayan Saito'yla Monique, kararsızlık içinde bocalayan erkeklere karşı birleştiler ve kapının dışındaki yılgın üçlüye dik dik baktılar. Onların desteğini ele geçiren Dr. Barbara çalım satarak çit boyunca yürüyüp paslı telleri yokladı.

Kadın parmağını şaklatırken yanında beliren Neil'in elinde iki kutu süttozu vardı.

"Nedir onlar Neil? Sahilde mi buldun?"

Neil ona sağlam etiketleri gösterdi. "Senin bürondaki raftan aldım."

"Öyle mi?" Dr. Barbara'nın bakışları Neil'e daha önce hiç görmediği kadar sıkı bir dikkatle çivilenmişti; kadın, yarattığı cepheleşmede onun tepkisini bekliyordu sanki. "Peki, şimdi gidip onları yerine koyuyorsun."

"Hayır doktor. Onları bebek için Trudi'ye vereceğim."

"Bütün kutular gidince ne olacak peki? İşi gücü bırakıp birbirimize karşı gereğinden fazla şefkatli davranmamız yüzünden hiç yiyecek kalmayınca?"

"Böyle bir şey olmadı Dr. Barbara. Henüz yok böyle bir şey. Biz hayvanları kurtarıyoruz ve de albatrosları."

"Onlar tehlikedeler Neil. Sığınağı bu yüzden kurduk. Ama burada bile seçici olmak zorundayız. Her şey kurtarılamaz."

"Yine de şefkatli olabiliriz doktor. Fransız askerler beni öldürmeye kalktığında beni korumuştun."

"Ve ben hâlâ seni koruyorum. Burada her şey her zaman iyi gitmeyebilir, o zaman yine bana geleceksin. Şimdi, o kutuları büroma geri götür."

"Hayır..." Neil kapının dışına çıkıp, yere çökmüş kadınların arasında durdu ve el sallayan tedirgin çocuğa gülümsedi. "Eğer sütü Gubby'ye vermezsem gider, Trudi ve Inger'le birlikte sahilde yaşarım. Onlara balık avlarım ve sığınaktan ayrılırım."

"Neil!" Dr. Barbara onu tutmaya çalıştı. "Saint-Esprit'ye birlikte geldik. Ayrılamayız..."

"Biz kendi sığınağımızı kuracağız Dr. Barbara."

Carline onları ayırmak için ilerledi; iki düşman yerliyi ayıran bir misyoner gibi hoşgörüyle gülümsüyordu. "Barbara, acele etme de bunu bir düşünelim. Saint-Esprit'ye hava yoluyla bir ton süttozu getirtebilirim. Yiyecek içinde yüzebilirsin."

"Neil bizim en iyi zıpkınla balık avlayanımız," diye söze girdi Kimo. "Ona ihtiyacımız var doktor."

Neil, iki elinde süt kutusuyla beklerken Monique'le Bayan Saito'nun Dr. Barbara'dan yana olduklarını biliyordu. İkisi de Neil'e toplum dışı bir serseri gibi davranıyordu zaten.

"O, tembel bir çocuk," diye diretti Bayan Saito. "Hiç çalışmaz, gün boyunca hayal kurar sadece."

"Bırak gitsin Barbara," dedi Monique. "O zaten sahilde yaşıyor. Kadınları almak daha iyi. Onlara çalışmayı öğretebiliriz hiç olmazsa."

"Evet..." Bu öneri Dr. Barbara'nın sinirlerini yatıştırmıştı. Monique'i başıyla onayladı ve dönüp iki Alman kadını süzdü. Çok ilerisini, başka bir adayı ve şefkatten arınmış başka bir sığınağı düşlüyor gibiydi sanki.

"Pekâlâ öyleyse. Monique, söyle onlara, bebeklerini getirip bu kampta bizimle yaşayabilirler. Neil onlardan sen sorumlusun. Kalabilirler; ama onların karnını sen doyuracaksın."

XI
Üreme istasyonu

Dr. Barbara bir çocuk istiyordu. Kendisi için değil, bunu açıkça belirtmişti. Babası Neil olacak, Inger ya da Trudi tarafından doğurulacak bir çocuk; yeni Saint-Esprit krallığını kutlamak için, sığınakta doğacak ilk çocuk yani. Neil lagünde su yüzüne çıkıp da kıyıya doğru yüzmeye başlayınca iki kadın onu ocağın başında bekliyordu. Ne yazık ki kadınlar hâlâ, Neil'in rahimlerine koyup Dr. Barbara'ya verecekleri hediyeyle değil de getirip midelerini dolduracağı şeyle ilgiliydiler.

Neil denizden kıyıya doğru yürüdü, bir saattir deniz dibinde yüzmekten ve dalgıç giysisiyle oksijen tüpünün ağırlığından ötürü bitkindi. Inger, çelik okun saplandığı, can çekişen hanibalığını görünce neşeyle bağırdı. Gubby öne doğru sallanıp balığın boyutları-

nı gülünç bularak kıkırdarken Trudi dalgaların içine koşup Neil'in yürümesine yardım etti.

"Neil! Bu çok büyük. Yunus* bile böyle bir balık görmemiştir."

Trudi dev gibi dalgaların arasında Neil'le birlikte mücadele ederken kolları hanibalığının kanına bulandı. Inger ateşi bırakıp Neil'i çekerek sudan çıkardı ve balıkla zıpkın tüfeğini elinden aldı.

"Zavallı Neil! Bir savaş vermişsin herhalde." Inger Neil'in ağzının çevresindeki basınç izini ovuşturarak düzeltti. "Trudi bunu yine birisi öpmüş. Sanırım Neil'in denizde bir hanım arkadaşı var..."

"En büyük payı sana vereceğiz," dedi Trudi Neil'e, hanibalığını ateşe taşırken. "Sen yarısını al, kalanı bizim olsun. Ne yüzücü yahu! Yüzerek Honolulu'ya bile gidersin neredeyse."

"Kafasına öyle şeyler sokma. Neil olmazsa açlıktan ölürüz."

Neil kumlu sahilde sendeleyerek durdu ve neşelenen Gubby'ye su damlaları fırlattı. Kadınlar Neil'in omuz askılarını çözdüler ve oksijen tüpünü yere indirdiler. Dalgıç giysisinin fermuarını açtılar, yakasını kıvırdılar ve siyah kauçuk giysiyi Neil'in omuzlarından sıyırdılar. Inger yere çömelip Neil'in mayosunu aşağı indirdi, kasığındaki bir yosun lifini temizledi ve kuma oturttu.

Neil bebekle oynayıp nefeslenmeye çalışırken kadınlar balığı ayıklayıp temizlediler, bileklerine balık bağırsakları bulaştı. Başı ve kuyruğu keserken ellerinin arasında bir kasap bıçağı parladı, sert deriyi yüzdüler ve daha yeni ölmüş balığın içinden bir bambu çubuğu geçirdiler.

Kömürün üzerine damlayan ilk yağ damlalarının sesiyle hoşnut olan kadınlar Neil'in üzerine bir havlu sarıp hemen kuruladılar.

"Neil sen yeni Johnny Weissmuller'sin," dedi Inger. "Belki bizi de Hollywood'a alırsın artık. Bir düşün, bir Tarzan'a iki Jane..."

"Kimse Neil gibi balık tutamaz," dedi Trudi kabarıp patlayan eti yalayarak. "Ne Wolfgang, ne de Werner. Çok yakında bir gün seni seveceğiz Neil..."

Bir saat sonra yemeklerini bitirdiklerinde Neil bunun, birisini baştan çıkarmaya çok uygun bir gün olduğunu düşündü; ama kadınla-

* Dev bir balık tarafından yutulduktan sonra karaya çıkan Yunus Peygamber. (ç.n.)

rın onu baştan çıkarması gerekiyordu istedikleri bir zamanda. Deniz, güneş ve gökyüzü, mizansen bizzat Dr. Barbara tarafından düzenlense bile bundan daha mükemmel bir şekilde bir araya getirilemezdi. Sığınak ada Neil'in aşk bahçesiydi, ya da Dr. Barbara böyle umuyordu. Gökyüzünün fırtına bulutlarıyla kaplandığı, bitmek bilmez sert rüzgârların estiği bir haftadan sonra, tatlı bir güneş lagünün yüzeyini sakinleştirmişti şimdi. Yağmurlu günlerde deniz Neil'in avlanamayacağı kadar bulanıklaşmıştı; Inger'le Trudi Neil'in onlara sahilde yaptığı kulübenin akan saz damının altında, suratsız bir halde oturup durmuşlardı. Kadınlar mercan boncuklarıyla oyalanmışlar. Neil kızartılmış muz ve tatlı patatesten onlara düşen payı getirdiğinde onunla göz göze gelmek istememişlerdi.

Şimdiyse deniz berraklaşmış ve balıklar ziyafete katılmaya hazır bir halde lagünün yüzeyine çıkmıştı. Dr. Barbara Kimo'nun, Profesör Saito'nun verdiği tarife göre yaptığı hindistancevizi şarabından da bir testi göndermişti. Dr. Barbara, cinsel belirtilerin iyi haberler verdiğine ikna olunca Gubby'yi klinikten almalarına izin verdi; çocuk Neil'e kendisinden beklenen görevi hatırlatacakmış gibi.

Neil de güneşe ve uyku veren tatlı şarabın insanın kasıklarını tahrik eden zevklerine karşın Dr. Barbara'nın umudunun gerçekleşeceğinden kuşkuluydu. Çok yorulmuştu; önce, kulübeyi yapması sonra da, dördüne yetecek balığı avlamak için çok daha fazla güç harcaması yüzündendi bu yorgunluk; ayrıca, buldozerle resifin yan tarafındaki derin çukura yuvarlanmış oksijen tüplerini bulup çıkarırken ciğerlerini çok zorlamıştı.

Oksijen tüplerini bulduktan sonra kömürlerin üzerindeki şiş hiç balıksız kalmamış ve Inger'le Trudi Neil'in çekiciliğini yeniden fark etmişlerdi ama onu hâlâ bir maskottan ve Gubby'nin ağabeyinden pek farklı görmüyorlardı. İki kadın da kilo almaya başlamıştı. Amfetaminleri, asidi ve esrarı bırakınca dinç ve çenesi kuvvetli bir çift Bavyeralı Hausfrauen'e dönüşmeye başladılar. Ama on altı yaşında, üstelik de Neil gibi saf biri, Amerikan hava üslerinin çevresindeki barlarda yıllarca her türlü şeyi yaşamış olan bu kadınların dengi değildi.

Dr. Barbara çocuğun sütten kesilmesi gerektiğinde diretti ve Trudi istemeye istemeye çocuğu klinikte bıraktı. Werner'le Wolf-

gang'a katıldıklarında Inger'le ikisi birden gebeydiler ve Vancouver'da birlikte doğurmuşlardı. Kendi çocuğuna, zenci bir Amerikalı babadan olma kız bebeğine bakamayacak durumda olan Inger onu bir Katolik evlatlık kurumuna bırakmıştı. Artık sorumluluktan kurtulmuştu ve Trudi'yle ikisi vakitlerini kulübenin dışında güneşlenerek ve bir sonraki yemeği bekleyerek geçiriyorlardı.

"Harikalar yarattın Neil," diye iltifat etti Dr. Barbara bu yeni rejimin ilk ayından sonra, iki kadının ağır ağır çadırlarına dönüşlerini seyrederken. "Mükemmel görünüyorlar."

"Bu çok zor bir iş Doktor." Neil klinikte Dr. Barbara'nın masasının yanında oturmuş, en son idrar örneğine bakıyordu. "Evlilik de böyle midir?"

"Değil tabii. Evlilikte çalışan kadındır ve rahat eden erkektir –büroya gitmek denir buna." Kadın, Profesör Saito'nun nadiren çıktığı bitki laboratuvarına ve Carline'ın yeniden yapmaya başladığı radyo kabinine baktı. "Bir şekilde, Saint-Esprit'deki gibi yani."

"Burada büro işi var mı ki Dr. Barbara?"

"Hayır bu da iyi bir şey." Kadın Neil'e döndü ve Neil'in, daima ani bir politika değişikliğinin habercisi olduğunu fark ettiği o gergin gülümsemelerinden biriyle baktı. "Ama aklıma, Inger'le Trudi için bir iş geldi."

"Mükemmel." Düşündüğü manzara Neil'i neşelendirdi. "Tarlada çalışabilirler."

"Tarlada değil. Onların yeteneklerine daha uygun bir şey düşünüyorum."

"Yetenek mi?" Neil derin derin düşündü. "Onlar sırtüstü yatmaktan başka bir şeyi beceremez ki."

"Kesinlikle." Dr. Barbara idrar örneğini Neil'den alıp rafa geri koydu. "Buna uygun bir şey geldi aklıma."

"Mutfak mı yoksa? Monique'e yardım edebilirler."

"Bu durumda, o iş için fazla ağırlar. Hayır Neil, bence onlar çocuk doğurmalı."

Neil Gubby'nin bunu nasıl karşılayacağını merak ederek dönüp çocuğa baktı; oğlan pencerenin kenarındaki bebek sandalyesinde oturmuş, Dr. Barbara'nın otoriter tavırlarını izliyordu. "İyi de, Inger bebeğini Vancouver'da bırakmış. Trudi'nin de Gubby'si var."

"Evet de bu oğlan... pek iyi değil." Kadın Gubby'nin parmakla-

rını çekiştirmesine izin verdi ama Neil onun ilham alıyormuşçasına, bu şişik alınlı çocukla hiç göz göze gelmediğini fark etti. Kadın Neil'in hâlâ ılık idrar örneğine dokundu. "Onlara yeni bir başlangıç gerek, yeni bir kocayla. Bu, gerçek bir başlangıcı simgeleyecek ve dünyaya gerçekten önemli bir işaret olacak."

"Onlarla bir konuşsan doktor... İkisinin de seksle ilgilendiğini biliyorum. Ama çocukların babaları kimler olacak?"

"Aslında ben tek bir baba düşünüyorum."

"Wolfgang mı? Onların eşi o. Bazen Werner Trudi'yle yatıyor, kadın kendini huzursuz hissettiğinde..."

"Hayır!" diye kestirip attı Dr. Barbara. "Zarar görmüş nesillerden saf kan yavru alamazsın. Onların DNA'sı, kullanılmış otobüs biletine dönmüştür mutlaka."

"Peki, Kimo mu?"

"O, menisini Hawaii krallığına saklıyor."

"David mi yoksa?"

"Çok yaşlı. Üstelik o zaten evli." Dr. Barbara idrar örneğini Neil'in alnına bastırdı; yeniyetme bir krala taç giydiren bir başpiskopos gibiydi. "Neil, ben seni düşünüyorum."

"Doktor...?" Neil irkilerek, kadının gittikçe büyüyen bir tsunami gibi üzerine doğru gelen gülümsemesinden kaçınmaya çalıştı. "Sanmıyorum onların..."

"Sen gençsin, sağlığının zirvesindesin ve sorumluluk almaya hazırsın. Niçin boyuna senin idrar örneklerini muayene ediyorum sanıyorsun? Onlardan hoşlanıyorsun, değil mi?" Dr. Barbara birden, Neil'le çok ilgili görünmeye başladı. "Yoksa Trudi senin için çok mu küçük? Inger çok daha yapılı ama o kocaman göğüsleri biraz bunaltıcı belki de..."

"İkisinden de hoşlanıyorum. Onlar..."

Dr. Barbara seks konusunda daima doğal davranır, günlüğüne Neil'in ne kadar sıklıkla mastürbasyon yaptığını bile not ederdi ama bu kez kadının dobra dobra konuşması Neil'i utandırmıştı. Kadının klinikte, kafese kapatılmış bir matematikçi gibi dalıp gitmiş bir halde bir aşağı bir yukarı dolaşıp sandalyeleri, tüpleri gözden geçirmesini seyretti. Kadın kendine özgü nedenlerden ötürü kendini ihmal etmeye başlamıştı ve artık saçını tarama zahmetine bile katlanmıyordu; değişikliğe susadığını gösteren başka bir işaretti bu.

Sığınak Dr. Barbara'yı sıkmıştı. Yaşamlarının her saati işle doluydu ve hayvanlara bakmak ve kendilerine yeterli yiyecek bulmak için bitmek bilmez bir mücadele veriyorlardı. Bir Japon balina avcısının adaya getirdiği hayvan yemlerini hiç istemeden kabul etmişti ama bunun sağladığı rahatlık, Kimo'yla Carline'ın, çadırlarında tembellik yapmalarından başka bir şeye yaramadı. Erkekler güçten düştükçe kadınlara giderek daha çok iş düşüyordu. Dr. Barbara'nın gözünde, sığınaktaki her türlü zahmetli işin olduğu ve hiçbir kolaylığın bulunmadığı bu yaşam, İskoçya'da geçen kendi kasvetli çocukluğundan bildiği burjuva yaşamının en kötü biçimine benzemeye başlamıştı.

Neil, Barbara'nın Gubby'yi sert bakışlarla süzdüğünü görünce kadının sığınağa yeni ve radikal bir boyutu, onları önce sarsacak, sonra çelikleştirecek yıkıcı bir öğeyi daha katmak istediğini tahmin etti. Kadın hepsini, önce Fransız silahlarıyla ve medyanın parıltısıyla karşı karşıya bırakarak; sonra, gözleyen dünyayı ve yardımlarını reddederek, sürekli sınamıştı. Bu sorunlarla, yalnızca geçit tahtaları döşeyerek ve daha derin hela çukurları kazarak başa çıkmışlardı ama Dr. Barbara onları kışkırtacak başka şeyler arıyordu şimdi. Saint-Esprit'ye geldiklerinden beri uyur haldeki cinsellikleri, kendi kendilerini yok edecekleri güçlü bir silahtı. Süttozu konusunda çıkan saçma tartışma yüzünden Neil'e hâlâ kızgındı ama, onun şiddetli hormonlarının çok ağır giden sığınak yaşamını hemen hızlandıracağını sezmişti şimdi. Neil'in Trudi ve Inger'le cinsel ilişkiye girdiği ve doğacak çocuklarının babası olduğu yolunda en ufak bir ima bile Monique'in ve Bayan Saito'nun kafasındaki kavları tutuşturacaktı.

Neil kumsaldaki ateşin yanına yatmış, Gubby'nin elindeki balık kuyruğuyla oynarken, yanında uyuyan iki kadını seyretti. Bacaklarındaki ve kollarında, iğne yaralarından oluşan doku kabartıları hemen hemen kaybolmuştu. Su alan yatlarından kıyıya sendeleye sendeleye çıkmış o mum gibi soluk yüzlü, bitkin hippiler balık diyetiyle ve Dr. Barbara'nın vitamin iğneleriyle düzelmişlerdi. İki kadın da, kulübe kamplarının harabelerinde kalan ve *Parsifal*'i sefere hazırlamaya çalışan Werner'le Wolfgang'a hemen sırtlarını dön-

müşler ve onları bir daha hiç düşünmemişlerdi. Bebeğinden sık sık ayrı kalan Trudi sığınaktaki yaşamdan hâlâ tedirgindi. Bu ufak tefek, yüz hatları dikkat çekici kadın, ikili içinde daha zeki olanıydı ama ne o, ne de Inger, Dr. Barbara'nın onlar için hazırladığı plandan hiç haberdar değildi.

"Gubby, Gubby..." Neil balık kuyruğunu çocuğun başının etrafında dolaştırıp burnuna dokunurken Gubby onun elini, bir tabyayı andıran alın kütlesinin altındaki gözetleme deliklerine benzeyen gözleriyle ve şaşkın bir bakışla izliyordu. "Bu bir uçan balık Gubby..."

"Sen çocukları seviyorsun Neil," dedi Trudi. Kadınlar uyanmıştı ve dirseklerine dayanarak göğüslerini güneşlendiriyorlardı. "İngiltere'de kardeşin var mı?"

"Hayır. Ama Gubby çok eğlenceli. Ve de çok akıllı."

"Elbette. O hep oyun oynayacak." Kadın çocuğun burnunu sıkıştırdı; çocuk trompet gibi bir ses çıkarınca güldü. "Seni seviyor Neil. Sen baba olmalısın."

"Evet..." Neil Dr. Barbara'nın kumsalın yukarısındaki ağaçlar arasında, bir ada kabilesinin kur yapma ritüellerini seyreden çağdaş bir Margaret Meade* gibi durduğunu fark ederek dikkatlice karşılık verdi. "Olabilirim belki... denemeden bilemem ki."

"Öyleyse denemelisin." Inger yan tarafına yatıp Neil'i tecrübeli bakışlarla süzdü. Kadın onun bir yüzücüye has uzun bacaklarına ve kaslı omuzlarına baktı ve kumla kaplı kasığının hayalini kurdu. Neil'in bacağına dokundu. İşaretparmağını, bacak kaslarını bir savaş arabasının dizginlerini kavrar gibi bir arada tutan dizkapağının üzerindeki sert tendonlarda gezdirdi. "Neil, Dr. Barbara seninle konuştu mu?"

"Konuşmak mı? Ne hakkında?"

"Önemli şeyler hakkında tabii." Inger şarap testisinden bir yudum aldı. "Dr. Barbara daima önemli şeylerden söz eder. Yaşamdan ve ölümden, o değerli hayvanlarından."

"Albatroslardan" diye hatırlattı Trudi.

"Tabii. Albatrosları sakın unutma." Inger Neil'in meme ucunda-

* 1901-1978 arasında yaşamış, ilkel Okyanusya halklarının psikolojik, sosyal ve cinsel davranışlarını incelemiş Amerikalı antropolog (ç.n.).

ki kumları silkeledi. "Onlar bir gün uçup gidecekler ve artık hiç gökyüzü kalmayacak."

"Yaşam ve ölüm de kalmayacak. Dr. Barbara yaşam ve ölüm konusunda çok ciddidir." Trudi sırtını Neil'e yasladı, dirseğini de onun kalçasına dayadı. "Şimdi artık Dr. Barbara'nın bize dediklerini yapmalıyız –balık tutmak, düş görmek ve öğleden sonra barış yapmak."

Inger Neil'in saçlarında pire aradı. İki kadının arasında yatan Neil, dalgalar kumlarda hışırdarken ve Gubby kendi kendine kıkırdarken şarabın beynini hafifçe uyuşturduğunu, yumuşak bedenlerden ve sevgi mırıldanmalarından bir düşe gömüldüğünü hissetti.

"Inger..?"

"Evet Neil?"

"Dr. Barbara'nın yeni bir fikri var. Sen ve Trudi'yle ilgili."

"Tabii. Dr. Barbara'nın fikirlerine daima uyarız."

"Bu fikri söyledi bana." Neil güzel bir cümle kurmaya çalıştı. "Bir çocuk daha istiyor."

"Güzel. Ama sen varsın ya. Onun çocuğu sensin."

"Onun istediği, sizin çocuk doğurmanız. Senle Trudi'nin."

"İyi de, nasıl?" Trudi dönüp Neil'e baktığında gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Biz bunu kendi kendimize yapamayız ki, Dr. Barbara istese de."

"Elbette bunu kendi kendinize yapmayacaksınız..."

"Göster bize Neil." Inger doğrulurken göğüsleri Neil'in yanağına sürtündü. "Lütfen gösterir misin bize? Özel bir aleti olsa gerek. Burada mı? Yoksa orada mı? Trudi, kaybolmuş!"

"Zavallı Neil! Inger, onu kliniğe götür de Dr. Barbara'ya söyle..."

İki kadın Neil'in iki tarafında diz çökerek doğrulmuşlar, bağrışarak onun apış arasına kum döküyorlardı. Neil kendisine eziyet ettiklerini ve Dr. Barbara'yla dalga geçtiklerini fark edince doğrulmak istedi, ama Inger küfrederek onu aşağıya doğru bastırdı. Ağaçların arasından Carline'ın kızgın sesi geldi. Bambu sopaların palmiye gövdelerine vurmasından kaynaklanan korkutucu bir ses de vardı. Werner'le Wolfgang uçuş pistinin ötesine geçmişler, pervasızca buldozere yaslanmış duruyorlardı. Carline hasır şapka tuttuğu sol eliyle vuracakmış gibi yapıp Wolfgang'ın dövmeli göğsünü it-

tirince Werner Amerikalı'nın önünden çekildi ve hızla kumsala doğru koştu. Kopan bağırtı, onun arkasından fırlayıp kum tepesinden aşağıya doğru saldırıya geçen Kimo'dan geliyordu. Kimo, koşuşunu neredeyse hiç bozmadan Werner'i yakalayıp dalgaların içine fırlatıverdi. Bu arada Wolfgang zaten pes etmişti ve uçuş pistinin mercandan yüzeyini tekmeleyip keskin bir toz bulutuna boğarak kulübelerine geri dönüyordu.

"Neil, şimdi senden ayrılacağız." Gördüğü şiddetten keyfi kaçan Trudi Gubby'yi kucağına aldı.

"Görüşürüz Neil." Inger kollarındaki tozları silkeledi. "Pek hoş bir gün değil..."

Giysilerine uzandılar, vücutlarını Kimo ve Carline'den gizlemek için çabucak giyindiler ve hızla çadırlarına sığındılar.

Lagünün güneş ışıklarıyla beneklenen dibi Neil'in altında uzanıyordu; mumyalanmış bir bahçenin zamandışı zemini gibiydi. Dev süngerler deniz şakayıklarının ve deniz hıyarlarının arasında süs bitkileri gibi duruyorlar, yosun öbekleri, on beş metre yukarılarında Neil'in yüzüyle kollarının sanki derin bir uykudan uyanıyormuş gibi göründüğü dalgalı ayna yüzeyinde bayraklarını dalgalandırıyorlardı.

Neil Andersonlar'ın kayığının kenarından denize doğru kaydı ve serin suyla kucaklaştı. Yelken bezinden çapayı saldı ve kıç oturağında duran beton taşı kavradı. Ciğerlerine hava doldurup o ağır dalma taşını göğsüne kadar kaldırdı ve lagünün dibine doğru hızla inişe başladı. Dibe doğru dalan ayaklarından ürken mercan alabalığı ve lüfer sürüleri hızla kaçıştı; büyük bir deniz kaplumbağası yaklaşıp ona baktıktan sonra yüklü bir kalyon gibi sallana sallana gitti.

Neil ödünç aldığı kayığa kumsaldan ağır taşlar yüklemiş, ama Kimo onu, inci avcılarına özgü pasif dalışın ciğerlerine zarar verebileceği konusunda uyarmıştı. Oksijen tüpüyle ağız maskesini takmaya üşeniyordu; birdenbire aşağı inince lagünün derinliklerini, kısa süre de olsa daha net bir şekilde görüyordu.

Kıyıdan iki mil açığa, gözetleme kulelerinin görüş açılarının kesiştiği yere kadar kürek çekmişti. Bazı nedenlerden ötürü, atom si-

lahını taşımak üzere yapılmış bir cephane sandığının, ya da nükleer mayınları deniz dibine demirlemek için kullanılacak gereçlerin lagünün dibinde durduğuna inanıyordu. Silahın kendisini bulamasa bile Saint-Esprit'nin çekirdek bölgesini, Mururoa, Bikini ve Eniwetok'la ilgili tüm düşlerinin merkez üssünü bulmalıydı.

Ayakları yumuşak kuma değdi ve inişin hızıyla dizlerinin üstüne çöktü. Taş parçasını tutmaya devam etti ve sualtı gözlüğünden çıkıp hızla su yüzüne kaçan hava kabarcıklarını seyretti. Benekli denizyılanları loş suda esrarengiz saraylar gibi yükselen ölü mercanların uçurumlarında sık sık boy gösteriyorlardı. Kumsaldaki karşılaşma sığınaktaki birçok düşmanlığı açığa çıkarıp onu bunaltmıştı ama burada, sakin derinliklerde; volkanik kraterin, cehennem gibi soğuğa doğru inişe geçtiği karanlık kenarında huzur duyuyordu.

Altı yedi metre ötesinde, sünger ormanının arasındaki küçük bir açıklıkta bir Fransız devriye gemisinin midyelerle kaplı bordası duruyor, torpido tüpleri dev bir ıstakozun kıskaçlarına benziyordu. Tekne kendine özgü mercansı bir yaşamı benimsemiş, küpeşteleri ve merdivenleri kabukluların çeşitlemelerine dönüşmüştü. Onun ötesinde de, suya düşmüş bir uçağın gövdesi iki kırık kanadının arasında yatıyor, arka tareti terk edilmiş bir gözetleme kafesi gibi lagüne gözcülük yapıyordu.

Uçağı daha yakından görmek için heyecanlanan Neil taşı bıraktı ve su yüzüne doğru yükselirken ciğerlerinden çıkan parıltılı havayı, onu seyreden balıkların irkilen yüzlerine püskürttü. Kayığa çıkıp ağır taşların arasında yarım saat dinlendikten sonra çapayı kayığa çıkardı ve birkaç kez kürek çekerek uçağın bulunduğu yere gitti.

İkinci dalışında bu kez uçağa iniyordu; dizaynını tanımadığı, iki motorlu bir bombardıman uçağıydı bu. Neil küçük bir resif köpekbalığını kovarak, kendisine doğru yükselen uçak gövdesini seyretti. Açılmış üst kapağın boşluğundan pilotun midye bağlamış koltuğunu ve kontrol aletlerini görüyordu. Fransızların, nükleer denemeleri bu uçağın düşmesinden ötürü iptal etmiş ve uçağın nükleer deneme programına bir şekilde karışmış olabileceğini düşündü.

Neil çimento kütleyi bıraktı ve başının yukarısındaki uçak kuyruğunu yakalayıp kendini taretin içindeki boşluğa çekti. Bu çelik

kulübenin içindeki koltukta, didikleyip duran balıkların dikişlerini söktüğü kurşun geçirmez bir yeleğin ve uçuş giysisinin kalıntıları duruyordu. Bu giysinin sahibinin uçağın öteki mürettebatıyla birlikte kurtulmuş olduğunu tahmin etti, ama patlayacak hale gelen ciğerleri yüzünden su yüzeyine doğru hızla yüzerken, bir an koltuğun altında duran bir kemik yığını gözüne çarptı. Birkaç omurga ya da parçalanmış kaburga Neil'e sunulmuş bir yemeğin artıkları, onun çocukça zihnini doyuran ölüm ziyafetinin bir tabağı gibiydi. Su yüzüne çıkıp kayığa tutunurken, lagündeki bütün suların bu kemiklerin gözeneklerinden geçmiş olduğunu düşünüyordu.

Neil'in suya düşmüş uçağı keşfetmesinden hemen sonra sefer ekibinin üyeleri ateşli bir dizanteriye yakalandı. İlk yenik düşen Kimo oldu. Bitki teraslarının üzerindeki palmiye kütüklerini keserken ani bir krampla kasılan bedeni baltasının üzerine yıkıldı. Dinlendi ve yeniden çalışmaya başladı ama yine dizlerinin üstüne düştü ve Neil'le Carline'ın yardımıyla çadırına götürüldü. Orada üç gün boyunca titreyerek, Dr. Barbara'nın termometresini bile dişlerinin arasında zorlukla tutarak yattı.

Ondan sonra hastalananlar Profesör Saito'yla Monique oldu. Bayan Saito, bitki laboratuvarında, çimlenen orkidelerin arasında yatarken buldu kocasını. Adam ateşler içinde yandığı bir gecenin sabahında bir tas sıcak tapyoka yedi; bu da yeni bir kusma nöbetine ve ishale yol açtı. Monique sefer ekibinin kahvaltısını hazırlayamadı ve Dr. Barbara onu dua kulübesinin yanındaki mezarlıkta, babasını çağırarak, mezar toprağının üzerinde dolaşıp dururken buldu.

Trudi'yle Inger mutfaktaki her türlü kap kacağı kaynatmaya koyuldular. Dr. Barbara Neil'e, tavukların yumurtlayacağı bütün yumurtaları imha etmesini emretti ve sonraki günlerde karınlarını, Neil'in avladığı birkaç balıkla ve depo çadırda, gittikçe tükenen konserve stoklarıyla doyurdular.

Neil Dr. Barbara'nın bu esrarengiz ateşli hastalıkla, daha ilk semptomları görünür görünmez mücadeleye başlamasından etkilenmişti. Kadın, alnı soğuk terlerle parlayarak hastadan hastaya koşuyor ve yeni hela çukurlarının kazılmasına nezaret ediyordu.

Lagündeki bütün balıkların onun nükleer patlama düşleriyle bir

şekilde zehirlenmiş olmasından korkan Neil, hastalığı kendisinin getirdiği yolunda, giderek artan bir suçluluk duygusuna kapıldı. Dr. Barbara'ya, suya düşmüş uçakta bir an gözüne ilişen kemiklerden söz etmek istedi ama kadın onu dinleyemeyecek kadar bitkindi.

"David'e söyle, gözünü Trudi'yle Inger'den ayırmasın –Marquesas'tan kötü bir şey getirmiş olabilirler. Sonra Bayan Saito'ya kocasını yıkamasında yardım et. Çarşafları kaynatmanız gerekecek. Çok şükür, en güçlümüz sensin Neil."

"Dr. Barbara; gördüğüm iskelet... daha doğrusu iskelet parçası; lagün zehirlenmiş olabilir."

"Saçma. Bir iskelet olsa bile, adamcağızın kemikleri yirmi yıl önce temizlenmiştir. Boş şeylerle uğraşmanın zamanı değil Neil."

Çok şükür ki, Profesör Saito hastalığın kaynağını hemen keşfetti. Herkesin kuşkulandığı gibi sığınağı hippiler enfekte etmişti. Botanikçi, hasta yatağından kalkarak, su deposunun yanındaki su arıtma cihazından aldığı örnekleri muayene etti. Filtreler korkunç konsantrasyondaki koliform bakterilerle dolmuştu ve daha sonra su kemerindeki suda yapılan analizler, kampın su deposunun dışkıyla kirletilmiş olduğunu gösterdi.

Neil kuşkulu kaldı ama herkes Werner'le Wolfgang'ın, kadınlarının gasp edilmesi gibi gördükleri olayın sapıkça intikamını aldığını kabul ediyordu. Ertesi gece için, Carline'le Bayan Saito'nun yöneteceği ve Almanları Saint-Esprit'den sonsuza dek def edecek son bir cezalandırma seferi planlandı.

Profesör Saito, hastalıktan hâlâ bitkin olduğu halde, az ama güvenli, steril bir içme suyu sağlayacak, geçici bir imbikleme sistemi kurdu. Carline, Kimo ve Bayan Saito'yla saldırıyı planlarken içine korkunç bir soğuk işleyen Dr. Barbara, çocuğun huysuz ağlamalarından rahatsız bir halde, klinikteki cibinliğinde yatıyordu. Andersonlar hücum partisine katılamayacak kadar yaşlıydılar. Dr. Barbara'ya bakmak için kampı ziyaret ettiklerinde Carline'ı buldozerin donki makinesindeki yakıtı boşaltırken görünce buna karşı çıktılar.

"David..." Binbaşı Anderson bir şarap şişesine benzin dolduran Carline'a engel olmaya çalıştı. "Adanın tüm esprisine aykırı değil mi bu? Kirlenmenin kasten yapıldığından emin olamayız."

"Binbaşı, insanlar yüz yıldır böyle söylüyor." Carline pamuklu

gömleğinin kenarını yırtıp şişenin ağzından içeri tıktı. "Ama gördüğümüz ne? Dünyanın her yerinde nehirlere kimyasal maddeler dökülüyor, sızıntılar sahillerimizi kirletiyor ve çocuklarımızı zehirliyor. Bir kerecik olsun, bunun kasten yapıldığını düşünelim artık."

"Niçin onlarla konuşmuyoruz?" dedi Bayan Anderson gözlerini kısıp da, rekoltesini okumak istiyormuşçasına molotof kokteyline bakarak. "Uzlaşabiliriz..."

"Artık çok geç Bayan Anderson. Biz buraya hayatı korumaya geldik, ama yok edilmemize izin vermeyeceğim..."

Carline, çok emin değilse de kararlıydı ve kendini kanıtlamak için son şansını yakalamış gibi görünüyordu. Tüm yaşamınca peşinden gelmiş olan bitmek bilmez şüpheleri, pahalı ayakkabılar içindeki ayaklarının dibinden hiç ayrılmayıp sürekli başının etini yiyen o kendine güvensizliği def edecekti birazdan. O da Dr. Barbara gibi, gerginlik yaratmada başarılıydı. Yetişme tarzındaki bütün o kibar ama kesin kurallar onun değerini düşürmek için gizliden gizliye işbirliği yapmışlardı ve şimdi kendini en basit yoldan kurtaracaktı onlardan. Neil onun, sefer ekibindekiler içinde hastalanmayan birkaç kişiden biri olduğunu fark etti. Su deposunu zehirleyen, gözetleme kulesine müstehcen resmi yapan, tavuğu boğazlayan Carline mıydı yoksa? Bunların hepsi çocukça eylemlerdi; ebedi bir çocuğun, içindeki baskıcı bir nineden aldığı intikamdı.

Barışsever Almanlara karşı saldırıya katılmak istemeyen Neil uçuş pistinde bekledi. Kimo'yla Bayan Saito ormanın içine doğru yollandılar ama Carline, denizden karaya, General MacArthur stilinde sürpriz bir çıkarma gibi tasarladığı eylemi gerçekleştirmek niyetiyle Andersonlar'ın kayığına elkoydu. Neil Gubby'nin klinikten gelen bıkkınlık verici ağlama seslerini dinlerken, Amerikalı karanlık dalgaların arasında bütün gücüyle kürek çekiyor, kumsalı zapt edip mütevazı kulübeleri yakıp yıkmak için sabırsızlanıyordu.

Ama Carline daha cazip bir hedefin peşindeydi. Neil kıyıdan ötedeki dalgaları, ateşten bir örtünün batmakta olan tekneyi kuşattığı yeri seyrediyordu. Patlayan benzin rengârenk şekilleri çıldırtarak *Parsifal*'in bordasını sardı. Geminin donanımı direklerden aşağı

düşerken ipleri çarkıfelek gibi kıvrılıyordu.

Wolfgang kulübeden çıplak bir halde fırlayıp denize doğru koştu, ama yat artık alabora oluyor, kaptan kabini akkor bir fener gibi yanıyordu. Kıyıdan seyreden Kimo ve Bayan Saito bile teknenin tahrip edildiğini görünce irkildiler. Carline kürekleriyle yanan dalgaların arasından geçiyor, baykuşumsu bir yüzle kendi kendine gülümsüyordu. Çocukların çılgın partisine katılmış sarhoş bir baba gibi.

Neil bunların hepsine sırtını döndü, uçuş pistini geçti ve lagüne doğru yollandı. Kıyıdaki kulübenin alt tarafındaki sahilde kırılan dalgalar küllü kumları geçip Neil'in iki kadının karnını doyurduğu ve Gubby'le oynadığı ocağın kalıntılarının üzerinden aşıyordu. Hanibalığından kalan son parçalar derinlere doğru çekiliyordu. Lagünün uyuyan ihtişamına katılmak için sabırsızlanıyorlardı sanki.

Neil bir saat sonra kampa döndüğünde, yanan yatın alevleri, yanıp harap olmuş teknenin okyanus dibini boylamasıyla sönmüştü. Saint-Esprit karanlıktı yine; tek aydınlık, ürkmüş gökyüzünde dönüp duran albatroslardan ve siyah kumsalı gecenin yorulmaz çamaşırcı kadını gibi yıkayıp duran denizden geliyordu.

"Monique! Trudi!"

Kliniğin pencerelerinde el feneri ışıkları parladı. Inger basamaklara oturmuş hıçkırarak ağlıyor, Bayan Anderson onu yatıştırmaya çalışırken Kimo kendini sakinleştirmek için kapının önünde dolanıp duruyordu; acıklı bir trafik kazasına tanık olmuş, duyarlı bir polis gibiydi. Bu gürültüleri duyup kalkan Profesör Saito daracık omuzlarına giydiği gömleğini ilikleyerek bitki laboratuvarından dışarı çıktı.

Dr. Barbara mı ölmüştü yoksa? Neil uçuş pistinin ayaklarının altından kaydığını hissetti. Dr. Barbara'nın cesedinin törenle, soluk mercan tozlarının üzerinden dua kulübesinin yanındaki mezarlığa taşınışı geldi gözünün önüne. Tüm Saint-Esprit, inleyen uçurumlarıyla, albatroslarıyla lagünün içine doğru kayıyor gibiydi; kliniğe doğru koştu, ağlayan Inger'in yanından basamakları çıkarken Kimo'nun yön değiştiren el feneri ışıklarıyla zaman zaman aydınlanan ciddi yüzünü okumaya çalıştı.

Binbaşı Anderson Dr. Barbara'nın yatağının yanında durmuş, eliyle cibinliği kaldırıyordu. Bir kapanın ölümcül yayını açıyormuş gibiydi. El fenerini beyaz çardağın içine tuttu, Dr. Barbara tere batmış yastığının üzerinde yatıyordu, sarı saçları kalıp gibi yapışmış, ıslak bir peruğa dönmüştü. Fener ışığında gözleri kımıldadı ve bir an, denizin çok açıklarında, yanan *Parsifal*'deymiş gibi göründü.

"Dr. Barbara..." Neil Binbaşı Anderson'u ittirip geçti ve yatağın yanında diz çöktü. "Benim, Neil, Dr. Barbara. Sakın ölme..."

Monique Dr. Barbara'yla göz göze gelmek istemeyerek Neil'i kenara çekti. Neil'e sarılınca Neil onun kalp atışlarını hissetti.

"Dr. Barbara ölmedi," dedi kadın ona. "Ateşi düştü. Ama ne yazık ki bir ölü var..."

Bayan Anderson bebek karyolasının yanına gidip, Gubby'nin yüzünü örten büyük yastığı kaldırdı. Çocuk hareketsiz yatıyordu, elleri sırtına doğru itilmişti ve gözbebekleri yön değiştiren ışıkların altında hiç kımıldamıyordu. Bayan Anderson elini Gubby'nin taş gibi kafasının arkasına koyup başını kaldırınca herkes çocuğun boş bakışlarını gördü.

Ama Neil yastığa bakıyordu. Islak pamuklu kumaşta kusmuk izleri vardı, tıpkı Mösyö Didier'in ölümünden sonraki yastık yüzü gibiydi ve aynı kanlı ağız iziyle lekelenmişti.

XII
Kandaki ateş

Bir Albatros çığlık atarak zirvenin üzerinden süzülüp geçti, Neil'in yüzüne çarpmak istiyormuş gibi germişti siyah kanat uçlarını. Neil radyo direğinin kaidesine yaslandı ve durmadan rüzgârın peşinde koşan bu yalnız yaratığa el salladı. Gökyüzünden bıkan deniz kuşları uçurumun kenarına kondular. Bilinmeyen bir terminalde sonsuza dek gecikmiş yolcuları andırıyorlardı, zamanın yanlış yere koyduğu göçebe bir kabile gibiydiler.

Binlerce albatros Saint-Esprit'de toplanmıştı; Dr. Barbara'nın sığınak düşünün kesin bir başarısıydı bu. Neil adada dolaşıp orman yollarını tararken ve atolün dış sığlıklarına doğru yüzerken, kendilerini terk eden beyaz saçlı kadına ağlayan monoton seslerini dinliyordu onların.

Neil uçurum boyunca yürüyüp, bitki teraslarının üst tarafındaki ormanlık yamaçlara göz gezdirdi. Zirveden bakınca uçuş pistinin yanındaki kampta her şey sakin görünüyordu; adanın fotoğrafını çeken birkaç küçük uçağın Papeete'ye taşıdığı izlenim buydu. Monique'in kahvaltıyı hazırladığı mutfak ateşinden duman yükseliyordu. Inger'le Trudi bir saattir çamaşır küvetinin başındaydılar ve ağaçların arasına bir sıra çarşaf asılmıştı. Bayan Saito bitki laboratuvarının arkasındaki kilerde balık tütsülüyor ve uçurumun alt tarafındaki kayalık havuzlarda bulduğu deniz meyvelerini salamura yapıyordu.

Erkeklerin hiçbiri yerinden kımıldamamıştı. Saat sabahın onunu geçmişti ama Kimo'yla Carline hâlâ çadırlarındaydılar, kulkas kökü kaynatmakla ve yabani yerelması toplamakla geçecek bir günü düşünerek daha şimdiden yorulmuşlardı. Biraz sonra Carline yanmış radyo kabininin civarında aylak aylak dolaşır, kadranları ve mikrofonları tamir etmeye çalışıp, terk edilmiş havaalanının kaderi hakkında derin düşüncelere dalardı. Dr. Barbara'nın yokluğuyla Neil'den daha fazla şaşkına dönen Kimo'ysa hayvan ağıllarının tehlikedeki sakinlerinin arasında bir tür arkadaşlık bulmuş, ama ender bulunur kuşlardan birçoğunu serbest bırakmıştı. Öğleden sonra Profesör Saito güneşten kamaşan gözlerini kırpıştırarak bitki laboratuvarından çıkar ve bir saat boyunca Bayan Anderson'a, bitkileri çok büyüyüp iç içe girmiş bitki teraslarındaki zararlı otları ayıklamada ve sulamada yardım eder, Binbaşı Anderson'sa Saint-Esprit'nin yanıp kavrulmuş kumlarına ayak basmak istemiyormuşçasına asık bir suratla yatın kaptan kabininde otururdu.

Her şey iyi görünüyordu da, Dr. Barbara olmayınca sığınak pusulasını, yönünü kaybetmişti. Neil onu çok özlüyordu ve şimdi, kayboluşunun üzerinden üç hafta geçtiği halde, onun artık kliniğin merdivenlerinde durmayacağına, balığa çıkmadan önce Inger ve Trudi'yle oyalandığında kendisini azarlamayacağına bir türlü inanamıyordu. Onun, geçen yatlardan birinin birlikte götürme teklifini kabul edip adadan kaçtığını, çünkü Fransız yetkililerin çok yakında çocuğun ölümünü araştırmaya başlayacaklarının farkına vardığını düşünüyordu.

Kimse çocuğu Dr. Barbara'nın öldürdüğünden emin değildi ama herkes ona, sanki kanlı yastık hâlâ onun elindeymiş gibi dav-

ranmıştı. Neil kadının, ateşinin tümüyle düştüğü sabah çayını yudumlarken sefer ekibindekileri görmezden gelişini hatırladı. Kimo ellerinin nasırıyla oynayıp bu küçük ölüm üzerine boyuna düşünüp durmuş, sonra mezarlığa gidip öfkeli bir mezar kazmıştı. Profesör Saito'yla karısı kafalarındaki imkânsız bir ahlâk abaküsünün boncuklarını sağa sola iterek bitki laboratuvarının sağduyulu havasına çekilirlerken, Monique oturup babasının fotoğrafının üzerine çöktü; onun da öldürüldüğünden şüphelendiği çok açıktı. Yalnızca Carline etkilenmemiş görünüyor, Dr. Barbara'ya korkulu bir hayranlıkla bakarak gergin gergin gülümsüyordu.

Ama Andersonlar harekete geçmeye karar vermişti. Gubby'nin ölümünden çok rahatsız olmuşlar, teknelerini ilk gelgitte Tahiti yolculuğuna çıkmak üzere hazırlamışlardı; kuşkularını limana varır varmaz polis şefine bildirmeye kararlıydılar. Kimo bebeği, boş bir oyuncak sandığını çakarak yaptığı küçük bir tabutun içinde mezarlığa taşırken Andersonlar Neil'le ve dört kederli Alman'la birlikteydiler. Yaşlı çift, çocuğu koruyamamış olmalarından ötürü kendilerine kızgın bir halde, Neil'in kutunun üzerine kürekle siyah kum atmasını beklediler.

"Bu kadar yeter." Binbaşı Anderson elini sallayarak Neil'i uzaklaştırdı. "Fazla uğraşmaya gerek yok, delikanlı hiçbir yere gitmeyecek."

Bayan Anderson iki genç kadını ve onları teselli eden Werner'le Wolfgang'ı mezarlıkta bırakıp dönerlerken Neil'in elini tuttu. Bebeğin ölüsünün bulunmasından sonra, sahildeki kulübelere yapılan saldırı ve *Parsifal*'in yakılması unutulmuştu. Hatta Carline iki hippiye sempati göstererek, yatın yakılmasını ve Gubby'nin ölümünü biraz fazla şiddetli bir üniversite oyununun üzücü sonuçlarına döndürdü. Ama Bayan Anderson Dr. Barbara'nın daha katı kurallarla oynadığının farkındaydı.

"Neil, kendini kollayabileceğinden emin misin? Dr. Barbara'ya dikkat et. Belki de bizimle birlikte gelmen gerek."

"Bana bir şey olmaz Bayan Anderson. Dr. Barbara bana zarar vermez."

"Bu kadar emin olma. Zavallı Gubby, senin onu nasıl sevdiğini biliyorum. O çocuk ilk değil ve sonuncu da olmayabilir."

"Bayan Anderson... kimse Gubby'yi Dr. Barbara'nın öldürdüğü-

nü görmedi." Neil Dr. Barbara'yı gömebilecek bu kuşku heyelanını durdurmaya çalışırken, onun Saint-Esprit'yi, sığınağı ve başının üzerinde dönüp duran albatrosları unuttuğu açıkça belli bir halde kliniğe doğru başı öne eğik yürüyüşünü seyretti. "Onu bir günah keçisi haline getirdiler, çünkü yoruldular ve birini suçlamak istiyorlar. Oysa sığınağın çok çalışmak demek olduğunu hepimiz biliyorduk."

"Biz, insanların öldürüleceğini bilmiyorduk." Bayan Anderson Trudi'nin rüzgârla gelen ağlama seslerini dinledi. "Önce Monique'in babası ve şimdi de Gubby. Sıra kimde Neil?"

"Monique'in babası öldürülmedi. Bir inme sonucu öldü."

"Hayır, onun öldürüldüğünden eminim." Binbaşı Anderson Neil'in Dr. Barbara'yı savunmasından ötürü şaşırmış gibiydi. Neil'in de ona yardım etmiş olmasından kuşkulanıyordu sanki. "Boğulma, beyinde feci şeylere yol açabilir. Dr. Barbara onu ertesi sabah bulduğunu iddia ediyor. Ama biz onu gece yarısından hemen sonra klinikte, cibinliği kapatırken gördük."

"Ve de saat ikide," diye ekledi Bayan Anderson. "Ne yapıyordu Neil? Bilmek isterdik."

"Adamın uyumasına yardım ediyordu," diye diretti Neil, duygularını belli etmeksizin.

"Bizim korktuğumuz da bu. Ama nasıl bir uyku bu?"

Neil Dr. Barbara'nın davasını savunmaya çalıştı ama, yaşlı çift kuşkularını Fransız yetkililere iletmeye kararlıydı. Neil onların Saint-Esprit'den demir alışlarını görmeyi kabullenmiş bir halde, kayıklarını denize doğru ittirirken Carline arkadan gelip yetişti. Carline, butlarına çarpan dalgalara aldırmadan suyun içinde hızla yürüdü ve kayığın yekesini tuttu. Gömleğinden, yangın bombasından saçılan benzinin kokusu geliyordu hâlâ ama bu kez kararlı görünüyordu. Diğerleri geceki olaylardan şaşkına dönmüşlerdi ama Neil, çocuğun ölümünün Carline'ın gözünde her şeyi açığa çıkarmış olduğunu fark etti.

"Gidiyor musunuz Binbaşı?"

"Hemen değil. Ama geri döneceğimizi söyleyebilirim. Bir ifade vermeniz gerekecek."

"Elimden geldiğince doğruyu söyleyeceğim." Carline'ın içten gülüşü Andersonlar'ın buz gibi bakışlarıyla karşılandı.

"Bunu bir düşünün Binbaşı. Eğer Fransızları çağırırsanız her

şey biter. Sığınak, küçük Gubby gibi ölür. Yaptığınız her şey, verdiğiniz o büyük emeklerin hepsi boşa gider."

Binbaşı Anderson, kliniğin kapısında ellerini beline koymuş, odasına girecek herkese meydan okuyormuş gibi duran Dr. Barbara'yı gösterdi parmağıyla. "O kadın o çocuğu öldürdü. Sen bile bu gerçeği inkâr edemezsin. Şimdi, yata çıkmamız gerek."

Carline uzun kollarıyla kayığı tutarak dalgaların sallantısını gidermeye çalıştı. "Onu kimse görmedi Binbaşı. Bu konuyu kendi aramızda çözebiliriz ve sığınağı devam ettirebiliriz. Harcadığınız tüm emekleri düşünün."

"Onlarla yaşayacağız. Karşılıksız verildi onlar."

"Öyleyse albatrosları düşünün." Binbaşı Anderson, küreğini Carline'ın göğsüne çarpacak şekilde kaldırınca Amerikalı küreğin ucunu yakaladı. "Ve Neil'i düşünün."

"Çocuğa bir şey olmayacak. Barbara ona zarar vermez."

"Açıkça vermeyebilir belki. Onun neler planladığını kim bilebilir? Söylentileri duydunuz Bayan Anderson..."

Bu sert yakarış, sonunda, gitmeye niyetli olan Andersonlar'ı birkaç hafta daha kalmaya ikna etti; bu süre onlara Dr. Barbara'yı soruşturma ve Neil'i onlarla birlikte Tahiti'ye gelmeye razı etme olanağı sağlayacaktı. Kalma kararları, Carline'ın sığınağı korumadaki kararlılığı gibi, fikir ve davranışlarında garip bir değişime yol açtı. Tüm öfkeye karşın, o gün boyunca hiçbir hesaplaşma olmadı. Çocuğun ölümünü ilk unutanların kadınlar olması Neil'i şaşırttı. Bayan Saito sersemlemiş kocasını bitki laboratuvarına geri getirdi ve Bayan Anderson, Binbaşı'yı, ekili terasların üzerindeki serin yerlere götürdü. Herkes, hatta Werner'le Wolfgang bile, susmazlarsa Saint-Esprit'nin varlığını sürdüremeyeceğini hissetti.

Herkes birer birer işine döndü. Ağır ağır çalışıyorlar, zaman zaman çapalarını ve palalarını indirip, ıssız gözetleme kulelerini seyrediyorlardı. Suç ortaklıklarının gizlice filme alındığını hissediyorlardı sanki. Dr. Barbara kliniğe çekildi ve gün boyunca bürosunun kilitli kapılarının ardında kaldı.

Ertesi sabah, Andersonlar onunla konuşmak istediklerinde, gitmiş olduğunu fark ettiler.

Albatroslar kurtulduklarının farkında mıydılar? Neil uçurumdan ayrılıp orman yolundan aşağıya doğru yola koyulurken dev kuşlar kayadan tüneklerine omuz omuza yığılmışlar, dikkatle değişen rüzgârları kolluyorlardı. Dr. Barbara'nın *Croix du Sud*'un süvarisiyle gezindiği derenin çekiciliğine kapılan tek bir albatros kıyı boyunca süzüldü. Hayvan, orman örtüsünün altında gördüğü bir şeyden tedirgin olup bir o yana bir bu yana yalpaladı.

Siyah kumun üzerinde ıslak ayak izleri parladı; izler eğreltilerin ve palmiyelerin örttüğü dar bir yola kadar devam ediyordu. Nemli ayak izleri dik yamacı çıkıp uçurumun otuz metre yukarısında bulunan terk edilmiş bir meteoroloji istasyonuna doğru gidiyordu; Neil bu yolu Saint-Esprit'ye geldiği ilk günlerde keşfetmişti. Bir zamanlar radyo vericileri ve barometrik cihazlarla dolu bu insansız istasyon, kayalığın kurukafaya benzeyen suratında ufacık bir sinüs gibi duran küçük bir mağaranın ağzına inşa edilmiş, nemli bir beton hücreydi.

Neil yoldan ayrıldı ve orman sınırından aşağı doğru inen eğimli yüzeydeki gevşek taş ve toprakların üzerinde kayarak meteoroloji istasyonuna yollandı. Patikaya vardığında ayak izlerinin hâlâ ıslak olduğunu gördü, ormandaki bu ziyaretçi giysilerini hiç çıkarmadan derede yüzmüştü sanki. Uçurum aşağıya, volkanik molozlar arasında yeni bir biçim alan denizin hiç durmadan kaynaştığı kayalıklara doğru dimdik iniyordu. Neil dar yolu dolduran demirhindilerin arkasına çömelip kuşların çılgın seslerini dinledi. Kayalık yamaç kemiklerle, tüylerle ve memeli hayvan barınaklarının yanındaki kuşhanede gördüğü parlak bakır kengi kuş tüyleriyle kaplıydı.

Meteoroloji istasyonunun içinden, tenekeye doldurulan bir suyun sesi geliyordu. Gömleği ve şortu ıslak, saçları soluk renkli bir kadın gün ışığına çıktı, elinde bir sürü kanlı et parçası vardı. İri burnunu karıştırdı ve onlara eziyet etmekten zevk alırcasına heyecanlanan kuşları seyretti. Et parçalarını vahşi bir bağırtıyla boşluğa fırlattı ve albatroslar aşağıdaki kayalara üşüşürken kendi kendine güldü.

Neil kalktı ve istasyona giden kayalık yoldan yukarıya çıkmaya başladı. Ancak Dr. Barbara elinde bir palayla ona doğru dönünce kadının saldırabileceğini fark etti.

"Neil...?" Kadın onu tanıdı ve orman yolunu dikkatle gözleye-

rek ileriye doğru yürüdü. Sonunda Neil'in yalnız olduğuna inanınca en içten gülümsemesiyle karşıladı onu. Kadının benzi soluk ve fersizdi ama Neil'i omuzlarından kavrarken yüzü birden hücum eden kanla pembeleşiverdi. "Geleceğini biliyordum. Beni nasıl buldun?"

"Albatrosları izledim."

"Tahmin etmeliydim, biraz fazla birlikte olduk."

Neil onun yıpranmış saçlarına, berelenmiş alnına dokundu, yüzünü tarayıp duran genişlemiş gözbebeklerinden tedirgin oldu ve kendisini zor tanıdığını fark etti. Barbara derede yıkanmıştı ama Neil onun kan ve yağ kokan ellerinin tadını duyacaktı neredeyse.

"Seni Saint-Esprit'nin her yerinde aradım Doktor. Üç haftadır her gün."

"Biliyorum. Sığlıkların arasında yüzerken gördüm seni." Dr. Barbara onu hâlâ o tedirgin ruh haliyle süzüyordu, sanki çok fazla bir zamandır albatrosların arasında kalmış da Neil'in kanatlarının açılmasını bekliyormuş gibi. "Burada olduğumu kimseye söyledin mi?"

"Hayır... asla söylemem."

"İyi. Bilmemeleri daha iyi. İçeri gel, oturmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyor."

Kadın onu eliyle beton odanın gerisindeki mağaraya çağırdı; orada, palmiye yapraklarından bir döşeğin üzerinde bir uyku tulumu seriliydi. İçeride bir ocak, konserve yiyeceklerle dolu bir torba, brandadan bir iskemle ve bir su kovası vardı. Bu mütevazı dekor perişan bir tablo oluşturuyordu; sefil bir büyücü kadının mağarasıydı sanki burası.

"Otur Neil. Görüyorum, yorgunsun."

Dr. Barbara'nın siyah bavulu iskemlenin üzerine konmuştu ve yanındaki küçük tabakta bir ciltaltı şırıngası vardı. Kadın şırıngayı alıp uyku tulumunun üzerine uzanırken gözlerini, mağarayı hantal bir hayvan gibi dolduran bu uzun bacaklı delikanlıyı tümüyle görecek şekilde ayarladı. Barbara Neil'e önce tümüyle kanı çekilmiş, sonra da yüzü kıpkırmızı göründü; ateşli hastalığının sonuçlarından kurtulmamaya karar vermiş de, daha sonra kullanacağı yedek bir enfeksiyonu kuluçkaya bırakmış gibiydi.

"Söyle Neil, sığınak ne âlemde? Kimo sizin hayvanlara bakıyor

mu hâlâ? Yemlerini her gün veriyordur umarım. Peki ya Monique...?"

"İyiler, aşağı yukarı." Neil dizinin üzerinde duran kadının elini tutup kaldırdı. "Geri dönecek misin Dr. Barbara? Sığınak eskisi gibi değil artık. Sana gerçekten ihtiyaçları var."

"Sahi mi? Emin değilim." Kadın açık kapıdan ufku seyretti; gelecek bir geminin direklerini her an görecek gibiydi sanki. "Onların ileriye bakmalarını, sığınağın alacağı son hali görmelerini istedim, ama biraz fazla hızlı götürdüm işi."

"Sen haklıydın doktor. Onların sadece biraz zamana ihtiyacı var, o zaman anlayacaklar."

"Zaman mı...?" Dr. Barbara el yordamıyla şıringayı arayıp, sonunda bıraktığı yeri hatırladı. "Aslında yeterince zaman kaybettik. Fransızlar bugün yarın gelecek Neil. Beni de birlikte götürmek isteyecekler."

"Fransızlar gelmiyor Doktor. Herkes senin hâlâ klinikte çalıştığını sanıyor. Saint-Esprit'de istediğin kadar kalabilirsin."

Dr. Barbara doğruldu ve Neil'e daha dikkatli baktı. "Andersonlar Papeete'ye gitmedi mi? Yatları hâlâ burada, ama ben onlar gitti sandım. O hazin olaydan öyle sarsılmışlardı ki..."

"Gitmediler. David onlara her şeyi anlattı. Fransızlar seni Saint-Esprit'den götürürlerse bütün albatroslar ölür dedi. Kimse Gubby'yle ilgili bir şey söylemedi, hatta Trudi'yle Inger bile."

Dr. Barbara, elindeki enfekte olmuş bir sivrisinek ısırığını kaşıdı. Başını uyku tulumunun yastığına koydu ve uykulu bir halde uzanıp Neil'e dokundu; bu kasvetli mağaraya çekilme eyleminin amacına ulaştığından emin bir haldeydi.

"Gubby'nin ölümünden ötürü üzgünüm. Sen çok severdin onu. Ama gerçekten, çok özürlüydü."

"Biliyorum doktor." Kadının uyuşturucuyla gelen sakin halinden tedirgin olan Neil, kemikleri görünce çığlık atarak meteoroloji istasyonunun çevresinde dönüp duran albatrosları duymazdan gelmeye çalıştı. "Trudi onun iyileşeceğini umuyordu. Ben o çocuğa okumayı öğretiyordum. Yine de, bir gün gelecek, büyüyecekti."

"Evet, büyüyecekti Neil. Başkalarının anlamak istemediği şey de bu. Peki nasıl bir gelecek bekliyordu o çocuğu? Geleceği olmayan bir dünyada doğmuş, zamandışı bir bebekti o. Doktorların acı-

masız olması gerekir sık sık. Onların Gubby'den başka bir şey düşündükleri yoktu, sığınak o çocuğun kreşine dönüyordu. Sen bana hep güvendin Neil."

"Sana hâlâ güveniyorum Dr. Barbara. Gubby okuyamazdı, ya da tam okuyamazdı. Hepimiz sana güveniyoruz, ihtiyar Binbaşı Anderson bile güveniyor sana."

"İhtiyar Binbaşı mı...?" Dr. Barbara sol kolundaki iğne deliğini ovuşturdu. "Çok yaşlı olmak bazen hatadır. Ben de sana güveniyorum Neil –ama ötekilerin yeterince güçlü olduğundan emin değilim. David'le Kimo çok çalıştılar, Profesör Saito da öyle; ama hastalanmaya başladılar ve çok yakında hep hasta olacaklar küçük Gubby gibi."

"Biz güçlüyüz doktor –senle ben. Sığınağı birlikte götürürüz. Ötekiler isterlerse gidebilirler."

"Neil..." Dr. Barbara onun çocukça saflığından duygulanıp yanağını sıkıştırdı. "Ben senin için çok yaşlıyım, ne yazık ki. Sana daha genç kadınlar gerekli, hatta Trudi'yle Inger'den bile daha gençleri."

"Buraya yeni insanlar çağırabiliriz," dedi Neil, Dr. Barbara'nın geleceğe bakışından rahatlayarak. "Yeni gönüllüler istediğini bir duyur, bir sürü erkek peşinden gelir buraya."

"Bir erkek yeter Neil. Kanında yeterince ateş bulunan tek bir erkek." Dr. Barbara Neil'e bakıyordu sakince. "Aslında, erkekten çok, kadın gerekli bize. Kadınlar erkeklerden daha çok çalışır ve daha az şeyle yaşar."

"Gerçekten öyle, Monique'le Bayan Saito hiç durmadan çalışıyorlar ve pek bir şey yemiyorlar."

"Buraya daha çok kadın getirmem gerekirdi, ama erkeklerle idare etmek zorunda kaldım..."

Dr. Barbara Neil'e sırtını döndü. Bir eli ciltaltı şırıngasının üzerinde, uyumuştu. Kadının yavan sesi Neil'i endişelendirdi ve kolundaki iğne izlerine bakmamaya çalıştı; bunların vitamin iğnesi olduğu umut etti yalnızca. Barbara zayıftı ve beslenme yetersizliği çekiyordu; soluk benzi Profesör Saito'nun bitki laboratuvarındaki nadir arktik mantarların rengindeydi. Onu iyi karşılamasına karşın, Neil'in kapatmayı çok istediği bir mesafe girmişti aralarına. Kadın, sarı saçları yastığının terden ıslanmış çukurunu doldurmuş halde u-

yurken Neil onun üzerine doğru eğildi ve fısıldadı:

"Dr. Barbara, Gubby'yi neden öldürdüğünü anladım..."

Dr. Barbara karanlık basmadan bir saat önce, zinde bir şekilde uyandı. Yıpranmış saçlarını alnından kaldırdı ve dişlerini kontrol ederken, kararmış mağarayı mavi gözleriyle kolaçan etti. Meteoroloji istasyonunun dışarısında bir sürü martı, kadının korkunç düşlerinin yeniden projeksiyonu gibi görünen gökyüzünün önünde, yüzülmüş deri parçaları gibi yön değiştirdiler. Kadın uyurken Neil yanında oturmuş, onun derin horlamalarıyla ve yellenmeleriyle çocukça eğlenerek gücünü yeniden kazanmasını seyretmişti. Sivrisinekleri kovmuş ve gelebilecek bir Fransız devriye gemisine karşı nöbet tutmuştu.

"Evet, Neil..." Dr. Barbara doğrulup, mütevazı diyarının denetimini ele aldı. "Acıkmış olmalısın."

Neil torbadaki birkaç konserveyi çıkarıp etiketlerine baktı. "Ravioli, baharatlı sosis... Bunları sana pişirebilirim."

"Bırak onları, sana taze et lazım. Balık avlamak için zaman yok, öyleyse avlanmaya gideceğiz."

"Avlanmak mı? Avlayacak bir şey yok ki."

"Avlayacak her şey var Neil. Her türden av vardır Saint-Esprit'de, eğer arar bulursan..."

Uyku, kadını meteoroloji istasyonunun uyuşuk keşişinden, *Dugong*'un azimli Dr. Barbara'sına çevirmişti. Adaya gecenin çökmesini, genç bir kadının enerjisiyle korkuluğa gidip gelerek, sabırsızca bekledi. Sonunda şortunu yukarıya çekti, eliyle Neil'i çağırdı ve patikada yürümeye başladı. Neil kadının çevik yürüşüne zorlukla ayak uydurarak onun peşinden dik yamaçtan aşağı indi. Kadın demirhindilerin arasından hızla geçiyor, palasıyla yapraklarını uçuruyordu. Ormandan sahile doğru inen dar vadiyi izleyerek, eğreltilerin arasından dereye doğru ilerlediler. Gözetleme kulesi sonsuz gölgelerin arasından çıktı, gözetleme deliklerinden geçen rüzgâr inliyordu.

Dr. Barbara yüzünü ve omuzlarını derede yıkarken Neil kanlı siyah duvar resminin yanında durdu.

"Evet, haydi yemeğimizi bulalım." Alnındaki gümüş rengi ıs-

laklığı sildi ve harap beton yüzeydeki kendi müstehcen resmine bakıp yüzünü buruşturdu. "Ne çirkin şey... Dilerim doktorluğum ressamlığımdan iyidir."

Barbara, sadece üç metre ötelerinde olduğu halde zor seçilen, kullanılmaz haldeki su kemerinin altındaki orman yolunda yürümeye başladı; güçlü omuzlarıyla ağaçların arasından ustaca manevralarla sıyrılıyordu. Neil onun arkasından tökezleyerek yürürken arkasına dönüp kuledeki duvar resmine bakıyor, Dr. Barbara'nın davranışlarını çözmeye çalışıyordu. Kadın tavuğu öldürmüş, hayvanın kanlarını Neil'i kışkırtmak amacıyla duvara sürmüş ve sonra da su kemerindeki suyu kendi dışkısıyla zehirlemişti...

Uçuş pistinin yanındaki palmiye duvarını geçtiler. Dr. Barbara sefer ekibindekilerin uyuduğu çadırların yanından, hiç duraksamadan geçti. Su arıtma cihazından buhar, rüzgârın omuzlarının üzerinde süzülen soluk bir hayalet gibi yükseliyordu. Kadın, kliniğin asma kilitli kapısını yoklamak için durakladı ve Neil'e elini sallayarak hayvan ağıllarını gösterdi.

"Beni burada bekle. Şimdi, Neil; horoz mu...? Horoz daima daha iyidir."

"Ne? Dr. Barbara...?"

"Horoz mu, tavuk mu? Hangisini istersin? Fark etmez..."

Kadın, elindeki palayla tellerin arasından süzüldü ve kafeslerin arasında karanlıkta kayboldu. Neil sallanan çiti durdurmaya çalıştı ve huzursuzlanan hayvanların inlerine çekildiklerini duydu. Bitki laboratuvarında yanacak bir ışığı bekledi. Kimo kadınları uyandırınca çadırların arasında el feneri ışıklarının gidip geleceğini biliyordu.

Kafeslerin birinden kısa süren bir tüy uçuşması, kontrplak bir duvarı çaresizce tırmalayan pençe sesleri geldi. Dr. Barbara yeniden göründüğünde Neil telleri onun geçmesi için aralamamıştı daha. Kadın çitten geçti, sol elinden kan damlıyordu. Öteki elinde, Tayvanlı bir cerrahın sığınağa bağışladığı, ender bir Mikado sülününün çırpınan gövdesi vardı. Hayvanın sarkık ibiğinin altındaki şişmiş gözleri sanki ilk kez tanıyormuş gibi bakıyordu Dr. Barbara'ya.

XIII
Avcılar ve sevgililer

Ateşin son közleri akşam serinliğinde sönerken Dr. Barbara branda sandalyede öne eğildi ve kızaran külleri üfledi. Alevler varken kırmızı ve canlı görünen o güçlü yüzü, sönen kömürler ışığı içlerine çektikçe soluk ve biçimsiz hale geliyordu. Ateşi canlandırma yolunda hiçbir umudu kalmayınca çenesindeki yağı sildi ve ciltaltı şırıngasını deri kılıfına soktu.

Neil onun yanında, yerde oturuyor, çocukken çok nefret ettiği karta kaçmış av hayvanlarını hatırlatan sülünün siyah etinden kalan parçaları emiyordu. Dr. Barbara hayvanın yumuşak göğüs etlerini sanki o günkü ikramıymış gibi, kesip ayırarak yemeğe çeşni olarak katmıştı. Neil onun hayvanı, boynunu ustaca burarak öldürüşünden hâlâ sarsılmış haldeydi. Sığınak eğer kuşları koruyamazsa neyi ko-

ruyabilirdi ki? Bu soyu tehlikedeki sülüne yem vermek ve kümesini temizlemek için harcadığı saatleri düşününce, onu bir gece ziyafeti için beslemiş olduğunu anladı.

Neil ateşi yakarken Dr. Barbara disseksiyon* becerisini gösterip hayvanın başını, ayaklarını ve kanatlarını kesmişti. İçini çabucak temizlediği kuşun iç organları yapışkan bir küme halinde hâlâ ateşin yanında parlayıp duruyordu.

Kanın görüntüsü, Neil ormanda yakacak odun ararken aperitif niyetine kendine yaptığı "vitamin" iğnelerinden bile daha çok tahrik ediyor gibiydi onu.

Ateş sönünce Barbara işaretparmağını iç organlara daldırıp sülünün kalbini aradı ve sonra ciddi bir yüzle Neil'in alnına sürdü.

"İşte, Neil, beni sonsuza dek hatırlayacaksın." Kadın kendi kollarındaki, ekose biçimindeki kanlara hayranlıkla bakarak ekledi: "Bir gün kim bilir, beni yersin belki..."

"Wolfgang'la Werner ölü albatrosları yiyorlar," dedi Neil. "Sığınağa neler oluyor?"

"Hâlâ yerinde duruyor. Eskisinden de güçlü. Kendi başıma yaşayarak, aradığımız gerçek sığınağı buldum ben."

"Gerçek mi?" Neil dişlerinin arasından bir kemik parçası çıkardı. "Bu Mikado sülünü yarım saat önce gerçekti."

"Hayır, gerçek değildi!" dedi ve buna kahkahayla güldü Dr. Barbara. "Saint-Esprit bizim uydurduğumuz bir fanteziydi, hayvan hakları konusundaki tüm o duygusallığımızdan yarattığımız yapmacık bir dünyaydı."

"Bu sırf duygusallık değildi doktor. Sen albatrosları kurtarmak istedin."

"Şimdi de istiyorum." Neil için endişelenip onun alnındaki kanı sildi. "Üzgünüm Neil, önce sülünü çaldığımı gördün, sonra da onu sana yedirdim."

"Ama lezzetliydi, hanibalığından ya da lüferden iyi. Ama hayvanları yemeye devam edersek sığınak diye bir şey kalmayacak geriye."

"Hayır Neil... Sığınağın aslında ne olduğunu düşünmeye çalış. Saint-Esprit'ye niçin geldik biz? Bunun nedeni kuşlar değildi –albatros kıtlığı yok dünyada."

* Anatomi pratiği için kadavranın organlarının ayrılması. (ç.n.)

"Onların tehlikede olduğunu söylemiştin."

"Evet, tehlikedeler; ama varlıklarını sürdürecekler. Mesele birkaç albatrosun, deney faresinin ya da köpeğin ölmesi değil. Tehlikede olan bizleriz– Monique'le ben, Bayan Saito, Inger'le Trudi, hatta zavallı Bayan Anderson, Binbaşı'nın emir erini oynayan o kadıncağız... Herifin ona selam durmayı öğretmediğine şaşıyorum."

"Monique'le Bayan Saito mu? Yani kadınlar mı demek istiyorsun?"

"Evet! Biz kadınlar! Dr. Barbara zafer kazanmış bir edayla mağaranın damına baktı; sanki dininden dönmüş birini konuk ediyordu. "Saint-Esprit albatrosların sığınağı değil, kadınların sığınağıdır –ya da olabilir. En tehlikede olan tür biziz. Buraya albatrosları kurtarmaya geldik, ama ne yaptık? Saint-Esprit'yi de bütün işlerini bizim yaptığımız, her türlü bakımını, yürütmesini, tüm planlamasını ve tasasını yüklendiğimiz rahat ve sıcak bir varoşa döndürdük."

"Kimo çalışıyor. David de." Neil kuşun but kemiğini küllerin içine fırlattı. Dr. Barbara'nın nefret dolu ses tonundan tedirgin olmuştu. "Ve Profesör Saito; adam binlerce nadir bitkinin kataloğunu çıkardı."

"Onlar birer oğlan çocuğu Neil; çocukça oyunlarını oynuyorlar. Onlar avlanırken, balık tutarken ve pul biriktirirken Inger'le Trudi su taşır, Monique de ekmeği pişirir. Tanrı hakkı için, onu bir de baget ekmek pişirirken görünce... patlıyorum!"

"Ekmek pişirmeyi seviyor. Bayan Saito çamaşır yıkamayı seviyor. Inger'le Trudi de Gubby'ye bakmayı seviyorlar."

"Elbette seviyorlar. Hayvanları ilk olarak evcilleştirip hizmete sokan kim? Kadınlar! Biz kendimizi hizmete soktuk. Ama ben kadınların daha ateşli bir malzemeden yapıldığını biliyorum. Bizim ruhumuz, ihtirasımız, ateşimiz var ya da bunlara alışığız. Biz, erkeklerden de zalim ve vahşi olabiliriz. Biz katil olabiliriz Neil. Bize karşı dikkatli ol, çok dikkatli..."

"Peki ya erkekler?"

"Erkekler mi?" Dr. Barbara küçük bir kusurla karşılaşmış gibi durakladı. "Çok fazla erkek var Neil. Bugün kesinlikle bu kadar çok erkeğe ihtiyacımız yok. Dünyanın karşılaştığı en büyük sorun, pandaların ya da balinaların çok az olması değil, erkeklerin çok fazla olmasıdır."

"Peki ne olacak onlar?"

"Kim bilir? Ya da kimin umurunda? Onların devri geçti, dugonglarla denizayılarının arasına yakışır onlar. Bilim ve mantık sayesinde tarihe karıştılar, onların yeri müzedir artık. Belki de gelecek büyünündür ve büyüyü kullanan da biz kadınlarız. Bizim daima az da olsa erkeğe ihtiyacımız olacak, ama çok azına, ve ben sadece kadınlarla ilgiliyim. İstiyorum ki Saint-Esprit, onların tehlikedeki tüm güçlerinin sığınağı olsun; ateşlerinin, öfkelerinin, zalimliklerinin..."

Neil albatrosların karanlıkta attıkları çığlıkları duydu. Kanatlarının rüzgârda çıkardığı ses geliyordu kulağına; sanki Dr. Barbara'nın buz gibi düşlerinin sonsuz boşluğunda kanat çırpıyorlardı. Ona güven vermeye çalışarak, kadının kolundaki kurumuş kanları kazımaya başladı.

"Geri dön Dr. Barbara. Sığınakta seni özledik. Kimo'yla David sensiz yaşayamazlar."

"Benimle birlikte yaşayabilirler mi?" Dr. Barbara kendi kendine güldü. "Onlardan korkunç şeyler isteyeceğim. Kadınlar gibi düşünebilirler mi? Yeterince güçlüler mi?"

"Ben güçlü olacağım Doktor."

"Biliyorum. Beni bir tek sen anlıyorsun." Dr. Barbara, denizden gelip nemli mağarayı buz gibi yapan soğukta titredi. Uyku tulumuna doğru döndü ve gitmeye yeltenen Neil'i kolundan sımsıkı yakaladı.

"Çok geç oldu, artık gidemezsin. Burada yatacağız. Bu gece sana ihtiyacım var Neil..."

***

Ertesi hafta boyunca Dr. Barbara'yla birlikte kalan Neil, onun gözünün önünden pek ayrılmadı. Gündüzleri, sık ormanın içinde kese kese yol açarak ve sığınaktaki tekleyen yaşamı gözetleyerek adada birlikte dolaştılar. Neil ilk kez, sefer ekibindekilere amaçlarını kavratmak bakımından kendisinin de mütevazı bir rolünün olduğunu fark etti. Onun balık avlaması, aylak ama sakin tabiatı, Inger'le Trudi'ye kur yapmadaki başarısızlığı, yüzmeyle ve nükleer silahlarla ilgili saplantıları, onların kendileriyle karşılaştıracakları bir ölçüt olmuştu.

Neil gittikten sonra birbirleriyle pek konuşmuyorlardı. Birçok yönden, onların paylaştığı ortak şey Dr. Barbara'dan çok, Neil'di. Onun sığınağa ve oradaki hayvanlara bağlılığı, onlara Saint-Esprit'ye niçin geldiklerini hatırlatıyordu. Her şeyden öte, yiyeceğinin çoğunluğunu kendisi sağlıyor olsa da, bir delikanlının karnının doyurulması gerekirdi.

Hayvanlara bakma zahmetine bir tek Bayan Anderson katlanıyordu, bitki teraslarındaki bitkiler birbirinin içine girmişti ve kimse yabani yerelması ve tatlı patates aramıyordu. Son tavuğu da yemişlerdi ve Dr. Barbara'nın onlara bıraktığı konserveleri yiyerek yaşıyorlardı. Bayan Saito su arıtma cihazının ocağı için odun kesiyor ve Trudi'yle Inger, Monique'in ikindiye doğru günün tek öğününü hazırladığı mutfağa su taşıyorlardı.

Bu arada Carline hasır şapkasıyla radyo kabini harabesinin yanında oturup uçuş pistini gözlüyordu. Hindistancevizi şarabıyla sarhoş olan Kimo çadırında dinleniyordu. Ateşli nöbetleri hâlâ tam geçmemiş olan Profesör Saito bitki laboratuvarından çıkmaya pek ender cesaret ediyordu. Sığınak, onun az bulunur mantarlarının ve tehlikedeki orkidelerinin yetiştiği tablalardan ibaret kalmıştı. Bazen oturup uçuş pistini ve lagünü, sanki adayı hiç tanımıyormuş gibi seyrediyordu. Bayan Saito onu bir psikiyatri hemşiresinin resmi tavrıyla kapıdan dışarı çıkartıp egzersiz yaptırır ve bildiği ağaçları gösterirdi.

Dr. Barbara kendisini yeniden sığınağa çağırmalarını mı bekliyordu, yoksa onları, adayı ziyaret eden yat yolcularına kendisini ihbar etmeleri için kışkırtmaya mı çalışıyordu? Binbaşı Anderson yatının kaptan kabininde oturuyordu; sert bakışlarıyla Dr. Barbara'nın kötü yönetiminin tüm ayrıntılarını kaydetmişti. Andersonlar Dr. Barbara'nın ikinci kurbanının Neil olabileceğinden korktukları için, kendisi Dr. Barbara'yla birlikte kaldığı sürece asla Fransız yetkililere ihbarda bulunmayacaklarını bildiğinden, Neil özellikle Dr. Barbara'nın yanında kalmıştı.

Şimdiye dek, Neil'in avcı olarak geçirdiği günler ve Dr. Barbara'nın sevgilisi olarak geçirdiği geceler onun tüm kuşkularını bir yana atmıştı. Uyuşturucu alan bu huysuz ve dağınık kadının mizacı Neil'e hükmediyor, kadın sanki vahşi bir tayı yola getiren bir at terbiyecisi gibi, uzun memelerini onun ağzına gem vurmada kulla-

narak üzerine bindiğinde kadının kalçalarının gücü Neil'in cesaretini kırıyordu. Kadın elleriyle Neil'in her yerini çürütmüştü ama Neil yine de onun tarafından kullanılmaya can atıyordu; sanki Gubby'yi boğarken, çıldırmış çocuk tarafından ısırılmışçasına yara izleriyle dolu meme uçlarının kokusu hiç aklından çıkmıyordu. Kadın Neil'in omuzlarını yakalayıp üstüne oturuyor, tükendikten sonra da uzun süre zorluyordu onu.

Bazen, kadın geçmişinde hatırladığı öteki erkeklerle sanki onu kıyaslıyor; yüreğini, nefesini ve cinsel organlarını, onun sevgilisi olmuş yat kaptanları ve cankurtaranlarınkilerle karşılaştırıyormuş gibi geliyordu Neil'e. Kadın Neil'in yüzüne bulaşmış tükürükleri silerken onu, bir çocuğa tecavüz eden bir yetişkinin bakışlarıyla seyrediyordu. Barbara onun üzerine işediğinde fışkıran sıcak sidik Neil'in göğsündeki tuzlu su yaralarını yakarken kadın gülümsüyor, elini şaka yapar gibi ağzına bastırıyor ve Neil çırpınıp zorlukla nefes almaya çalışırken çentikli dişlerinin arasından gülüyordu.

Sonunda Neil kadının tere batmış başını ellerinin arasına alıp göğsüne bastırıyor, ona sarılırken kadının alnındaki saçları düzeltiyordu. Yanaklarını okşayarak onun sakinleştirmeye çalışırken kemikler için kavga eden albatrosları dinliyordu. Dr. Barbara'nın onu ilerideki bir görev için hazırladığını; onun, kendisinden isteyeceği şeylere denk biri olduğunu düşünerek tatmin olduğunu biliyordu. Kadının ona, Honolulu'dan gelirken, yolculuk sırasında gösterdiği sevgiyi göstermesini bekliyordu ama sevgi, Dr. Barbara'nın aklının köşesinden bile geçmiyordu.

Albatroslar geceler boyu çığlık attılar, kemiklere bakıp bağırıştılar.

Beyaz deniz uçağı inmişti ve lagünü geçerek kıyıya doğru geliyordu. Neil, ayaklarının altında kömür külleri, meteoroloji istasyonunun merdivenlerinde otururken Kaptan Garfield'in, uçağı manevra yaparak iskeleye yanaştırışını seyretti. Lagünün su yüzeyinden, bir volkanın suya batmış kraterinden püsküren buharlar gibi, sudan sorguçlar yükseliyordu.

Dr. Barbara'nın yasaklamasına karşın aylık ziyaretlerini yapan Kaptan Garfield, posta, çocukların iyi dilek kartlarıyla dolu bir tor-

ba, taze meyve ve süt, bir ya da iki meraklı gazeteci ve sığınağa bağışlanmış yeni hayvanlar getirirdi. Akılları yaptıkları işlere takılmış ya da yattıkları şezlong ve hamaklardan doğrulamayan sefer ekibi üyeleri iskeleye bağlanan deniz uçağını pek fark etmezlerdi. Genellikle Carline, radyo kabinindeki kömür olmuş iskemlesinden bile kalkmaz ve Kimo sadece çadırın branda kapısını kaldırmakla yetinirken Monique başını kulkas çöreğinden kaldırıp şöyle bir bakardı yeni gelenlere.

İskelede, bambudan yapılmış bir kuş kafesinin içinden cart bir renk çarptı Neil'in gözüne; ya Papua Yeni Gine'den birinin verdiği, ateş rengi sorguçlu bir papağan türünün ya da Perulu bir sempatizandan gelen, ender bir Spix makavının tüyleriydi herhalde bunlar. Ne yazık ki, Neil'le Dr. Barbara'nın keşfettiği gibi, hayvan hakları meraklılarının vicdanlarına en çok hitap eden parlak renkli kuşlar, tencerede en sert olanlardı genellikle. Sığınağa daha fazla sıradan kümes hayvanı, çiftlik ördeği ve kaz gerekliydi.

"Dr. Barbara..." diye seslendi Neil. Barbara Neil'in dereden taşıdığı suyla yıkanıyor, albatrosların meraklı bakışları altında kollarını ve omuzlarını sabunluyordu.

"Ne var Neil? Bize bir inek mi getirdiler yoksa? Monique peynir yapar belki."

"Hayır, ama garip bir şey var... David kalktı. Kimo da."

Carline hasır şapkasını çıkarmış, iskeleye doğru yürüyor; deniz uçağından karaya çıkanları, bir konsoloslar delegasyonunu karşılayan bir bölge komiseri gibi selamlıyordu. Kimo hamağından aşağı atlamış; ördüğü ot başlığı bir kenara fırlatmıştı. Binbaşı Anderson kayığına binmiş karaya doğru kürek çekerken karısı da mutfaktan çıkmış, uçuş pistinin ötesine geçiyordu aceleyle. Monique unlu ellerini silkeledi ve ekmek teknesinin yanından ayrıldı. Gidip Bayan Saito'nun arkasında, rüzgârda dalgalanan çarşafların altında durdu ve Carline'ın yeni gelenleri karşılamasını seyretti. Üniformalı iki adam Carline'a doğru yürüyordu; bellerinde tabanca kılıfları vardı ve keplerini dostça çıkarmışlardı.

"Dr. Barbara..." Neil gözlerini kısarak, süzülen kuşların arasından baktı. "Bunlar Fransız jandarmaları..."

Dr. Barbara gömleğini iliklediği ve gelip Neil'in yanında durarak

iskeleye baktı. Kadın ilk kez kendine güvensiz görünüyor, temizlenmiş parmaklarını kokluyordu; kirin ve kanın güven verici kokusunu arıyordu sanki.

"O halde... gitmek zorunda kalacağız Neil. Onların geleceğini sanmıyordum gerçekten."

"Niçin geldiler Doktor? Birisi bunlara Gubby hakkında bir şey mi söyledi?"

"Söylemiş olsalar gerek. Bu bir sır değildi zaten. Yatların çoğunun radyosu var." Neil'e şaşkın şaşkın baktı ve sarıldı. "Hazırlanayım."

Kadın çabucak giyindi, birkaç tane giysiyle ciltaltı şırıngasını torbaya koydu, meteoroloji istasyonunun kapısında durdu ve adayı, rüyadan uyanmak zorunda kalan şaşkın biri gibi seyretti. Albatroslar bile terk ediyordu onu. Deniz uçağından ürken binlerce kuş kemik dolu kayalıklardan kaçmış, resifin üzerinde daireler çizerek süzülüyordu.

"Gidelim Neil." Dr. Barbara giderek duyulmaz bir hale gelen çığlıkları dinledi. "Bu mağarayı bulmasalar daha iyi olur. Uyku tulumunu bırakacağım –yalnız kalmak istediğinde burada dinlenirsin. Beni düşüneceksin, değil mi?"

"Seninle Papeete'ye geleceğim doktor." Neil ona cesaret vermeye çalıştı ama kadın içine çekilmişti; artık ateşli âşık ve avcı değil, Waikiki'de tanıştığı sefil jinekologdu yine. "Onlara, senin bebeği öldürmediğini söyleyeceğim."

"Ama öldürdüm Neil. Öldürdüm. Senin burada kalmanı ve işleri sürdürmeni istiyorum. Bayan Saito neler yapılacağını biliyor."

Neil onun elinden torbasını alıp patikadan aşağı, onun peşi sıra yürüdü. İskeledeki jandarmalar Carline ve Monique'le konuşurken parmaklarıyla bitki laboratuvarını ve hayvan ağıllarını, yemekhane çadırını ve kliniği gösteriyorlardı meraklı turistler gibi. Dr. Barbara'nın tutuklanacağını fark eden Neil deniz uçağına binip onunla birlikte gitmeyi ve ona, Papeete'deki mahkemesinde en az bir yandaş tanık bulunacağı güvencesini vermeyi kararlaştırdı. Onu kurtaracak bazı hileler bulmaya çalıştı, onunla evlensem mi diye düşündü; annesi yeni gelinini görünce şok olacaktı ama, Albay Stamford pekâlâ takdir edebilirdi.

Yirmi dakika sonra, ormandan çıktıklarında herkes iskeleye yönelmişti. Neil, Inger'le Trudi'nin suçlayarak Dr. Barbara'yı göstermesini bekliyordu ama onlar kumsalda oturuyor ve deniz uçağının zarif hatlarına bakıyorlardı hayranlıkla. Dr. Barbara'nın kaçıp kurtulması için hâlâ zaman vardı. Neil'le ikisi atolün dış adalarından birisine yüzebilir, orada balık ve kuş avlayıp yüzlerce sığlığın arasında sonsuza dek saklanabilirlerdi.

"Neil..." Dr. Barbara uçuş pistinin kenarında durdu. "Dinle şu sesi. Nedir bu?"

"Motorlar..." Neil'in elindeki torba daha hafif geliyordu şimdi. Bir pervane döndü ve güneşi tutarak arkalarındaki kayalara ışıktan bir mızrak fırlattı. "Dr. Barbara, gidiyorlar... jandarmalar gidiyor!"

Dr. Barbara buldozere yaslandı, deniz uçağı iskeleden uzaklaştıkça dikiliyordu. Fransız polislerden biri açık kapağın içinde çömelmiş, Monique'le Bayan Saito'ya el sallıyordu. Bayan Anderson mutfağa geri dönmüştü bile. Düş kırıklığına uğramış kocasıysa hâlâ Neil'le Dr. Barbara'dan bir iz görebilmek için tepelere bakıyordu ve onların buldozerin arkasında beklediklerinin farkında değildi. Kimo, deniz uçağının motorlarının kaldırdığı mercan tozu bulutunun içinden ağır ağır yürüyerek hamağının yolunu tutarken Inger'le Trudi kumda oturmuş, eteklerini dizlerine bastırarak uçaktaki genç mürettebata el sallıyorlardı.

"Dr. Barbara..." Neil torbayı bir savaş ganimeti gibi havaya kaldırdı "Polise söylememişler, bu demektir ki gitmeyeceksin. Saint-Esprit'de kalabileceksin."

"Bu daha da fazlası demektir Neil. Çok daha fazlası." Dr. Barbara kendi kendine gülümserken bir eliyle de, motorların gürültüsünden daha yüksek bir sesle bağırmaya kalkışan Neil'i sakinleştirdi. İskeledeki bambu kafeslerinde kükürt rengi ibikleriyle üç Kakadu papağanı deniz uçağına arkalarını dönmüşler ve gözlerini yeni sahiplerinin korkunç şekillerine dikmişlerdi.

Carline radyo kabininin yanında durmuş, mikrofonu tutarken deniz uçağı kalkış yapacağı noktaya doğru hızlanıyordu. Carline Dr. Barbara'nın ona doğru gelişini huzurlu bir zevkle, onun cesaretine açıkça hayranlık duyarak ve kendine verdiği sözü tutmuş olmaktan hoşnut bir halde gözledi.

Dr. Barbara, günün ilk emirlerini vermeye hazır ve omuzları dimdik yürüdü ona doğru.

Bölüm Üç

XIV
Yeni bir geliş

Dalgalarla yaralanmış dev balık resifin altındaki sürtme ağında yatıyordu, sarı solungaçları kana bulanmıştı. Neil on metre ötede, açık denizin güvenliğinde, *Dugong*'un kıç küpeştesinden başlayan direk halatına tutunmuştu. Balık o güne dek yakaladıklarının en irisi, Kimo'yla birlikte çok uğraşıp, Tokyolu bir spor malzemesi imalatçısının sığınağa bağışladığı tenis ağlarını birbirine dikerek yaptıkları tuzağın içine, açık denizden yolunu şaşırarak giren ender bir vatos türüydü.

Neil hayvanı sahilde çırpınmaya bıraktı ve Inger'le Monique'in, paraşüt ipeğinden bir tentenin altında yattıkları küçük tekneye yüzdü. Kadınlar balığı yakalamak için verdiği mücadele sırasında, onun etinin bir sürü yemek anlamına geldiğini fark ederek, Neil'e te-

zahürat yapmışlardı. Neil onları, bu garip hayvanı oburca, pişmiş etini kopartıp ve çenelerinden sıcak yağlar akarak gövdeye indirirken görür gibiydi. Birkaç gündür, artık hayvan barınaklarına saldırmalarına gerek kalmamıştı. Soyu tehlikedeki hayvanların pek çoğunun Saint-Esprit'ye yaptıkları ziyaret tencerede noktalanmıştı ama neyse ki, dünyanın göndereceği ender ve soyu tehlikede memeliler biteceğe benzemiyordu.

"Aferin Neil!" diye seslendi Monique, yastıklı güneş şezlongundan. "Ne biçim mücadeleydi. Ve ne biçim balık."

"Bu balık senin kadar var Monique."

"İyi. Öyle açım ki tek başına yerim onu."

Neil teknenin yan tarafına tutunup berrak suyun içinden bakarak gülümsedi. "Sana balığın en lezzetli yerlerini söylerim."

"Bu çok büyük arsızlık. Öyle değil mi Inger?"

"Dr. Barbara balığı görünceye kadar bekle. Sana en çok biz yardım edeceğiz Neil," dedi Inger.

Bu güvence, yemekhane çadırında masaya oturulur oturulmaz unutulacak bir kur yapma gösterisiydi. Bir an önce mutfağa gidip de, yorgun Kimo'yu ateş yaksın diye dürtüklemek için sabırsızlanan Inger ayağa kalktı ve *Médecins Sans Frontières** tarafından havadan atılan son parti ilaç yardımıyla birlikte gelen paraşütten yapılan örtüyü indirdi.

Kendini dalgalara bırakan Neil sırtüstü yatıp kadınlara hayranlıkla baktı. İkisi de harika gebeler olmuşlardı, karınları öylesine büyüktü ki kayığın sallanma hareketi doğum sancılarına yol açacak diye korktu. Trudi'nin üzücü doğumunu ve Dr. Barbara'nın "Ikın ıkın ıkın" larını hatırladı, genç kadını o şekli bozuk bebeği rahminden dışarı çıkartmaya zorlarken. Oğlan –onun cinsiyetini, ev yapımı sakisiyle, kederli ve geveze bir sarhoşluk yaşayan Profesör Saito'dan öğrenmişti– kısa süre sonra ölmüş, ama ne Trudi, ne de öteki kadınlar, çocuğun genetik bir kusur taşıdığını bilerek pek fazla üzülmemişlerdi.

Dr. Barbara Neil'in bebeği görmesine engel olmuş, ama tabutun içine konduktan sonra Neil'in onu mezarlıkta Gubby'nin yanına gömmesine izin vermişti. Bu mütevazı göreve Kimo'yla Profesör Saito da katıldı ve ağlayan botanikçi, Neil ilk çocuğunu toprağa ve-

* Sınır Tanımayan Doktorlar (ç.n.)

rirken bozuk bir Japoncayla kısa bir nutuk çekti.

Bu kez, diye ant içti Neil, hiçbir talihsizlik ve doğuştan gelen hiçbir kusur olmayacaktı. Kayığı, delirmiş bir ebe gibi sallayan denizin tüm şiddetine karşın, ne Monique'in ne de Inger'in düşük yapacağını sanıyordu. Hiçbir şey onların temiz havaya, güneşe ve yiyeceğe karşı büyük iştahlarını azaltamazdı. Monique teknede ayakta duruyor; beline kadar kıvrılmış mayosu, bundan pek de küçük olmayan gebeliklerle büyümüş gibi duran iri göğüslerini açıkta bırakıyordu. O çok çalışkan ve aşırı ciddi Air France hostesi, Neil'in giysilerini saklayarak, uyurken sırtına rujuyla müstehcen şeyler çizerek ona hep içten şakalar yapan, sakin bir Juno*'ya dönmüştü.

Bazen Neil onun kayıtsızca şakalarından bıkıyor ve mutfağında gururla hüküm süren o huysuz ve titiz, becerikli Fransız kadını arıyordu. Onun, kalbine değilse de, çadırına ve yatağına girmişti ama, birlikte geçirdikleri birkaç gecenin –Monique'in ovülasyonundan sonra açılan o küçük fırsat penceresinin– anısı çoktan sönmeye yüz tutmuştu. Kadınlar, kendilerine bir çocuk bırakır bırakmaz, üzüntü verici bir hızla unutmak eğilimindeydiler onu.

Inger de Monique ve Trudi'yle birlikte, saçlarını erkek gibi kısa kestirmiş, kafatasının kemikli yapısı meydana çıkmıştı. Kadın kıç tarafta cüretle durup, paraşütün ipeğini havai pembe kabarık bir etek gibi çevresine topladı. Büyüyen bebeğiyle ilgili son bülteni bekliyormuşçasına bir elini de göbeğine koymuştu. Dr. Barbara'ya göre, bebeklerin ikisi de kızdı ve Saint-Esprit'deki kadın nüfusunu erkeklerin sayısını ancak aşacak kadar arttıracaktı; ama Neil adada kadınların daha çok olmasından memnundu. Inger'le Trudi'ye ve hatta Monique'e, kendisini erkekliğe yöneltmek için yaptıkları her şey için şükran duyuyordu. Onlar çocuklarını karınlarında taşırken yetişkin Neil'i de dünyaya getirmişler, onu çocukluktan, on yedi yaşındaki, sakallı bir babaya dönüştürmüşlerdi.

Dr. Barbara, bebekler doğar doğmaz Neil'in yine onlarla yatması için gerekeni yapacaktı. Neil, Dr. Barbara gebeliklerini doğrulamadan önce onlarla birlikte geçirdiği son gecelerini hatırlıyordu; beş ay önceydi bu. Monique anneliği uyanınca şaşkına dönmüş, soğukluğundan sıyrılmaya başlamıştı, ama Neil'e karşı hiçbir zaman,

* Roma mitolojisinde endamlı ve güzel bir kadın olarak tasvir edilen evlilik tanrıçası. (ç.n.)

hatta ahmak bir yolcuya kabindeki bir cihazın karmaşık bir bölümünü anlatır gibi, anatomisinin bazı bölümlerini ona tahsis ederek onu seks eylemlerinin içine çekerken bile rahat olmamıştı. Tedbirsiz bir anında, babasından neredeyse öfkeyle söz etti ve büyük hayvan hakları eylemcisinin nasıl sert ve sabit fikirli bir baba olduğunu, onu ayakkabı bağlama tarzıyla bile özdisipline karşı çıkmakla suçladığını anlattı.

Bunun tersine, Inger'le Trudi, Neil'le seve seve ensest yapan ablalar gibiydiler. Neil, beceriksiz ya da gereğinden fazla ateşli davrandığında poposuna ok gibi batarak, kendi zevkinden çok onlarınkini düşünmesi uyarısında bulunan tırnaklarını seviyordu. Meme uçlarını ısıran dişlerini, spermlerini tartıyormuş gibi testislerini kavrayan parmaklarını seviyordu. Inger ve Trudi'yle yaşadığı seks, Dr. Barbara'yla tattığı seksin neşeli bir versiyonuydu ve bu dünyada kimselerin pek yaşamadığından emin olduğu bir diyara aitti.

Dr. Barbara gebe kaldıklarını bildirir bildirmez onu yataklarından atmaları Neil'i hem şaşırtmış hem de incitmişti. Yalnızca Trudi onu kumsalda dalgın dalgın dolaşırken görünce acımış ve üç aydır gebe olmasına karşın birlikte son bir saat geçirmek üzere Neil'in çadırına gelmişti. Kadın yanından gidince Neil, onun düşman kampa katılmak üzere sıvıştığını hissetti.

"Neil! Uyan!" Monique küreklerin üzerinde uyuklayan Neil'in sakalını tutup çekti. "Inger, Neil uyudu yine."

"Haydi Neil ..." Inger paraşütü bacaklarının arasına topladı ve küreğe asıldı. "Daha sonra yorul. Trudi geliyor, Dr. Barbara'dan getirdiği haberler var herhalde."

Neil kürekleri düzeltti ve kayığı sahile doğru çevirdi. Trudi kumsaldan koşarak geliyor, yumruklarını havaya kaldırıp hızla sallıyordu. Kadın dalgaların içinden hızla koşarak tekneyi yakaladı ve sonuncu dalgayı aşırarak kıyıya doğru yöneltti. Inger'le Monique balon gibi şişen paraşütü bir tarafta bırakıp oturak tahtalarının üzerine çıktılar, Neil'i pışpışladılar ve suya atladılar.

"Haberler iyi!" diye bağırdı Monique. "Inger, duydun mu? Bebekte kusur yokmuş!"

"Trudi! Bu kez başardın!"

Üç kadın, kalçalarına kadar dalgaların içindeydi. Köpükler etraflarında kaynıyordu; deniz, yumurtalarını bırakarak onları gebe bırakmak için boşuna çabalayıp duruyordu sanki. Bitkin bir halde kendi kendine gülümseyen Neil kadınların birbirlerine sarılıp zıplayarak, yeni bir doğumu kutlamalarını seyretti. Bu işte onun çok önemli katkısı olmasına karşın kadınlar onu umduğu kadar ciddiye almıyorlardı. Ancak sonradan, kıyıya doğru yürürlerken Trudi Neil'i fark etti ve dönüp ona iltifat etti.

"Bu harika, Neil!" dedi kadın, ufak yüzü gurur ve rahatlamayla ışıyarak. "Çok sevinmelisin. Dr. Barbara'ya bir kız geliyor –ve sana."

"Bu şahane, Trudi." Dalgalarda sendeleyen kadını ince belinden kavradı; bunun ona son sarılışı olduğunu anlamıştı. "Hiçbir kusur belirtisi yok..."

"Kusur mu?" Trudi şaşırmış gibiydi. "Tabii ki yok. Bu bir kız. Oynayacağın yeni bir Gubby'in olacak."

"Gubby oğlandı."

"Olsun. Kız daha da iyidir, sen bunu bilirsin Neil." Kadın koşup giderken bağırdı: "Dr. Barbara seni klinikte bekliyor. Özel bir iş verecekmiş..."

Neil kampa yaklaşırken kadınların çadırlarından hâlâ gülüş sesleri geliyordu. Gürültü yüzünden Amerikan domuzları tel çitin çevresinde tepinmeye, kakadularla loriketler buna karşılık veren çığlıklar atmaya başladılar. Saint-Esprit'nin tüm yaratıkları, hatta kaderleri yemek masasını boylamak olanlar bile sığınak ailesine yeni katılımı kutluyorlardı.

Adaya gelmelerinden sonraki bir yıl içinde sığınak kendisini dengelemişti. Medyanın ilgisinin azalmasına karşın, nükleer atolün dünyanın ön sayfalarından uzaklaşmasıyla belli ki rahatlayan Fransız yetkililer Saint-Esprit'yi yeniden işgale kalkışmamışlardı. Gazeteciler adayı yine ziyaret ediyorlar, adaya gelen gemilerle ya da Kaptan Garfield'in ara sıra uğrayan deniz uçağıyla getirilen, soyu tehlikede çok miktarda kuşun ve memeli hayvanın varlığını dünyaya haber veriyorlardı. Saint-Esprit şimdi Madagaskar'ın tenrek kirpileri ve cüce lemurları, Java palmiye misk kedileri, Teksas kangu-

ru sıçanları ve Zimbabwe'den gelmiş misk fareleri gibi garip türlerle dolu, sabit bir Nuh gemisiydi. Dünyanın hemen her köşesi, üreyen, eksantrik bir çiftle temsil ediliyordu; ve döllerini verdikten sonra hepsi de, ikişer ikişer, mutfaktaki satırın altına doğru yollanıyordu. Üreyemeyen, ama etlerinin yenilmemesi sayesinde yok olmaktan kurtulan öteki hayvanlarsa hiç beklemedikleri bir sıcaktan ve nemden ötürü bitap haldeydiler.

Bitki teraslarının birçoğu yenecek bitkilere tahsis edilmişti şimdi; ama tehlikedeki ağaçların ve bitkilerin önemli bir bölümü de soylarını, farklı başarı derecelerinde de olsa sürdürmüşlerdi. Kanarya Adaları'ndan dragon ağaçları, Borneo'dan raja ibrikotları; Neil'in annesinin Georgia'dan bir komşusunun adını taşıyan ve kamelyaya benzeyen *Franklinia*; Cape Town'dan tavus moreaları ve ta uzaklardaki Lesotho'dan gelme spiral ödağaçları vardı. Albay Stamford'un Honolulu'da yaşayan ordudan bir arkadaşı Saint-Esprit'yi ziyaret ettiğinde, Neil'in adada başarılı olduğunu ve kendisine ileride yararlı bir tarımcılık kariyeri sağlayacak hayvan üreticiliği yetenekleri sergileyen, kendine güvenli bir genç olduğunu söyleyecek kadar etkilenmişti gördüklerinden. Ama adam Neil'in yakından ilgilendiği üretme ve yetiştirme biçimini –üç gebe kadını– fark etmedi ve Neil'in annesini, oğlunu bir yıl daha Saint-Esprit'de kalması için teşvik etti. Adama göre adadaki yaşama biçiminde zorluklara katlanmayı gerektiren bir disiplin ve yüce bir ahlâk vardı; Albay Stamford'un en çok hayran olduğu niteliklerdi bunlar.

Aslında, sığınakta biraz fazla köylülük vardı. Neil uçuş pistinin yanındaki gözetleme kulesinin gölgesine oturmuş, lagünü çevreleyen tabyalara bakıyordu. Artık onların farkına bile ender olarak varıyordu; nükleer denemeler ve onların kara haberleriyle ilgili yeniyetmelik düşleri sığınağın dopdolu yaşantısına yenilmişti.

Ama Saint-Esprit tehlikede olan bir grubu korumuyordu; erkek cinsini yani. Bu kadar çok kadın gebe kalınca adadaki işlerin çoğunu erkekler yapıyordu şimdi. Profesör Saito bitki laboratuvarını bırakıp, botanik konusundaki yeteneklerini, yenecek bitkilerin yetiştiği bahçede kullanmaya zorlanmış ve orada, topraktan kaynaklanan bir hastalığa yakalanmıştı. Kimo Monique'in gözetiminde, yemek ocağında ve mutfak lavabosunun başında çalışıyordu ve sa-

rong*'uyla ve darmadağınık uzun saçlarıyla, şişman bir travestiye benzemeye başlamıştı. David Carline saatlerce yabani yerelması topladıktan sonra bitkin bir halde çadırına çekilmiş, kara kara Dr. Barbara'nın elkoyduğu tabancasını düşünüyordu.

Neil onların çöküşlerini düşünerek kliniğin merdivenini çıktı. Hasta odasında hışımla dolaşarak, cibinliği yırttığı için Profesör Saito'yu azarlayan Dr. Barbara'nın sesini duydu. Kadının sert sesi ve çok açıkça belli olan duygusuzluğu, yatağa düşmüş botanikçiyi eziyordu. Neil otomatik olarak ellerini cinsel organlarına siper etti, kendisiyle hasta yatağı arasında menisinden başka hiçbir şeyin olmadığını hissederek.

"Aferin Neil. Seninle gurur duyuyorum Dr. Barbara masasından kalktı ve savaşın en tehlikeli bölgesinden dönen askerini karşılayan bir generalin resmi tavrıyla sarıldı Neil'e. "Ne yaman adam olduğunu gösterdin yine."

"Elimden geleni yaptım doktor," dedi Neil. "Kız olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle. Başka ne olabilir ki?" Dr. Barbara Neil'i kolunun mesafesi kadar uzaklıkta tuttu ve kendi yanağındaki tek bir gözyaşı damlasını sildi; bir sahne görevlisinin yerleştirdiği dekor malzemesi gibi parlayan bir mücevherdi sanki bu gözyaşı. Barbara bir erkek safari takımı giymiş, saçlarını dibine kadar kırkmıştı. Ama duygusal anlarında birkaç saç teli ileriye fırlıyordu hayatının daha kadınsı bir dönemini hatırlatırcasına. Saint-Esprit'de geçirdiği bir yıl sertleştirmişti kadını –Neil hissediyordu, kadın çok sertti kendisine karşı; en önemsiz tavırlarını bile kısıtlamıştı. Yastıksız bir koltukta oturuyor, tahta gibi bir yatakta yatıyordu; sanki katı rejimle yönetilen bir manastır başrahibesiydi.

"Senin şerefine içeceğiz Neil. Bunu hak ettin." İlaç dolabını açtı ve dindar ama çocuksu bir rahibin, mezarlığı yeniden takdis etmek için Papeete'den gelen Peder Vergnol'un bıraktığı bir şişe kutsal şarabı çıkardı. Neil adama, denize düşmüş uçaktaki ölü gözcünün kemiklerinden söz etmek istemişti ama lagünün suları o saf rahibin kafa yoramayacağı kadar derindi.

* Güneydoğu Asya'da hem erkek, hem de kadınların giydiği eteklik, (ç.n.)

"Şerefe bir içki Neil, ama az bir miktar, çünkü yapmanı istediğim bir şey var. Trudi bana, kendisinin bir isim düşündüğünü söyledi."

"Gudrun mu? Brunnhilde mi?" Neil, Trudi'nin ona anlattığı sert İskandinav kadın kahramanları düşünerek kurnaz bakışlarla kutsal şarabı yudumluyordu. Sarhoş olmayı seviyordu ama Dr. Barbara alkolü kilitli dolaplara saklayarak her zaman ondan uzak tutuyordu hep. "Bir oğlum olsun isterim günün birinde, illa kız olması mı gerekli?"

"Evet, gerekli Neil." Dr. Barbara başını sallayarak bu sözleri şiddetle vurguladı. "Sığınağın geleceği güvende olacaksa daha çok kadın gerekli; daha çok kız kardeş ve kız çocuğu yani." Kadın bu mutlu geleceği düşündü ve Neil'i genellikle tedirgin eden, şeytanca bir neşeyle ekledi: "Ayrıca sen, bütün çocuklarının uzun ve sağlıklı bir yaşam sürmesini istersin ..."

"Elbette. Erkek çocuk da sağlıklı olamaz mı? Benim sağlam olduğumu söylerdin hep."

"Öylesin Neil." Dr. Barbara dönüp Neil'i, omuzlarından başlayıp kasıklarına dek açık açık bakarak süzdü. "Seni Waikiki'de daha ilk gördüğümde biliyordum bunu. Doktorların bir içgüdüsü, altıncı hissi vardır. Senin sağlıklı bir baba olacağından emindim."

"O halde benim oğullarım da sağlıklı olur, öyle değil mi?"

"Şart değil." Dr. Barbara kendine kutsal şaraptan bir bardak daha doldurdu. Yüzü ve boynu kızarıyordu; Profesör Saito'nun cibinliğin içinden gelen, ateşten ötürü sayıklamalarını duymazdan geldi. "Dünya, erkekler için, yaşaması zor bir yer. David'e, Kimo'ya ve zavallı Profesör Saito'ya bak. Hepsi hastalandı. Kendi başlarına kalsalar yaşayabileceklerini hiç sanmıyorum."

"Çok fazla çalıştılar," dedi Neil. "Onları hiç dinlendirmedin."

"Akıllıca çalışmadılar." Dr. Barbara bardağı tutan eliyle işaret etti. "Kendi hızlarını ayarlayamadılar. Hepsinden kötüsü, birlikte çalışmadılar. Gereğinden fazla, bir sürü ayrıntılı proje vardı."

"David'in kazıklarla çevrili kalesi gibi mi? Ya da Profesör Saito'nun balık çiftliği mesela?"

"Harika fikirler, ama pratikten tümüyle yoksun. Kadınlar işbirliği yapmasını ve birbirleriyle anlaşmasını bilir. Bizim ayaklarımız yerdedir ve birbirimizle boyuna rekabet edip durmayız." Dr. Barbara Profesör Saito'nun titrek feryatlarını duyunca kaşlarını çattı.

"Ah keşke Honolulu'dan ayrılmadan kadroya daha fazla kadın alsaydım. Belki de sığınağı yeni bir gönüllüler dalgasına açmamız gerekecek. Buna sevinir misin Neil?"

"Elbette. Ben eninde sonunda gitmek zorundayım –David'le Kimo da öyle. Senin daha çok yardıma ihtiyacın var Doktor."

"Bize katılmayı bekleyen bir sürü genç ve güzel kadın var." Dr. Barbara masasının üzerindeki, rutin seferini yaparken geçen bir geminin getirdiği mektup yığınına dokundu ve fotoğrafları karıştırdı. "Buradaki işimize yardım etmek isteyen güçlü, genç kadınlar."

"Ve güçlü erkekler. En iyilerini seçersin."

"Hayır. Daha fazla erkeğe ihtiyacımız yok, güçlü de olsalar. Güçlü ve sağlıklı bir tek erkek yeter, ve de sen varsın Neil."

Dr. Barbara Neil'in sakalına dokundu ve formol kokulu parmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi, ama sarılmaya çekindi. Oğlan, bir kadınla birlikte olamamanın açlığıyla kliniğe takılmaya başlamıştı, Profesör Saito'nun lazımlığını boşaltıyor, kanla kirlenmiş çarşaflarını değiştiriyor, bir yandan da Dr. Barbara dalgaya düşüp onu yine yatağına alır diye umuyordu. Kadın, Neil'in omzundaki derin bir mercan yarasını temizleyip diktiği zaman onu bir annenin, oğluna duyacağı sıcaklıkla okşamıştı. Cinsel tutkuların zamanı bitmişti artık.

Neil, fotoğrafları tarot kartları gibi dizen Dr. Barbara'yı seyretti; kadın çatlak tırnaklarıyla, apaçık görünen, dostça yüzlere dokundu –Stockholmlü sarışın bir dişçi, Atlantic City'den otuz yaşında bir krupiye, Sydney'deki bir lezbiyen derneğinin üyeleri, güney Londra'dan öğrenci kızlar, Sorbonne'dan bir fizik mezunu, Floridalı bir kokteyl barmeni ve iki rahibe."

"Onlara bildiğim her şeyi öğretirim," dedi Neil. "Inger'le Trudi çocuklarını doğurunca onları zıpkınla balık avına çıkaracağım."

"Ben başka bir şey düşünüyordum." Dr. Barbara fotoğrafları toplayıp bir çekmeceye attı. "Zaman, Neil; sorunun özü bu –kadınların üreme dönemi çok uzun. Doğa bize keşke daha kısa bir gebelik dönemi verseydi; geleceği seralayıp varoluşa döndürür ve sığınağı kadınlarla doldururdum o zaman."

"Bir kadınlar sığınağı mı?" dedi Neil monoton bir sesle. "Erkeklerden nefret eden kadınların yani, ha?"

"Kadınlar erkeklerden nefret etmez." Dr. Barbara bu düşünce-

den bayağı şok olmuş gibiydi. "Onları bu dünyaya biz getiririz ve hayatımızın geri kalanını da onlara, birbirlerini anlamalarına yardım ederek harcarız. En azından, onlara gereğinden fazla şefkatli davranıp, tehlikeli oyunlarını oynamalarına izin verdik. Seni hiç eleştirmiyorum Neil, sen başından beri hepsinden daha sadıksın. Inger'le Trudi senin sayende gebe."

"Ve Monique."

"Monique de, evet –ve bu da gerçekten bir başarı. Bunu yapabileceğini hiç sanmıyordum. Olabildiğince daha çok kız dünyaya getirmeliyiz. Şimdi, Saint-Esprit'de bir kadın daha var. Onu ziyaret etmeni istiyorum."

"Kim?" Neil bir adım atınca masanın arkasındaki dar yatağı fark etti. "Sen mi, Doktor?"

"Hayır..." Dr. Barbara Neil'e sırtını döndü. "Ne yazık ki ben çocuk doğuramayacak kadar yaşlıyım. Kastettiğim kadın, Bayan Saito."

"Profesör Saito'nun karısı mı?" Neil pencereden, bitki laboratuvarına baktı. Bayan Saito nadir bitkilerin arasında dolaşıyor, elindeki böcek spreyini ceza verir gibi nazik yapraklarına sıkıveriyordu. Kendini Profesör Saito'nun en olmadık kaprislerini bile yerine getirmeye adayan ama onu demirden bir elle yöneten bu ufak tefek, aşırı ciddi kadın Neil'i asla yanına yaklaştırmazdı. "Dr. Barbara? Bayan Saito bunu kabul etmez, Profesör ölse bile. Bayan Saito'yu tanıyorum..."

"Ben de tanıyorum onu." Dr. Barbara uzun burnunun altından gülümsedi. "Biz onunla her şeyi konuşuruz ve yapması gereken şeyi kabul eder."

Neil önce karşı çıkmaya çalıştı, ama sonra Bayan Saito'nun, hasta kocasına bakmak için, birkaç ay önce harcayacağından çok daha az zaman harcadığını hatırladı. İki botanikçinin ilişkisinde önemli bir şeyler olmuştu ve hatta Neil Profesör Saito'nun, Japonya'ya geri dönmek için Kaptan Garfield'le konuştuğundan bile kuşkulanmıştı. Botanikçiyi karanlık çöktükten sonra kumsaldaki kulübede, onun mektuplarını el feneriyle okurken bulmuştu.

"Doktor, yine de inanamıyorum o kadının..."

"Profesör Saito'yu uyandırma." Dr. Barbara teldolabın kilidini açtı ve saksıya konmuş bir bonsai ağacını çıkarıp Neil'e verdi. "Şimdi gidip onu gör ve bunu ver. Seni bekliyor..."

XV
Gönüllüler

Yirmi dakika sonra Neil bitki laboratuvarının merdivenlerinde durup arkasından tel kapının hızla kapandığını duydu. Bayan Saito giyinmiş ve bitkilerine bakmaya koyulmuştu, aralarında dolaşırken diliyle gıdaklar gibi sesler çıkarıyordu. Kadın ani bir el hareketiyle, içeride Neil'den kalan bir koku varsa dışarı çıksın diye klima kontrol sistemini kesintiye uğratarak vasistaslardan birini açıverdi.

Aralarındaki cinsel eylemin hızı Neil'i şaşırtmıştı. Hâlâ nefes nefese, Bayan Saito'nun onu güçlü elleriyle kavradığı omuzlarındaki eziklere dokundu. Profesör Saito'nun inlemelerine koyun melemesi gibi bir sesle karşılık veren bir makakın dışında tümüyle sessiz olan kampa baktı. Bir zamanlar Saint-Esprit için ölümle ilgili bir deney planlanmıştı; Dr. Barbara da yaşamla ilgili, aynı dere-

cede garip bir deney planlıyordu şimdi.

Neil ilk kez, bu iki deneyin birbirine, düşündüğünden daha yakın olduğunu fark etti. Bayan Saito'nun parmaklarıyla sıktığı hassas testislerinin hâlâ acıdığını hissetti. "Tembel çocuk... tembel..." diye mırıldanmıştı kadın, Neil'i tıpkı, yavrulamış Amerikan domuzlarını zorla cinsel zevke zorladığı gibi orgazma doğru yönlendirirken. Neil, Barbara'yla Bayan Saito arasında daha önceden kararlaştırılmış bir işaret olduğunu tahmin ettiği bonsai ağacıyla gidince kadın onu bir deklanşörün çabukluğuyla açılıp kapanan bir gülümsemeyle karşıladı. Ağacı elinden alıp onu laboratuvara yöneltti ve Neil orada soyunup, kötü kokulu mantarların arasındaki bir yatakta, kadının neredeyse akü şarj cihazını ya da elektrik verme aletini falan getireceğini düşünerek yattı.

Kadın kapıyı kilitlemeden bırakıp bir büyücü gibi soyunarak, memeleri büyümüş bir çocuğunki gibi vücudunu açığa çıkardı ve hemen işe koyuldu. Kadının duygulara kapalı bir dünyayı gizleyen beyaz yüzü gelip Neil'in üzerinde durdu. Ona, lagünün derinliklerinde tuzağa yakalanmış nadir bir yaratıkmış da muhteşem bir mersinbalığının havyarı kadar değerli yumurtalarını bırakacakmış gibi bakıyordu.

Acımasızca kullanıldığını fark eden, ama Saint-Esprit'deki gerçek rolünü kabullenen Neil sessiz çadırların yanından geçip uçuş pistine doğru yürüdü. Yerdeki mercanlar Bayan Saito'nun yüzü gibi soluktu ve çevresindeki ağaçların tüm pigmentini süzdürüp alacakmış gibiydi. Gözetleme kuleleri ve tabyalar ormanın içlerine geri çekilmişti; Dr. Barbara'nın yaşam iradesinin karşısında ada kendi içinde ölümle bütünleşmişti sanki.

Tepeye çıkan patikadan çok tiz bir haykırış, atolün topografisiyle dağılan bir kuş çığlığı geldi. Werner'le Wolfgang'ı durup dinlenmeden arayan David Carline eğreltilerin arasından Neil'e doğru yürüdü. Dr. Barbara sığınağının komutasına geri döndükten hemen sonra iki Alman hippi, kadınlarını Neil'e bırakıp ortadan kaybolmuşlar ve geçen yatlardan biriyle Papeete'ye gitmişlerdi. Ama David onların hâlâ adada saklandıklarına ve sığınaktan intikam alacakları günü beklediklerine inanıyordu.

Neil onun, bir elinde yırtık pırtık panama şapkası, öbür elinde pahalı bir bastonla, yüksek eğreltilerin arasında zorlukla yürüyüp, pusuya yatmış Almanları gizli barınaklarından ürkütüp kaçırmak için palmiyelere vuruşunu seyretti. Geçen bir yıl, bu utangaç Bostonlu'yu ve amatör misyoneri Saint-Esprit'nin amansız jandarmasına döndürmüştü. Adam, istenmeyen yatların yolcularına karşı sürekli alarmdaydı ve Dr. Barbara'ya saygılarını sunmak için gelen Greenpeace ve hayvan hakları heyetlerine bile zor dayanıyordu.

Carline, alnına kırmızı bir bantla bağladığı uzun, soluk renkli saçlarıyla, yakasız Fransız askeri kamuflaj giysisiyle ve asker botlarıyla, hafta sonunda savaşçılık oyunu oynayan, eksantrik bir özel okul müdiresine benziyordu. Karısı bile, kaptan Garfield'in uçağıyla geldiğinde onu tanıyamadı; kadının teni deniz uçağından daha beyazdı. Carline ona büyük bir heyecanla ve onu tek kişilik milis gücüne katmak hevesiyle sarıldı ve gururla sığınağın başarılarını gösterdi.

Carline kadına üç ay içinde Boston'a döneceğine söz verdi; ama Neil onun, Dr. Barbara burada kaldığı sürece Saint-Esprit'den gitmeye niyetli olmadığından emindi. Dr. Barbara onun krom tabancasına elkoymuş, ama Carline Dr. Barbara'ya bağlanmıştı ve kadının ada hakkında benimseyeceği her fikri kabul etmeye hazırdı. Sonuna dek Dr. Barbara'nın peşinden gitme kararı, onunla tanışmasından önceki yıllarıyla ilgili olarak, kendine yönelik tüm eleştirilerini ve doyumsuzluklarını uzaklaştırmıştı.

"Neil! Senin gözlerin benden keskindir. Bir şey gördün mü?" Carline, albatrosların siyah uçlu kanatlardan oluşan bir bulut halinde çevresinde dönüp durdukları zirveye baktı. "Birisi korkutmuş bunları."

"Sensin o David. Sopanla güm güm vuruyorsun."

"Onlar bundan hoşlanıyor. Onları uyanık tutuyor bu." Carline sevinçle bastonunu kaldırdı ve kuşlara doğru salladı. "Sen maymun kafesine bakarsın, ben de kuşlara. Bir yangına karşı tetikte ol."

"Onlar gitti David. Wolfgang'la Werner gideli altı ay oldu."

"Neil..." Carline sabırla panama şapkasının ayrılmış ipliklerini ayıkladı. Bu şapka onun şerif işaretiydi ve Kimo ya da Neil ziyaretçileri karşıladıklarında bu şapkayı onlara verirdi. "Bak sana bir şey söyleyeyim, Almanlar burada. Ben onlarla Kongo'da çalıştım. Onlar

yerin altına girerler ve sonuna kadar hiçbir şeyin peşini bırakmazlar."

"Saint-Esprit Stalingrad değil."

"Tabii... bazı yönlerden öyledir, senin fark ettiğinden de fazla hatta. Kadınlar insan dalgaları halinde üzerimize geliyor. Ya Trudi nasıl, seni meşgul eden şey hâlâ bayanlar mı?"

"Çocuk bekliyor. Dr. Barbara doğruladı. Bir kızı olacak."

"Alerin Neil. Çok yakında benden fazla kızın olacak. Bir kız ha? Tam Barbara'nın ısmarladığı gibi. O küçük kısrakları kendisinin taşıyamaması çok yazık doğrusu; ama sanırım bunu hâlâ ona teklif edebiliriz." Neil'in başını hayranlıkla, ama şefkatle pışpışladı. "Benim deneyimlerime göre, kız çocuklar bir sürü sorun çıkarabilir."

***

Neil Carline'ı, aramalarına devam etmek üzere bırakıp Kimo'nun kulübesinin yanından geçti. Hawaiili, saatlerdir çalışmaktan ötürü uyuyakalmıştı ve Dr. Barbara'nın teşhis ettiği mide ülserinden rahatsızdı. Neil onu rahatsız etmemeye dikkat etti. Karanlık çadıra bağımsızlık bayrakları ve son Hawaii hükümdarları Kral Kalakua'yla Kraliçe Kapiolani'nin zambaklar ve yaseminlerle süslenmiş, çerçeveli fotoğrafları asılmıştı. Kimo, Neil'i kurumuş çiçeklere dokunmaması konusunda uyarmıştı; Saint-Esprit'deki sefer ekibinin en güçlü üyesi olduğu ilk aylarının bir anısıydı onlar.

Kimo'nun çadırının yanında, yapımı sırasında Neil'le ikisinin Andersonlar'a yardım ettiği, bambudan bir ev vardı. Andersonlar gittikten sonra boş kalan bu kulübe, yeni gelecekleri bekleyen bir kreşti şimdi. Kimo ilk mide kanamasının nekahat döneminde Trudi, Inger ve Monique için sepetten çocuk karyolaları ördü. Bütün o küfürbaz takılmalarına rağmen Kimo Neil'le ve onun katmerleşen babalığıyla gurur duyuyor ve Neil'in ormandan getirdiği rafyaları o kocaman elleriyle, severek örüyordu.

Dr. Barbara tarafından her gün titizlikle süpürülüp dezenfekte edilen kreşin görünümü Neil'in her zaman sinirini bozuyordu. Andersonlar'ın neşeli kulübelerinde geçirdiği, çay içtikleri ve Binbaşı'nın ona cebir ve trigonometri egzersizleri yaptırdığı o mutlu geceleri hatırlamayı daha çok tercih ederdi. Onlar Dr. Barbara'nın

Neil'i bu tatsız deneyde kullanmasından iğrenerek, Trudi'nin ya da Inger'in adını hiç anmazlar ve Monique'le konuşmak istemezlerdi. Sonunda Saint-Esprit'de daha fazla kalmama kararını verdiklerinde Neil çok üzülmüştü.

Neil onların fikrini değiştiririm umuduyla, iskelenin yanında, kumların üzerinde duran, donanımı yanmış, kaptan kabiniyse yağmura ve rüzgâra açık haldeki teknelerini onarmak için onlarla birlikte çalıştı. Dr. Barbara'nın dağın tepesindeki sürgünden inişinden sonra gergin bir ateşkes hüküm sürmüş, ama birisi yaşlı çiftten intikam almıştı. Küçük teknelerindeki gizli bir radyoyla Fransız jandarmasına haber verdiklerinden kuşkulanmıştı.

Andersonlar, Neil'in yakınında kalmaya ve belki de onu utandırıp kadınların çadırlarına yapacağı ziyaretlerden caydırmaya karar vererek, kulübelerinde yatıp uyurlarken, korkunç bir alev karanlık lagünü aydınlatıp herkesi uykusundan uyandırdı. Neil kürek çekerek Andersonlar'ı yanan tekneye götürdü ve yangını söndürmelerine yardım etti. Son alevler direğin tepesinde dolanıp dururken tekneyi kıyıya, iskelenin yan tarafındaki kumların üzerine çekti. Dört gün boyunca tekneden yükselen duman bulutları lagünün üzerindeki gökyüzünü lekeledi.

Neyse ki, Binbaşı Anderson, canı istediği vakit ortaya çıkıyormuş gibi görünen 'ada humması'na yakalanıp hastalandığında, bütün acil onarımları bitirmişti. Bayan Anderson açıkça Dr. Barbara'yı kocasını zehirlemekle suçladı ama Carline'la Kimo onu yatıştırdı ve eğreti yelkenlerin takılmasına yardım edip, güçbela denize açılabilir hale getirdikleri tekneyi dalgaların içinden denize çekip yüzdürdüler. Binbaşı Anderson ateşler içinde yanıp yüzünü buruşturarak, dümene sıkıca yapışmış bir halde kıç tarafta otururken karısı da Neil'le kucaklaştı. Neil teknenin uzun Tahiti yolculuğuna dayanamayacağından korktukları için ona, tekneye binip kendileriyle gelmesini teklif etmemeye karar verdiklerini tahmin etti.

Neil kreşe son bir kez baktıktan sonra sarı vatozu kıyıya çekmek için sabırsızlanarak uçuş pistini geçip kumsala yollandı. Bağlanmış paraşütün rüzgârda bir akciğer gibi şiştiği küçük yelkenlinin elli metre ötesindeki ağın içinde yatan balığı görebiliyordu. Başıboş

dalgalar ölü balığı bir o yana, bir bu yana fırlatıp duruyordu öldürdükleri hayvandan usanmış, acımasız köpekler gibi.

Vatozun güneş ışığı vurmuş alt karnına kendi kanından kırmızı çizgiler bulaşmıştı. Neil gevşek ağın ucunu yakaladı ve dolaşmış ağı çözmeye başladı. Ağa takılmış bir sürü şey vardı; şerit halinde yosunlar, kalamar ve lüfer ölüleri, deniz hıyarları ve paslı bir konserve kutusu.

"Binbaşı...?"

Resifin yanında hızla saldırıp duran köpüklerin arasında bir an gözüne çarpmış olan sarı balık, şişme bir can yeleğiydi; bir sürü yerinden delinmiş ve omzundaki kapsülden sızan, kırmızı renkte, köpekbalığı kovucu bir ilaçla lekelenmişti. Neil paçavraya dönmüş kauçuklardan oluşan yığını ağdan çekip çıkardı; üzerindeki yosunları sağa sola ittirip temizlerken, Andersonlar'ın giydiği sarı can yeleklerini hatırlamaya çalıştı. Okyanusta bir sürü yatçı ölmüştü, bunların can yelekleri yıllardır denizlerde yüzüp duruyordu ve ihtiyar Binbaşı'yla karısının batan tekneden yüzerek çıktıklarını ve can yeleklerinin iplerini çözmeye karar verip el ele Pasifik'in dibini boylayışlarını gözünün önüne getirdi.

***

Bulduğu şeyi Dr. Barbara'ya anlatmanın sabırsızlığıyla sahil boyunca koşarken, direkleri yüksek, büyük bir kotranın lagüne girdiğini gördü; Haque limanına kayıtlı *Petrus Christus*'tu bu. Yelkenleri sarılmış tekne, hızlı ritmi Neil'in kalp vuruşlarınınkine uyan motorlarıyla limana doğru gidiyor ve denizi aşıp gelen bir acil durum sinyali veriyordu. Dümende, kırklı yaşlarının başında, güneşten bronzlaşmış bir kadın vardı, kocasıysa baş taraftaki direğin yanında duruyordu; Neil'in yaşında iki sarışın kızı olan, dazlak bir adamdı bu.

Dr. Barbara iskelede sakin adımlarla yürüyor, botlarının çarpmasıyla tahtalar çınlıyordu. Kadın kendisine kıyıdan el sallayan ve parçalanmış can yeleğini kaldırıp gösteren Neil'i görmezden geldi ve kotrayı incelemeye devam etti; esrarlı bir limanın barındaki vergi tahsildarı bir kadın memuru andırıyordu.

Bakır tenli bir oğlan kamaradan çıktı ve kaptan kabininde, kız-

ların annesinin yanında durdu. Neil'den üç yaş falan küçük bir Molukalıydı* bu; oğlanda profesyonel bir boksörün fiziği vardı; beli ince, göğsü geniş, omuzları güçlüydü. Hasır şapkasını, uçak çekici aracın üzerine çıkmış huysuz bir hava trafik görevlisinin hareketlerini andırır bir tarzda sallayarak hızlı adımlarla iskeleden gelen David Carline'ın hiç dostça olmayan çatık kaşlarını görünce oğlanın çenesi kasıldı.

Neil demir basamakları çıkarak, Dr. Barbara'nın ziyaretçilere, su depolarını doldurur doldurmaz gitmelerini söylemesini bekledi. Kadın ellerini beline koymuş, kotrayı süzmeye devam ediyordu ve Neil'in aklına, kadının sığınağa yeniden ilgi duymaya başlamış olabileceği geldi. Bu Hollandalı ailenin, soyu tehlikede hayvanların arasında en onurlu yerin verileceği, değerli bir yaratığı getirmiş olmasını umuyordu belki de.

Ama Dr. Barbara'nın gözleri, Neil'e bakıp birbirlerine utangaç utangaç gülümseyen güzel kızlara ve yakışıklı Molukalıya takılmıştı. Oğlan da Saint-Esprit'deki en büyük rakibini fark etmiş, o da kendisine sakin sakin bakan Neil'i süzüyordu.

Dr. Barbara Carline'ı susturdu, kollarını kaldırdı; gelenleri karşılayan gülümsemesi öylesine parlaktı ki güneşi gölgede bırakacaktı neredeyse.

"Saint-Esprit'ye hoşgeldiniz! Bize gelecek her gönüllüye ihtiyacımız var. Dilerim hoşlanır; uzun süre kalırsınız sığınak adamızda..."

Arkasında, kumsalda, gebe kadınlar gelip toplandılar: Inger, Trudi ve Monique; Pasifik'i sular altında bırakmaya hazır, okyanus gibi karınlarıyla.

* Moluka: Yeni Gine yakınlarında, Endonezya'ya ait takımadalar. (ç.n.)

XVI
Derinliklerin ziyafeti

Patika hatırladığından daha dikti. Neil zirveye on beş metre kala, radyo direğine ulaşmak için son girişim sırasında kazılmasına yardım ettiği ve şimdi aşınmış olan basamaklara oturmak zorunda kaldı. Ciğerlerini sakinleştirirken ormandaki böceklerin huysuz seslerini dinledi. Saint-Esprit sürekli olarak kendi kendini yiyor gibiydi. Palmiye yaprakları rüzgârda törpülemeye benzer sesler çıkarıyor, bambuların çentik çentik olmuş gövdeleri birbirine sürtünüyor, dalgalar *Dugong*'un enkazında patlayıp duruyordu. Neil'in üzerinde albatroslar dönüyor, gökyüzünde deliler gibi bağırıyor ve günlerdir başına musallat olmuş şiddetli migreni azdırıyorlardı.

Lagünde o sabah yüzmesi bile baş ağrısından kurtaramamıştı onu. Neil kalçalarını kavrayarak, kasları kendi sıcaklıkları içinde hâ-

lâ seyirip duran, ter içindeki bacaklarını sakinleştirmeye çalıştı. Lagünde her gün zıpkınla balık avlamak derisinin altındaki bütün yağı eritmişti ve kaslarının lifleri ona babasının kitaplarındaki anatomi resimlerini, derilerin yüzülüp boğumlu ipliklerin ve şeritlerin meydana çıktığı o görüntüleri hatırlatıyordu.

Güneşe rağmen, ilk kez lagünün suyu neredeyse buz gibi gelmişti ona. İki yüz metre yüzmek için açılmış, ama sonra geri dönüp rüzgârlı kumların üzerinde titreye titreye oturmuştu. Bıktırıcı takılmalarına başlamaya hazır van Noort kız kardeşler kumsaldan ona doğru yaklaşırken yükseklerin serin havası ateşini düşürür umuduyla oksijen cihazını bırakıp zirveye doğru yollandı.

Neil radyo direğine doğru son basamakları çıkarken kızların oksijen cihazını kurcaladıklarını gördü; solgun saçları kuşların tüyleri kadar beyazdı. Adadaki herkes gibi onlar da hep açtılar ve buraya takılmalarının ciddi bir amacı vardı: Neil'i tahrik edip, onun balık avında olabildiğince daha fazla süre kalmasını sağlamak. Saint-Esprit'deki mesele, doyurulacak boğazın çok fazla olmasıydı ve bu boğazların çoğu da, gebe kadınlara ve genç kızlara aitti. Her iki grup da dev bir beyaz köpekbalığının tükenmez iştahına sahipti

Dr. Barbara'nın van Noortlar'ı sürpriz daveti açıkça yeni bir üye toplama girişimine dönmüştü şimdi. Onlar geldikten sonraki bir ay içinde Yeni Zelandalı iki hemşire. Hong Kong'dan San Fransisko'ya giden bir Güney Afrika yatında çalışarak yolculuk yapan Anne Hampton'la Patsy Kennedy katılmıştı gruba. Şiddetli çevrecilerdi ikisi de; Dr. Barbara'nın çelikten büyüsüne çabucak kapıldılar ve Saint-Esprit'de kalıp sığınak çalışmalarına yardım etmeye karar verdiler. Genç hastalarla uğraşmaya alışık olan hemşireler Monique'le Bayan Saito'nun da teşvikiyle hemen Neil'in sorumluluğunu üstlenmeye kalkıp gününün her dakikasını düzenlemeye çalıştılar.

Onların gelmesinden hemen sonra, üç Meksikalı okyanus yarışçısının bulunduğu bir katamaran, onarım için lagüne sığındı. İriyarı petrol mühendislerinden oluşan bu üçlü, yetersiz performansını geliştirmeyi önerdikleri tuzlu su arıtma cihazına; hayvan barınaklarına ve drenaj sistemlerine büyük ilgi gösterdi.

Adamların enerjisine ve ustalıklarına karşın Dr. Barbara onlara karşı soğuktu ve ikiz bordalı tekneleri resiften çekip gidince gözle

görülür bir şekilde rahatladı. Bir gün sonra gelen ve içinde yaşlı bir Kanadalı çiftle torunları, yirmili yaşlarının sonlarında iki kadın öğretmenin bulunduğu tekne sıcak bir kabul gördü. Oysa Neil Meksikalıların adada kalıp, cinsler arasındaki dengeyi sağlayacağını umut etmiş ve Dr. Barbara'nın mühendislerden biriyle ilişki yaşayacağını düşlemişti.

Ama Dr. Barbara kadınların arasında daha mutluydu ve Neil, çok yakında Saint-Esprit'de kendisinden başka hiç erkek kalmayabileceğini düşünmeye başladı. Sığınakta, kendisiyle David Carline'ın dışlandığı ve birbirine sıkıca bağlı olan bir dizi grup oluşmuştu. Bu kadınlar cumhuriyetinin merkezinde, başkanlığını klinikteki bürosundan, konserve stokunu ve Profesör Saito'yla Kimo'yu tüketip bitiren ateşli hastalıktan kurtaramayan tıbbi malzemeleri denetimi altında tutarak yürüten Dr. Barbara vardı. Onun çevresinde de ilk dörtlü yer alıyordu: Bayan Saito, Monique, Inger ve Trudi. Bunların ötesinde de yenilerden oluşan dış çember; henüz hiçbiri gebe olmayan, hepsi de kendilerini sığınağın başarısına adamış van Noort kız kardeşler, Yeni Zelandalı hemşireler ve onlara yeni katılan Kanadalı kadınlar vardı.

Neil mutfak masasına büyük bir hanibalığı getirerek, ya da gülüşmelerine katılmak umuduyla onlara yaklaştığında, özel bir partiye davetsiz gelmiş biri gibi hissediyordu kendini. Kadınlar konuşmayı kesip onu süzerek, yemek tepsisini alıp çadırına dönmesini bekliyorlardı. Birbirlerine karşı tüm samimiyetlerine rağmen kadınlarda, Neil'e karşı, onun moralini bozan ve Neil küçükken oynadıkları hemşirecilik oyununda bir oyuncak ayının kafasını kesen beş yaşındaki kız kuzeninin acımasızlığı vardı.

Neil'le Carline ölmekte olan Kimo'ya bakmak üzere kendi başlarına bırakılmışlardı; ateşler içindeki Hawaiili'yi yıkıyorlar, teselli ediyorlar, eriyip biten vücudundan akan ter çadırındaki yatağı sırılsıklam ederken beceriksizce onun sıkıntısını gidermeye çalışıyorlardı. Yalnızca Dr. Barbara onun her günkü iğnesini yapmak için uğrayıp gidiyordu; gaddarca bir biçimde Monique'e, sonuna yaklaştığı günlerde adamın yemek istihkakını kesmesini emretmişti. Neil kulkas toplayıp kaynatmış ve hasta deve yedirmişti.

Yemek yiyenler artınca sığınaktaki hayvanların çoğu mutfak ocağına gitmek üzere katledildi, az bulunur bitkiler yenebilir yumru-

ları ve soğanları için talan edildi. Geriye kalanlarsa, ziyaret eden heyetleri etkileyecek bir vitrinden öte bir şey değildi. Kadınlar, ızgara yaparken Trudi'yle Almanca gevezelik eden Inger'in dikkatsizce kömüre çevirdiği bir balık kuyruğunu Neil'e kakalayıp masadaki ikramlardan dışlamakla kalmadılar, onu yatak zevklerinden de yoksun bıraktılar.

Dr. Barbara, belki de Neil'in yakalandığı ve iğnelerinin tedavi edemediği hummadan korktuğu için ne van Noortlar'ı, ne de iki hemşireyi Neil'in çadırına göndermedi. Neil bazen Dr. Barbara için rolünü tamamladığından ve yerine geçecek kişinin belirlenmiş olduğundan kuşkulanıyordu.

Neil kampa yukarıdan bakarken Nihal'i, on üç yaşındaki bu Molukalı'yı kliniğin arkasındaki açık hava duşunun altında dururken görüyordu. Kocaman karnına rağmen Monique branda bezinden bir su kovasını merdivenden çıkarmış, yukarıdaki su deposuna döküyordu. Trudi Nihal'in mayosunu ayaklarına kadar indirip oğlanın çıplak kalan küçük kıçını zevkle sabunladı.

Dr. Barbara kliniğin yukarısında daha yüksek bir yerde, etrafı çitle çevrili arazideki kutsal alanında oturduğu şezlongundan gözlüyordu her şeyi. Orada mütevazı bir bahçe yetiştirmeye başlamış, dalları aşağı sarkan ağaçların altında, ilaç elde edilen bitkiler yetiştirmeyi düşündüğü bir dizi çiçek tarhı hazırlamıştı. Bu bahçe onun, akşamları büyük bahçıvan belinin yanında, yarattığı sığınağı seyrederek tek başına oturduğu ve kimseyi kabul etmediği inziva yeriydi.

Nihal duş yaparken Barbara arkaya yaslandı, gözlerini oğlanın parlak ve kaslı vücudundan hiç ayırmıyordu. Oğlana neredeyse kafayı takmış bir ruh halindeydi ve Neil'e, ona zıpkınlı tüfekle balık avlamayı öğretmesi gerektiğini söyledi. Ama Neil bu davetsiz misafirden ve onun Dr. Barbara'nın kafasından geçenleri gereğinden fazla biliyormuş gibi kurnaz kurnaz bakmasından huzursuz oluyordu.

Ayrıca, bu lagün Neil'in yeriydi; onu Saint-Esprit'ye getiren, nükleer ölümle ilgili tüm delikanlılık saplantılarının yaşadığı havuzdu. Derin suları onun kanıyla karışmıştı sanki; ve düşleri denize düşmüş uçakta gözüne ilişen kemiklerin gözeneklerinden geç-

mişti. Lagünün çevresindeki gözetleme kuleleri, artık yalnızca onun kafasında gerçekleşecek nükleer bir olayı kaydetmek için bekliyordu hâlâ. Sonunda Saint-Esprit'yi ve onun dua kulübesinin yanında bekleyen ölümünü bırakıp özgürce gidecekti.

Neil kayaların tepesinde, albatrosların arasında dururken, cam gibi parlak, koyu mavi deniz yüzeyindeki yansımasının yarattığı haleyle birlikte bir bulutun lagünün üzerinden geçişini seyretti. Bulut kuzeydoğuya doğru süzüldü, resiften uzaklaştı ve Tahiti'ye doğru uzun gökyüzü yolculuğuna başladı.

Ama beyaz gölgesi lagünün içinde, deniz dibindeki bombardıman uçağına birkaç yüz metre mesafede, Neil'in av sahasının ötesinde kaldı. Dalgalar rüzgârın hafiflemesiyle silikleşince, Neil, lagünden geçerken ters dönüp aşağı doğru sarkmış bir yatın bordasıyla omurgasını andıran beyaz bir üçgen gördü.

***

Herkes çadırında uyurken, sığınaktan sadece bir mil açıkta, ziyaretçi yatlardan biri mi batmıştı yoksa? Zirvenin serin havasıyla kendine gelen Neil yamaçtan aşağı doğru koştu ve uçuş pistine doğru yönelerek, yüksek eğreltilerin arasından geçti. Hiç anlayamadığı nedenlerden ötürü, yatların çoğu her zaman gece sıvışmayı tercih etmişlerdi. Van Noortlar, o Amsterdamlı sempatik mimarla güzel karısı, kızlarını çok şaşırtarak güneş doğmadan demir almışlar, Dr. Barbara'ya, Tahiti'den ay sonunda döneceklerini bildiren bir mesaj bırakmışlardı. Yaşlı Kanadalılar da güneş battıktan sonra, torunlarıyla bile vedalaşmadan, sadece Monique'le Bayan Saito'ya, Bora Bora'ya gidip geleceklerini söyleyip gitmişlerdi.

Neil, tesadüfen Kanadalıların gidişini görmüştü. Gece yükselen ateşle yanarken yatağında doğrulup oturduğunda karanlık lagünden hayalet gibi bir yelken geçtiğini gördü. Carline'ın ve suda güçlükle giden bir kayığın küreklerinin sesini duydu. Uyuyakaldı, ama sonra uyandığında rüzgârsız gecede her şey sakindi ve Kanadalı çift resiften gitmişti. Her yanından ter akan Neil soğuk dalgalarda kendine gelmek umuduyla yatağından çıktı.

Carline'ın çadırı boştu; açık branda kapıdan, hiç bozulmamış bir uyku tulumu görünüyordu. Neil uçuş pistini geçip kumsala git-

ti ve Carline'ı gölgesiz palmiyelerin arasında hızla yürürken gördü. Adam sırılsıklam giysileriyle ve saatlerce kürek çekmenin bitkinliğiyle, Neil'i hiç fark etmeden hızlı adımlarla yanından geçti. Çadırına döndü ve kapıları birbirine bağlayıp kendini Dr. Barbara'dan ve sığınaktan soyutladı.

O huzursuz geceyi hatırlayan Neil uçuş pistinin kenarında duruyordu; gözleri mercanların şiddetli parlaklığından kamaşmıştı. Belki de Carline, onlarla birlikte adadan gitmek umuduyla Kanadalılara yetişmeye çalışmıştı, kim bilir? Amerikalı, dua kulübesinin yan tarafındaki açıklıkta dolaşıp duruyor, kadınların ona verdiği azıcık yiyeceğe ekleyecek tatlı patates arıyordu. Hasır şapkasının altındaki yüzü soluk ve fersizdi; yiyecek aramasına karşın gözleri hep, yan yana dizili mezarlardaydı. Mezarlıkta öyle çok ceset gömülüydü ki, denize doğru uzanan burnun konturları değişmeye başlamıştı. Kimo, Hawaii'nin bağımsızlığıyla ilgili hatıra eşyalarıyla süslü, taşlardan ve topraktan oluşan bir tümülüsün altındaydı ve Profesör Saito'nun minyatür mezarı onun yanında cüce gibi kalıyordu. Ufak tefek botanikçi, öldüğü zaman öylesine erimişti ki, Neil onu kollarında taşımıştı; arkasından da Dr. Barbara geliyordu ve Neil'in çocuğuna gebe olan, huysuz dul karısı.

"Neil! Ne yapıyorsun burada?" Carline sopasıyla yere vurdu, Wolfgang'la Werner'i yer altındaki uykularından kaldırmak istermişçesine. "Başka bir yerde yerelması arayabilirsin."

"Zirvedeydim," dedi Neil, "Albatrosları saymak istedim."

"Neden Tanrı aşkına? Enerjini boşa harcama. Kimseyi gördün mü?"

"Hayır, görmedim David."

"Herhangi bir ateş ya da gizli bir depo falan gördün mü? Ya da bir barınak mesela."

"Hiçbir şey görmedim. Werner'le Wolfgang adadan çoktan gittiler."

"Barbara'nın söylediği bu. Ama ben daha iyi biliyorum." Carline Neil'in ellerine, sanki Almanlardan gizli bir mesaj saklıyormuş gibi kuşkuyla baktı. Neil, Carline'ın yalnız kaldığını ve kendisinin iki hippiyle kurabileceği bir ilişkiyi kıskandığını fark etti. Korkulu-

ğa benzer haliyle, bodur kalmış yerelmalarının arasında kök salacakmış gibiydi. Carline başparmağını ısırdı ve çıkan kanı açlıkla kokladı, sonra da matlaşmış saçlarına sürdü; saçları öylesine uzamıştı ki Neil onun kadınlara benzemeye çalıştığını düşündü.

"David, benimle balık avlamaya gel. Küçük bir köpekbalığı yakalar, kumsalda pişiririz."

"İlk tercihi Barbara yapar." Carline, kadınların bitmek bilmez toplantılarından birine başlamak üzere yemekhane çadırında toplanmaya başladığı kampa dik dik baktı. "İşte, yolu tutuyorlar yine. En iyisi önlerinden çekilmek Neil. Şimdi fikir aşılama zamanı. Sen Saint-Esprit'den gitmeyi düşünüyor musun?"

"Şimdilik düşünmüyorum. Ya sen David?"

"O kayıkla Tahiti'ye gitmeye kalkışamam herhalde. Onunla lagünün dışına bile çıkamazsın."

"Ben gitmek istemiyorum. Neden gideyim ki?"

"Bir sürü neden düşünebilirsin. Her şey değişti Neil. Senin buradaki süren bitti."

"Dayanacağım." Neil Profesör Saito'nun mezarına baktı ve karısı onu sakinleştirmeye çalışırken adamın, cibinliğin içinden gelen, acıyla dolu son sayıklamalarını hatırladı. Botanikçi sığınağa düşman kesilmişti ve birbirine karıştırarak deniz uçağından ve albatroslardan rastgele söz edip sayıklamıştı kendi kendine. "Sen niçin gitmiyorsun David?"

"Bitmemiş işler ..." Carline kanayan işaretparmağını yukarıya kaldırdı. "Rüzgârda kan var Neil. Dikkat et, sana sıçramasın. Bir damlası bile öldürür."

"Öyleyse sığınaktan git sen de. Boston'a, karının, kızlarının yanına dön."

"Karımla kızlarım mı?" Carline Neil'in saflığına gülümsedi. "Onlar burada, Saint-Esprit'deler ...onlarla her gün konuşuyorsun, yatağını paylaştın onlarla. Erkekler çok farklıdır Neil, her birimiz birer istisnayız. Ama kadınların hepsi aynıdır. Farklı görünebilirler ama, içlerine baktın mı hepsi birer Barbara Rafferty'dir. Unutma bunu Neil..."

Mezara vurdu ve gökyüzüne bakarak ayaklarını sürüye sürüye mezarlıktan çıkıp gitti; kurtarıcı bir uçağı görür görmez radyo kabinine koşmaya hazırdı.

Neil onun ormanda yürüyüşünü seyretti ve Kimo'nun mezarının

başında bir dakika saygı duruşunda bulundu. O sakin Hawaiili'yi özlemişti; onun tersliğini ve kabalığını, Neil'e gösterdiği bir sürü küçük sevecenliği; onu büyük bir içtenlikle, nükleer silahlarla ilgili düşlerinden uyandırmaya çalışmasını özlemişti. Adada geçirdikleri ilk huzursuz aylarda Kimo'nun gözünde o, bir sorundan, ayağındaki kurşun yarasını kullanan bir maskottan başka bir şey değildi ama, daha sonra Neil'in sığınağa bağlılığını takdir etmişti. Neil'in yüzmedeki ve balık avlamadaki yeteneğine hayran olmuş, acemice ama ağabeyce bir tavırla onu kadınlardan korumaya çalışmıştı. Sonunda, ölmeden önce Neil'in ellerini tutmuştu; bu yakınlığa karşılık verip, onu kurtarsın diye Dr. Barbara'yla arasında aracılık etmesini bekliyordu sanki.

Neil Profesör Saito'yu da özlediğini fark ederek Kimo'nun tümülüsünün yanındaki daha küçük mezarın başında durakladı. İçine kapanık botanikçi büyük bir beceriyle, o haşin ve tatsız karısıyla mutlu olmayı başarmıştı; Neil için anlaması zor, ama garip bir rahatlama duygusu veren bir şeydi bu. Bu kadar yakınlarına gelen ölüm herkesi şaşkına döndürmüş ve sefer ekibinin iki kurucu üyesinin ardından yas tutmalarını engellemişti. Saint-Esprit'de salgın halindeki humma, zayıfları ve yeterince kararlı olmayanları avlardı; Dr. Barbara onları böyle uyarmıştı. Arkalarından pek yas tutulmayan ölülerin mezarları, içine düşen iki taşı örten deniz gibi kapatıvermişti üzerlerini.

Neil onları özlemişti; ama aynı zamanda Dr. Barbara'nın buyurgan ahlâkının ona da bulaştığını biliyordu. Kimo da, Profesör Saito da sığınağın gerektirdiği niteliklere sahip değildiler. Gereğinden fazla içe dönüktüler, kendi özel dünyalarına çekilmeye fazla yatkındılar ve doğa onları susturmuştu. Hepsinden öte, ikisi de erkekti ve erkek olmak Dr. Barbara'ya göre en büyük genetik kusurdu.

Su soğuktu; ancak kauçuk dalgıç giysisiyle korunabileceği dondurucu bir soğuktu bu. Kayığın altına dalınca karanlık akıntı buz gibi ellerini uzatıp Neil'in kalçalarını kavradı. Bir papağanbalığı dalgıç maskesinin gözlük camına, onun diyarına hoş geldin demeye pek hevesli bir şekilde dokundu, ama lagünün bu köşesinde hayat yoktu. Deniz yılanlarıyla kalamarlar, balıklarla kaplumbağalar Neil'i bu

donmuş semada tek başına bırakıp acil bir randevuya gitmişlerdi.

Maskesindeki oksijenle canlanan Neil lagün dibinin bomboş bahçesinde yüzdü. Papağanbalığı mantar mercanlarının ve denizhıyarlarının arasından geçerek onu izliyordu. On beş metre ileride, karanlık denizin kendini derinliklere hapsetmeye başladığı yerde bir resif köpekbalığı görevini ürkekçe sürdürerek yüzüyordu. Bahçe kaybolup, yerini volkanik kayalardan oluşan duvara doğru eğim yaparak yükselen lagünün dibini midye tabakası gibi kaplayan siyah kumdan bir çöle bıraktı.

Neil yükseltinin sırtına doğru yüzdü, paletlerini kabuk bağlamış yüzeye dayadı ve aşağıdaki çukurluğa, çökmüş eski kraterin suya gömülmüş ağzına baktı.

Orada delicesine bir toplantı, derinliklerin çılgınca bir ziyafeti vardı. Lagünün her tarafından gelip burada toplanmış hayvanlar kumlu dipte yatan *Petrus Christus*'un beyaz bordasını neredeyse tamamen kaplıyordu. Kotranın direkleri donuk beyaz ışığın içinde yana yatmıştı ve açık kapaktan kabine dalmak için çılgınca mücadele vererek itiş kakış debelenen yüzlerce balığın arasında bir Hollanda bayrağı dalgalanıyordu. Artıklardan oluşan bir tipi düşsel karlar gibi yüzüyordu suda; kotranın mutfağında sıkışıp kalmış bir cesetten kopan doku parçacıklarıydı bunlar. Akıntıda ince uzun bir bayrak gibi yüzen bir bağırsağı çekip götüren, azimli bir lüfer lagünde sakin bir köşe arıyordu.

Çıldırmış bir hanibalığı Neil'in kollarına ve bacaklarına çarparak geçti. Su bulandı ve son kez patlayan organik maddeler kotranın üst kapağından dışarıya fışkırdı. Balıkların görmezden geldiği bir saç yığını, bir kafatası kemiğinden ayrılıp denizanası gibi yüzen sarışın bir yumak gelip kotranın yelken ipine tutundu. Sonra halattan kurtuldu ve daha karanlık sulara doğru kayıp gitti; derinlerin kapanan kapılarına doğru süzülen, ölüm habercisi bir hayalet gibiydi.

Yeni bir yat gelmiş, kıyıdan yarım mil açığa demir atıyordu. Neil, dalgıç giysisi ve oksijen tüpleri ayaklarının altında, küreklere dayanarak dinlendi. Su yüzüne çıkar çıkmaz ateşi yeniden başlamıştı; ateş gücünü güneşten alıyordu sanki. Neil başını bir yere dayamaya

çalışırken kauçuk bir şişme botun iskeleye doğru hızlandığını, orada Bayan Saito'nun, selamlama hareketleriyle ellerini yukarıya kaldırmış halde durduğunu gördü. Şişme botun baş tarafında iki tane sarışın kadın oturuyor, kocalarıysa kıç tarafta, motorun yanında duruyordu. Adamlardan biri adaya varışlarını video kameraya çekiyordu, Saint-Esprit'nin albatroslu zirvesinden kamptaki çadırlara, hayvan barınaklarına ve kuşhaneye kadar.

Kamera Bayan Saito'da durdu; kadın, Ginza'daki bayağı bir gece kulübünün önündeki bir müşteri avcısı gibi, konukları abartılı bir gülümsemeyle karşıladı. Kocasının ölümü onu pek etkilememişti ve Neil onun, o ciddi botanikçiyi daha henüz hastalanmadan önce kafasından silmiş olduğunu hissetti. Kavanoz dibi gözlüklerinin arkasında dünyadan gizlenen; hayatla, onun sayısız çeşitlemelerini kataloglayarak uzlaşmaya çalışan Profesör Saito bu ufak tefek, belalı kadın için biraz fazla anlayışsız ve at gözlüklüydü.

Bayan Saito şişme botun bağlama ipini yakaladı; kadınların sahile çıkmasına yardım ederken bakışlarıyla onların iri dişlerini, geniş kalçalarını, sağlıklı görünüşlerini onaylıyordu. Bir ticarethaneye sevk edilmiş mal siparişini teslim alan bir kadın yönetici gibiydi. Olan biteni kliniğin merdivenlerinden seyreden Dr. Barbara'ya işaret etti ve Dr. Barbara tembel adımlarla iskeleye doğru yürümeye başladı. Trudi'yle Inger şiş karınlarına yön vererek uçuş pistinin ötesine geçiyorlardı. Van Noort kardeşlerle Yeni Zelandalı hemşireler yemekhane çadırında, sandalyeleri bir okulun sınıfı gibi düzenlenmiş masalarda oturuyorlardı. Orada Monique bir kolu Nihal'in boynunda, onlara bir şeyler anlatıyordu; sanki erkek anatomisinin gizli bölümlerini ilgilendiren bir hayat kurtarma operasyonunu gösterir gibiydi.

Carline'ın *Petrus Christus*'u batırıp ana baba van Noortlar'ın denizde boğulmasına yol açtığını Dr. Barbara'ya bildirmeye kararlı olan Neil kayığı kuma oturttu ve dalgıç giysisiyle oksijen tüpünü dalgaların arasından kıyıya taşıdı. Batık yattan geriye dönüşte uzun süre yüzmekten bitkindi ve küllü kumlarda dizlerinin üzerine yığılıverdi. Kafatasının kemikleri ateşten yandı ve kollarıyla bacaklarını berbat bir isilik sardı. Derisinin, bir sonraki ziyafeti bekleyen ba-

lıklar tarafından ısırıldığını sanarak su kabarcıklarını vücudundan silkelemeye çalıştı.

"Barbara!" diye bağırdı Bayan Saito. "Geliyorlar, geliyorlar!"

Bayan Saito konuklarını bıraktı ve kapıldığı panikten dizleri birbirine çarparak iskele boyunca koştu. Göğüslerini hemen gelecek bir saldırıdan korumaya çalışıyormuş gibi, elleriyle gömleğinin iki yanını kavramıştı. Neil'in yanından koşarak geçerken yumuşak kumda tökezledi ve kayığın burnuna tutundu. Dalgıç takımlarının yanında oturmuş dinlenen Neil'e baktı, ama onu tanıyamayacak kadar şaşkın haldeydi. Kadının ağzı, van Noortlar'ı yiyen balıklarınki gibi sessizce açılıp kapanıyordu.

"Geliyorlar... Geliyorlar!"

"Kim, Bayan Saito? Kim geliyor?"

"Neil, burada ne arıyorsun?" Neil'e bakıp yüzünü buruşturdu; yüz hatları, darmadağın olmuş bir iskambil destesi gibiydi. "Aptal –Fransızlar geliyor!"

Neil Dr. Barbara'nın gelip Bayan Saito'yu yatıştırmasını bekledi. Dr. Barbara ufak tefek Japon'a sarıldı, kadının başını omzuna dayadı ve iskelede, ne yapacağını şaşırmış bir halde duran çiftlere el salladı. Ziyaretçiler, gökten inmiş bir grup melek gibi uçuş pistinden yürüyerek gelen gebe kadınlara duydukları saygıyla video kameralarını indirdiler.

"Barbara ..." Bayan Saito genzindeki balgamı yuttu. "Fransızlar... Geri geliyorlar..."

"Miko... korkacak bir şey yok." Dr. Barbara Bayan Saito'nun yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Bebeğini düşün..."

"Fransız askerleri..." Bayan Saito ziyaretçileri gösterdi parmağıyla. "Radyoda dinlemişler. Barbara ...!"

"Çok doğru. Şimdi beni klinikte bekle." Dr. Barbara kadını Inger'le Trudi'ye doğru çevirdi, sonra Neil'e döndü. Kadın neredeyse bir kral gibi sakindi ve yat yolcularının Saint-Esprit'ye getirdiği haberden hiç etkilenmemiş görünüyordu; hiçbir şeyin değiştiremeyeceği, çok önemli bir karara varmış gibiydi. Aşağı sarkmış elleri normal bir şekilde birbirine tutunmuştu ve adadaki ilk mutsuz aylarında onu çekip götüren, bitmek tükenmek bilmez enerjinin yerini, denizdeki gibi bir sükûnet almıştı.

"Evet Neil... bugün balık yok ha?"

"Dr. Barbara –Fransızlar geri geliyormuş..."

"Biliyorum Neil. Bayan Saito söyledi. İyi bir karşılama hazırlamalıyız, değil mi?"

"Ama gerçekten geliyorlar mı?"

"Bilemem. Zaman zaman sırf bizi sınamak için böyle şeyler söylüyorlar..."

Neil ayağa kalkarken kumda kayınca havayı yakalamaya çalışır gibi bir hareket yaptı ve sonra kalkmayı başardı. Ateşli haliyle, gerek duyduğu birkaç sözcüğü bulabildi sonunda. "Dr. Barbara, van Noortlar'ın yatını buldum. Sanırım David onu lagünün öteki tarafında batırmış. Tahiti'ye hiç gidemediler."

"Emin misin Neil?" Dr. Barbara'nın elleri Neil'in sırtında teselli edercesine dolaşıyor, oksijen tüpünün askılarından kalan basınç izlerini düzeltiyordu. Onun alnına dokundu, öbür eliyle de başını arkadan, avucuna doğru bastırdı. "Biraz dinlen Neil. Çok fazla çalıştın."

Neil ona yaslandı ve müthiş bir rahatlama hissetti. Onun teninin kokusunu, meteoroloji istasyonunda, kemikler ve albatros pisliklerinin arasında yattıklarında duyduğu aynı bayat ve hoş kokuyu duydu. Kadın, ziyaretçi çiftlere gülümserken Neil onun alt dişetlerindeki cerahatli şişlikleri gördü. Kadının göğüslerinin yaşlı kadınlarınki gibi sarktığını ve onun Saint-Esprit'ye geldiğinden beri yaşlandığını fark etti.

"Dr. Barbara, Hollandalı kızlara söylemen gerek. Anneleri babaları öldü."

"Dinlenmeye çalış canım..."

"Balıklar onları yiyor Doktor."

"Neil sen çok şey yaptın." Dr. Barbara onun yüksek ateşten sırılsıklam olmuş saçlarını okşadı. "Korkma, klinikte kalabilirsin, sana bakacağım. Düşün Neil, sen gözetleme kulelerinin yakınında olacaksın. Onların neler gördüğünü bana anlatmalısın."

Neil onun kalbinin sakin vuruşlarını, kendisinin ateşle hızlanmış yürek vuruşlarının yetişip geçtiği o yavaş ritmi hissetti.

"Dr. Barbara ..."

"Evet. Neil?"

"Gözetleme kuleleri hiçbir şey görmüyor."

XVII
Aşkın sonu

Rüzgârla havalanan bayraklar uçuş pistinin üzerinde dalgalanıyor, boyalı sloganları tozlu ağaçlarla alay ediyordu sanki. Neil cibinliği kaldırdı ve hasta odasının penceresinden dışarıya göz atarak bakışlarını dalgalanan mesajlara odaklamaya çalıştı. Ateşi, genellikle her sabah olduğu gibi düşmüştü ve gökyüzüne vaaz veren bildik cümleleri okuyabiliyordu:

Hayat Son Sığınaktır!

Haydi Saint-Esprit'yi Savunalım!

Nükleer Denemelere Hayır!

Van Noort kardeşler Bayan Saito'nun yönetiminde, ağaçların en yükseğine dayanmış bir merdivene çıkıyorlardı. Neil onların masum ama beceriksizce çabalarına bakıp hüzünle gülümserken, *Pet-*

rus Christus'un uzun dünya yolculuğu sırasında anne babalarına nasıl yardım ettiklerini merak etti. Kalın halatla uğraşırlarken bayrakların sonuncusu ellerinden kurtuldu ve uçuş pisti boyunca savrulup buldozerin üzerine serildi.

"Martha...! Helena...!" diye bağırdı bayan Saito iki kıza. Kızların bitmek bilmez kıkırdamaları kadını çileden çıkarmıştı; merdivenin dibinde yumruklarını salladı onlara. "Sersem okul çocukları sizi! Oyun değil bu! Sizin için geliyor o herifler, o vahşi herifler!"

"Vahşi mi...?" Helena ayaklarını Bayan Saito'nun ulaşamayacağı kadar yüksekte tutup, gözlerini kocaman açarak kız kardeşine baktı. "Duydun mu Martha? Biz vahşi erkekleri severiz..."

Bayan Saito onları haşlayıp dururken Monique yanlarından geçip kocaman karnını yemekhane çadırının dışındaki koltuklara döndürdü. Koltukların güneşten solmuş brandasına oturup yaslandı ve rüzgârda süzülen bayraklara, pek inanmıyormuşçasına baktı; kendini Saint-Esprit'den ve onu bekleyen, ne olduğu belirsiz gelecekten soyutlamış gibiydi. Kadının çevreyi tarayan gözleri babasının yattığı mezarlığı geçti, Neil'in cibinliğin gri tülüyle çerçevelenmiş yüzünde takılıp kaldı. Neil kadının ona gülümseyeceğini, hatta kısa süreli bir tahrik olma belirtisi göstereceğini umdu. Ama kadın ifadesiz bir yüzle baktı ve Neil kadının artık Mösyö Didier, Kimo ve Saito'nun ardı sıra, onu da sığınağın geçmişine postalamış olduğunu hissetti.

Bayan Saito van Noort kardeşlere bayrağı geri getirmelerini emrederken Monique bebeğine bir şeyler mırıldanarak bekledi. Monique onların boğulmuş ana babalarının kemiklerinin batmış kotrada yattığını biliyor muydu? Fransızlar adaya gelince birkaç gün içinde *Petrus Christus*'u bulacaklar ve onların ölümü yüzünden adadaki herkesi suçlayacaklardı. Monique Neil'in akşam yiyeceği tapyoka kâsesini hasta odasına getirince Neil tanık olduğu feci ziyafet sahnesini anlatmaya çalıştı ama o da Dr. Barbara gibi, bu hikâyeyi onun yüksek ateşten kaynaklanan sayıklamalarından biriymiş gibi gördü.

Evet, bütün hastalığına rağmen Neil Saint-Esprit'deki her şeyi kendi başına, net bir şekilde görüyordu. Bir tür kolektif gelecek amnezisi*, çok yakında gerçekleşecek Fransız çıkarmasıyla yüz

* Geçmişi unutma, hafıza kaybı (ç.n.).

yüze gelmenin bilinçli bir reddi çökmüştü sığınağa. Saint-Esprit'nin işgalinin adadaki gerçek yaşamla bir ilgisi yoktu sanki. Dr. Barbara bile aldırmaz görünüyordu. Özel bahçesinde ağaçların altında, hâlâ bitki ekmeyi düşündüğü çiçek tarhlarının yanı başındaki şezlongunda oturuyordu, ufuğun ötesinde bekleyen, liderliğine yönelik son tehditten habersizce.

Neil onun şezlongunda arkasına yaslanışını, gelen bir uçak var mı diye gökyüzüne bakarken tembel tembel boynunu kaşıyışını seyretti. Bir eliyle bel küreğini tutarken öbür eli on dört yaşındaki Molukalı oğlanın, Dr. Barbara'nın gizli bahçesindeki gözde konuğun küçük kalçasına dayanmıştı. Bayan Saito'nun sürekli bağırmalarından tedirgin olan Nihal Dr. Barbara'nın yanından ayrılmıyordu. Dr. Barbara ona bir yüzme ve zıpkınlı tüfekle balık avlama programı uygulamıştı, bu da onun göğsünü genişletmiş, bacak ve karın kaslarını sertleştirmişti. Bereket versin, ona başka görevler verilmemişti ve oğlan Kimo'nun çadırında tek başına yatıyordu.

Her nedense, Dr. Barbara'nın üreme programında bir duraklama vardı. Hasta odasına kapatılmış olsa da Neil yatağını pencerenin kenarına çekmişti ve sığınakta olanları çok yakından izliyordu. Gece, ateşinin en şiddetlendiği ve yaralı albatroslardan oluşan frizin tavanda dolaşıp gösteri yaptığı sırada, ofisinde uyuyan Dr. Barbara'yı çağırdı. Kadın kendi kendine mırıldanarak, sağa sola çarparak hasta odasına girdi; bir şeytan kraliçe gibi Neil'in kafasındaki tuzaktan kaçıp gitmeye hazırdı sanki. Ama yalnız yatıyordu hiç olmazsa. Barbara'nın göğüslerinin arasında o çekici Molukalı'nın yattığını düşünmek Neil'i öylesine rahatsız ediyordu ki, hastalığa neredeyse yenik düştüğü ilk günlerde onu yaşatan tek şey kıskançlıktı.

Neil terini Profesör Saito'nun saç yağının kokusu sinmiş cibinliğe sildi. Küçük bedeninin çizgileri Neil'in omuzlarının altındaki sırılsıklam yatakta iz bırakmış botanikçiyi unutmaya çalışarak, dul karısının, bayrağın yeniden asılmasına göz kulak olurken huysuzca bağırışını dinledi. Kadın bu minik oyunu günde en az iki kez sahneliyordu; Japon tiyatrosunun arkaik bir biçimini, tüm homurtusu ve hiddetiyle canlı tutmaya çalışıyordu sanki.

Sefer ekibinin ilk üyelerinin içinde, Fransızların Saint-Esprit'ye dönmesinden korkuyor görünen tek kişi Bayan Saito'ydu. Adaya

son gelen yattaki iki İsveçli çift, Savunma Bakanlığı'nın radyo yayınını yanlış duymadıklarında ısrar ederek Bayan Saito'nun paniğe kapılıp çılgınca bir faaliyete girmesine yol açtılar. Dr. Barbara bahçesinde uyuklar, Trudi'yle Inger de mutfakta akşam yemeğinin hazırlanmasına yardım ederken Bayan Saito genç kızları, histeriden başka hiçbir şey olmayan bir rejimle yönetiyordu. Denizin getirdiği odunlardan oluşan yığınlar, Fransızların yeniden işgalini görmeye gelecek ilk televizyon ekipleri adaya varır varmaz yakılacak şenlik ateşleri için uçuş pistinin iki yanına yerleştirilmişti.

Yeni Zelandalı iki hemşire Bayan Saito'nun sadık yük beygirleriydi. Dr. Barbara onlara, Neil'e kendisinin bakabileceğini söyleyince, onlar da kendilerini Kanadalı öğretmenlerle birlikte sığınağın savunmasını güçlendirmeye adadılar. Hepsi bir olup protesto bayraklarını boyadılar ve tencereden kurtulmayı başarmış birkaç hayvanı ve kuşu sonuna dek savunarak, hep birlikte çekilecekleri son mevzi olan hayvan ağıllarının çevresindeki telefon kablolarını sağlamlaştırdılar. Norveçli ve Japon balina avcılarına karşı kampanyaların gedikli militanları olan bu kendini adamış çevrecilerle yağmur fırtınalarında da, insanı tüketen sıcaklarda da, hiç durmadan ve ara sıra dinlenmek için Mösyö Didier'in mezarının başında mola vererek çalıştılar.

Bunun tersine, İsveçli kadınlar Bayan Saito'nun yüzündeki kamikaze gerginliğinden rahatsız olup, Saint-Esprit'nin savunmasına katılmadılar. Yemekhane çadırında, kocalarının daha ayrıntılı haberler almak ve hayvan hakları eylemcilerinin dünya çapında iletişim sistemini alarma geçirmek üzere ansızın Tahiti'ye gitmelerinden şaşkın bir halde, uyku tulumlarının yanında oturuyorlardı. Adamların düşüncesizce gidişleri, Dr. Barbara'nın çağrısına uyarak karada yatıp kalkan karılarını şok etmişti; ama Dr. Barbara onlara kocalarının Fransız keşif uçaklarına görünmemek için karanlıkta gittiklerini, onları merak etmemelerini söylüyordu.

Ama David Carline'ı da birlikte götürmelerine kimse şaşırmadı. Bayan Saito'yla Dr. Barbara, metruk radyo kabininde deli bir hava trafik kontrolörü gibi oturan, kendi karnını doyurmaktan aciz ve başkalarına yük olup işlerini engelleyen Amerikalı'yı çoktan defterden silmişlerdi. Adam dişilerden oluşan ahalinin korkusuyla bundan sonraki Kongo misyoner seferine hazırlanmak üzere en kı-

sa zamanda Boston'a dönecekti zaten. Neil onun gittiğine üzülüyor, onun garip idealizmini; ona doğuştan her şeyi veren, sonra parça parça hepsini geri alıp, özsaygısının son kırıntılarını da bitiren dünyaya duyduğu öfkeyi özlüyordu.

Nihayet sağlamlaştırılan protesto bayrakları uçuş pistinin üzerinde, sloganlarla göğü damgalayarak süzülüyordu. Herkes bir an sessiz kalıp, alçaktan uçan her uçağın rahatça görebileceği protesto mesajlarını seyretti. Ama bu manzara Bayan Saito için bardağı taşıran damlaydı. Bir öfke ve panik nöbetine engel olamayan kadın elleriyle gözyaşlarını gizledi, onu yatıştırmak için sarılmaya kalkan Inger'le Trudi'yi itti ve hıçkıra hıçkıra bitki laboratuvarına koştu.

Hasta yatağındaki Neil onu cam izolasyon kapısından, bir zamanlar kocasının, dünyayı sınıflamak gibi Donkişotvari girişiminin bir parçası olarak özenle yetiştirdiği garip mantarlarla dolu tablaların dizildiği rafların arasında dolaşıp dururken seyretti. Neil, ilk zamanlarda sığınağın kurulmasına yardım etmiş olan o tutumlu ve açıkgöz kadını hatırlamakta zorlanıyordu. Kadın kliniğe her gelişinde, Neil'in hâlâ orada yattığını görünce şaşırmış gibi cibinliği görünce irkiliyordu. Bayan Saito'nun onun hastalığının nedenlerini bildiğini ve tedavisi konusunda Dr. Barbara'yla aynı fikirde olmadığını seziyordu. Bir keresinde Dr. Barbara'yı, verdiği ilacın dozunu arttırmaya zorladığını duydu. Ama Dr. Barbara Neil'e kendi bildiği gibi bakmaya devam ediyordu.

Bayan Saito çok sıcak olan serasında dolaşıp dururken Neil onun rahminde büyüyen çocuğunu düşündü. Kadın kendine güvenini yitirmişti ve Neil sersemlemiş beynini zorlayarak, ona yeniden moral kazandırmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Bayan Saito'yu hiçbir zaman kendisini hoş karşılaması için ikna edememişti ama belki de, onun Neil'in dostluğunu takdir edeceği zaman gelmişti. Eğitimli bir botanikçi olan bu kadın bitkiler krallığından sayısız ilaç bitkisi biliyordu ve Neil'in hastalığını iyileştirecek bir bitkisel çay hazırlayabilirdi.

Neil ıslak cibinliği yana çekip çıplak ayağını yere dayadı. Ayağa kalktı ve başının etrafında fırıl fırıl dönen kliniği durdurmaya çalıştı ama midesinin bulanması ve kasılmasıyla, yatağın yanında-

ki kovaya kustu. Ağzını cibinliğe sildi ve Bayan Saito'ya görünmek umuduyla saçlarını düzeltmeye çalıştı. Dr. Barbara'nın ofisindeki giysilerini arayıp bulacak gücü olmadığından, Profesör Saito'nun sineklikli kapının arkasındaki askıda duran ipek kimonosunu giydi.

Neil Dr. Barbara'nın ofisine girip adım adım yürüdü; kadının sert yatağını çevreleyen, asma kilitli yiyecek ve ilaç dolaplarının yanından geçti. Arka kapıyı açtı; ayaklarıyla yoklaya yoklaya tahta merdivenlerden indi ve bitki laboratuvarına kadar, on on beş metrelik mesafeyi yürüdü.

Cam izolasyon kapısı arkasından kapanınca ayaklarını sürüyerek, gri ve cenini hatırlatan bir havanın içine girdi. Karmakarışık bitkilerden, bozulmuş meyvelerden ve tohum çanaklarından çürümüş ot kokusu geliyordu; çıldırmış orkidelerin güneş için boğuştuğu bir bitki cehennemiydi burası. Bu keskin ve pis koku kendi kafasının içinden geliyor, bu korkunç bitkiler onu kendilerinden biri olarak tanıyordu sanki.

Bir sehpaya dayanıp kafasını toparlamayı beklerken, Bayan Saito'yla yattıkları daracık çardaktan şiddetli bir ıslık sesi geldi. Kadın ölü mantarların arasında çömelmişti ve yüzü, delirmiş bir geyşa maskesi gibiydi. Kocasının kimonosuna Neil'i tanıyamamış gibi baktı ve gösterdiği dişlerinin arasından çıkan ıslık sesi, mağarasına girmeye kalkışan herkese meydan okuyan, gırtlaktan gelen bir hırlamaya dönüştü.

"Senin iyileşmeni istiyoruz Neil," dedi Dr. Barbara, pikeyi Neil'in beline kadar açarken. "Sen sığınak için çok şey yaptın. Şimdi bir daha kalkmayacağına söz ver bana."

"Kalkmak bana iyi geliyor," Neil ağrıyan başını Profesör Saito'nun yastıkta bıraktığı ıslak çukurluğa yerleştirmeye çalıştı. "Dolaşınca kendimi daha iyi hissediyorum. Ayrıca, Bayan Saito'ya yardımcı olmak istedim."

"Onu çok fena korkutmuşsun. Bugünlerde sinirleri çok gerginleşti. Bayan Saito için endişeleniyorum, hepimiz için endişeleniyorum –dilerim karşılaşacağımız sorunlarla baş edebilecek kadar güçlüyüzdür."

"Ben güçlüyüm Dr. Barbara."

"Biliyorum. Ama tekrar iyileşinceye kadar burada kalmanı istiyorum."

"İyileşecek miyim?" Neil onun tepkisini görmek için dönüp baktı, ama bir bulantı dalgası sersem bir rüzgâr gibi dolanıverdi beyninde. Hem üşüyor, hem de ateşler içinde yanıyordu; sanki lagünün, dip akıntılarının karıştığı sularında yürüyordu. "Bazen bana öyle geliyor ki..."

"Elbette iyileşeceksin. Sana hep bakacağım Neil."

Barbara, başı cibinliğin içinde, yatağın üzerine hafifçe oturmuş, iki hastasının öldüğü bu nemli çardağı Neil'le paylaşıyordu. Neil meteoroloji istasyonunda, albatrosların döktüğü beyaz tüylerin arasında birlikte geçirdikleri günlerdeki gibi, onun yanında oturmasından hoşlanıyordu. Fransızların geri dönme tehlikesi ve sığınağın sonunun geleceği düşüncesi kadının tüm rengini götürmüş, yanaklarından ve alnından alarm işaretlerini andıran sinek ısırıkları meydana çıkmıştı. Dışarıdan bakınca sakin ve neredeyse huzurlu görünüyordu; başarısız olmak diye bir olasılığı bile kabul etmemeye kararlıydı sanki. Kadının büyümüş gözbebekleri Neil'i korkuttu ve etajerine uzanıp şıringayı alınca kendi kendisine iğne yapacak sandı.

"Yüzükoyun yat Neil." Kadın alçak bir sesle, uysal ve yaşlı bir hastasına karşı kullanacağı bir ses tonuyla konuşuyordu. "İlacının zamanı. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak bu."

Neil her iğnenin ardından gelen şiddetli lokal reaksiyondan korka korka sol kalçasını açtı. Gözlerini kapatıp, Dr. Barbara'nın, eski iğne deliklerinin arasında yeni bir yer bulmasını bekledi.

"Sahiden, bu ilaç nedir doktor? Bunu yapınca genellikle kendimi daha kötü hissediyorum."

"İlaçlar genellikle böyledir, en iyileri. Bu ilaç senin kanını soğutacak ve ateşi yok edecek. Şimdi, ayak parmaklarını bük ..."

Neil iğnenin derisine daldığını hissetti. Piston Dr. Barbara'nın güçlü parmaklarının basıncıyla hareket etti, ama burun kaslarına gelen bir tikle sol burun deliği seyirdi; kadın dozajı yeniden hesaplıyordu sanki. Parmakları duruma hâkim oldu ve pistonu sonuna dek bastırdı.

"Profesör Saito'nun yakalandığı hastalık mı bu?" diye sordu Neil. Yüzünden akan terler yastığa geçerken yan döndü ve elini Dr.

Barbara'nın bacağına dayalı halde tuttu. "Ve Monique'in babasının?"

"Evet öyle. Ender bir sinek humması, Saint-Esprit'yle sınırlı. Ama sen profesör Saito'dan çok daha güçlüsün."

"O zaman, albatroslar da yakalanamaz mı buna?"

"Belki de yakalanacaklardır." Dr. Barbara şırıngayı böbrek küvete geri koydu ve Neil'in kalçasına masaj yaptı. "Şimdi hemen uyuyacaksın ve rüyanda onları göreceksin, senin kuşlarla konuştuğunu duyuyorum sık sık."

Neil onun sert ama boş boş bakan gözlerine baktı. Kadının yüzünde, kronik bir psikiyatri hastasını andıran çarpık bir gülümseme vardı ve Neil aklının bir parçasının onu bırakıp büyük beyaz kuşlarla birlikte rüzgârlarda yaşamaya gittiğini hissetti.

"Dr. Barbara, bu hastalığa neden yalnızca erkekler yakalanıyor? Kadınların hiçbiri hastalanmadı."

"Doğru. Ama erkekler birçok yönden, kadınlardan zayıftır. Onlarda bizim direncimiz yok. Ama Bayan Saito da pek iyi değil. Bence çok yakında hastalanabilir."

"Bence de... ve İsveçli kadınlar." Konuşmalarının saplanıp kaldığı çarpık mantıkla kafası karışan Neil sustu. Kadınların yemekhane çadırından gelen sesleri, artık adadaki tek yetişkin erkeğin kendisi olduğunu hatırlattı ona. "Fransızlar ne olacak doktor? Bugün yarın gelecekler, öyle değil mi?"

"Korkarım öyle. Burası onların ölüm yeri. Sığınak onlara oldukça güçlü bir rakip oldu."

"Peki ya David?" Neil Dr. Barbara'nın sakin ve kararlı halini bozmamak için, batırılan yattan söz etmemeye karar verdi. "Bize yardım etmek için geri gelebilir belki."

"Bundan kuşkuluyum Neil –burada yapabileceği her şeyi yaptı."

"Çok yorulmuştu. Kimo ve Profesör Saito gibi."

"Kesinlikle. Onun gitmesine izin vermek bir insanlık gereğiydi."

"Hepsi çok yoruldu." *Dugong*'un enkazının üzerinden aşan dalgalar gibi yuvarlanarak gelen bir bulantı nöbetinin geçmesini bekledi. Geçince sordu: "Erkekler neden böyle yoruluyor?"

"Bunu... anlatması zor. Erkekler çabucak yorulur. Ben uzun za-

mandır doktorluk yapıyorum Neil; ve erkekler genellikle, pek sağlıklı değildir."

"Sen onları iyileştiremez misin? Onları ilaçlarınla tedavi edemez misin?"

"Denedim. Ama erkekler geçmişlerinden gelen bir zayıflık taşır. Genleri tüm o saldırganlıklarla ve rekabetlerle zehirlenmiştir, yani çok savaş geçirmiş askerler gibidirler. Onları dinlenmeye bırakmamız gerek."

"Nerede, doktor?" Neil bu muazzam dinlenme sorununu kafasında canlandırmaya çalıştı. "Korkunç miktarda erkek var."

"Onlar için bulabileceğimiz bir yer daima vardır." Dr. Barbara Neil'e en şefkatli bakışıyla, sanki kafasında onun ebediyen nekahette olacağı sakin bir çimenliği belirlemiş gibi bakıyordu. "Erkekler dünyayı kurarken kendilerini tükettiler. Yorgun çocuklar gibi birbirleriyle hep kavga edip dururlar ve kendilerini nasıl yaraladıklarını göremezler. Şimdi yönetime geçme sırası kadınlarda –devam edecek güç yalnızca bizde var. Yalnızca kadınlardan oluşan kentleri düşün Neil, kadınlarla dolu parkları ve sokakları..."

"Saint-Esprit gibi mi doktor?"

"Evet, Saint-Esprit gibi. Sığınak zayıfların yeri değil, güçlülerin yeridir. Burada bir örnek oluşturmaya çalıştım, ama şimdi bundan emin değilim. Belki kadınlar da yeterince güçlü değildir. Biz çok fazla şey verdik, her şeyi, özellikle de aşkı çok fazla verdik. Artık aşk bitti."

Neil ateşler içinde yanmasına karşın, onu teselli etmek isteyerek elini tuttu. "Ben seninle kalacağım Dr. Barbara. Hiç ayrılmayacağım."

"Hayır Neil. Sen burada kalacaksın." Elini Neil'in alnına koydu. "Sen ebediyen Saint-Esprit'de kalacaksın."

Yeni bir hava akını alarmı vardı. Kadınlar Bayan Saito'nun yönetiminde yemekhane çadırından fırladılar, elli metre aralıklarla uçuş pistine dizilip yerlerini alarak, palalarıyla boş petrol varillerine vurdular. Bu gürültüde hiçbir şey düşünemeyecek kadar yorgun olan Neil Dr. Barbara'nın ofisinin kapısından çıkmış, yakıcı güneşin altında duruyordu. Güçlükle nefes alabiliyordu, elleriyle göğüs kafe-

sini tuttu ve havayı ciğerlerine doldurmaya çalıştı. Kalbinin düzensiz atışlarını göğüs kemiğinde hissetti; atışların ritmi varillere vuran kadınlarınkiyle karışıyordu. Bacaklarından ter akıyordu ve kendini bu hastalık başladığından beri hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Dr. Barbara'yı çağırmayı düşündü, ama kadın, kollarını gururla bayraklara doğru kaldırmış, hızla uçuş pistine doğru yürüyordu.

Ayağa kalkacak gücü var olduğu sürece hasta yatağına dönmemeye kararlı olan Neil kimonosunu bağladı ve ayaklarını sürüyerek en yakındaki hayvan barınağına doğru yürüdü. Hemen hemen hiç hayvan kalmamış, yalnızca iki lemur, inlerindeki tozun ve pisliğin arasında sinmiş oturuyordu. Bir zamanlar Neil'in gurur duyduğu, şimdi hortlağa dönmüş hayvanlar onu görünce geri çekildiler, akşam yemeği mönüsüne birkaç adımları kaldığının farkındaydılar sanki.

Bir sonraki barınakta bir amerikan domuzu Neil'i görünce burnunu çekerek ses çıkardı; acıkmış, yem istiyordu. Hayvan onun etrafında dönüp durdu; burnuyla Neil'in ayaklarını dürtüyor, sertleşmiş pisliklerini ayaklarıyla sağa sola saçıyordu. Yiyecek bir şey arayan hayvan, Dr. Barbara'nın, orman duvarının başladığı yere doğru yükselen özel bahçesinin sınırındaki tel çite saldırdı.

Neil çite yaslanıp, alev alev yanan alnını tahta direğe dayadı. Dr. Barbara geçen heyecanlı günlerde bile bahçede çalışmış, dikeceğini umduğu çiçekler için yeni tarhlar kazmıştı; Saint-Esprit'de kalmaya devam edeceğinden emindi belli ki. Tarhlardan biri o sabah bitmişti, deşilmiş toprak gecenin yağmuruyla hâlâ koyu bir renkteydi. Kadının bel küreği şezlonga dayanmıştı ve sapının üzerinde hasır bir şapka vardı.

Amerikan domuzu Neil'in ayaklarını burnuyla dürtüyor, bahçeye salınmak için huysuzlanıyordu; nemli topraktaki böceklerden bir hazinenin kokusu geliyordu burnuna. Neil hayvana aldırmayıp hasır şapkaya baktı; Dr. Barbara'nın giydiğini hiç görmediği, pahalı bir panama şapkasıydı bu. Yıpranmış kenarları rafyayla tamir edilmişti ve David Carline'ın radyo kabininin yanına oturup o korkuluk şapkasını rafya lifleriyle diktiğini hatırladı.

Carline iki İsveçli erkekle gitmeden önce bu paçavraya dönmüş anıyı Dr. Barbara'ya mı bırakmıştı? Neil ateşi biraz düşünce dikenli teli açtı ve çitin ötesine geçti. Hayvan kaba derisini tellere sürtüp

yırtarak ve çığlık atarak yanından geçti, çiçek tarhlarına doğru koştu.

Neil şezlongun yanında durakladığında David'in şapkasını tanıdı. En yeni çiçek tarhının yanında sığ bir mezar kazılmıştı. Mezarın nemli tabanında, toprak yüzeyinin yarım metre aşağısında Neil'in giysileriyle dolu bir çıkın vardı; solmuş bir gömlekle pamuklu şortlar ve Kimo'nun verdiği, üzerinde Hawaii kraliyet başlığı bulunan deri bir kemer.

Neil, Dr. Barbara acaba neden bu giysilere bir daha hiç ihtiyaç duymayacağımı düşündü, diye merak edip kimonosuna sarındı. Kadının bunu mikroplu giysileri yok etmek niyetiyle yaptığını düşündü; ama onları klinikteki cibinliğin içine yığılıp kalıncaya kadar giymesine izin vermişti.

Hayvan bahçedeki çiçek tarhlarında büyümüş zambakları çiğneyerek, yumuşak toprağı burnuyla eşelerken uzun burnuyla bazı giysilerin kumaşlarını çekiştiriyordu. Bulduğu şeylerden heyecanlanan hayvan Neil'e doğru koşarak dizlerindeki tuzlu teri yaladı, sonra tekrar hızla koşarak gidip kauçuk tabanlı bir botu çekelemeye başladı.

Bahçenin her tarafında, deşilen çiçek tarhları içlerinde gizlice uyuyanlarını uyandırıyordu. Neil bel küreğini kavradı ve botun etrafındaki toprağı açmaya başladı. Botun öbür eşi ve arkasından da keten bir erkek pantolonu meydana çıktı; paçaları kan lekeliydi. Neil kumlu toprağı temizlerken hâlâ Dr. Barbara'nın bu kirlenmiş giysileri kliniğin sobasında yakmak yerine gömmeyi tercih etmiş olmasını umut ediyordu.

Ama botların ve pantolonun içinde bir erkeğin bacakları vardı, sarı kılları güneş ışığında kaskatı duruyordu. Neil toprakları şaşkına dönmüş amerikan domuzunun üzerine saçarak, İsveçli yatçılardan genç olanının kollarıyla yüzünü meydana çıkardı. Elleriyle belini kavramış olan daha yaşlısının cesedinin üzerinde sırtüstü yatıyordu; adam başkasının mezarına giren avantacı bir yolcu gibiydi.

Onun yanındaki çiçek tarhında da, uzun bacaklı ve bir zamanlar Carline'ı gülünç yapan kamuflaj pantolonuyla Fransız asker postalı giymiş bir adam yatıyordu. Amerikalı'nın gözleri kapalı, kaşları çatıktı, yüzünü kaplayan topraktan ötürü kızgın gibi görünüyordu;

elleri sıkıca İsveçlilerin video kamerasını kavramıştı. Neil onu, bu korkunç sahneyi Dr. Barbara için filme çekip çekmemekte kararsız ve kendisinin de o sahneye katılmak üzere olduğundan habersiz bir halde mezarların yanında dururken gözünün önüne getirdi.

Neil kürekle Carline'ın yüzüne toprak atarak son kez astığı suratını örttü. Ölülerin arasında sallanarak dururken, onu lagünün ötesinden seyreden gözetleme kulelerinin farkındaydı. Nükleer bir sondan yoksun bırakılmış eski tabyalar bu küçük ölümlerle ve arkasından gelecek yeni bir ölümle yetinmek zorundaydılar.

Albatroslar, Saint-Esprit'deki güvenliklerini ilan eden bayrakların üzerinde süzülüyordu. Kadınlar palalarıyla çelik varillere vuruyor, ama Dr. Barbara onların gürültüsünü durdurmaya çalışıyordu. Kadın bir elinde iğne kutusuyla kliniğin merdivenlerinde durdu, bitki laboratuvarına ve hayvan barınaklarına bakarak Neil'i aradı.

Neil küreği Carline'ın mezarına attı ve bahçenin arka duvarını oluşturan ağaçlara doğru yokuş yukarı yürüdü. Gevşek teli tutup direklerinden çekerken amerikan domuzu da bir insan elini topraktan dışarıya çekiyordu. Çamurlu parmaklar gökyüzünü yakalamaya çalışırcasına, çiğnenmiş zambaklara doğru yükseldi. Ateş beynini sel gibi basınca Neil kimonoyu çıkardı ve çıplak bir halde ormanın güvenliğine doğru koştu.

XVIII
Bir ölüm armağanı

Kuşlar ölmeye başlamıştı. Neil uçuş pistinin yanındaki yüksek eğreltilerin arasında yatarken, iskelede, perişan kanatları tahtaların arasından sarkan üç ölü martı gördü. Dördüncü bir kuş sabit gözlerle lagüne bakarak onların yanından sendeleye sendeleye geçti. Havalanamayacak kadar bitkin olan hayvan kederli bakışlarla demir trabzanın üzerine oturdu; gökyüzünü kolaçan etmekten aciz bir haldeydi. On tanesi, radyo kabininin yanına yığılmış, şenlik ateşi diye yakılacak odunların üzerinde yatıyor, solmuş tüyleri ölülerin yakıldığı odun yığınına konmuş çiçeklere benziyordu.

Neil albatrosları yiyebilir miydi? Onların yağlı etini ve tüm koloniyi sarmış olan zalimlik hastalığını düşününce bakışları mutfağın dışındaki sehpaya takıldı. Fırından yeni çıkmış üç kocaman be-

yaz ekmek, Inger'in soğusun diye bıraktığı fırın tepsisinde buharlar çıkararak duruyordu. Kuşhaneden kaçmış, kırmızı tepeli, Neil kadar aç, küçük bir balcıkuşu da yakındaki bir ağaçtan ekmekleri gözetliyordu.

Inger mutfakta, karnını sanki bir çocuk arabası sürüyormuş gibi taşıyarak, hantal hantal dolaşıp durdu, sonra da branda bezinden bir kovada kollarını yıkadı. Kamp sessizdi ve kadınların birkaçı uyku tulumlarından yeni kalkmıştı. Neil eğreltilerden çıkıp palmiyeden duvarın ötesine süzüldü; Inger sabah uyuklamasına başlar başlamaz baget ekmeklerin üzerine fırlamaya hazırdı. Anne Hampton, Yeni Zelandalı hemşirelerin yaşlı olanı boynunda bir havluyla çadırından çıktı ve daha kendine gelememiş bir halde uçuş pistinin ötesindeki protesto bayraklarına baktı.

İşaret ateşleri, üzerlerindeki ölü kuşlardan oluşan yükleriyle birlikte yakılmayı bekliyor, protesto bayrakları bomboş gökyüzünde sloganlarını sergiliyordu. Yemekhane çadırının dışında, Neil'in tahmin ettiği gibi, Fransızların gelmemeleri halinde hiç yapılmayacak basın toplantısı için hazır dizilmiş sandalyeler duruyordu. Dr. Barbara'nın kliniğin merdivenlerinde görünmesini bekledi; ama kadın geç yatıyor, öğlene kadar pek kalkmıyordu. Şimdiye dek Bayan Saito'nun genç kadınları kaldırmış; ateşler için kıyıdan odun toplamak, ağaçlara çakılacak afişleri boyamak ve durup dinlenmeden ufku gözetlemek gibi günlük görevlerine başlatmış olması gerekirdi.

Balcıkuşu, ekmeğe yapacağı saldırının sabırsızlığıyla, boş bir masaya kondu. Neil ıslık çalarak, Anne duşa gidinceye kadar kuşun dikkatini kendisine çekti. Sabahın köründe ekmek çalan bu hırsızları şimdiye kadar kimse şikâyet etmemişti ve Neil bu ekmeğin onun için özellikle dışarıya bırakıldığını, bunun sığınağın mutlu günlerinden kalan birkaç güzel anıdan biri olduğunu umdu. Dr. Barbara'nın onu zehirlemeye kalkmasına karşın, Inger'le Trudi'nin, bir zamanlar sevgilileri ve karınlarında taşıdıkları çocuklarının babası olan gence karşı küçük bir sevgi nüvesi taşıdıklarını düşünmek hoşuna gidiyordu.

Inger bir mutfak sandalyesine rahatça oturup yayıldı, şişmiş bacaklarını dinlendirmek için ayaklarını sobanın üzerine koydu. Kaynama noktasına kadar ısınmış bir çaydanlık gurulduyordu ama ka-

dın gelecek hafta doğması beklenen çocuğunun, Dr. Barbara'nın sığınağı selamlamasına izin verdiği ilk bebeğinin hayallerine dalıp gitmişti. Ondan sonra Monique doğum yapacaktı, arkasından da Trudi'yle Bayan Saito; ve benzersiz bir kız çocuğu kuşağı Saint-Esprit kadınlar cumhuriyetinin yeni nüfusunu oluşturmaya başlayacaktı.

Neil parmağını kaldırıp balcıkuşunu susturdu. Inger, başı minderine gömülürken bir Bavyera ninnisi mırıldanıyordu. Neil açıklığa çıkıp yemekhane çadırına kadar yürüdü, sehpanın üzerindeki sinekleri kovalayıp somunların en irisini gözüne kestirdi ve pis eliyle ekmeğin sıcak kabuğunu tuttu.

"*Salaud*...!"

"Tembel pislik...! Tut şu piçi...!"

"Inger, yakaladık onu...!"

Bir et bıçağının keskin çeliği sol kolunun ön tarafına saplandı. Hissettiği acıyla büyük bir şoka giren Neil dönünce, mutfağın yan kapısından çıkan Monique'in ona bıçakla saldırdığını gördü. Gözleri öfkeden neredeyse şaşıya dönmüş kadının kısa kesilmiş siyah saçlarının ortasında beyaz undan, oka benzer bir çizgi vardı. Neil'in birden karşısına çıkansa, küçücük elinde koca bir et satırıyla su damacanasının arkasına saklanmış olan Trudi'ydi. Kadın satırı sallayıp duruyor, katledilecek bir domuza bakıyormuş gibi Neil'i gözünde tartıyordu soğukkanlı bir biçimde.

"Monique, öteki kolunu da...! Küçük pislik, bir daha çalmasın...!"

"Inger, kes şu herifi hemen...!"

Neil kolundan kanlar akarak geri çekildi ve baget ekmekle kendini savunmaya çalıştı. Demek kadınlar onu bekliyorlardı ve daha önceki sabahlarda bırakılan ekmekler tuzaktı. Ama Neil'i en çok üzen, onu açıkça hor gören bakışlarıydı. Monique bıçakla tekrar hamle yapınca Neil yana kaçtı; kadın, dişlerinin arasından ıslık sesi çıkarıyordu; Neil onun bebeğine ya da değerli ayılarına bulaşacak pis bir hastalık taşıyan, yabani bir köpekti sanki.

"Monique, benim!" diye bağırdı Neil. "*Dugong*'da birlikte geldik. Albatrosları kurtarmaya geldik...!"

"Sen kendini kurtarmaya geldin!" Monique gebeliğine karşın çevik bir hareketle ve emniyet kemerlerini bağladığı tüm yolcular-

dan öcünü alıyormuş gibi hırsla Neil'in kolunu tekrar bıçaklamaya kalktı. "Git, balıklarla doyur karnını! Başka bir ada bul kendine –Saint-Esprit bizimdir!"

Inger mutfaktan çıkarken yanmış kömürlerle dolu bir küreği sallıyordu. Kadın Neil'e küfrederek alevli külleri onun çıplak ayaklarına fırlattı.

"Trudi, ekmek için oynat onu! Şu masada, Neil, bize bir dans et hadi...!"

Trudi ileriye fırladı ve satırı masaya sapladı. Neil kanlı baget ekmekle kadının yüzüne vuracakmış gibi yapıp, ayaklarını yakan közlerin üstünden zıpladı. Küfür ederek peşinden gelen kadınlardan kaçarak, uçuş pistini geçip ağaçlara doğru koştu. Kliniğin önünden geçerken Dr. Barbara'nın sineklikli kapının arkasında durduğunu gördü, bir eli Nihal'in omuzlarındaydı. Kadın, çenesi yukarıda, durumu ifadesiz bir yüzle seyrediyordu, çocukların parkta oynadığı bir oyundan rahatsız olmuştu sanki.

Neil meteoroloji istasyonunun kapısında çömelmiş, ekmeğin üzerindeki kanını yalıyor ve yaralı kolunu, kayaların tepesinde duran albatroslar görmesin diye saklıyordu. Kadınların öfkesi onu sarsmıştı ve bu kirlenmiş ekmeği yemek onu rahatsız ediyordu. Bayan Saito'nun daha başından beri kendisinden hoşlanmadığını biliyordu; kocasında olmayan dayanıklılığı ve kendine güveni onda gördüğü içindi belki bu. Monique Saint-Esprit'ye geliş nedeninden kuşku duyarak ondan hep sakınmış ve uzak durmuştu; ama Inger'le Trudi'nin onu sevdiklerinden emindi.

Şimdiyse Neil'e düşman olmuşlardı; bu kısmen, Dr. Barbara'nın erkekleri hor gören düşüncesinin onların da kafalarını zehirlemesinden, ama aynı zamanda onun Dr. Barbara ve sığınaktaki tüm ölümler hakkındaki gerçeği, hâlâ kendi kendilerinden sakladıkları ve Neil'in onlara hatırlattığı o gerçeği biliyor olmasından kaynaklanıyordu.

Güneşe rağmen, Neil Dr. Barbara'nın battaniyesinin altında titriyordu. Yıpranmış kumaşı yüzüne bastırıp onun bedeninin belli belirsiz kokusunu içine çekti; bir zamanlar Neil'in bedenini ıslatan o teri, yüzdüğü tüm denizlerden daha güçlü denizi düşleyerek. Ya-

ralı kolunu gömleğiyle sardı; Dr. Barbara giysilerini dereden taşıdığı suyla yıkarken onun yanında çıplak bekleyişini hatırladı. Bu kadının onu öldürmek istediğine inanmak hâlâ zor geliyordu Neil'e; Profesör Saito'yu, Kimo'yu ve David Carline'ı öldürmüş olduğuna da.

Ama artık Dr. Barbara'nın delirmiş olduğunu; Saint-Esprit'den kaçması, onun hakkında bildiği her şeyi Papeete'deki Fransız yetkililere anlatması gerektiğini biliyordu. Doktorun soyu tehlikede hayvanlar sığınağı, erkek neslini yok etme kampına dönüşmüştü. Yalnızca sefer ekibindeki arkadaşlarını değil, yoluna çıkan ziyaretçi yat yolcularını, üreme programı için alıkoyduğu ve Nihal'le çiftleştirmeyi düşündüğü genç kızların ana babalarını da katletmişti. Gubby'yi ve Trudi'yi düşük yapmaya zorlayarak Neil'in erkek olan ilk çocuğunu da öldürmüştü.

Bütün erkekler ölmüştü ama Dr. Barbara Saint-Esprit'deki herkes için bir tehlikeydi hâlâ; canının istediğini her an öldürebilirdi yine. Neil nükleer ölümle ilgili çocukça sevdalarını ve sinik, pasif annesinin yaşamında bıraktığı boşluğu kullanan bu çelik iradeli kadının karşısında hipnotize olup, ona bu kadar uzun süre katlandığını düşündükçe şok oluyordu.

Neil Dr. Barbara'nın bir zamanlar kendisine gösterdiği güçlü sevgiyi düşünerek onu bağışlatacak bir şeyler bulmaya çalıştı. Onun, sığınağın başarısızlığı ve Fransız askerlerinin her an geri dönme ihtimali karşısında büyük bir üzüntüye kapıldığını düşündü. Kadın, delice bir bakışla Neil'i, Saint-Esprit'ye verdiği bütün emeklerini yok edecek erkekler dünyasının ve onların ölüm oyunlarının bir parçası gibi görmüştü.

Yine de, mezar-bahçeden çıplak halde kaçarken, meteoroloji istasyonuna dönüşünün Dr. Barbara'ya inancından kaynaklanan bir eylem olduğunu biliyordu; bir parçası hâlâ o kadına inanıyor ve onun Neil'e ihtiyaç duymasını istiyordu. Gece uyku tulumunda yatıp kendisini onun sidik kokusuyla avuturken kadının onu mağarada kolayca bulabileceğini ve Bayan Saito'nun onun kemiklerini patikanın altındaki yamaçta serili kemiklerin arasına katmasını sağlayabileceğini biliyordu. Neil ne yapıp edip onu Fransız yetkililere ihbar etmenin bir yolunu bulacak ve onun tutuklanıp mahkemeye gönderilmesini sağlayacaktı ama dileği kadının meteoroloji istas-

yonunu, Neil'in kalbinin onu sonsuza dek bekleyeceği gizli köşesini hiç unutmamasıydı.

Sığınacağı yere ilk vardığında Dr. Barbara'yla ilgili bu karmaşık düşünceler ona güç veriyordu. Tepeye tırmanmanın bitkinliğiyle mağarada uyumuştu ve rüyasında lagünü, sanki kendi ölümünün sığlıklarında yüzüyormuş gibi gördü. Dördüncü gün ateşi düşmeye başladı. Kafası ve gözleri açıldı, yamaçların bulanık görüntüsü düzeldi ve dünya netleşti. Albatros pislikleriyle kirlenmiş tuzlu rüzgârı hissetti ve Bayan Saito'nun yanlış bir alarm sonucu yaktığı, sonra da deniz suyuyla söndürüp, günlerce adanın üzerini kaplayan muazzam bir buhar bulutu çıkaran şenlik ateşinin kokusunu duydu.

Neil üç hafta boyunca meteoroloji istasyonunda dinlendi; Dr. Barbara'nın uyku tulumunda uyukladı ve vücudu onu zehirleyen toksinlerden kurtuldukça gücünü yeniden kazandı. Korkunç bir açlıkla, kayaların tepesindeki yuvalardan yumurta çaldı ve yağlı yumurta sarılarını aç kurtlar gibi yedi. Hâlâ çıplak bir halde, sürüne sürüne ormanlık yamaçlardan indi, kıyılarda yengeç ve deniz salyangozu aradı. Bir gün alacakaranlıkta, kayalık havuzların arasında küçük bir kaplumbağa yakaladı, çakmaktaşından bir bıçakla kafasını kesti ve kanını içti.

Ertesi gün, kumsaldaki terk edilmiş hippi kampını keşfetti. Çökmüş harap kulübelerin ve yarı yarıya kuma gömülmüş cibinliklerin arasında, paçavraya dönmüş, el baskısı desenli bir gömlek ve denizin yıkadığı bir çift blucin pantolon buldu ve pantolonları beline bir elektrik kablosuyla tutturdu. Wolfgang'la Werner'in Saint-Esprit'den hiç gitmediklerine, Dr. Barbara'nın bahçesinin en derin mezarlarında yattıklarına kesin gözüyle bakıyordu artık. David Carline, Almanların Inger'le Trudi'yi Dr. Barbara'ya bırakmayacağından emin olup, onların adanın bir yerinde saklandıklarına inanmakta haklıydı.

Ama Carline Dr. Barbara'nın onları zehirlediğinin farkında mıydı? Neil o kendine güvensiz ve mutsuz Amerikalı'nın Dr. Barbara'nın programının, Saint-Esprit'ye daha çok kadın üye kazanmak ve sığınağı erkek nüfusundan arındırma hedefine ulaşmayı nasıl tasarladığının farkına varmadan yok olmuş olduğunu düşünüyordu. Doktor belki de, van Noortlar'ın bağışlanan hayvanlardan birinin adaya getirdiği, bilinmeyen bir hummadan öldüklerini, bu-

nun sığınakta hemen salgına yol açacak bir virüs olduğunu söylemiş ve Carline'ı yatı batırmaya ve Fransız yetkililer haber almasın diye de cesetlerini ortadan kaldırmaya ikna etmişti.

Dua kulübesinin yanında karşılaştıkları günü hatırlayınca Neil, Carline'ın yabani yerelması ve tatlı patates değil, Almanların gömüldüğü yeri gösterecek bir belirti aradığını ve sonunda, kendisinin de çok yakında onun kurbanı olacağından kuşkulandığını tahmin etti. Carline Dr. Barbara'ya karşı çıkma yahut adaya gelen konuklardan birine haber verme cesaretini yitirmiş, Neil'se Dr. Barbara'nın acımasız hırsına boyun eğmeyi kayıtsız şartsız kabullenmişti.

Neil Dr. Barbara'nın kendisini zehirlediğini anlamıştı, ama onun kollarında ölmek hiç olmazsa onu Dr. Barbara'ya yakınlaştırıyor, ilgi odağı haline getiriyordu. İşlediği cinayetlere gözünü kapamış, sonunda onun tarafından öldürülmeyi kabullenmişti. Kadın, kendine özgü nedenlerle ona merhamet göstermiş, belki de Saint-Esprit'de ona dayanabilecek güce sahip ilk erkek olup olmadığını görmek için onu sınamıştı.

Ve tüm ölümlere karşın, Dr. Barbara haklıydı; erkekler zayıf, kadınlar güçlüydü. Kimo, Carline ve Profesör Saito Dr. Barbara'ya ve sığınağa karşı kusurluydular. Şimdi, başına gelen bunca şeyden sonra bile Neil Dr. Barbara'yı üzdüğü için suçluluk duyuyordu. Gizliden gizliye, kendini ona yeniden kanıtlayıncaya dek Saint-Esprit'de kalmak istiyordu.

Ama Dr. Barbara'dan hâlâ korktuğu için, meteoroloji istasyonundan ancak karanlık çökünce çıkıyordu. Adaya gece çökünce uçuş pistinin yolunu tutuyor, su kemerinin yanındaki ağaçların arasında bekliyordu. Kadınlar genellikle gözetleme kulesinin dibinde oturur, yemekten sonra orada bir ateş yakıp, Monique'in öğrettiği bir Fransız kanonunu söylerlerdi. Bayan Saito'nun Fransız askeri çıkarmasına karşı hazırlıkları herkesi birleştirmişti; İsveçli kadınlar bile o monoton şarkıya katılıyorlardı. Şimdi Dr. Barbara'nın bahçesinde kucak kucağa yatan kocalarının verdiği ilk alarmdan beri sadece iki uçak yüksekten uçarak dolaşmıştı Saint-Esprit'nin üzerinde. Adaya deniz yoluyla da birkaç ziyaretçi uğruyor, soğuk karşılan-

malar ve "Kalvinist bir limanda yuvalanmış asık suratlı bir hayvan hakları mezhebi" söylentileri sayesinde kalmaktan vazgeçip gidiyorlardı.

Geçerken uğrayan, mürettebatı Kolombiya donanmasındaki askeri öğrencilerden oluşan çok bordalı bir tekne lagünde, ancak su depolarını doldurmaya yetecek kadar bir süre demirlediğinde, gebe kadınlardan oluşan, tehditkâr bir grup tarafından göz hapsinde tutuldu. Kolombiyalılar ender bir örümcek maymununun üreyen bir çiftini getirmişlerdi ama, hayvan barınağındaki boşalmış bir kafesin görüntüsü ve mutfak duvarlarından sarkan korkunç bıçaklar, soyu tehlikede olan hayvanlarına başka bir sığınak bulmaya karar vermelerine yetti. Kurtulduklarına şükrederek demir aldılar ve petrol varillerine vurulmasından çıkan korkunç gürültüden uzaklaştılar. Vura vura çukurlaşmış metalden en büyük gürültüyü çıkaran Bayan Saito'ydu; küstahça bir tavırla küçücük sırtını çekingen askeri öğrencilere dönmüş, Kolombiyalılarla birlikte gitmek fikrine kapılan van Noort kardeşleri ve İsveçli kadınları yumruklarıyla tehdit ediyordu.

Artık Bayan Saito'nun gittikçe artan deliliklerinin esiri olmuşlardı. Amerikan domuzunun, Neil'in uçuş pistinin yanında gizlendiği yerden seyrettiği gibi törenle öldürülüp pişirilişi, ilk kanlı budun gözü korkup sinmiş Nihal'e verilişi, neredeyse dinsel bir ayin gibiydi. Etrafı gebe kadınlarla çevrilmiş oğlan dişlerini ete tedirgince daldırdı ve bu korkunç dramdaki asıl rolünün henüz verilmediğini fark ederek onların hoşnut gülümsemelerine karşılık verdi.

Bu sırada Dr. Barbara bahçesinde, mezarların arasında çalışıyor, muzır amerikan domuzunun çekip gün ışığına çıkardığı elleri ve ayakları yeniden gömüyordu. Kadın toprağı dikkatle aktarıyor, toprağın üzerine küreğinin enli kısmıyla hafifçe vurup bastırırken uyuyan adamları derin düşüncelerinden uyandırmak istemiyormuşçasına kendi kendine şarkı söylüyordu.

***

Yapışkan bir sis yükseliyordu ormandan, sanki *Dugong*'un yarılmış yakıt depolarından gelen dalgaların getirdiği, petrolümsü bir hortlak dolaşıyordu tozlu demirhindilerin ve okaliptüslerin arasında.

Neil kendi gökyüzü adalarında güven içinde yaşayan keyifsiz albatrosların, kanatlarındaki yoğun buharları silkeleyerek kayalar arasında sendeleye sendeleye yürüdüklerini görüyordu. Hayvanların arasında, sığınaktan kurtulan hasta bir kuşun getirdiği öldürücü bir salgın patlak vermişti ve daha sağlıklı kuşlar Saint-Esprit'yi terk etmeye başlamıştı.

Neil kan bulaşmış baget ekmeğini bitirdi ve kolundaki kanın son ekmek kabuğu parçasına damlamasına aldırmadı. Gömleğini çıkarıp meteoroloji istasyonunun merdivenlerine attı ve bir sonraki yemekte ne yiyeceğini düşünerek sırtüstü güneşe uzandı. Bir güçlenmeyegörsün, Nihal'in çadırındaki dalgıç takımlarını çalar, lagünde hanibalığı avlardı. Dr. Barbara zıpkınlı tüfeği ve dalgıç giysisiyle, onu sığınağın avcısı olarak tekrar eski yerini almaya hazır halde görünce, uzun sürecek hapis cezası boyunca kendine vekil tayin ederdi. Zamanla Monique'le Bayan Saito ona saygı gösterir, Inger'le Trudi de çocuklarının babası olarak onun sözünden dışarı çıkmazlardı.

Sis kıvrıla kıvrıla mağaraya girdi; mazot katkılı, keskin kokulu bir toz bulutuydu bu. Neil ayağa kalkıp korkuluğun üzerine çıktı. Duman dalgaları yolun iki yanındaki ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla çıkıyordu ve şaşkına dönmüş böceklerden oluşan bir tipi kayalığın üzerine yayılmıştı. Kaya tüneklerinden havalanan albatroslar denize doğru süzülürken gri duman dalgaları zirvenin etrafını sarıyordu.

Neil kanlı gömleğiyle dumanları kovarak patikaya indi. Ateşten dereler yamaçtan aşağı, minyatür lav akıntıları gibi akıyor, kurumuş çalıları tutuşturuyor, ölü palmiyelerin bakır rengi şemsiyelerini yutuveriyordu. Göğsüne ve yüzüne düşen yağlı yağmur damlaları dizel yakıtının pis kokusunu getirdi.

Monique'le Inger, Neil'in daha yukarısında bulunan kayalıkların üzerindeydiler; ellerinde, buldozerin yakıt stokundan alınmış birer benzin bidonu vardı. İkisi de kamptan buraya kadar tırmanmaktan yorulmuştu ama yamaçtaki ağaçların üzerine büyük bir gayretle mazot serpiyorlar ve ayaklarının dibindeki odun ateşinden kaptıkları tutuşmuş fitilli çubukları boşluğa fırlatıyorlardı.

"Monique, Inger...!" Neil ağzına bulaşan mazotu sildi ve yukarıdaki kadınlara bağırdı. "Albatrosları öldüreceksiniz...!"

Monique parmağıyla Neil'i gösterdi ve benzin bidonunu salladı. Kadının ortaya çıkan dişlerini görünce, onun zirveye yalnızca albatrosları öldürmek için çıkmadığını anladı.

Neil kızgın dumanın içinde elleriyle yüzünü koruyarak patikaya baktı. Bayan Saito bir elinde palayla meteoroloji istasyonunun kapısında duruyordu. Kadın bir çocuğun acemice yaptığı Japon bayrağı, Neil'in gömleğini tutup havaya kaldırdı. Bıçağı ıslak kumaşa sokup yırtarak kanlı şeritler haline getirdi.

Neil kendisini ormanda izleyen vahşi kadınlardan kaçmaya çalışırken kemiklerle kaplı yamaçtan aşağıya doğru kaydı. Kadınların hepsi çocuklarını birer ölüm armağanı gibi taşıyordu. Bayan Saito aşağıda onu görünce paramparça gömleği bir kenara fırlattı ve benzin bidonunu kaptı. Mazotu boşluğa doğru serpip Neil'i yanıcı yağla ıslattı ve soyu tehlikedeki kuşların güneşte kavrulmuş kafataslarının ve bacak kemiklerinin arasında yatan Neil'e alev alev yanan bir fitilli çubuk atması için Monique'i uyardı.

Ama Monique'le Inger gökyüzüne bakıyor, ellerini gözlerine siper etmiş, adanın hava sahasını ihlal eden bir yabancıyı izliyorlardı. Neil'in en son *Sagittaire*'in güvertesindeki iniş platformunda gördüğü helikopter kuzeybatı yönünden adaya doğru geliyordu. Atoll'ün uzak sığlıklarının üzerinden geçti; pilotun lagünün berrak suyunda görüp fark ettiği, batmış *Petrus Christus*'un üzerinde dolandı, sonra adaya doğru hareket etti.

Monique'le Inger benzin bidonlarını atmışlar, aceleyle yamaçtan aşağı iniyorlardı. Neil yamacı tırmanıp patikaya çıkınca Bayan Saito birden dumanların arasından çıkıp onun üzerine atladı; gözleri elindeki paladan da korkunçtu. Palasını Neil'in mazota bulanmış ellerine indirdi, kadının sesi aşağılardaki çelikten bandonun ve havayı tokatlayan helikopter pervanesinin gürültüsünde kayboldu. Kadın alevlere doğru haykırarak patikadan aşağıya, denize doğru saldıran orman yangınının peşinden koşup gitti.

"Erkek...! Tembel erkek...!"

XIX
Sığınağın zambakları

Sessizlik, korka korka geri dönmüştü Saint-Esprit'ye. Neil uçuş pistinin ortasında, ölü kuşların arasında durmuş, bomboş ve savunmasız bırakılmış kampa bakıyordu. Çadırların branda kapıları hafif rüzgârda sallanıyor ve sinekler mutfaktaki yıkanmamış bulaşıkların üzerinde bayram ediyordu. Dr. Barbara'yla öteki kadınlar adaya uğrayan bir balina gemisine binip adayı terk mi etmişlerdi yoksa? Şenlik ateşlerinden simsiyah olmuş protesto bayrakları kömürleşmiş palmiyelerin arasından eğri büğrü sarkıyordu. Yanabileceği düşünülen her şey, odun yığınına atılmıştı; parıldayan köz parçacıkları hâlâ uçuş pistinin üzerinde savrulup duruyordu. Merdiven olarak kullanılan tahtaların ve yemekhane çadırındaki sandalyelerin parçaları, karton hayvan yemi kutuları ve kontrplak ilan tahtala-

rı ıslak kül yığınının içinde yatıyor, geceki yağmurdan sonra hâlâ için için yanıyordu.

Ama bu umutsuzca işaretleri gören olmamıştı. Neil ateşlerden birinin yanına çömelip, ölü bir sümsükkuşunun kemiklerine kadar kızardığı, parlak közlerle dolu bir çukurun üzerinde ellerini ısıttı. Kuşun kömürleşmiş derisinin tadına baktı ve fena halde gaz kokan, yağlı bir et tadı geldi ağzına.

Saint-Esprit üç gün boyunca yanmıştı. Bayan Saito'dan ve onun kendisini diri diri yakma girişiminden kurtulduktan sonra Neil uçurumun dibindeki gizli kaya havuzlarının arasında yaşamıştı. Adadan, Saint-Esprit'yi ortadan ikiye bölecek bir çekicin darbesine hazırlayan korkunç bir örse benzer siyah dumanlar yükselirken, can çekişen albatrosların bakışları altında balık ve yengeç avladı. Atole ayak bastığı günden beri ilk kez Fransız askerlerinin gelmesini isteycrek ufku gözlemiş, ama keşif helikopteri geri dönmemişti. Gece, derenin yanındaki gözetleme kulesinde, Dr. Barbara'nın müstehcen karikatürünün koruması altında yatarken alevler şenlik ateşlerinden dc yükseklere sıçrayıp, uçuş pistinin yanındaki ağaçları tutuşturdu.

Monique'le Bayan Saito'nun gözlerinde gördüğü nefretten hâlâ şok olmuş bir haldeydi ve kolundaki iltihaplanmış yarasıyla derisine yapışmış mazot, onu sığınakta bekleyen tek şeyin ölüm olduğunu hatırlatıyordu. Bitki teraslarının üzerindeki ormandan baktığında, kadınları Dr. Barbara'yla birlikte, onun mezar-bahçesinde otururlarken görmüştü. Gebe ve asker tıraşlı kadınlar mezarların arasında dinlenirken Neil onların Dr. Barbara'nın Saint-Esprit'yi erkeklerden temizleme planını başından beri bildiklerini tahmin etti; ama onlar tarafından kullanılıp atılmış olmayı kabul etmek ona hâlâ zor geliyordu.

Trudi ve Inger'le, öğleden sonraları, saatlerce birbirlerinin vücutlarıyla çocuklar gibi oynadıkları günleri hatırladı. Ama ne yazık ki, Neil'le geçirdikleri mutlu saatler, Monique'le Bayan Saito şöyle dursun, Alman kadınlar için bile hiçbir şey ifade etmiyordu artık. Onu rahimlerine birer kız bebek yerleştirsin diye kullanmışlar ve sonra da daha genç ve taze kanlı Nihal gelir gelmez reddetmişlerdi.

Neil sümsükkuşunun yağını ağzından silerek uçuş pisti boyunca, kampa doğru yürüdü. Simsiyah olmuş bayraklar iplerinden, dövüşürken vurulmuş çaylakların kuyrukları gibi sarkıyordu. Ansızın çıkan bir esinti, için için yanan bir ateşten aldığı sıcak külleri bir uçtan öbür uca savuruverdi, sanki sığınak hâlâ dünyaya öfkesini kusuyordu.

Neil kliniğin merdivenlerini çıktı ve aralık kapıyı itip açtı. Hasta odasındaki düzeltilmemiş yatağı, omuzlarının ıslak yatakta bıraktığı izler ve cibinliğin gri tülünü kirleten kurumuş kanlarla, bıraktığı gibi duruyordu.

Dr. Barbara, ofisindeki tıbbi ilaç depolarında ne varsa talan etmiş, en son çılgınca arama faaliyeti sırasında masasının çekmecelerini çekip çıkarmıştı. İlaç şişeleri ve şırıngalar yerlere saçılmıştı; kadın Saint-Esprit'nin son saatlerinde, koca bir garnizonu aşılamıştı sanki. Neil ayaklarının arasındaki yıkanmamış iç çamaşırına değmemeye çalışarak onun dar yatağına oturdu ve yastığı kaldırıp yüzüne yaklaştırdı. Dr. Barbara'nın yastığı ağzına ve burnuna bastırdığını ve nefesi kesilene dek beklediğini düşledi. Masanın üzerindeki ampullerin, yatıştırıcı ve çocuk düşürücü ilaçların arasında bir yerde, Kimo'yu, Carline'ı ve Profesör Saito'yu öldürmek için hazırladığı zehir duruyordu.

Botanikçinin ipek kimonosu hasta odasının kapısına asılıydı. Neil yıpranmış kumaşa dokundu, sonra klinikten dışarıya, açık havaya çıktı. Yaralı kolunu sararak, rüzgârla savrulan küllerin arasından, kadınların kaldığı yere doğru yürüdü. Monique'in çadırının dışında Bayan Saito'nun tahta takunyaları duruyordu; bu karmakarışık manzara içindeki tek düzenlilik belirtisi buydu. Neil branda kapıyı kaldırıp çadırın loş içine baktı. Oğul gibi uçuşan sineklerin arasından keskin bir koku yükseldi; ağız gargarası, antiseptik sıvısı, ve bambu bir masaya konmuş romanların arasındaki açık bir kavanozdan gelen, iç bayıltıcı bir Japon parfümü kokusunun karışımıydı bu.

Bayan Saito'yla Monique birlikte, küçük yatakta yatıyorlardı; elleri bellerinin üzerinde birleştirilmişti. Sinekler ezilmiş dudaklarına üşüşüyor, gözlerine dolmuş gözyaşlarını içiyordu. Çıplak omuzları rüzgârın şenlik ateşlerinden getirdiği islerle benek benek lekelenmiş, bir lezbiyen düğünündeki konfetiler gibi her yerlerine

saçılmıştı. Monique'in iri dudakları, yüzünü son kez buruşturmasıyla dişlerinden sıyrılmış, gözleri sert bir bakışla yeşil tavana sabitlenmişti. Bayan Saito onun yanında yatıyor, ufacık kalçaları Fransız kadının iri kalçalarının yanında cüce gibi kalıyordu; yüzü, kâğıttan bir maske gibi çökmüştü. Burnu şişip kararmıştı ve kabarmış alnı kocasınınkine benzemişti; ölümde bile ona hükmetmeye karar verip kimliğini üstlenmişti sanki.

Neil parfüm kavanozunu kapatırken, bu iki kadını, ölüm mekânlarını kendilerini bulacak kişiler için güzel kokutmaya iten garip gururu kavramaya çalıştı. Ağzına kaçan bir sineği tükürüp çadırdan çıktı ve uçuş pistinin beyaz geometrisine bakarak kendine geldi.

Bir sonraki çadırda, tahmin ettiği gibi, Inger'le Trudi yan yana yatıyordu; Inger'in güçlü kolu Trudi'nin zayıf omuzlarını sarmıştı. Yüzlerine giren karanlık, etlerini, onları bekleyen kemiklere doğru çekmişti ve sinekler, kollarındaki açık iğne deliklerinin arasında mücadele halindeydi. Wolfgang ve Werner'le birlikte kumsalda yaşayan o pejmürde hippi çiftine benzemişlerdi yine.

Neil pamuklu pikeyi kadınların üzerine çekerken, kan dolmuş rahimlerinde kızlarının yattığı karınlarına bakmamaya çalıştı. Ama kafası bir kez daha, onu Dr. Barbara'nın bahçesinden kaçmaya zorlayan, uyarıcı bir ağrıyla zonkladı.

"Neil...? Geri döndün..."

Ölüm gülümsedi. Dr. Barbara Neil'in yanında, elinde bel küreğiyle duruyor, şaşkınlık ve sevinçle gülümsüyordu; bahçeyle uğraşırken, beklemediği bir arkadaşı gelmiş de işine ara vermişti sanki. Gömleği albatrosların yeşil mide sıvısıyla lekelenmişti ve çevresinde her şeyin yok olduğunun, yanıp bitmiş şenlik ateşlerinin ve çadırlarındaki ölü kadınların farkında değil gibiydi.

"Neil..." Barbara gururla onun sakalına dokundu. "Seni tekrar göreceğimi umuyordum. Bayan Saito dedi ki..."

"O öldü doktor." Neil kadının elindeki küreğin parlak çeliğine yeni yapışmış toprağı fark ederek bir adım geri çekildi. Dr. Barbara'nın onu da gömmek için kullanabileceği bu kürekten korktu. "Hepsi ölmüş –Inger, Trudi ve Monique."

"Üzgünüm Neil." Dr. Barbara pişmanca bir gülümseyiş takındı. "Gitme zamanının geldiğini biliyorlardı. Onları uyutmamı istediler benden. Şimdi bana yardım et de onları bahçeye taşıyalım. Fransızlar onları orada bulmasın."

"Dr. Barbara, Monique artık gebe değil. Bebek ne oldu? Kreşte mi?"

"Hayır Neil. Onu annesinin içinde ölüme terk edemezdik. Öteki bebekler daha küçüktü, uyku geldiğinde hiçbir şeyden haberleri yoktu." Dr. Barbara, küreğiyle, sanki adayı kutsuyormuş gibi bir hareket yaptı. "O kız şimdi bahçede, Monique'in yanına gelmesini bekleyerek yatıyor. Üzerlerine zambak ekeceğiz. Sığınağın zambaklarını..."

"Doktor..." Neil dönüp öfkeyle, kreşin ötesindeki sessiz çadırlara baktı. Sallanıp duran branda kapılara göz gezdirdi birer birer, Kanadalı öğretmenlerin, iki hemşirenin ve İsveçli kadınların da soğumuş yataklarında yattıklarını biliyordu. " Nihal ne oldu? Martha'yla Helena?"

"Onlar da gitti. Hepsi birlikte burayı terk ettiler. Gitmek istemiyorlardı ama ben onlara yardım ettim."

"Neden? Dr. Barbara, neden?" diye bağırdı ona Neil; ama kadın birden sağırlaşmıştı sanki. Neil öne doğru yürüdü ve elindeki küreğe bir tekme atıp yere düşürdü. "Neden öldürdün onları? Onlar sığınağı sevmişlerdi!"

"Onların dinlenmeye ihtiyacı vardı Neil. Hepsinin –hatta küçük Nihal'in de." Dr. Barbara acıyan elini ovuşturup gökyüzüne bakarak gülümsedi. "Onlar sığınakta hiçbir zaman gerçekten mutlu değildi. Saint-Esprit onlardan çok fazla şey istiyordu."

"Erkekleri öldürdün..." Neil; Kimo'nun, Profesör Saito'nun ve Carline'ın ölümlerini kabullenmişti ama kadınların ölümünde hiçbir anlam yoktu. "Kadınları neden öldürdün?"

"Yeterince güçlü değillerdi. Bir sığınakta sadece güçlüler sağ kalabilir. Sen ve ben, Neil. Biz, yaşama hakkını kazandık."

Kreşin arkasındaki çadırdan, bir kedinin sızlanması gibi, hafif bir bağırış geldi. Neil canlanıp küreği kaptı ve kendisine sarılmaya kalkışan Dr. Barbara'yı yaklaştırmadı. Kadının dişlerine, dudağındaki açık bir yaradan kan sızıyordu. Neil küreği kadının ayaklarının dibine fırlattı ve yanından geçip kreşe doğru koştu.

Yeni Zelandalı hemşireler çadırlarının zemininde yatıyordu; kendilerini korumak için boğuşurlarken giysileri, çarşafları her tarafa saçılmıştı. Patsy'nin bilinci pek yerinde değildi ve Neil'i tanıyamayacak kadar kötüydü, ama Anne elini kaldırıp Neil'e uzattı.

"Neil, çocukları bul... dikkatli ol... Dr. Barbara..." Neil onu oturtup yatağa dayadı ve kusmaya zorladı. Kadın kendi avuçlarına kusup kanlı balgamları gömleğine sürdü, sonra Neil'in omzuna yaslandı ve güçlükle nefes aldı. Neil kadının kendine geldiğinden emin olunca Patsy'ye dönüp, uyuyakalan kadının yanaklarını tokatladı. Kadının dizlerinin üzerine oturdu ve kalçalarına masaj yaparak kanı kalbine doğru yöneltti; bunu Waikiki'deki cankurtaranlardan öğrenmişti. İki hemşire de iş kıyafetlerini giymişti. Şırıngaları ve Dr. Barbara'nın masasının üzerindeki ampulleri hatırlayınca Dr. Barbara'yı genç kadınlara mucizevi vitamin desteğini verirken gözünün önüne getirmesi pek de zor olmadı; ona yardım edenler, öldürücü iğne için kollarını en son sıyıracak olan, sadık Yeni Zelandalılardı.

"Çocuklar, Neil. Ve Nihal..." Anne dişlerinin arasından hava çekti içine, "Dr. Barbara'yı onlara dokundurtma..."

Neil kadının ellerini tutup yüzündeki sinekleri kovdu, ama kadın onu ittirdi ve yatağın üzerine oturdu. Onu Patsy'ye bakması için bırakan Neil geri geri çekilip açık havaya çıkarken, nasıl edip de Dr. Barbara'yı kadınları kurtarmaya zorlamalı diye düşünüyordu.

Kadın uçuş pistinin ortasında durmuş, kumsaldan ona doğru sendeleye sendeleye gelen bir albatrosa gülümsüyordu.

"Dr. Barbara!" diye bağırdı. "Anne ile Patsy iyiler! Sığınakta bizimle yaşayabilirler..." Kadının karşılık vermesini bekledi, ama onun Neil'e, Nihal'e ve zehirlediği genç kadınlara karşı hiçbir ilgisinin kalmadığını fark etti. Kadın uçuş pistinin üzerinden yürüyüp geçerken şenlik ateşlerinin parlayan közleri ayaklarının etrafında savrulup duruyordu; devrilen dünyasının cinleriyle kafası öylesine meşguldü ki, yaklaşan bir hava aracının sesini duymadı.

Bir mil uzakta Fransız donanmasının iki pervaneli helikopteri lagünün üzerinden geçti. Araç kumlu sığlıkların üzerinden hızla, siyah

kumsala köpüklü dalgacıklar göndererek geçerken Dr. Barbara kaşlarını çattı. Parmağıyla resifin ötesinde bekleyen *Sagittaire*'in gri siluetini gösterdi. Korvetin hafifçe yana yatmış pruvası ve parlayan sinyal ışığı adadan sürüklenen dumandan oluşan sisin içinden çıktı.

"Neil... zamanı geldi, Neil!"

Dr. Barbara Neil'e doğru yürüdü. Yaklaşan savaş gemisini tanımak istemiyormuş gibi göründüğü bir anlık kararsızlığın ardından Barbara'nın tüm enerjisi geri gelmişti. Kemikli alnındaki sinek ısırıkları göze çarpıyordu ve şimdi, Neil'in ilk kez Honolulu'daki otelin önünde gördüğü Barbara gibi kararlı ve güçlü iradeliydi. Elinde, David Carline'den aldığı tabanca vardı.

"Fransızlar geldi Neil."

"Dr. Barbara, seni vururlar..."

"Dinle beni... hâlâ vakit var." Tabancayı, Neil'e ateş edecekmiş gibi doğrulttu. Neil ellerini sanki kurşunu yakalayacakmış gibi kaldırarak geri çekilince, kadın uçuş pistinde can çekişen kuşu gösterdi.

"Neil, bütün albatrosları öldürmeliyiz."

XX
Gizli kapı

Helikopterden sarkıtılan son sedye *Sagittaire*'in arka güvertesine indi. Neil yüzünü pervane kanatlarının aşağı doğru yaptığı güçlü hava basıncından korudu ve Fransız sıhhiye erlerinin peşinden iniş platformuna gitti. Patsy Kennedy'nin yanaklarındaki ve alnındaki su damlacıkları, donmuş bir balığın derisindeki buz damlaları gibi pırıldıyordu ama ıslak kâküllerinin altındaki gözleri Neil'i tanıyormuş gibiydi. Hareketsiz ve kederli gözleri Neil'in yeni tıraş olmuş yüzüne sanki kendisini inciteceğinden korkuyormuş gibi bakıyordu. Neil çenesine dokunmaya kalkınca kadın irkildi ve başını öteki tarafa çevirdi.

Nihal, Kanadalı öğretmenler ve öteki kadınlar sağ salim indirilmişler, hava yoluyla korvete getirilen acil tıbbi ekip tarafından te-

davi ediliyordu. Hepsi kurtulmuştu –Martha ve Helena van Noort, ve İsveçli iki kadın –ama hiçbiri ana babalarının ve kocalarının başına geleni bilmiyordu henüz. Hatta Neil'i sorguya çeken Fransız subaylar bile, kendilerinin son verdikleri ve bir yıldır süren katliamın boyutlarını pek kavrayamamışlardı. Ama Neil'in şansına, sağlığı hâlâ tehlikede, ama aklı başında olan Anne Hampton, kadınların hayatının kurtarılmasında onun oynadığı role inandırdı hepsini.

Binbaşı Anderson'la karısı sancak tarafındaki küpeştenin yanında durmuş, dürbünle uçuş pistinin yukarısındaki yamaçların yaprakları dumanlarla kararmış ağaçlarını seyrediyorlardı. Patsy Kennedy sedyeyle getiriliyordu, kadının omzuna dokunup teselli etmek için Dr. Barbara'yı aramayı bıraktılar. Neil onların kendisine yaklaşmalarını bekledi, ama herkes gibi onlar da Neil'den çekiniyorlardı; sanki yamyamlığa dönüşmüş bir deniz trajedisinden geriye kalanlardan biriydi o. Neil bütün ilgilerine rağmen, onu yine de Dr. Barbara'nın birinci dereceden suç ortağı gibi gördüklerinden kuşkulandı.

Neil helikopterden uçuş pistine adım attıklarında Andersonlar'ın kollarında bıraktığı ezikleri hissetti; duydukları öfke ve üzüntüyle Neil'e saldıracaklardı neredeyse. Neil kana bulanmış bir halde, katledilmiş albatrosların arasında dururken Bayan Anderson küçücük elleriyle Neil'in gözlerini kapattı; sanki onun Saint-Esprit'de o güne dek gördüğü her şeyi sonsuza dek kapatmak istemişti.

Kuşların kanları rüzgârlıklarına bulaştı ve bu Neil'e resifin yan tarafında ağa takılmış halde bulduğu can yeleğinden sızan köpekbalığı kovucu ilacın kırmızı çizgiler halindeki lekelerini hatırlattı. Andersonlar Tahiti'deki Fransız yetkilileri uyarmak için çıktıkları ölüm yolculuğundan, ölümden dönerek sağ kurtulmuşlardı. Yangından zarar görmüş kotraları, Dr. Barbara'nın umduğu gibi, ilk yağmur fırtınasında battı. Binbaşının can yeleği de dahil her şeylerini kaybettiler ve ufak bir kayığın içinde, denizde sürüklenip durduktan sonra bir Japon balina gemisi tarafından görüldüler.

Andersonlar ne düşünürse düşünsün, Neil bir tek kuşu bile öldürmemişti. Dr. Barbara'nın son görünüşünü hatırladı; palasıyla albatroslara vurdukça kana bulanıyor, can çekişen kuşlara Carline'ın tabancasıyla deli gibi ateş ederken, helikopter katliamın arasında bangır bangır bağıran hoparlörüyle uçuş pistinin üzerinde dönüp

duruyordu. Dr. Barbara haftalardır albatrosları mikroplu balıkla zehirlemişti; onları yok olmaktan da kötü bir kaderden korumak için. Ölüm, Dr. Barbara'ya göre, tehdit altındakilerin ve bezginlerin güvenlikleri için kaçacağı gizli bir kapıydı.

Neil ona neredeyse sonuna dek inanmıştı. Gerçeği kendine hiç kabul ettiremese de, daha başından beri onun Gubby'yi ve Mösyö Didier'i öldürdüğünü, yat yolcularından istemediklerini zehirlediğini ve Kimo'yu, Carline'ı ve Profesör Saito'yu katlettiğini biliyordu. Ama ziyaret eden yatlardan birine bir mesaj geçerek Fransızlara haber vermeye kalksaydı kendini hemen ya dua kulübesinin yanındaki mezarlıkta, ya da Dr. Barbara'nın mezar-bahçesinde, şezlongun yanında yatarken bulurdu.

Neil, ancak Dr. Barbara'nın yanında olursa ve her dediğini yaparsa güvende olacağını fark ederek onun delice mantığını kabullenmişti. Kadın, daha Honolulu'da ilk tanışmalarından beri, onun ölüm hayallerini, babasının kanseriyle ilgili bilinçsiz suçluluk duygusunu ve Saint-Esprit'ye egemen olan nükleer kıyamet fantezilerini kullanmıştı. Kadın, Neil'in, cinsel bakımdan aklını onunla bozduğunu ve sığınağını kurma konusunda acımasızca kararlılığına karşı direnemeyeceğini onun fark ettiğinden çok daha önce biliyordu.

Dr. Barbara'nın aradığı gerçek sığınak kendisinin yanı sıra, hiçbir insan düzeninin izin veremeyeceği zalim ve tehlikeli güçler içindi. Kadının tüm yaptıklarına karşın, Neil'in bir parçası Dr. Barbara'nın haklı olduğuna inanıyordu hâlâ. Adanın yangından simsiyah olmuş yamaçlarına bakarken onun Fransız çıkarma grubundan kurtulmasını diliyordu. Neil onun bu sonuç için hazırlıklı olduğunu, atolün sığlıklarından birinde gizli bir erzak deposu hazırladığını; ve şimdi uzak gözetleme kulelerinden birinde gizlenip, hiç olmazsa Neil'in hayalini onun adına gerçekleştirdiğini sanıyordu. Andersonlar denizde ölseydi Dr. Barbara çok kısa bir süre sonra Saint-Esprit'de tek başına kalacak ve geçen yatlardan biriyle kaçıp, Manila'nın, Cape Town'ın ya da Hong Kong'un sokaklarında protesto bayraklarıyla yeniden özgürce ortaya çıkacaktı.

Neil şimdi bile ona ihanet edemeyeceğini gördü. Andersonlar'a ve *Sagittaire*'in kaptanına, helikopter gelince kadının çıldırdığını ve Saint-Esprit'nin bir nükleer deneme yeri olacağından duyduğu

büyük üzüntüyle resifin yakınlarında kendini denizde boğduğunu söyledi.

Korvetin bacasından istim pompalanırken Neil gözetleme kulelerine son kez tek tek baktı. Dr. Barbara ona, tüm nükleer savaş fantezilerinden daha gerçek bir ölüm düşü göstermişti. Onu uçuş pistinde, ölmüş albatrosların bağırsaklarına bulanmış halde gözünün önüne getirdi. Kadın tabancayı elinden atmış ve Neil'e son ölümcül gülümsemesiyle bakmıştı; onu kendi diyarında ağırlayamamaktan üzüntü duyuyordu sanki. Sonra ormana doğru koşmuş, kliniğin, hayvan barınaklarının ve Fransız çıkarma grubunun onun ilk kurbanını topraktan çıkardığı özel bahçesinin önünden geçip gitmişti.

Kaptan köprüsüyle uçuş pisti arasındaki sinyal ışıkları yandı. Korvetin motorları Papeete'ye dönüş yolculuğuna başlamaya sabırsızlanıyormuşçasına güverteyi sarstı. *Sagittaire*'in kaptanı Neil'e, Fransız hükümetinin nükleer denemeleri yasaklayan yeni bir anlaşmayı imzalayacağını ve silah deneme programına yeniden başlamaya niyetli olmadığını söylemişti. Nükleer karşıtı, çevreci gösterilerden usanmışlar ve kurnazca Dr. Barbara'yla grubunu Saint-Esprit'de rahat bırakmaya karar vermişlerdi; çünkü bu dengesiz kadın doktorun yönetimindeki grubun çabucak kendini yok edeceğinden ve bunun da, tüm dünyada çevreci hareketlere karşı güvensizlik uyanmasına yardımcı olacağından emindiler.

"Dr. Barbara'dan hiçbir iz yok..." Binbaşı Anderson dürbününü indirdi; korvetin toplarını Dr. Barbara'nın orman kalesine ateş ettirmeyi dilediği açıkça belliydi. "Bütün atolü aramaları için haftalar gerek."

"Kadın denize doğru yürümüş," diye hatırlattı Bayan Anderson. "Neil görmüş –o kadının yapabileceği başka hiçbir şey kalmamıştı."

"Ben buna inanabilirim –ama başkaları inanmaz. Kafayı ölüme takmış biri olmasına rağmen, o kadında hayata sımsıkı yapışma yeteneği var..."

"Neil..." Bayan Anderson tereddütlerini aşıp, bir dayanışma hareketiyle Neil'in kolunu tuttu. "Annenle ne zaman konuşacaksın?"

"Bu gece –bir radyo bağlantısı ayarlayacaklar."

"Güzel; kadıncağız senin sesini duyunca sevinecek. Ne yap yap, söylediklerine dikkat et; özellikle de o acıklı bebekler konusunda. Zavallılar; kadın en kısa zamanda onları duyacak zaten." Kadın kendine hâkim oldu ve küçücük yüzü mutlu bir ay gibi parladı. "Unutma, ne olduysa oldu ve sen o kadından kurtuldun artık."

Ondan kurtulmuş muydu ve kurtulmak istiyor muydu? Andersonlar'ın, *Sagittaire*'in tüm mürettabatı gibi, ondan tedirginlik duyduğunu fark ederek güvertenin karşısına geçip iskele tarafındaki küpeşteye gitti. Denizin üzerinde, adanın yüz yüz elli metre ötesine sürüklenmiş dumanların arasından Amerikan bayraklı, beyaz direkli bir yat çıktı. Yatın dümencisi, içinde renkleri cafcaflı, ama ürkek bir çift güneşkuşunun bulunduğu büyük bir saz kafesin kapısını açıyor, kuşları sığınağın semalarına salmaya hazırlanıyordu.

Korvet resiften çıktı ve Neil son kez eğilip *Dugong*'un bordasına baktı. Fransızlar gidince adayı başkaları ziyaret edecekti. Adaya gelenler belki de bir gün, kum sığlıkların arasında bir nükleer sığınakta yaşayan, soyu tehlikede türler için yeni bir koloni kurmak isteyen, yaşlı bir İngiliz doktora rastlayacaklardı. O zaman Neil de ona katılacak, Dr. Barbara'nın acımasız ve cömert yüreğinin onu yeniden bağrına basmasından mutluluk duyacaktı.

Bunaldıkları dünyadan uzakta, bir "Ada"da yaşama özlemi, çok eski zamanlardan beri insanların düşlerinde yaşıyor. Yaşadıkları cehennemi gündelik hayattan kurtulma isteği bu temel ve sürekli düşü diri tutuyor hep. Oysa telaş, yarış ve hırs içerisinde yaşadıkları için kaçmak istedikleri dünyanın esas yaratıcıları olduklarını unutmuş görünüyorlar... Kendisiyle yüzleşme cesaretini gösteremeyenler, kendi "iç yolculuk"larını sürekli erteleyenler, kendini değiştirmekten korkan insanlar "dış yolculuk"lardan, "Ada"dan medet umuyorlar.

Ama...

Çevreci, feminist, hayvan hakları savunucusu ve nükleer karşıtı bir grup, nesli tükenmekte olan albatrosları nükleer denemelerden kurtarmak amacıyla Fransız donanmasının kontrolündeki bir "Ada"yı işgal ederler. Pasifik'teki bu göz kamaştırıcı adayı soyu tükenmekte olan tüm hayvanların barınıp çoğalacağı bir yurt; "yirmi birinci yüzyılın temiz dünyasına bir çıkarma yeri", insanlığın özlemini çektiği cennetin ilk nüvesi haline getirmeye soyunurlar. Modern dünyanın ilişkilerini ve konforunu reddederek "yoksun" bir hayatı seçerler. "Her şeye yeniden başlama" cesaretini gösteren son idealistlerdir sanki...

Doğanın bütün güzelliklerini cömertçe sunduğu bu cennet "Ada"sı bazı idealistler için "son sığınak"tır. Gidecek başka yerleri yoktur. O zamana kadar erteledikleri "yüzleşmeler" artık gündeme gelir... Sevme, inanma, güvenme, bağlanma, otoriteyi meşrulaştıran sevgiyi kaybetme korkusu, aşkın bitişi ve itiraz etmeden kabullenmenin barındırdığı tehlikeli yanlar açığa çıkar...

"Ballard birçok şey hakkında ikinci bir görüş edinmeye çağırır bizi, ama vaaz vermez. Öykücülüğün bu kadarı ve bu kadar iyisi de fazla: Aşırı derecede inandırıcı, becerikli ve usta çünkü. Realist bir yapıt mıydı okuduğumuz, bir masal mıydı yoksa? Ama her yolu kullanıp sizi sarsmak; Ballard'ın yapmak istediği kesinlikle budur."
Spectator

"Ürkütücü mizahla vahşice bir saplantının birleşiminden oluşmuş, okuması çok zevkli bir kitap; yılın en büyük romanlarından biri."
Gerald Kaufman, Manchester Evening News

AYRINTI•EDEBİYAT
ISBN 975-539-293-9
9 789755 392936